

****L**

LA MONTENEGRINA, kolonija u Argentini, u severnoj provinciji Čako, u koju su Crnogorci i Srbi počeli da se doseljavaju 1904. Posle 1918. i 1945. pristižu ratne izbeglice i politički emigranti iz Crne Gore i Jugoslavije. Sredinom XX v. bilo ih je oko 2.500. Živeli su od poljoprivrede. Da bi sačuvali svoju kulturu, osnovali su dom „Durmitor“ i Crkvu Sv. Nikole u susednom selu Mačagaj. Poznate ličnosti su Mitar Mićunović, Lazar Kosanović, Mitar Milović i Eduardo Vuletić.

LADIČORBIĆ, Zoran (Beograd, 1947), modni kreator.

Diplomirao je arhitekturu na BU. Preselio se 1972. u SAD. Radio je različite poslove dok nije počeo da se bavi modnim dizajnom kod kreatorke Bari Skot. Od 1976. kreirao je za mnoge poznate ličnosti: Gloriju Vanderbilt, Kendis Bergen, Izabelu Roselini, Dženifer Hartli, Loren Haton, Tiper Gor i Žaklinu Kenedi Onazis i dr. Vlasnik je modnog studija FMD. Njegove kreacije, koje se obično nazivaju „zoranjans“ ili „zoranke“, prodaju se u SAD i u 30 zemalja Evrope i Azije. U januaru 2015. njegovi modeli su prikazani u časopisima *Bazar* i *Mia*. Živi u Njujorku.

LAJFSON, Aleks (Ferni, 1953), muzičar, producent.

Rođen je u srpskoj porodici kao Aleksandar Živojinović. Odrastao je i školovao se u Torontu. Završio je muzičku školu, Odsek za violu i gitaru. Osnivač je kanadske rok grupe „Rush“ (1968). Svira električne i akustične instrumente (gitaru, mandolinu, buzuki, pijano) i peva kao prateći vokal u živim nastupima. Snimio je 11 albuma i sa grupom održao 790 koncerata. Komponuje i slika. Autor je solo albuma *Viktor* (1996) i muzike za film *Andromeda*. Osnovao je grupu „Big Dirty Bend“ za potrebe snimanja video-filma *Trailer Park Boys: The Movie*. Nastupao je i kao glumac u filmu *I Love You, Man* (2009). Suvlasnik je bara i restorana „Soba“ u Torontu. Dobitnik je priznanja Najbolji gitarista Kanade (1982–1986), odlikovanja Red Kanade (1996). Zajedno sa bendom uvršćen je 2013. u Kuću slavnih Kanadana. Živi u Torontu.

LAJTNING RIDŽ, rudnik opala u crvenoj pustinji (NJV, Australija), u kojem radi i pedesetak Srba. Ljubomir Trifunović, koji tu živi od 1991, glumac i kaskader u filmovima *Dugi brodovi*, *Džingis-kan*, *San*, *Roz* i u nemačkim kaubojskim filmovima, došao je 1965. iz SFRJ u Australiju. U ovom rudarskom mestu žive i Novak Novaković (nekada kafedžija, tesar i poslovođa u fabrici, danas kopač opala), Milovan Gavrić (rodom iz Crne Bare), Bogdan Cvetičanin, Đuro Zelić, Jovan Rajić, Dušan i Vlajko Malinović, Mirko Mudrinić, Milivoje Filipović i Milan Popović. Drvena anglikanska Crkva Sv. Đorđa pretvorena je u pravoslavni hram i 1998. preneti u ovo mesto. Ovu malu koloniju predvode Veljko Vlajnić, Nikola Ivančić i Milan Šnjegota.

LAKIĆ, Jovan Džon (Vršac, 1925), profesor.

Školovao se u Njujorku, gde je i doktorirao 1964. Bio je profesor francuske književnosti na Državnom univerzitetu Njujorka. Od 1955. član je Američkog akademskog društva „Phi Beta Kappa“. Živi u Njujorku.

LAKIĆ, Lili (Vašington, 1944), umetnik.

Potomak je Srba iz Ljubovije. Rođena je kao Ljiljana Dajana Lakić. Diplomirala je na Art institutu u Merilendu. Izradila je velike skulpture od metala i neonskih svetiljki za Renesansni centar u Detroitu. Radovi od neonskog stakla izlagani su u Muzeju umetnosti u Los Anđelesu (1973), u brojnim galerijama u SAD, Francuskoj, Nemačkoj i Holandiji. Njena izložba

neonske umetnosti u Tokiju 1979. proglašena je za jednu od deset najboljih na svetu. Od 1981. vlasnik je umetničkog biroa „Studio Lakich“. Osnovala je Muzej neonske umetnosti u Kaliforniji. Autor je izložbe „Sirens and Other Neon Seductions“ 2001. u Los Anđelesu, neonske rasvete za Dečju bolnicu „Miler“ u Long Biču 2004. i knjige *For Light. For Love. For Life* (2009) sa 250 ilustracija njenih dela. Uvršćena je 2011. na listu urbanih legendi Amerike. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

LAKIĆ, Ljiljana Dajana v. LAKIĆ, Lili

LAKIĆ, Ognjen (SAD, ???), oficir.

Potomak je srpskih doseljenika u Kaliforniju. Vratio se u Srbiju da služi vojsku. Bio je pitomac 66. klase Vojne akademije i oficir Kraljeve garde (1939). Početkom II svet. rata, vraćajući se u Ameriku preko Turske, vojna obaveštajna služba OSS mobilisala ga je da radi kao vazduhoplovni obaveštajac SAD. Posle obaranja njegovog aviona iznad Bugarske (1944) zarobljen je, ali je kao ratni zarobljenik razmenjen i poslat u Ameriku. Zapošljava se 1950. kao predavač srpskohrvatskog jezika u Vojnoj školi za strane jezike u Montereyju, gde se obučavaju vojni i diplomatski obaveštajci za atašee i konzule. Kasnije je bio direktor škole. Srpskim emigrantima je davao garancije za useljavanje. Živeo je u Montereyju (Kalifornija).

LALICKI, Aleksandar (Beograd, 1961), dizajner.

Diplomirao je 1990. organizaciju scenskih delatnosti na FDU, završio kurs izvođačke umetnosti na Amsterdamskom univerzitetu 1991, a 1993. kurs audio-koncepta u Bedfordu (Indijana). Diplomirao je 2007. arhitekturu rasvete na Nacionalnom univerzitetu Meksika. Bio je organizator pozorišta Bitef festival i Bitef teatar u Beogradu 1987–1991. Od 1991. radi u firmi „Teletek“ u Meksiku. Kao stručnjak za dizajn scenskih sistema, radi svetlo, zvuk i pozorišnu mehaniku, akustiku i završno arhitektonsko opremanje scenskog prostora. Radio je i dizajn svetla u meksičkom parlamentu i Pozorištu La Paz (u San Luis Potosi), u zabavnom parku Ulica Sezam u Montereyju (SAD), u Pozorištu umetnosti u San Hozeu (Kostarika) i dizajn Meksičkog paviljona na EXPO '98. u Lisabonu. Član je Američkog instituta za pozorišnu tehnologiju i jedan od osnivača Meksičkog instituta za tehnologiju spektakla (1998). Dobitnik je brojnih umetničkih nagrada. Živi u Meksiko Sitiju.

LALICKI, Vladislav (Šabac, 1935 – Beograd, 2008), scenograf, slikar.

Odrastao je i školovao se u rodnom gradu. Slikarstvo i scenografiju je diplomirao u privatnim školama. Karijeru je započeo u Šabačkom pozorištu 1956, a od 1958. bio je glavni scenograf i kostimograf u Ateljeu 212. Radio je za Jugoslovensko dramsko pozorište, kao i u teatrima SAD, SSSR-a, Poljske i SFRJ. Scenografska rešenja i slike izlagao je u Evropi i Americi. Bio je scenograf i kostimograf za preko 500 pozorišnih predstava, 200 filmova i serija i ilustrator više od 500 knjiga. Od 1984. do 2002. živeo je u Johannesburgu (JAR). Mnoge njegove slike izložene su u Johannesburškom muzeju i umetničkoj galeriji „Everard Read“. Dobitnik je Nagrade za životno delo „Petar Pašić“ (2004), nagrade na Pariskom bijenalu (1961), Sterijine nagrade (1981), Zlatnog lovorovog venca u Sarajevu (1963. i 1968), Prve nagrade Oktobarskog salona za slikarstvo i mnogih drugih.

LALIĆ, Elizabet Betsi (Čikago, ???), medicinska sestra.

Školovala se za medicinsku sestru na Univerzitetu u Illinoisu. Radila je u Gradskoj bolnici u Čikagu. Od 1999. predsednik je Društva jevrejsko-srpskog prijateljstva za Srednju Ameriku. Autor je velikog broja napisa o Srbima upućenih javnosti, jevrejskim organizacijama i Stejt departmentu. Tekstove o ustaškim i albanskim zločinima nad Srbima objavljivala je u časopisima *Jewish World Review* i *Chicago Reader*. Angažovana je u organizovanju

humanitarne pomoći za Srbe. Dobitnik je priznanja Srpski vitez, koje joj je 1995. dodelila Svetska srpska zajednica. Živi u Čikagu (Illinois).

LALIĆ, Gojko (Beograd, 1974), hemičar, univerzitetski profesor. Diplomirao je 1998. hemiju na BU, doktorirao 2004. na Harvardu. Od 2008. radi kao doktor organske hemije i profesor na Univerzitetu u Vašingtonu. Objavio je nekoliko revolucionarnih naučnih radova. Sarađuje sa nobelovcem Derekom Bartonom, Robertom Bergmanom i Ilajom Korijem. Živi u Vašingtonu.

LALIĆ, Nik (Lorejn, 1916 – Baltimor, 2001), obaveštajni oficir. Odrastao je u Klivlendu. Diplomirao je 1938. industrijski dizajn na Univerzitetu u Ohaju i magistrirao trgovinu na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku. Radio je kao profesor u Industrijskoj školi u Klivlendu. Bio je pripadnik američke vojne obaveštajne službe (OSS) sa sedištem u Bariju (1943) i predstavnik Vojske SAD u štabu generala Dragoljuba Draže Mihailovića u Pranjanima. Tokom II svet. rata učestvovao je 1944. u operaciji „Halijard“ (akcija spasavanja američkih pilota koji su oboreni nad Srbijom), a na 50-godišnjici obeležavanja tog događaja (1994) u Čikagu je govorio o tom događaju. Otpušten je iz armije kao kapetan. Od 1952. Do 1957. radio je za CIA u Grčkoj; od 1960. je bio funkcioner Stejt departmenta za spoljnu trgovinu. Bio je član SNS, SNO i KSU i zagovornik ideje da se generalu Draži Mihailoviću podigne spomenik u Vašingtonu. Živeo je u Baltimoru (Merilend).

LALIĆ, Nikola (Egipat 1945), gradonačelnik. Potomak je Srba iz Skradina u Dalmaciji koji su zbog ustaškog pokolja izbegli preko Egipta u Australiju. Doselili su se u predgrađe Sidneja 1948. Po završetku srednje elektrotehničke škole zaposlio se u fabrici. Aktivno se bavio atletikom. Učlanio se u Radničku partiju 1969, a 1987. postao je poslanik u opštini Kabramata. Dobijao je glasove Srba i za kandidaturu za Savet opštine Ferfild 1994. Bio je gradonačelnik Ferfilda (2001–2012) i član Parlamenta države NJV (2012). Unapredio je gradski život, posebno organizaciju srpske kolonije u ovoj sidnejskoj opštini. Aktivista je Srpskog centra Bonirig. Živi u Ferfildu (NJV).

LALIĆ, Stevan Stiv (Ajrondejl, 1923 – Čikago, 1976), bokser, humanitarac. Sin Ličana koji su početkom XX v. došli u Ameriku, odrastao je i školovao se u Čikagu, gde je kao mladić trenirao boks. Bio je prvak šampionata katoličke omladinske organizacije. Predstavljao je Čikago na prestižnom bokserskom takmičenju „Zlatne rukavice“ na Havajima. Osvojio je nacionalni šampionat Amaterske atletske unije 1941. Kao američki vojnik u II svet. ratu osvajao je šampionate Atlantske flote pri mornarici. Bio je pobednik takmičenja u plesu ča-ča-ča u Majamiju, plešući sa Zazom Gabor. Radio je poslove za trojicu, pa je dobio nadimke Tom Tom u Ajrondejlu i Denis O’Kif u Čikagu. Novinar Džon Gaspar ga je opisao kao „jednog od najživopisnijih ljudi“, jer je Lalić bio bokser, trener, komičar i jedan od vodećih prodavaca automobila u SAD. Godine 1956. postigao je nacionalni rekord za mesec april, jer je, pored brojnih polovnih automobila, prodao 125 novih fordova. Dobio je priznanje od Auto dilera Amerike. Radio je za čikašku nezavisnu filantropsku organizaciju koja je pomagala siromašnoj deci, organizovao proslave Božića za srpsku Crkvu Sv. arhandela Mihaila i pevačko društvo „Sloboda“. Mornarica SAD ga je odlikovala Ordenom časti. Zbog brojnih doprinosa zajednici, čikaška Akademija humanitaraca posthumno ga je izabrala za humanitarca godine (1976). Živeo je u Čikagu (Illinois).

LALIĆ PETRIĆ, Vojislav (Beograd, ???), kompjuterski stručnjak.

Školovanje je započeo u rodnom gradu, a nastavio u SAD. Bio je diplomac Instituta za kompjuterske studije i istraživač na Univerzitetu u Merilendu. Tokom devedesetih, u vreme sankcija, formirao je elektronsku Srpsku veb-mrežu, preko koje je poslovnim udruženjima i biznismenima u SAD slao podatke o srpskim preduzećima i sklapao poslove sa Amerikancima. Od 2003. vlasnik je kompanije „Motion Apps LLC“. Živi u San Francisku (Kalifornija).

LAS VEGAS, grad u okrugu Klark (savezna država Nevada), u kojem živi oko 6.000 Srba. Uglavnom rade kao krupije, ugostitelji, vozači, vođiči, građevinari, moleri, higijeničari u hotelima i kompanijama. Osnovani su parohiju 2009. i podigli hram posvećen Sv. Simeonu Mirotočivom. Hram je projektovao arhitekta Oton Urban, poreklom iz Zemuna. Rade Bosiljčić, kamenorezac iz Arizone, a poreklom iz Ivanjice, darivao je crkvi tone kamena. Crkvu je osveštao episkop zapadnoamerički Maksim. Odlukom gradskih vlasti grada Las Vegasa srpski hram je proglašen za kulturno-istorijski spomenik i time stavljen pod zaštitu države Nevade. Paroh je prota Uroš Todorović. Prvi Srbin koji se pominje u istoriji grada jeste Savo Paripović, koji je 1905. ovde kupio na desetine hektara pustinjaškog zemljišta. Priča se da su se Savo i njegov sin Jovo Paripović obogatili 1939, kada su pesak za izgradnju hotela, kasina i filmskih studija prodavali Amerikancima kao da je suvo zlato. U svetu biznisa danas su poznati: Darko Labudović, Marko Radosavljević, Vuk Jovanović, Milan Selaković, Vladimir Sretenović, Rajko Nikolić, članovi porodice Stamenković (bave se ugostiteljstvom) i Jordan Aleksić (urednik Srpskog radio-programa). Danijel Stanković je bio predsednik Srpskog internacionalnog kluba, a Žikica Stamenković predsednik FK „Las Vegas stars“. U umetničkom svetu najpriznatiji je mađioničar Dragan Rnić, koji je postao zabavljačka zvezda Las Vegasa.

LAŠIĆ, Slobodan (Andrijevića, 1892 – Beograd, 1972), slikar. Školovao se u Beogradu. Pred II svet. rat emigrirao je u SAD. Slikao je portrete i pejzaže, kao i srpske hramove tehnikom ulje na platnu. Izlagao je u Čikagu, Njujorku, Klivlendu, Vašingtonu i Torontu. Živeo je u Čikagu (Ilinois).

LATINOVIĆ, Jelena (Novi Sad, 1989), golferka. Osnovnu školu je završila u rodnom gradu, gimnaziju u SAD, a diplomirala na Univerzitetu u Arkanzasu. Igrala je golf za GK „Novi Sad“ i GK „Maribor“. Kao igrač golfa, bila je prvak Srbije. U državi Arkanzas svrstana je među šest najboljih golferki. Član je GK „Red Wolves“ iz Arkanzasa. Živi u Forestu (Arkanzas).

LATINOVIĆ, Maja (Banatsko Veliko Selo, 1980), manekenka. Odrasla je i školovala se u Kikindi. Sredinom devedesetih sa sestrom odlazi u Milano i započinje manekensku karijeru. Od 1999. u Njujorku radi za agenciju „Women Management“ kao glavni model kreatora Roberta Kavalija. Radi za svetske modne kreatore i modne kuće: Ralf Loren, Karolina Herera, Dona Karan, Oskar de la Renta, Bil Blas, „Kavali“, „Fere“, „Šanel“, „Versače“, „Valentino“, „Dolče i Gabana“, „Gep“, „Vonderbra“ i najpoznatije modne časopise. Živi u Njujorku.

LATINOVIĆ, Olga (???) , mikrobiolog. Diplomirala je na BU, magistrirala 2001. i doktorirala 2005. na Univerzitetu Lihaj. Bila je na postdoktorskim studijama u Institutu za humanu virologiju Univerziteta u Merilendu 2005/06. Naredne godine postala je naučni saradnik, a do 2010. viši naučni saradnik instituta. Docent je na Univerzitetu u Merilendu i istraživač na Biotehnoškom institutu. Objavila je knjige *Micromechanics and Structure of Soft, Biological Materials* i 23 naučna članka;

koautor je dela *Handbook of Photonics for Biomedical Engineering*. Živi u Baltimoru (Merilend).

LAUŠEVIĆ, Žarko (Cetinje, 1960), glumac.

Diplomirao je 1982. na FDU u Beogradu. Bio je član Jugoslovenskog dramskog pozorišta. Od 1978. (*M. V.*, režija Vojin Vukelić) do 1999. (*Ranjena zemlja*) snimio je 56 TV serija i filmova. Popularnost je stekao ulogama u TV seriji *Sivi dom* (1984), u filmovima *Boj na Kosovu*, *Kaži zašto me ostavi*, *Oficir s ružom*, *Bolje od bekstva*, kao i pozorišnom predstavom o Sv. Savi. Dobitnik je Zlatne arene u Puli 1987. za najboljeg glumca u SFRJ. Zbog ubistva dvojice napadača u Podgorici, u leto 1993, osuđen je dva puta (1995. i 2001) na 13 godina zatvora. Emigrirao je 1999. u SAD, gde je živio do 2014. Autor je memoarske knjige *Godina prođe, dan nikad*. Nakon 16 godina pauze u karijeri, pojavio se na filmskom platnu 2015. ulogom u srpskom filmu *Smrdljiva bajka*. Živi u Beogradu i Njujorku.

LAVRENTIJE, episkop (Živko Trifunović; Krupanj, 1936).

Završio je bogosloviju i Bogoslovski fakultet u Beogradu. Jeromonah je postao 1961. Bio je duhovnik Crkve Ružice na Kalemegdanu, paroh u Kupresu, profesor bogoslovije u manastiru Krka i vikarni episkop moravički (1967–1969). Marta 1969. u Londonu je ustoličen za episkopa zapadnoevropskog i australijsko-novozelandskog. Oformio je Eparhiju australijsko-novozelandsku SPC i imenovao vladike u Evropi, SAD i Australiji. Godine 1985. venčao je princa Aleksandra Karađorđevića sa princezom Katarinom u Londonu. Posle dve decenije služenja u dijaspori, 1989. imenovan je za episkopa šabačko-valjevskog, potom 2006. za episkopa šabačkog. Živi u Šapcu.

LAZAREVIĆ, Aleksandar (Kruševac, 1969), istraživač.

Diplomirao je 1994. i magistrirao 1997. na Elektrotehničkom fakultetu BU, doktorirao 2001. na Univerzitetu Tempel u Filadelfiji. Radi kao vodeći istraživač u Istraživačkom centru tehnologija u Konektikatu. Objavio je više od 40 članaka u naučnim časopisima. Živi u SAD.

LAZAREVIĆ, Lunja (Kraljevo, 1912 – Beograd, 2010), biznismen.

Završio je Tehnički fakultet u Beogradu. Bio je pripadnik „Zbora“. Emigrirao je 1945. na Novi Zeland i postao aktivan član srpskih iseljeničkih organizacija u Australiji i u SPC. Donator je Hrama Sv. Save na Vračaru. Vratio se u Srbiju 1991. i svedočio o stradanju generala Dragoljuba Draže Mihailovića. Živeo je u Velingtonu.

LAZAREVIĆ, Slobodan Serž (BiH, 1947), biznismen.

Studije stranih jezika završio je u Sarajevu. Od 1968. bio je saradnik vojne obaveštajne službe u SFRJ. U Australiji je živio 11 godina. Vratio se u otadžbinu 1983. Radio je u organizaciji Zimskih olimpijskih igara u Sarajevu 1984. i u firmi „Agrokomerc“ u Velikoj Kladaši. Bio je svedok optužbe protiv Slobodana Miloševića na suđenju u Hagu 2002, potom mu se gubi trag. Veruje se da se vratio u Australiju.

LAZAREVIĆ, Svetozar Serž (Loznica, 1963), građevinar.

Školovao se u rodnom kraju. Radio je po gradilištima širom sveta: u Brazilu (2004–2010), potom u regionu Sahel (Mali), pa kao građevinski stručnjak na kontroli i obezbeđenju gradilišta cementare u gradu Hombori (2011). Kidnapovali su ga pripadnici Al Kaide i tri godine je držan u zatočeništvu u Maliju. Pušten je krajem 2014. i prebačen kući u Pariz. Živi u Francuskoj i u Maliju.

LAZAROV, Miodrag Pasu (Skoplje, 1949), muzikolog.

Završio je Drugu mušku gimnaziju u Beogradu 1968. i Srednju muzičku školu „Josip Slavenski“ 1972. Diplomirao je kompoziciju 1980, magistrirao muzikologiju 1989. na Fakultetu muzičkih umetnosti BU i doktorirao multimedijalne kompozicije 1991. na Muzičkom fakultetu u Montrealu. Usavršavao se u Frajburgu i Nici. Radio je kao asistent na FMU u Beogradu. Samostalni je kompozitor u Kanadi. Autor je oko 46 muzičkih dela (*Kontekstualna muzika za osam saksofona, Vreme za gudački orkestar, Muzika za 12 timpanista*), 40 fenomenalističkih radova, 10 vizuelnih dela, 66 umetničkih tekstova, 27 esejističkih radova i jednog književnog dela. Živi u Montrealu.

LAZIĆ, Božidar (Minesota, ???), novinar.

Rođen je u porodici Ličana koji su početkom XX v. došli u SAD, odrastao je u Eveletu u Minesoti, ali se njegova porodica preselila u Bjut (Montana). Diplomirao je novinarstvo na Univerzitetu u Montani i na Univerzitetu Kolumbija. U SAD je poznat kao Bob Storm ili Bob Landon. Od 1965. radio je kao reporter na radio i TV stanicama NBC i KNBR u San Francisku. Intervjuisao je američke predsednike, izveštavao sa demonstracija, velikih suđenja i drugih važnih događaja. Živi u Kaliforniji.

LAZIĆ, Danilo (Bosanski Prnjavor, 1941), inženjer astronautike.

Emigrirao je 1963. u SAD, gde je služio u Vojsci SAD i diplomirao astronautiku na Univerzitetu u Ilinoisu, a na Univerzitetu „Džordž Mejson“ u Virdžiniji odbranio je 1992. magistarsku tezu o novom svetskom poretku. Radio je 1972. u Teksasu na projektu novog borbenog aviona F-16, zatim u Pentagonu na tajnom projektu „Rat zvezda“ američkog predsednika Ronalda Regana. Učestvovao je u „misiji stvaranja novog svetskog poretka“ kao sveta bez granica i formiranju jedne svetske vlade. Tokom 27 godina rada u Pentagonu bilo mu je zabranjeno da kontaktira sa Srbima i SFRJ. Bio je član Komisije za političko-ekonomske odnose G-17. Živi u Vašingtonu.

LAZIĆ, Milutin (Beograd, 1941), horovođa.

Kao gimnazijalac se sa roditeljima 1953. doselio u SAD. Nastanili su se u Sent Luisu, gde je njegov otac Đorđe bio sveštenik Crkve Sv. Trojice. Diplomirao je 1968. muziku na Univerzitetu u Indijani, a specijalizirao muzičku pedagogiju. Radio je kao nastavnik na Državnom koledžu Pensilvanije u Klarionu. Nastupao je kao operijski pevač Simfonijskog orkestra Pensilvanije i pobedio na festivalu u Pitsburgu 1974. Bio je dirigent hora Episkopalne crkve u Pensilvaniji, hora „Venango“ i horovođa Srpskog pevačkog društva u Farelu (1985). Član je SNS, učesnik srpskih manifestacija i pojac u hramovima SPC u SAD. Živi u Pensilvaniji.

LAZIĆ, Slobodan (Ljig, 1944), istraživač srpske dijaspore.

Završio je Mašinsko-tehničku školu u Gornjem Milanovcu. Zaposlio se u Boru, ali je 1968. preko Francuske emigrirao u Australiju. Radio je u Sidneju i Melburnu. Autor je knjige *Srbi u Australiji u XX veku*. Živi u Ljigu.

LAZIĆ REKIN, Helen (Neda, Viskonsin, 1919 – ???), producent.

Završila je školu za sekretarice u Milvokiju. Pridružila se 1940. sestri Mili Lazić u Los Anđelesu. Radila je za Radio Keith Orpheum Studios. Usavršila se kao producent i saradivala sa glumcima Robertom Mičamom i Kerijem Grantom. Bila je sekretarica Vilijama Dozijera, čelnog čoveka RCO studija. Udala se za Martija Rekina, scenaristu, reditelja i nezavisnog producenta, sa kojim je radila produkcijske poslove u kompaniji „Paramaunt“. Posle penzionisanja bavila se humanitarnim radom u srpskoj koloniji. Živela je u Holivudu.

LAZOVIĆ, Olga (Crna Gora, 1898 – Skotsdejl, 1985), pisac, kompozitor.

Bila je unuka književnika i crnogorskog vojvode Marka Miljanova. Diplomirala je filozofiju u Tbilisiju 1917. U Rusiji je bila učenica mističnog okultiste Georgija I Gurdijeva i supruga arhitekta Vladimira Hinzenberga. Radila je kao medicinska sestra, ali je zbog Oktobarske revolucije, preko Turske i Francuske, emigrirala u SAD. Nastupala je kao igračica u grčko-jermenskoj Gurdijevoj grupi u Čikagu (1924). Udala se za arhitektu Frenka Lojda Rajta i postala suvlasnik njegove asocijacije „Theosophical“. Bila je jedan od osnivača Škole arhitekture Frenka Lojda Rajta i njen predavač. Pisala je knjige, kolumne u novinama i komponovala. Sarađivala je sa Svetlanom Alilujevom, Staljinovom ćerkom. Bila je član i donator Teslinog memorijalnog društva iz Njujorka; pripadnik američke elite, darodavac u mnogim humanitarnim akcijama i autor kućnog bala kao performansa u svojoj vili. Kao dama koja se tri puta udavala, koja je koristila ime Olgivana Ivanovna, postala je glavni junak video-filma *Partner genija* (2001) i romana T. C. Bojla *Žene* (2009). Živela je u Arizoni.

LAZOVIĆ, Slobodan (Zabjelo, Podgorica, 1942), kulturni radnik.

Odrastao je i školovao se u Podgorici. Doselio se 1972. u Australiju. Jedan je od osnivača CKUD „Njegoš“ u Sidneju i njegov dugogodišnji predsednik. Inicijator je Njegoševe književne nagrade, organizator manifestacije „Dani Njegoša“ i izdavanja dela Petra Petrovića Njegoša u Australiji. Autor je knjige *Njegoševci Petog kontinenta*. Živi u Sidneju.

LAZOVIĆ, Zoran (Kruševac, 1941), metalostrugar.

Školovao se u Trsteniku i Beogradu i radio kao metalostrugar u fabrici „Prva petoletka“. Otac Jovan Lazović se kao ratni zarobljenik 1950. doselio u Brizbejn. Majka Anka se pridružila 1959. Sa bratom se preselio u Australiju 1967. Osnivač je i graditelj Crkve Sv. Nikole i predsednik CŠO iz Vajkola. Živi u Brizbejnu.

LEŠIĆ, Milan (Bihać, 1939), biznismen.

Odrastao je i školovao se u Hecegovini. Završio je električarski zanat u Ljubljani, odakle je 1957. emigrirao u Austriju, a zatim 1959. u Kanadu. Bio je uspešan džudista u Hamiltonu 1960–1974. i fudbaler FK „Beli orlovi“ iz Toronta. Bio je menadžer u fabrici za izradu žice i elektrokablova, akcionar u mašinskoj industriji „Linamar“ i vlasnik nekretnina u centru Toronta i Gvelfa. Bio je potpredsednik CŠO Sv. arhanđel Mihailo u Torontu, član Eparhijskog saveta kod vladike Longina u Gračaničkoj eparhiji, član uprave FK „Beli orlovi“. Jedan je od najvećih srpskih dobrotvora iz dijaspore, pomaže SPC u Kanadi i otadžbini. Inicijator je i najveći darodavac za izgradnju jedinog spomenika generalu Draži Mihailoviću u Bimbruku kod Hamiltona. Živi u Gvelfu.

LETEĆI ELVISI, srpska grupa iz Las Vegasa. Osnovao ju je holivudski akrobata Mark Mišćević, koji je odlučio da postane skakač kada je 1981. pao sa krova dvospratne kuće. Prvi skok je izveo aprila 1983. Potom je usledilo više od 40.000 skokova. Za vreme jednog snimanja filma prijatelji se sa glumcem Nikolasm Kejdžom, koga je učio tehnikama skakanja sa velikih visina. Srpska grupa „Leteći Elvsi“ prvi put se pojavila u filmu *Medeni mesec u Las Vegasu* (1992). Glavne uloge su tumačili Nikola Kejdž i Sara Džesika Parker. Na kraju filma se pojavljuje mnoštvo letećih imitatora Elvsa Prislja. Trupa od 18 ljudi, napravljena za potrebe ovog filma, kasnije je nastupala po SAD, Evropi i Japanu.

LETNJI PROGRAM. Tokom devedesetih godina XX v. Bratislava i Vlado Bjelopetrović iz Čikaga osnovali su Letnju školu za mlade naučnike iz Srbije, koji su pohađali Univerzitet u Ilinoisu i Univerzitet Urbana ili radili u kompanijama uglednih Srba. Cilj je bio da mladi Srbi iz otadžbine steknu neophodna iskustva o radu i životu u SAD kao najrazvijenijoj zapadnoj

zemlji. Program je bio deo aktivnosti Saveza KSS u SAD, SBP i omladinskog kampa u manastiru Sv. Save u Libertivilu. U programu su kao domaćini i predavači učestvovali i Nestor i Persida Jovanović, Borislav i Cica Bošković, dr Branko i Tanja Dragišić, Miodrag Nikolić, dr Milan i Nadežda Rakić i Srđan Marčetić, tada predstavnik JAT-a u Čikagu. Program je pohađalo 460 mladih. Škola je ugašena 1999.

LIBAN, azijska država na Bliskom istoku, na istočnoj obali Mediterana. Malu srpsku koloniju od oko 60 ljudi čine uglavnom građevinari, trgovci i sportisti. Najviše ih je u Bejrutu, gde rade za strane kompanije. Dragoslav Kovačević iz Gornjeg Milanovca je monter teških mašina u bejrutskoj fabrici „Ojamko“. Status radnika na privremenom radu imaju i Nedeljko Utješanović i Zoran Marinković. Od srpskih firmi najprisutnija je kompanija „Zepter Lebanon S.A.R.L.“, čiji je vlasnik Milan Janković (Filip Cepter). Sportsku srpsku elitu predvode košarkaši Ratko Varda i Vladan Vukosavljević. Varda nastupa za KK „Biblios“ u kojem su treneri Nenad Vučinić i Vlada Dragić. Vukosavljević je igrač KK „Šapvil“. Na teritoriji Libana nalazi se i srpska vojna mirovna misija pod zastavom UN.

LIBERTIVIL, grad nadomak Čikaga, u saveznoj američkoj državi Illinois, nekada sedište Eparhije američko-kanadske SPC, srpskog episkopa i Mitropolije libertivilsko-čikaške. Duhovni je centar srpske kolonije jer se u njemu nalaze manastir Sv. Sava, Pravoslavni bogoslovski fakultet „Sv. Sava“, biblioteka SPC, srpsko groblje, spomenik SBP i spomenik generalu Dragoljubu Draži Mihailoviću. **imena???**

Gradnja manastira Sv. Sava završena je 1932. Time je ispunjena želja vladike Nikolaja Velimirovića i mnogih uglednih Srba koji su pomagali njegovu gradnju (brojni episkopi, naučnici i kralj Petar II). Episkop Damaskin je uspostavio manastirski život i bogoslužjenje; episkop Dimitrije je bio upravnik; episkop Dionisije je stolovao u manastiru i vodio eparhiju 39 godina; episkop Hristofor je osnovao Bogoslovski fakultet u Libertivilu i bio dekan. Sveštenik Grgurović Nedeljko je bio prvi rektor Bogoslovske fakulteta, a bogosloviju su predavali episkop Irinej (Milan Đorđević) i episkop Maksim. Na srpskom groblju u Libertivilu sahranjene su i mnoge poznate ličnosti, među kojima: diplomata Konstantin Fotić, fizičar Miomir Glavaški Simić, kraljev oficir i diplomata Živan Knežević, episkop Nikolaj Velimirović, pesnik i diplomata Jovan Dučić i dr. U unutrašnjosti manastira sahranjen je kralj Petar II Karađorđević. U ovom manastiru osnovan je i Savez KSS (1945), a održan je i prvi kongres SNO (1942).

LIBIJA, država u severnoj Africi na obalama Sredozemnog mora. Oko 5.000 srpskih radnika i stručnjaka živi i radi u Tripoliju, Khomsu, Sirtu, Sariru, na naftnim poljima Ras Lanufa, u radničkim kampovima u Bengaziju i kod Ben Džavada. U drugoj polovini XX v. i u vreme politike nesvrstanih, svoja predstavništva u ovoj zemlji imala su preduzeća JAT, SDPR, „Moma Stanojlović“, „Prva petoletka“, „Ivan Milutinović“ i dr. Naši stručnjaci i radnici bili su angažovani na izgradnji puteva, pruga, bolnica, aerodroma i na održavanju vojnog naoružanja i tehnike koje je isporučivala namenska industrija SFRJ. I početkom XXI v. nastavljena je poslovna saradnja sa zemljom, koja je jedno vreme imala čak četiri miliona stranih radnika. Radio je veliki broj zaposlenih iz preduzeća: „Jugoimport SDPR“, IMK, „Er Srbija“, „Geološki institut“, „M-centar“, „EuroGardiGroup“, „Otas kompani“, „Energoprojekt“, „Montinvest“, „Pesing“, „Petrolkomet“, „Partizanski put“, „Sofis“, „Jomil“, „Mobikom“, „Meridijan projekt“ i dr. U naftnoj kompaniji „Sirt“ u Marsa Bregi zaposleno je 15 srpskih lekara. U OIL klinici u Tripoliju radi oko 20 medicinskih sestara iz Srbije. Neuropsihijatar prof. dr Pero Umićević od 1960. radi u sklopu vojne baze Sebha, gde leči pilote, oficire i tehničko osoblje. Rade Đermanović iz Nove Pazove radi od 1990. u državnoj naftnoj firmi „Zujetina“. Radomir Traparić je direktor Građevinskog preduzeća „Neimarstvo“

iz Trebinja. Bane Smiljanić je bio trener libijske fudbalske olimpijske reprezentacije. I pored građanskog rata (2011), u kojem je srušen režim Moamera el Gadafija i na stotine naših ljudi proterano, Srbi i dalje odlaze na rad u Libiju.

LIČ, Mat (Vrgin Most, 1894 – Geri, 1955), policajac.

Rođen je kao Matija Ličanin. Doselio se 1907. kod roditelja u Ameriku. Radio je u čeličani u Geriju. Mobilisan je u Velikom ratu 1915. i bio narednik u 151. pešadijskoj brigadi. Kada je 1925. pristupio uticajnoj Američkoj legiji, guverner Pol Maknat ga je postavio na mesto glavnog oficira za sprovođenje zakona u državi Indijani. Bio je kapetan državne policije i načelnik Odeljenja za poroke. Poznat je kao Srbin koji je lovio američkog kriminalca Džona Dilingera. Napustio je policiju 1941. i počeo da se bavi trgovinom. U II svet. ratu dobio je čin majora Vojske SAD. Demobilisan je 1954. Radio je u Komisiji za alkohol države Indijane. Živeo je u Geriju (Indijana).

LIČANIN, Matija v. LIČ, Mat

LIKIĆ, Vladimir (???), hemičar, naučni savetnik.

Diplomirao je fizičku hemiju na BU, doktorirao na Medicinskom fakultetu Mejo, SAD. Glavni je istraživač na Odseku za biohemiju i molekularnu biologiju Univerziteta u Melburnu. Bio je šef bioinformatike države Australije i gostujući profesor Univerziteta Masarik u Češkoj. Autor je 33 naučna rada i dobitnik brojnih nagrada. Živi u Melburnu.

LILIĆ, Milutin (???), major.

Major KJV, ratni zarobljenik u logoru Bed Ajbling (1948), emigrirao je 1949. iz Srbije u SAD. Radio je volonterski u Episkopalnoj crkvi u Libertivilu, bio nastavnik u Vojnoj akademiji u Lejk Dženovi i humanitarni radnik na pomoći srpskim emigrantima. Osnovao je poseban odbor, a potom i Fond za pomaganje ugroženoj braći u Evropi (1949). Na osnivačkom kongresu SBP izabran je za prvog predsednika. Aktivno je radio na osnivanju odbora SBP u SAD i Kanadi i ovu organizaciju pretvorio u Srpski crveni krst Amerike. Po isteku mandata proglašen je za počasnog predsednika SBP. Odrekao se ove počasti 1963, razočaran verskim i nacionalnim raskolom u SPC i SBP. Živeo je u Čikagu (Illinois).

LISINAC, Zoran (Kruševac, 1970), režiser.

Završio je filmsku akademiju u Beogradu i 2003. se odselio u Kaliforniju. Radio je kao portir u hotelu u Santa Moniki pre nego što je postao režiser i scenarista. Sa starijim bratom Vladimirom vlasnik je produkcijske kuće „Metakwon Filmworks“. Snimili su zajedno film *Pored puta* sa Majkom Madsenom u glavnoj ulozi (2012). Sa ovim filmom učestvovali su na Filmskom festivalu „Mill Valley“ u San Francisku i na FEST-u u Beogradu 2013. Živi i radi u Los Andelesu (Kalifornija).

LIVERPUL, sidnejska opština u kojoj živi oko 5.000 Srba. Usled planskog razvoja Sidneja, Srbi su početkom devedesetih počeli masovno da se sele iz Kabramate u zapadne opštine. Tu su smeštane i ratne izbeglice koje su se useljavale od kraja XX v. Ovu opštinu su naseljavali Srbi iz Krajine, Like, Slavonije, Dalmacije i Bosne. Aleksandar Čupić i Olga Čoso, koja je ovde proslavila svoj 100. rođendan, poreklom su iz Benkovca. Većina Srba se bavi građevinarstvom, trgovinom nekretninama, uslužnim delatnostima i ugostiteljstvom. U dvema glavnim ulicama, Mekvori i Mor, postoje srpske advokatske kancelarije, banke, mesare, turističke agencije, knjižare, restorani „Eho“ i „Bona fides“, preduzeća, lekarske ordinacije, radio-stanica, čak i fudbalski klub. Žarko Glavaš, Milan Trifunović i Goran Milovanović imaju tri restorana. Dušan i Milena Guša drže knjižaru. Suzana Despotović vodi

agenciju „Beo-travel“. Milorad Arčaba je trgovac nekretninama i finansijer iz firme „Harkust“. Ujedno je glavni donator mnogih srpskih manifestacija, predsednik Nadzornog odbora Mitropolije australijsko-novozelandske. Vaso Despotović je vlasnik najveće srpske kompanije „Beo-eksport“ i Srpskog radija. Ugledni biznismeni su Momir Dubočanin, Stevo i Rada Dopuđa. Ljiljana Ljubičić je pravnik za doseljenike, a Sergije Kožul glumac. Srbi, kao većina u gradu, daju ton njegovom kulturnom životu. Pojedina naselja su nazvali Krajina i Benkovac. Uveli su korzo, igranje balota, Izbegličku nedelju, Multikulturalni festival i Srpski sabor, koji se održava u porti Crkve Sv. Luke. Horom rukovodi profesorka Slađana Hodžić. Organizator raznih drugih priredaba najčešće je Tihomir Ljubišić, socijalni radnik Srpskog pravoslavnog udruženja. Opština ima i srpski fudbalski tim „Liverpool S.C.“, koji je 2010. osnovao Dragoslav Erceg.

LONČAR, Marko (Dubrovnik, 1974), inženjer, inovator.

Diplomirao je 1997. na Elektrotehničkom fakultetu BU, magistrirao 1998. i doktorirao 2003. na Kalifornijskom institutu za tehnologiju u Pasadeni. Docent je elektrotehnike na Univerzitetu Harvard. Autor je tridesetak članaka u naučnim časopisima. Održao je više od 30 predavanja po pozivu. Dobitnik je brojnih priznanja i nagrada. Živi u Bostonu (Masačusets).

LONČAR, Milorad (Prijedor, 1952), sveštenik.

Završio je 1973. bogosloviju u Sremskim Karlovcima. Odlazi 1976. u Australiju, gde je studirao teologiju na Anglikanskom koledžu. Bio je paroh u Skofildu, a kasnije u Ruti Hilu gde gradi crkvu, starački dom i crkvenu salu. Služio je u parohiji Sv. Sava u Mona Vejlu, u parohiji Sv. knez Lazar u Aleksandriji, na Novom Zelandu, u Južnoj Africi, Francuskoj i Americi. Izdavao je list *Crkveno bratstvo* ČŠO iz NJV i Kanbere. Autor je knjige *Zapis iz Kumbaruše*, zbirke pesama *Poziv na vaskrsenje* i beseda *Duhovne crtice*. Član je UKS i upravnik imanja manastira Nova Gračanica u Čikagu.

LONČAR, Nikola (Zemun, 1954), privatni detektiv.

Emigrirao je 1973. U SAD. Radio je na poslovima obezbeđenja i proučavao sigurnosne sisteme. U Srbiju se vraća 1990. i sa fabrikom „Faso“ razvija 30 sistema za bezbednost. Odlazi za Ameriku, gde otvara agenciju za detektivske poslove i osiguranje, čime se i danas bavi. Predsednik je Tesline naučne fondacije; inicijator proslave „Teslin dan“ u Filadelfiji, gde je postavljena bista velikog naučnika. Organizator je Konferencije o Nikoli Tesli u Njujorku. Živi u Filadelfiji (Pensilvanija).

LONGIN, episkop (Momir Krčo; Olovo, 1955).

Pohađao je Bogosloviju Sv. Tri Jerarha u manastiru Krka (1975). Diplomirao je na Duhovnoj akademiji u Moskvi. Bio je sekretar Epahije zvorničko-tuzlanske do 1983, a potom suplent bogoslovije u manastiru Krka. Sabor SPC ga 1985. bira za episkopa moravičkog i vikara patrijarha srpskog Germana. U maju 1986. odlazi na mesto episkopa za Eparhiju australijsko-novozelandsku SPC. Preuzima 1992. Eparhiju dalmatinsku. Nakon tragičnih događaja augusta 1995, vladika Longin i cela bogoslovija manastira Krka preselila se na Divčibare (kod Valjeva). Za to vreme saradivao je sa vladikom Lavrentijem šabačkim u poslovima njegove eparhije. Zajedno sa episkopom gornjokarlovačkim Nikanorom radio je sa izbeglicama, posećivao je kampove i dostavljao pomoć koja je dolazila uglavnom iz dijaspore.

Odlukom patrijarha Pavla, 1997. postavljen je za pomoćnog episkopa Hristoforu u Eparhiji američko-kanadskoj Mitropolije novogračaničke. Maja 1998. postao je administrator. Sredinom maja 1999. na Saboru je izabran za episkopa novogračaničkog. Ustoličen je u

manastiru Nova Gračanica od strane patrijarha Pavla i mitropolita Amfilohija. Živi u manastiru Nova Gračanica.

LONGINOVIĆ, Tomislav (Beograd, 1955), slavista.

Završio je 1973. Letnju školu u Oksfordu, diplomirao 1981. na Filozofskom fakultetu BU, Odsek za kliničku psihologiju, magistrirao 1984. na Odseku za kreativno pisanje na Univerzitetu u Ajovi, gde je 1990. doktorirao uporednu književnost. Profesor je na Odseku za slavistiku i uporednu književnost na Univerzitetu Viskonsin u Medisonu. Gostujući je profesor slavistike u Evropi. Član je akademskih društava u Makedoniji, Srbiji, Republici Srpskoj, urednik i autor projekata na Stanfordu, Univerzitetu Nortwestern, Univerzitetu u Ajovi i BU. Autor je romana *Minut ćutanja* i *Sama Amerika*, studije *Granična kultura, politika identiteta u četiri slovenska romana 20. veka*, knjige *Vampirski nacija: nasilje kao kulturna imaginacija*, koja je 2011. nagrađena u Americi kao najbolja studija u okviru južnoslovenskih studija. Živi u Medisonu (Viskonsin).

LOPUŠINA VUKČEVIĆ, Milena (Zemun, 1950 – Melburn, 2011), inženjer tehnologije. Odrasla je u porodici Bajce Lopušine, poreklom iz Crne Gore. Završila je studije na BU, a potom u Melburnu studije informatike i tehnologije. Radila je kao konsultant u javnom preduzeću „Teradata Australia Ltd“. Živela je u Melburnu.

LORENS, Lidija (Baltimor, 1953), glumica.

Rođena je u srpskoj porodici kao Lidija Vujnović. Diplomirala je biologiju na Univerzitetu Tauson i prava na Univerzitetu u Merilendu. Na Institutu Pibodi diplomirala je klavir i klasični balet. Kao devojčica nastupala je kao manekenka i glumica u pozorištu u Baltimoru. Za vreme studija pisala je za list *Baltimore News American*. Proglašena je za mis Merilenda. *Baltimor magazin* je uvrstio među „deset najseksepilnijih žena SAD“. Igrala je sa Rajanom O’Nilom u filmu *So fine*, sa Džeki Glison u *Izzy and Moe* i sa Madonom u *Desperately Seeking Susan*. Gostovala je u TV emisiji Dejvida Letermana i pojavljivala se u spotovima Bilija Džoela i Hulija Iglesiasa. Na Brodveju je igrala u predstavi *Noises off* i dobila dobre kritike. Živi u Njujorku.

LOS ANĐELES, grad i luka u američkoj saveznoj državi Kaliforniji, u kojem živi oko 15.000 Srba. Prvi emigranti, iz Boke, Hercegovine, Crne Gore i Vojvodine, doseljavaju se krajem XIX v. Marko Radosinović, prodavac i mlekađžija, upisan je kao prvi znameniti Srbin koji je 1905. stigao u ovaj grad. Potom su zabeleženi i Todor Colich, Risto Kilibarda, Todor Batinich, Danilo Dakovich, Todor Polich i Jovo Kujundžić, članovi Prvog srpskog dobrotvornog društva „Jedinstvo“ (1903) i osnivači srpskog groblja u istočnom Los Anđelesu. Godine 1909. specijalni komitet sastavljen od poznatih ljudi (Gligo Dabović iz Trebinja, Dušan Cerovina od Ljubinja, Milivoje Pekić od Drobnjaka, Jovo Ukropina iz Trebinja, Lazar Simović iz Nikšića, Stanko Kilibarda iz Banjana, Petar Jančić iz Banjana, Danilo Daković iz Grahova, Šako Zarubica od Drobnjaka, Krsto Kisić od Bilećkog okruga i Mihailo Budinčić od Ljubinja) pomogao je da se sagradi prva srpska crkva u gradu, Crkva Sv. Save. Do 1927. bila je pod okriljem Ruske crkve. Okupljala je oko 2.000 vernika. Najugledniji među njima bili su Stevan Karamata, direktor srpske banke „Budimpešta“, i mlekađžija Marko Radosinović, koji je doživeo stotu (1895–1995). Srbi žive u centru Los Anđelesa i u njegovim opštinama Anahajm, San Gabrijel, Alhambra, Arkadija, Beverli Hills, Long Bič, Holivud, San Fernando, Orindž Kaunti i Santa Monika. Reč je o ogromnom prostoru na kojem boravi oko 15 miliona ljudi. Najveći broj njih bavi se radničkim zanimanjima, zatim poslovanjem u filmskoj industriji, trgovini, umetnosti, sportu i uslužnim delatnostima. Okupljaju ih SPC i SNO. Prva parohija SPC, osnovana u Alhambri 1946,

izgradila je hram Sv. Stevana. Osvećen je 1952. i zbog svoje lepote dobio je naziv Katedrala na Pacifiku. Ova crkva je sedište Zapadnoameričke eparhije i episkopa Maksima i duhovni i društveni centar kalifornijskih Srba. Kada su Amerikanci 1956. poklonili Srbima svoj hram i halu, u San Gabrijelu je podignuta nova srpska Crkva Sv. Save. Vladika Dionisije je tu služio poslednji put 1963, pre nego je otišao u raskol. Crkveni odbor izgradio je 1984. novi hram na ovom placu u Bulevaru San Gabrijel. Osveštali su ga vladika Grigorije i mitropolit Jovan, kao izaslanik patrijarha Germana. Italijanski majstor Sirio Toneli izradio je 1986. ikonostas u vizantijskom stilu, koji se smatra jednim od najlepših u SAD. U ovom hramu 2010.

obeleženo je prvih sto godina postojanja SPC u LA. Parohija ima svoje KSS, folklornu grupu i knjižaru. Na sličan način organizovan je duhovni i društveni život u parohiji u Arkadiji koja je potpisana kao „Srpska istočnoppravoslavna crkva Hrista Spasitelja srpske Američko-kanadske eparhije – 15. maja 1966“. Parohija i hram Rođenje Presvete Bogorodice u Orindž Kauntiju osnovani su 1998. Srbi su u jesen 1992. ovde organizovali svečani doček srpskom patrijarhu Pavlu. Posle njegove posete SAD i Kaliforniji, Amerikanci su rekli da je patrijarh Pavle „sveti čovek koji hoda zemljom“.

Od nacionalnih organizacija danas je aktivna SNO sa 20 aktivista, čiji predsednik Miodrag Nikolić je ujedno i čelnik humanitarne organizacije „Spasi raseljene Srbe“. Aktivna je i dobrotvorna organizacija „Spasimo srpsku decu“. Devedesetih su bili aktivni i humanitarni fond „Čovekoljublje“, Srpsko pozorište glumice Tamare Vesne i Fondacija za negovanje srpske baštine. Akademik Bogdan Maglić je formirao Srpsko-američki komitet s ciljem da Amerikance upozna sa postojanjem i delovanjem srpske kolonije u SAD. Srpski aktivista Mića Radenković formirao je Akcioni politički komitet i organizovao demonstracije Srba u Vašingtonu. Većina tih organizacija danas ne radi. Aktivan je Srpski radio-program, koji u San Gabrijelu vodi urednik Dragan Rakonjac. Ovde su u javnom životu svoj trag ostavili advokat Branko Milinović, fudbaleri Milan Mandarić i Aca Obradović, poznatiji kao Dr O, osnivač američkog velikog fudbala, oskarovac Karl Malden, glumac Bred Dekster, producenti Ika Panajotović i Đorđe Zečević. Najpoznatiji Srbi u srpskoj koloniji su glumac i producent Den Tana, vlasnik restorana na Beverli Hilsu, košarkaš Vlade Divac, glumice Lolita Davidović i Milica Mila Jovović, filantrop Deniz Hejz, novinarka Mira Panajotović i milijarder Milan Panić. Na javnoj sceni su i Srbi koji tek nastupaju: glumac Stefan Kapidžić, advokat Nikolas Lončar, glumica Marija Karan i čelistkinja Jelena Mihailović, već prepoznatljiva kao koncertna zvezda „Jela Chello“.

LOVAČKO VEČE, proslava u Kanadi koju od 2004. organizuju članovi Srpskog lovačkog društva „Beli orlovi“ iz Kanade sa sedištem u Vindzoru. Održava se polovinom februara u Srpskom centru. Okuplja lovce i kuvare jela od divljači iz Ontarija i Vankuvera. Glavni organizatori ove zabave su predsednik društva Ljuban Stanković i Mile Škrba. Među gostima su najbolji lovci: Radovan Čutureja, Mile Škrba, Goran Knežević, Dejvid Dražić, Ljuban Stanković, Dane Đurakov, Mile Perzanović, Nikola Agbaba i Majk Katar.

LOVIČ, Lena (Detroit, 1949), rok pevačica.

Rođena je u srpskoj porodici kao Marlena Premilović. Sa 13 godina se preselila u Englesku, gde je završila Školu za umetnost i dizajn i muzičku školu (saksofon). Bend „Diverzija“, koji je osnovala 1975, brzo se raspao. Pod uticajem slikara Salvadora Dalija udarila je temelje ženske pank muzike. Objavila je studijski album sa hit pesmom „Lucky Number“ (1978). Do 1989. objavila je sa grupama „Stiff“ i „Justin Time“ tri albuma, nastupala kao saksofonista na koncertima drugih bendova, a potom napravila pauzu u muzici. Na rok scenu vratila se solo albumom *Senke i prašina* (2005). Objavila je šest albuma i šest kompilacija. Imala je veliki uspeh na koncertu u Njujorku 2007. Vlasnik je izdavačke kuće „Flex Music“. Tokom 2015.

Imala je veliku koncertnu turneju kroz 12 gradova Amerike i Evrope. Živi u Londonu i Njujorku.

LOZANIN, Arsen (Beograd, 1912 – ???, 2001), pisac.

Rođen je kao Miodrag Kolarić. Književnost i umetnost studirao je u Francuskoj i Kanadi. Bio je kustos i upravnik Narodnog muzeja u Beogradu. Osamdesetih godina je emigrirao u Švajcarsku, a potom u Kanadu. Autor je tri zbirke novela i četiri romana: *Povratnik samoće* (1990), *Lepi dani odmora* (1992), *Dve ljubavi Filipa Orsina* i *Načaðeno staklo* (1998). Živeo je u Kanadi.

LUBARDA, Ilija (Cetinje, 1935), bibliotekar.

Studirao je ekonomiju na BU, ali je zbog učešća u demonstracijama 1954. postao žrtva Udbe. U Nemačkoj dobija politički azil, zatim emigrira u SAD. Magistrirao je bibliotekarstvo na Univerzitetu Kolumbija. Aktivista je SNO, SKK „Sveti Sava“ i predstavnik SPO za Ameriku (od 1988). Dobitnik je Nagrade „Dragiša Kašiković“ i Nagrade Matice iseljenika Srbije. Živi u Njujorku.

LUBURIĆ, Milica v. BIN, Melisa

LUČIĆ, Milan (Vankuver, 1988), hokejaš.

Počeo je aktivno da se bavi sportom kao srednjoškolac. Igrao je hokej kao junior za klub „Cokuitlam Ekpress“ u ligi Britanske Kolumbije 2003. Prešao je u klub „Vancouver Giants“ i za tri sezone doprineo osvajanju Memorijalnog kupa, na kojem je 2007. proglašen za igrača godine. Na draftu hokejaša kao krilo postao je napadač tima „Boston Bruins“, koji se takmiči u NHL. Sa timom je osvojio Stenli kup 2011. Bio je kapiten juniorske reprezentacije Kanade u hokeju i učesnik dve zimske olimpijade. Živi u Vankuveru.

LUČIĆ, Željko (Zrenjanin, 1968), operski pevač.

Završio je srednju muzičku školu, Školu pevanja u Beogradu i Muzičku akademiju u Novom Sadu (1991). Bio je član opere Srpskog narodnog pozorišta u Novom Sadu 1993–1998. i Frankfurtske opere 1998–2008. Prvi put je u SAD nastupao u San Francisku 2004. u operi „Travijata“. Gostuje na najvećim operskim scenama: od Skale u Milanu, Kovent gardena u Londonu, Nacionalne opere Pariza, do njujorškog Metropolitena (2006). Od 2011. gradi muzičku karijeru u Americi. O njegovoj ulozi Rigoleta *Njujork tajms* je pisao da je „bariton Željka Lučića jak, prodoran, fokusiran i verodostojan, njegovo izražavanje je tako meko i elegantno“. Živi u Njujorku.

LUGONJA, Aćim (Ljubinja, 1829 – Montana, 1920), srpski aktivista.

U SAD se doselio 1850. Radio je kao fizički radnik u Los Andelesu i potom kao rudar u rudnicima Montane. Kada se iz Bjuta preselio u Čikago, formirao je Srpsku zajednicu i u istočnom delu grada inicirao osnivanje srpske crkve posvećene Hristovom vaskrsenju. Bio je član Srpskog jedinstva (1895). Posle njega u SAD su pristigli Vlajko, Nikola i Risto Lugonja, koji je u Kaliforniji držao lanac frizerskih salona.

LUKA, episkop (Luka Kovačević; Banjaluka, 1950).

Završio je bogosloviju u manastiru Krka 1971. i studije teologije na Institutu Sv. Sergija u Parizu 1982. Zamonašio se 1976. Bio je sabrat manastira Sv. Sava u Ilejnu 1982–1992. Sabor SPC ga je 1992. izabrao za administratora i episkopa australijsko-novozelandskog. Od 1999. je episkop Eparhije zapadnoevropske. Stoluje u Parizu.

LUKAČEVIĆ, Ned (Podgorica 1986), hokejaš.

Odrastao je u gradiću Port Kokvitlam u Britanskoj Kolumbiji, gde je kao dečak počeo da igra hokej za klub „Spokane“. Istakao se kao golgeter (45 golova) u WHL. U sezoni 2005/06. bio je najbolji igrač HK „Manchester“ i potom HK „Reading Royals“ (2008). Kada je 2009. postao profesionalni hokejaš, igrao je za američke, britanske, švedske, nemačke i slovačke timove. U 2015. angažovan je da igra za HK „Los Angeles Kings“. Živi u Kanadi.

LUKIĆ, Đorđe (Miloševac, 1920 – ???, 2008), univerzitetski profesor.

Završio je Vojnu kraljevsku akademiju u Beogradu (1940). Bio je potporučnik u Vojski Kraljevine Jugoslavije 1941–1943, potom ratni zarobljenik u Nemačkoj 1943/44. Iz nemačkog zarobljeništva otišao je u Englesku, da bi se 1951. doselio u SAD, gde je pohađao istočnoevropske studije 1966–1968. Magistrirao je 1969, a doktorirao 1972. na ruskoj književnosti na Državnom univerzitetu Njujorka. Bio je profesor na Univerzitetu u Pitsburgu. Objavio je više knjiga i studija: *Osnove srpsko-hrvatskog jezika* (1979), *Beogradski nadrealizam u srpskoj nauci 1924–1932* (1981), *Srpske studije* (1981) i dr. Živeo je u Monrovilu (Pensilvanija).

LUKIĆ, Mildred (Srbija, 1922 – Pensilvanija, 2009), univerzitetski profesor.

Rođena je kao Milka Kukić. Diplomirala je pedagogiju i radila kao profesor na Državnom univerzitetu Pensilvanije. Bila je aktivista KSS u Pensilvaniji, član, sekretar i predsednik Saveza KSS za SAD i Kanadu 1979–1988. Osnivala je podružnice KSS u pojedinim mestima SAD, organizovala dečje letnje kampove i programe u crkvenim salama. Autor je *Spomenice KSS*. Živela je u Monrovilu (Pensilvanija).

LUKIĆ, Nikola (Letvort, Engleska 1960), istoričar.

Kao dete se doselio 1962. sa roditeljima u Australiju. Školovao se u Mona Vejlu, a magistrirao je 1999. na Fakultetu tehnologije u Sidneju. Sekretar je ČŠO u Elanori. Autor je knjige *Istorija prve crkvene pravoslavne opštine u Australiji*. Posедуje istorijski snimak Srba u Kalgurliji (u Zapadnoj Australiji) iz 1915. sa srpskom i australijskom zastavom i tekstem između dve zastave: „Vođa, sekretar i članovi Srpsko-Crnogorske zajednice“. Iznad zastava je slika kralja Petra I Karađorđevića i srpski moto „Samo sloga Srbina spasava“. Snimak je načinjen na Vidovdan. Na fotografiji su članovi prve Srpske zajednice: Luka Mračević, Jole Vabić, Leso Danilović, Špiro Vidaković, Marko Beara, Vaso Šiljegović, Mišo Malošević, Nikola Kosovac, Lazar S. Radanović; sede Pando i Milka Pavlović, Kristina i Pero Lučić, otac Krisantos, Jefto Marić, Milan i Miroslava Četković, Stana Radanović i deca Božo i Lazo Pavlović, Jagoda, Dušan, Gigo, Sveto i Đuro Lučić, Vuko, Ljubica i Ana Četković i beba Jovo Radanović. Živi u Sidneju.

LUKOVIĆ, Maja (Toronto, 1972), novinar.

Odrasla je i školovala se u Kanadi. Završila je srednju školu Humberside Collegiate Institute. Radila je kao novinar i TV izveštač sa ratišta u SFRJ. U Erdutu 1992. upoznala je komandanta Milorada Ulemeka Legiju i udala se za njega 1994. Bavila se glumom, igrala u predstavama *Mi čekamo bebu* i *Kamen za pod glavu* Srpskog pozorišta u Torontu. Vlasnik je agencije za promet nekretnina „Sutton Group Realty Systems“. Živi u Torontu.

LUKOVIĆ ZORIĆ, Nada (Sarajevo, ???), akademski slikar.

Završila je Umetničku akademiju u Sarajevu i Akademiju za likovne umetnosti BU, doktorirala iz oblasti istorije umetnosti na Univerzitetu u Los Anđelesu. Izlagala je u galerijama u Čikagu, Njujorku, Akronu, Los Anđelesu, San Francisku i drugim američkim gradovima i u SFRJ. Živi u Kaliforniji.

LUMOVIĆ, Viktor Vik (Mesabi, 1919 – Meklin, 2009), oficir.

Odrastao je u mestu Mesabi Ajron Rejndž, okruženom rudnicima gvožđa, poznatijem kao Srpsko Selo u Minesoti, jer je bilo naseljeno isključivo Crnogorcima i Srbima iz Like. Tokom rata regrutovan je u Ratno vazduhoplovstvo (1942) i leteo u 450. bombarderskoj grupi. Odlikovan je sa dva ordena. Diplomirao je vojne nauke na Univerzitetu u Merilendu, služio u Strateškoj vazduhoplovnoj komandi Vojske SAD. Završio je Kontraobaveštajnu školu u Fort Holabirdu i kao vojni obaveštajac bio stacioniran u Nirnbergu (Nemačka). Radio je u CIA i bio direktor obaveštajne škole u Engliji. Od početka šezdesetih služio je u NATO kao šef Kontraobaveštajne službe i bezbednosti za baze savezničkih sila u južnoj Evropi. Bio je doživotni član 450. bombarderske grupe i Asocijacije bivših obaveštajnih oficira. Živeo je u Virdžiniji.

LUNGULOV, Darko (Beograd, 1961), režiser.

Diplomirao je 1986. slavistiku na BU. Odlazi 1991. u Ameriku, gde 1996. završava filmske studije na Siti koledžu u Njujorku. Radio je kao reditelj i producent dokumentarnih filmova u producentskoj kući „Spiral Pictures / Ross Institute“ 1997–2003. Predsednik je firme „Here and There Productions“ (2004) i filmski konsultant firme „Rocket Hub“. (2010). Bio je član žirija na Filmskom festivalu Tribeca 2010. Autor je filmova *Bekstvo* (2004), *Jednaki* (2014), *Spomenik Majklu Džeksonu* (2014), *Tamo i ovde* (2009), koji je osvojio 20 nagrada širom sveta, od SAD, preko Švajcarske i Srbije, do Japana. Bio je kandidat Srbije za nagradu Oskar. Na Internacionalnom festivalu u Santa Barbari 2015. Dobio je Nagradu za najbolji film iz Istočne Evrope. Živi u SAD.

****Lj**

LJEPAVA, Jovan Džon (Hercegovina, 1887 – Ouklend, 1983), radnik.

Emigrirao je 1902. u SAD. Radio je u tekstilnom kombinatu u Pitsburgu, odakle je otišao 1974. u Kaliforniju. Radio je najprostije kafanske poslove u Džeksonu, prao sudove u srpskom restoranu „Tadic Grill and Oyster House“ u San Francisku, zatim kao piljar i kuvar. Svoj restoran „New royal grill“ otvorio je 1917. Deset godina kasnije, kupio je restoran „Junion Pacifik“. Bio je aktivista u Prvom srpskom dobrotvornom društvu (PSDD), član moto-jedinice „Soko“ i orkestra „Tamburica“. Organizovao je srpske parade u Srpskoj hali, koja je radila od 1909. do 1971. Učestvovao je u izgradnji srpske crkve Sv. Đorđe u Ouklendu (1924) i hrama Sv. Jovan u San Francisku (1954). Kada je 1954. postao predsednik PSDD, kupljeno je oko 6 ha zemlje za srpsko groblje u Kolmi. Osnovao je Prvi omladinski kamp u Džeksonu za srpsku omladinu, koja ga je zvala „ujka Džon“. Živeo je u Kaliforniji.

LJEPAVA, Nikolina (Srbija, 1963), psiholog.

Školovala se u Beogradu. Osnivala je 2010. Srpsku roditeljsku mrežu, predavala na Fakultetu za menadžment (2013) i na Fakultetu za medije i komunikacije u Beogradu (2014). Radi na Univerzitetu Vindzor. Istražuje psihologiju medija i novu naučnu granu sajberologiju. Autor je tridesetak naučnih članaka i studije *Kako predstavljamo sebe na Fejsbuku*, koja je bila zapažena u naučnoj javnosti. Živi u Kanadi.

LJUBENKO, Dušan (Čikago, 1927), srpski aktivista.

Odrastao je i učio srpski u ČŠO Vaskresenje Hristovo, a kasnije bio predsednik te crkvene opštine. Bio je aktivista SNO i SNS, predsednik Srpskog društva „Sv. Đorđe“ i Srpskog

pevačkog društva „Branko Radičević“. Kada se devedesetih preselio u Pitsburg, nastavio je rad u SNS-u i 1999. izabran je za predsednika. Sa Slavkom Panovićem iz SNO i Miroslavom Đorđevićem iz KSU formirao je 2004. Srpsko-američki kongres. Odlikovan je Ordenom Jugoslovenske zastave drugog reda. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

LJUBIČIĆ, Savatije (Čačak, 1931 – Los Anđeles, 2011), kompozitor.

Rođen je u porodici u kojoj se negovala muzička tradicija. Njegov otac Milan bio je harmonikaš i vlasnik prve muzičke škole u Srbiji (1933). Završio je i Muzičku školu „Stanković“ u Beogradu. Specijalizovao je piano i kompoziciju. Komponovao je 43 narodne pesme, 62 kola i oko 2.000 džez i pop kompozicija i himni. Proslavio se šansonom *Stara lipa uvela*, *Ljubičičevim kolom* i himnom *Beograde, grade*. Preselio se u SAD 1972. Komponovao je himnu za FK „Slavija“ u San Pedru i poemu *Jugoslovenska rapsodija*, koja ga je uvela u Američko društvo kompozitora i izdavača. Srpsku etno-muziku komponovao je u džez maniru. Kompozicijama *Da igramo* i *Srpski ples* osvojio je prvo mesto na Svetskom festivalu muzike u Milvokiju 1988. Na Bilbord festivalu u Kaliforniji 2005. svrstan je u najbolje autore „smut džeza“ u SAD. Kompozicijom „Jahrubba“ pobedio je na Internacionalnom muzičkom festivalu u Kaliforniji 2007. Odlukom uprave grada Los Anđelesa, kompozicija „L.A. je to“ 2011. postala je zvanična himna metropole. Autor teksta je njegova supruga Mira Panajotović. Svoja muzička dela zaveštao je gradu Los Anđelesu.

LJUBISAVLJEVIĆ, Miloš (???) univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1986, magistrirao 1992, doktorirao 1995. na Medicinskom fakultetu BU. Boravio je 1992/93. na Medicinskom fakultetu Vestminster u Londonu. Radio je kao pomoćnik direktora u Institutu za medicinska istraživanja u Beogradu 1995–1999. Odlazi 2000. u Umea (Švedska) na mesto rukovodioca Nacionalne laboratorije. Objavio je više naučnih radova. Radi kao profesor fiziologije na Medicinskom fakultetu Univerziteta u Ujedinjenim Arapskim Emiratima, gde i živi.

LJUDI GOVORE, časopis za književnost i kulturu, izlazi od avgusta 2008. u Torontu. Osnovao ga je dr Radomir Baturan s ciljem da se neguje srpska kultura u inostranstvu. Objavljuje radove književnika i ostalih umetnika posvećenih srpskim književnim i kulturološkim temama. Izdavala ga je NEA Publishing do 2013, potom ga izdaje Srpska nacionalna akademija. Časopis izlazi na srpskom i engleskom jeziku, dva puta godišnje, na papiru i u elektronskom izdanju. Glavni i odgovorni urednik je Milo Lompar, a članovi redakcije su: Aleksandar Petrović (iz Beograda), Željko Prodanović (iz Oklanda), dr Rajko Radojević (iz Toronta), prof. Predrag Dragić Kijuk (iz Beograda), prof. Nebojša Radić (sa Kembridža) i prof. Željko Rodić (iz Novog Zelanda). U uređivačkom odboru časopisa su i inž. Žarko Brestovac i prof. Milica Radišić.

****M**

MACURA, Branko Pjer (Kistanje, 1960), profesor kulinarstva.

Kulinarstvo je učio u Srbiji, Švedskoj, Kanadi, Aziji i na Univerzitetu Makvori u Sidneju. Emigrirao je prvo u Švedsku, potom u Australiju. Bio je profesionalni vojnik u australijskoj vojsci. Radio je kao kuvar u hotelu „Samit“. Bio je vlasnik restorana „Merlin Monro“ i pobjednik Svetskog sajma kulinarstva u Torontu i Njujorku. Imao je rentakar kompaniju „Silver šedou rols-rojs“. Danas je profesor kulinarstva u Sidneju.

MACURA, Slobodan (Stanišić, 1948), fizikohemičar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1972. i doktorirao fizičku hemiju 1978. na Prirodno-matematičkom fakultetu BU. Postdoktorske studije pohađao je na Federalnoj tehničkoj školi (ETH) u Cirihi. Godine 1974. izabran je za asistenta na Odseku za hemijske i fizičko-hemijske nauke na PMF-u u Beogradu. Bio je docent (1985) i vanredni profesor (1989). Predavao je atomistiku na osnovnim studijama, a fizičku hemiju bioloških sistema i NMR spektroskopiju na postdiplomskim studijama. Godine 1990. postao je profesor biohemije na Odseku za biohemiju i molekularnu biologiju na Medicinskom fakultetu Mejo u Ročesteru (SAD). Direktor je njihove NMR laboratorije. Bavio se istraživanjima u oblasti fizičke hemije, biohemije, biofizike. Gostovao je na više univerziteta u SAD, Evropi i Australiji. Član je Međunarodnog društva za magnetnu rezonancu, Proteinskog društva, Srpskog hemijskog društva, Društva fiziko-hemičara Srbije, Američkog hemijskog društva, Američkog društva za unapređenje nauke. Objavio je više knjiga i članaka u vodećim svetskim naučnim časopisima. Od 2000. član je SANU, van radnog sastava. Živi u SAD.

MAČASKI, Aleks (Klivlend, 1937), biznismen.

Potomak Srba iz Like, rođen je kao Aleksandar Mačetić. Diplomirao je marketing i biznis na Državnom univerzitetu u Klivlendu. Počasni je doktor nauka Državnog univerziteta u Klivlendu (1995), Državnog univerziteta u Akronu (1998) i Hajdelberg koledža (2006). Osnivač je i vlasnik dnevnog lista *The Plain Dealer* (1960–2006), u kojem je devedesetih objavljivao istinu o srpskom narodu i o raspadu SFRJ. Vlasnik je i direktor kompanije „Alex Machaskee & Associates“. Član je uprave Muzeja umetnosti, Opere i Simfonijskog orkestra, predstavnik humanitarne organizacije IOCC u Klivlendu, član uprave Teološkog fakulteta „Sv. Vladimir“ u Njujorku, član reda Sv. Jovana iz Jerusalima i član KSU. Sredinom 2006. bio je na čelu delegacije KSU i SPC koja je u Beloj kući imala sastanak sa Berijem Džeksonom, političkim savetnikom predsednika Džordža Buša. Osnivač je Srpske kulturne bašte (u Klivlendu), u kojoj su spomenici srpskim velikanima. Donator je srpskih hramova i nacionalnih organizacija. Član je Fondacije „Studenica“ iz San Franciska i Srpskog instituta iz Vašingtona. Počasni je konzul Srbije u državi Ohajo. Dobitnik je brojnih nagrada: Whitney M. Young Humanitarian Award, Medalje časti ostrva Elis (1999), Nagrade „Zlatna vrata“ i priznanja „Svetski lider 2005“ Svetskog trgovačkog centra za unapređenje međunarodne saradnje. Za pravoslavni i humanitarni rad SPC ga je odlikovala Medaljom čovekoljublja, a Ministarstvo dijaspore Srbije Ordenom Vuka Karadžića (2004). Primljen je 2001. u Kuću slavnih biznismena države Ohajo. Živi u Klivlendu (Ohajo).

MAČEŠIĆ DRAKULIĆ, Ana (Val, 1925 – Versaj, 2012), inženjer.

Diplomirala je na Vestingahusovoj memorijalnoj visokoj školi. Radila je 40 godina kao inženjer u fabrici „Električne korporacije Vestinghaus“ u Trafordu. Bila je zadužena za razvoj atomske energije u zapadnom Miflinu. Učestvovala je u razvoju i stvaranju prve nuklearne podmornice „Nautilus“. Prva je Srпкиnja koja je postala član Grčko-američkog hrišćanskog društva grčke pravoslavne crkve istočnog Pitsburga (YASOU). Zbog njenog zalaganja na približavanju pravoslavnih vernika, polovina članova YASOU su srpskog porekla. Živela je u Pensilvaniji.

MAČETIĆ, Aleksandar v. MAČASKI, Aleks

MAGDIĆ, Marko (Kolumbija, 1975), policajac-kriminolog.

Odrastao je u Beogradu i Angoli. Emigrirao je sa porodicom 1989. u Čile. Završio je studije prava i radio u Organizaciji američkih država (OAS), potom u državnom tužilaštvu na zaštiti svedoka organizovanog kriminala, na međunarodnoj saradnji i ekstradicijama. Godine 2007. bio je zadužen za izručenje peruanskog predsednika Alberta Fudžimorija, optuženog za

kršenje ljudskih prava i korupciju. Istraživao je, po službenom zadatku, da li se general Ratko Mladić skriva u Čileu. Kada je Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Čile prvi put u aprilu 2011. formiralo Odeljenje za borbu protiv organizovanog kriminala i terorizma, on je postavljen za prvog direktora. Učestvovao je u otkrivanju srpske kokainske mafije u Južnoj Americi. Živi u Santjagu (Čile).

MAGLIĆ, Bogdan (Sombor, 1928), atomski fizičar, univerzitetski profesor. Diplomirao je 1950. na Fizičkom fakultetu BU, magistrirao 1955. na Univerzitetu u Liverpulu, a doktorirao 1959. na Institutu za tehnologiju u Masačusetsu. U periodu 1950–1956. radio je na Institutu za nuklearne nauke „Vinča“. U SAD je otišao kao stipendista Uneska. Na Kalifornijskom univerzitetu 1961. otkriva elementarnu česticu „omega pi mezon“, koju je nazvao „S“ čestica. Dokumentacija o tom otkriću, koju je zaveštao Istorijskom arhivu u Somboru, čuva se u „Fondu dr Bogdana Maglića“. Patentirao je aneutronsku nuklearnu energiju (proces fuzije bez radioaktivnosti). Bio je profesor na Univerzitetu u Pensilvaniji i na Državnom univerzitetu Nju Džerzija, vodeći istraživač Evropske organizacije za nuklearna istraživanja u Ženevi (1962–1967), naučni savetnik u Euro-American Group Inc., predsednik Korporacije za višu fiziku u Prinstonu, rukovodilac u NASA centru za vasionu tehnologiju u Novom Meksiku. Od 1995. radi na novom izumu – stohiometrijskom tele-analizatoru, koji utvrđuje hemijski sastav materije bez kontakta sa materijom. **Predviđa se da će se** ovaj uređaj masovno primenjivati na aerodromima i sličnim mestima u borbi protiv terorizma. Na putu je da razvije, na ovim principima, i metod nazvan neutronska dijagnostika, koji služi za rano otkrivanje maligniteta kod ljudi određivanjem hemijskog sastava tkiva bez biopsije. Dobitnik je Priznanja predsednika Džona Kenedija za otkriće omega mezona. Odlikovan je Ordenom jugoslovenske zastave sa zlatnim vencem. Počasni je građanin Švajcarske i Sombora. Vlasnik je Zlatne medalje Kongresa SAD. Od 1985. je inostrani član SANU. Investirao je svoj kapital u razvoj Sombora. Živi u Kaliforniji.

MAGLIĆ, Rastko (Sombor, 1933), atomski fizičar. Kao dečak deportovan je u ustaški logor. Izbegao je u Ameriku, gde je doktorirao fiziku. Radio je kao istraživač, atomski fizičar u Nacionalnoj laboratoriji Argon u Ilinoisu. Tvorac je nove tehnologije – kontrole jonosfere. Osnivač je Internacionalnog Teslinog društva u Kolorado Springsu, koje ima 2.500 članova širom sveta. Organizator je Svetskog simpozijuma o Nikoli Tesli (1990). Utemeljivač je Muzeja Nikole Tesle u Beogradu i Memorijalnog društva „Nikola Tesla“ u Njujorku. Predsednik je Fonda „Mihajlo Pupin“ u Americi. Autor je dela *Thunderbolt Induced Earth Tremors, Possible Resonances i Electromagnetic Wave Scattering from the Earth's Core*. Dobitnik je priznanja Nacionalnog instituta za standarde i tehnologiju SAD. Živi u Kolorado Springsu (Kolorado).

MAJAMI, grad u jugoistočnom delu američke savezne države Florida u kojem živi oko 2.000 srpskih porodica. Koloniju čine stare i nove ratne izbeglice, radnici na privremenom radu i poznate ličnosti. Ovde imaju kuće Slobodan i Fahreta Živojinović, Marko Jarić i Adrijana Lima, manekenka Ivana Berendika i biznismen Veselin Jevrosimović. Najveći broj Srba, oko 60 porodica, okuplja CŠO Sv. Simeon iz severnog Majamija. Parohija je formirana 1978, prvi mali hram kupljen je 1979, nekoliko godina kasnije kupljen je i drugi, koji je preuređen u crkvu SPC. Paroh je prota Svetozar Veselinović, predsednik crkvene uprave Predrag Vaskrsić. Parohija ima KSS „Princeza Milica“, folklornu grupu „Balkan“ i biblioteku; organizuje „Srbfest“, kao promociju srpske kulture, tradicije i istorije. Zahvaljujući inicijativi Miše Mladenovića, Mite Garčeva, porodice Sokolović i vladike Mitrofana, 2012. počele su pripreme za izgradnju novog pravoslavnog hrama u Majamiju.

Vladika Mitrofan je krajem januara 2015. osveštao postavljanje kupole, tornja i časnog krsta u vrhu Male crkve. Kuma ovog događaja bila je Jagoda Sokolović.

MAJERLE, Đuro (Drežnica, Lika, 1935 – Klivlend, 2014), sveštenik.

Završio je 1952. bogosloviju u Beogradu, 1959. rukopoložen je za sveštenika. Služio je u Otočcu i 1969, uz pomoć srpske crkve u Trstu, emigrirao preko Italije u Kanadu. Bio je paroh hrama Sv. Petra i Pavla u Sadberiju. Kada je 1974. prešao u Klivlend u CŠO Sv. Sava, služio je u crkvenoj sali dok nije podignut novi hram (1982). Sa parohijanima je izgradio crkveni dom, dve sale, fudbalske terene i prvo srpsko pravoslavno groblje u Ohaju. Autor je teoloških i nacionalnih tekstova u srpskim i američkim časopisima, organizator kulturnog života. Živeo je u Klivlendu (Ohajo).

MAJSTOROVIĆ, Đokan (Vlasenica, 1962), sveštenik.

Završio je 1982. Bogosloviju „Sv. Tri jerarha“ u manastiru Krka, diplomirao 1989. na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu. Odlazi u V. Britaniju da izučava engleski jezik i služi u Crkvi Sv. kneza Lazara u Birminghamu. Godine 1991. prelazi na službu u Mitropoliju zagrebačko-ljubljansku, odakle se 1996. seli sa porodicom u SAD. Bogoslužio je u parohiji Sv. velikomučenika Georgija u Mejsontaunu (Pensilvanija). Po odluci vladike Mitrofana, 1999. preuzeo je duhovno vođstvo Saborne crkve Sv. Save u Njujorku. Pored božanske misije u crkvi se, zahvaljujući aktivnosti paroha, održavaju kulturne manifestacije, književne večeri, tribine, koncerti i priredbe. Aktivan je u radu Memorijalnog društva „Nikola Tesla“, Tesline naučne fondacije, organizacija SNO, SBP, KSS i čitave srpske zajednice. Živi u Njujorku.

MAKARA, Petar (Pančevo, 1952), elektroinženjer.

Diplomirao je 1979. na Elektrotehničkom fakultetu BU, magistrirao kompjuterske nauke na Državnom univerzitetu Delavera. Od 1987. radio je na programu Istraživačkog centra T. J. Votson kompanije IBM u Jorktaunu. Urednik je u redakcijama *Israel Nacional News* i *Emperor's Clothes*. Osnivač je *Srpske informativne elektronske mreže* (SIEM) preko koje vodi rasprave sa svetskim liderima i bori se za istinu o srpskom narodu. Živi u Njujorku.

MAKSIĆ, Sava (Kovilj, 1947), avanturista.

Sa 12 godina otisnuo se iz Vojvodine u svet i 1959. stigao u Australiju. Radio je kao mašinista, kuvar, staklar, radnik obezbeđenja, trgovac nekretninama, lovac na krokodile i turistički radnik. Ulovio je oko 10.000 krokodila. Šezdesetih godina, nekadašnji lovci na ljudske glave u Papua Novoj Gvineji zvali su ga Masta Pukpuk – Gospodin Krokodil. Otvorio je hotel u džungli, etno-selo, turističku agenciju „South Sea Gallery Travel“ i napisao knjigu *Primitivna umetnost Nove Gvineje*. Izvesno vreme živeo je u Njujorku i Nju Orleansu, da bi se 1996. vratio u Australiju i otvorio farmu krokodila. Živi u Sidneju.

MAKSIM, episkop (Milan Vasiljević; Foča, 1968).

Zamonašio se 1996. u manastiru Tvrdoš kod Trebinja. Diplomirao je teologiju 1993, magistrirao i doktorirao na Univerzitetu u Atini. Na Sorboni u Parizu izučavao je vizantijsku istoriju. Slikao je na Francuskoj akademiji za finu umetnost. Bio je docent Teološkog fakulteta BU i profesor hrišćanske antropologije i sociologije na Univerzitetu u Istočnom Sarajevu (2006). Za vikarnog episkopa humskog biran je 2004, potom za vikarnog episkopa mitropolita dabrobosanskog Nikolaja. Na Saboru SPC 2006. izabran je za episkopa zapadnoameričkog. Profesor je bogoslovije na fakultetu u manastiru Sv. Sava u Libertivilu. Urednik je časopisa *Teologija* na Beogradskom univerzitetu. Vodi školu ikonopisanja

vizantijskog i srpskog stila. Autor je naučnih radova i knjiga. Stoluje u hramu Sv. Save u Los Anđelesu.

MAKSIMOVIĆ, Dana (Čikago, 1974), producent.

Školovala se u Americi. Radi kao filmski producent i korežiser. Učestvovala je u stvaranju 13 filmova i TV serija: *Streets* (1996), *Michael Hayes* (1997), *Ghost of a Chance* (1998), *Family Law* (1999), *Fatalna nesreća (Crash, 2004)*, *The Black Donnellys* (2007), *Dolina nestalih (In the Valley of Elah, 2007)*. Film *Crash* je imao pet nominacija za najveće nagrade, a 2004. dobio je Oskara. Živi u Holivudu (Kalifornija).

MAKSIMOVIĆ, Dimitrije (Badovinci, 1929), biznismen.

U Beogradu je studirao ekonomiju, radio sa ocem kao trgovac i bio službenik Direkcije za rečni saobraćaj FNRJ. Prebegao je 1948. u Italiju, odakle je brodom „General Hari Tejlor“ stigao u Australiju. Bio je vozač vojnog kamiona u prihvatnom logoru Batoun, potom se preselio u Kabramatu. Nakon toga se zaposlio u vojci. Kupio je plantažu paradajza u Morbengu pored Liverpula i dve kuće za izdavanje u naselju Rendik. Godine 1964. preselio se u Peteršam, bliže centru Sidneja. Otvorio je bar „Svit Hart“, zatim restoran „Slatko srce“ na Kings Krosu. Osamdesetih je bio vlasnik mnogih nekretnina, a devedesetih vlasnik srpskog restorana i hotela „Stari grad“ u Sidneju. Sa suprugom je aktivan u srpskoj koloniji, najviše kao donator crkvenih i kulturnih manifestacija. Živi u Sidneju.

MAKSIMOVIĆ, Dragan (???), elektroinženjer, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1984, magistrirao 1986. na Elektrotehničkom fakultetu BU, doktorirao 1989. na Institutu za tehnologiju Kaltek u Pasadeni. Radio je na ETF-u u Beogradu. Od 1992. radi kao profesor na Odseku za elektrotehniku i računarsko inženjerstvo na Univerzitetu u Koloradu. Objavio je jednu knjigu, četrdesetak članaka u naučnim časopisima, stotinak referata na naučnim konferencijama. Vlasnik je 16 patenata. Član je više profesionalnih udruženja. Dobitnik je brojnih priznanja: Nagrade grada Beograda (1984), Nagrade Univerziteta u Beogradu (1984), stipendije Fulbrajt (1986), stipendije Kaltek (1986), Best Paper Award (1989, HFPC Conference), NSF Research Initiation Award (1993) i dr. Živi u Koloradu.

MAKSIMOVIĆ, Petar (???), univerzitetski profesor.

Diplomirao je na Fizičkom fakultetu BU, doktorirao 1998. na Masačusetskom institutu za tehnologiju. Docent je na Odseku za fiziku i astronomiju Univerziteta „Džons Hopkins“ u Baltimoru. Živi u Merilendu.

MAKSIMOVIĆ, Stojan (Subotica, 1934), arhitekta.

Završio je Arhitektonski fakultet BU. Radio je kao projektant u Urbanističkom zavodu Beograda u periodu 1960–1970. Napustio je SFRJ 1982. i od 1985. živi u SAD. Pridružio se Gropijusovom arhitektonskom birou TAC u Kembridžu (Masačusets). Sa suprugom Mirjanom, takođe arhitektom, projektovao je njihovu porodičnu kuću u Nahantu, na obali okeana, kao ostvarenje koje umnogome sublimira specifičnosti njihovog celokupnog graditeljskog opusa. Vlasnik je Arhitektonskog studija „SMMA Associates“ u Nahantu. Autor je projekata za Kongresni centar „Sava“, hotel „Interkontinental“, restoran „Ušće“ u Beogradu kao i više kapitalnih objekata u Kuvajtu i Americi. Član je Akademije arhitekture Srbije. Nagrađen je saveznom *Borbinom* nagradom za arhitekturu 1977. i Oktobarskom nagradom grada Beograda 1990. Živi u okolini Bostona (Masačusets).

MALAGURSKI, Borislav (Subotica, 1988), reditelj.

Emigrirao je 2005. u Kanadu. Studirao je na Univerzitetu Britanske Kolumbije. Snimio je dokumentarni film *The Canada Project* o svom odlasku iz Srbije. Mediji su ga prozvali „srpskim Majklom Murom“, jer se bavi istraživanjima političkih fenomena. Vlasnik je produkcijske kuće „Malagurski Cinema“ u Vankuveru. Radio je za Srpsku nacionalnu televiziju u Torontu i list *Kišobran* u Vankuveru. Autor je dokumentarnih filmova o propasti Jugoslavije *Kosovo, možete li da zamislite* i *Težina lanaca*, koji su uzburkali svetsku javnost. Godine 2012. režirao je film *Beograd*, potom *Pretpostavka pravde* (o slučaju smrti Brisa Tatona i suđenja navijačima), a 2014. film *Težina lanaca 2*. Učesnik je mnogih filmskih festivala i dobitnik „Srebrne palme“ 2009. na smotri dokumentaraca u Meksiku. Živi u Vankuveru.

MALDEN, Karl (Geri, 1912 – Los Anđeles, 2009), glumac.

Rođen je pod imenom Mladen Sekulović u porodici mlekađžije Petra Sekulovića i majke Mini Seberec (češkog porekla), tekstilne radnice. Odrastao je u Maloj Srbiji, delu Čikaga gde su živeli Srbi. Pohađao je Srpsku školu pri Crkvi Sv. Đorđe, pevao u crkvenom horu „Karađorđe“ i nastupao u Srpskom pozorištu. Završio je Glumačku školu „Gudman“ u Čikagu i otpočeo karijeru 1938. u Njujorku. Prvi film *They Knew What They Wanted* snimio je 1940. Igrao je sa Marlonom Brandom u filmu *Kafana pored puta*, u TV seriji *Ulice San Franciska*, u filmovima *Bebi Dol*, *Jednooki Džek*, *Ptičar iz Alkatraza*, *Sinsinati Kid*, *Nevada Smit*, *Paton*, *Letnji ubica*, *Posejdonova avantura*, *Suton*, *Konopac*, *Legenda o Brodveju* i *Meteor* sa Natali Vud i Šonom Konerijem. Proslavio se ulogom Skaga u istoimenoj seriji o američkim radnicima. Dobio je Oskara za sporednu ulogu u filmu *Tramvaj zvani želja* (1951), a za ulogu u filmu *Na dokovima Njujorka* (1954) bio je nominovan za Oskara. Osvajač je nagrade „Gremi“ za sporednu ulogu u filmu i u TV seriji *Fatalna vizija* (1985). Bio je pripadnik Ratne avijacije SAD, predsednik Udruženja američkih glumaca u Holivudu, predsednik Filmske akademije u Los Anđelesu. Osnovao je umetničku biblioteku u Beverli Hillsu, najveću u Americi. Dok je Karl Malden bio predsednik Udruženja američkih glumaca, svoju glumačku karijeru gradio je i Ronald Regan. Radio je 61 godinu u filmskoj industriji. Država Srbija ga je 2006. odlikovala Ordenom Nemanjića. Autor je memoara *Kako sam počeo*. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

MALET, Lari (???), lekar.

Potomak Đorđa Šagića (Džordža Fišera), Srbina koji je 1815. registrovan kao prvi srpski doseljenik u Filadelfiji. Živi i radi kao lekar u Hjustonu, profesor je na Medicinskom koledžu Bejlor u Hjustonu. Bavi se fotografijom i pisanjem. Istražuje svoje srpsko poreklo i američke porodice Fišer, Palmater i Malet koje su direktni potomci Đorđa Šagića i žive u američkim državama Tenesi, Teksas i Misisipi. Njegov brat je Džek Malet, vlasnik antikvarnice u Džeksonu (Misisipi). U ovom gradu na listi najboljih sportista svih vremena, objavljenoj 2014, nalaze se imena plivačica Elise i Kejt Malet, kao i atletičara Tomasa Maleta. Oni su deca Džeka Maleta. Treći potomak Džon Fišer radio je u američkoj vladi u Vašingtonu, a daljnji rođak Džef Kaningam živi u Ostinu.

MALIĆ, Nebojša (Sarajevo, 1977), kolumnista.

Diplomirao je istoriju i međunarodne odnose na Univerzitetu Grejsland u Ajovi. Oktobra 2000. postao je kolumnista sajta „Antiwar“ sa analizama stanja u bivšoj Jugoslaviji i u zemljama Istočne Evrope. Osnivač je i urednik veb-magazina *Stanje stvari* i komentator ruskog TV programa „Kanal 1“. Od 2014. je predsednik i direktor Instituta „Arčibald Rajs“ („R. Archibald Reiss Institute for Serbian Studies“) u Vašingtonu, koji istražuje i objavljuje publikacije o srpskom nacionalnom pitanju. Živi u Vašingtonu.

MALOVRAZIĆ, Marko (Jugoslavija, 1921 – Los Anđeles, 1971), sveštenik. Završio je bogosloviju i 1960. emigrirao u Ameriku. Bio je paroh hrama Sv. Sava u San Gabrielu. Organizovao je verski i kulturni život kalifornijskih Srba. Osnovao je KSS, folklornu grupu „Kolo“ i orkestar tamburaša „Markovi Đetići“, kao i Srpsku školu veronauke i jezika. U vreme vladike Dionisija, 1963. je izgradio crkvenu salu. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

MALRUNI, Mila (Sarajevo, 1953), srpski aktivista. Rođena kao Milica Pivnički, sa majkom Bogdankom emigrirala je 1958. u Montreal, gde je njen otac od 1956. radio u kraljevskoj bolnici „Viktorija“. Studirala je inženjering na Univerzitetu Konkordija u En Arboru (Mičigen). Sa 19 godina udala se za advokata Brajana Malrunija. Oboje su 1974. postali članovi Konzervativne partije u Vestmauntu. Kada je suprug postao kanadski premijer (1984–1993), u ulozi prve dame Kanade aktivno se uključila u humanitarne aktivnosti i u rad srpske kolonije. Pokušavala je da promeni modni izgled žene u politici, ali je naišla na nerazumevanje i kritiku. Danas je direktor Kanadske fondacije za cističnu fibrozu i direktor medijske kompanije „Astral“. Živi u Otavi.

MALJKOVIĆ PETKOVIĆ, Đuro (Bački Brestovac, 1949), pesnik. Školovao se u Somboru i tu počeo da objavljuje pesme u časopisima. Odselio se u Montreal, gde je nastavio da objavljuje pesme u srpskim novinama u Kanadi. Samostalnu zbirku pesama objavio je 1998. Pesme su mu uvršćene u zbirku srpske poezije *Od srca do zavičaja* i u antologiju *Reči stihom okovane*. Jedan je od osnivača Udruženja srpskih pisaca „Desanka Maksimović“ u Kanadi. Poznat je i kao srpski aktivista koji je devedesetih štrajkovao glađu ispred zgrade UN zbog uvođenja sankcija Jugoslaviji. Živi u Kanadi.

MAMULA, Anda (Vrelo, 1877 – Pitsburg, 1963), srpski aktivista. Odrasla je u okolini Ogulina, gde je radila kao učiteljica. Emigrirala je 1900. u Pitsburg i radila u srpskom restoranu. Upisana je kao državljanin SAD na popisu 1910. Bila je aktivna u stvaranju srpske kolonije u Pensilvaniji, pre svega u parohiji Sv. Đorđa i u KSS „Majka Jugovića“. Udala se za Nikolu Mamulu sa kojim je dobila sinove Josipa (1901), Stevana, Đuru i ćerke Martu, Ružu, Milicu i Latinku (1918). Oni su zasnovali sedam porodica Srba u Americi. Porodična priča familije Mamula danas je deo istorije srpskog doseljavanja u SAD. Živela je u Pitsburgu (Pensilvanija).

MAMULA, Horacio Uroš (Hamond, 1924 – Hamond, 1998), tamburaš. Diplomirao je i magistrirao (1949) pedagogiju na Univerzitetu u Indijani. Radio je kao državni činovnik u gradskoj upravi i bio poslanik Predstavničkog doma Indijane. Proslavio se kao svirač na tamburici tipa „bugarija“. Sa braćom Jovanom i Rudijem bio je član „Velebit orkestra“ (1940). Kasnije se priključio braći Kapuđi i 33 godine svirao u orkestru „Šarplanina“. Bio je član Američke asocijacije tamburaša. Godine 1996. ušao je u Kuću slavних muzičara u Milvokiju. Živeo je u Hamondu (Indijana).

MAMULA, Majk (Lakavona, 1973), ragbista. U gimnaziji je bio u ekipi najboljih igrača košarkaškog i atletskog tima „Lackawanna Steelers“, član školske ekipe u tri discipline, kapiten svih timova i, sa 125 kg težine, div među školarcima. Afirmaciju američkog ranga stekao je kao defanzivac tima Boston koledža, kada je izabran za NBC igrača. Godine 1994. diplomirao je i dobio zvanje sociologa. Narednih pet godina bio je član „Filadelfija iglsa“ i najbolji i najskuplji defanzivac američkog ragbija. Novinar Piter King je o njemu pisao u časopisu *Sport Illustrated*: „Nije imao plašt, ali su

skauti mislili da niko drugi nije brži od lokomotive, osim Super-Mamule“. Napustio je aktivnu igru 2000, ali je ostao u upravi kluba kao trener. Živi u Filadelfiji (Pensilvanija).

MAMULA, Nikola (Ogulin, 1871 – Pitsburg, 1950), srpski aktivista.

Uselio se, preko luke Filadelfija, u Ameriku 1898, a državljanstvo dobio 1915. Imao je šestoricu braće (Đuru, Radana, Glišu, Božu, Savu i Mila) i svi su bili radnici u pitsburškim čeličanicama i livnicama, ali i vernici SPC i srpski aktivisti, članovi SNS. Opisan je u istoriji ranog doseljavanja Srba u SAD. Živeo je u Pitsburgu (Pensilvanija).

MAMULA TARAILO, Desanka (Čikago, 1919 – Pitsburg, 2006), sudija.

Rođena je u srpskoj porodici i bila jedna od prvih žena diplomaca Koledža za pravne nauke Univerziteta De Pol u Čikagu. Radila je kao gradski sudija i 1941. postala prva Srpkinja advokat u SAD. Bila je član Srpske advokatske komore i dobitnik Nagrade „Car Dušan“ (1995). Udala se za advokata Džona Mamulu, člana SNS i sa njim živela u Klertonu (Pensilvanija).

MANASTIRI SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE. U preokookeanskim zemljama SPC ima 18 manastira. U SAD se nalaze: manastir Sv. Save (Libertivil, Ilinois), manastir Nova Gračanica (Treće Jezero, Čikago), manastir Marča (Ričfild, Ohajo), manastir Presvete Bogorodice (Springboro, Pensilvanija), manastir Sv. Marka (Šefild Lejk, Ohajo), manastir Sv. Germana Aljaskog (Platina, Kalifornija), manastir Sv. Nila Sorskog (Aljaska), manastir Sv. Pasija (Saford, Arizona), manastir Rođenja Presvete Bogorodice (Nju Kasl, Indijana), manastir metoh Sv. Ksenije (Indijanapolis, Indijana), manastir Sretenja Gospodnjeg (Eskondido, Kalifornija), manastir Sv. Pahomija (Grinfild, Misuri). U Kanadi se nalaze manastir Sv. Preobraženja Gospodnjeg (Milton, Ontario) i manastir Sv. Preobraženja (Kambelvil, Ontario). U Australiji su: manastir Sv. Save (Ilejn, Viktorija), manastir Sv. Save / Novi Kalenić (Kanbera), manastir Pokrova Presvete Bogorodice (Talong, NJV), manastir Rođenja Presvete Bogorodice (Inglvud, Južna Australija).

MANDARIĆ, Milan (Gospić, 1938), biznismen.

Odrastao je i školovao se u Novom Sadu. Diplomirao je mašinstvo 1962. Bio je vlasnik pogona precizne mehanike. Sa suprugom je 1967. emigrirao u Švajcarsku, a potom 1969. u SAD. Bio je rodonačelnik srpskog fudbala u Kaliforniji, zajedno sa dr Acom Obradovićem. U Ameriku je doveo (da igraju u Severnoameričkoj ligi) Pelea, Bobija Mura i Džordža Besta. U San Hozeu je otvorio kompaniju „Lika“, specijalizovanu za proizvodnju štampanih kola za računare. Već 1976. kompanija je u svom sastavu imala sedam fabrika, zbog čega je zvanično proglašen za biznismena godine u Kaliforniji. Godine 1980. postao je glavni akcionar i vlasnik firme „Sanmina“. Početkom devedesetih ova fabrika je u kategoriji proizvođača elektronike u SAD bila prva na listi najuspešnijih. Danas je vlasnik kompanije „MM Holding“ (bavi se investiranjem), član je raznih korporacija u SAD, direktor kompanije „Redleaf Group, Inc.“ i kompanije „Kinetics Group, Inc.“. Član je upravnih odbora mnogih svetskih banaka. Predsednik je Svetske banke za Jugoistočnu Evropu u Portoriku. Bio je vlasnik fudbalskih klubova „Portsmut“ (2003) i „Lester“ (2014) u V. Britaniji. Godine 2015. kupio je FK „Šefild“. Kao najbolji investitor u sportu, dobitnik je Ključa grada Portsmuta (2008). Bio je aktivista KSU i veliki donator SPC. Živi u Engleskoj i na Floridi.

MANDARIĆ, Stevan (Feniks, 1911–?), admiral.

Rođen je u porodici srpskih iseljenika. Sa 14 godina, tvrdeći da ima 18, priključio se Nacionalnoj gardi. Istovremeno je radio u novinama u gradiću Frezno (Kalifornija) kao reporter. Godine 1929. postao je narednik u Nacionalnoj gardi. Mornaričku akademiju

završio je 1936. u Anapolisu. Ratovao je na Atlantiku i Pacifiku. Leteo je na avionu VF-72 i bio je deo eskadrile lovaca na velikom nosaču USS Wasp. Vodio je eskadrile u bombardovanje japanskih ostrva Hokaida, Šikokua i Honšua. Dobio je dve vazduhoplovne medalje i **orden Distinguished Flying Cross**. Kao pripadnik UN, čuvao je mir u Palestini. Ratovao je 1950. u Koreji. Obučavao je američke ratne pilote. Istraživao je Antarktiku u operaciji „Dipfirz“ koju je vodio admiral Ričard Bird. **U njegovu čast, jedan masiv na Antarktiku nazvan je Mandarićev masiv (1.860 m)**. Penzionisan je 1959. kao kontraadmiral ratne flote SAD. Autor je knjige memoara koji se danas izučavaju kao udžbenik na Mornaričkoj akademiji SAD. Bio je osnivač ČŠO Sv. Luka u Vašingtonu. Posetio je Srbiju 1960. Živeo je u Vašingtonu.

MANDIĆ, Aleksandar (Beograd, 1945), reditelj.

Završio je Akademiju za pozorište, film, radio i TV. Afirmisao se na RTS-u, na filmu i u pozorištu, u medijima i na BU kao autor filmova, scenarija i stručnih tekstova. Od prvog kratkog dokumentarnog filma *Milan iz Lepenca* (1969), preko dokumentarne serije *Goli život* o Danilu Kišu (1990), do TV filma *Tri majstora* (1996) uradio je 800 TV emisija, filmova i TV serija. Radio je kao profesor FDU. Usavršavao se u SAD 1982, a uselio se u Ameriku 1992. Profesor je na Državnom univerzitetu Njujorka, Odsek za film i televiziju. Osnivač je medijske kompanije „Yes-Pro“ (2001) za proizvodnju elektronskih i scenskih programa. Dobitnik je više nagrada za filmsko stvaralaštvo u Beogradu, Puli i Oberhauzenu. Živi u Njujorku.

MANDIĆ, Aleksandar (Sao Paulo, 1954), biznismen.

Završio je 1972. tehničku školu i radio u kompaniji „Simens“ na procesu kompjuterizacije. Otvorio je 1990. vlastitu firmu „Mandic BBS“, koja je izrasla u uglednu telekomunikacionu kompaniju. Predsednik je asocijacije „Internet Group“ u Brazilu i direktor Džokej kluba. Autor je publikacije o internet tržištu u Brazilu. Živi u Sao Paulu.

MANDIĆ, Milan (Šid, 1957), biznismen.

Sa 13 godina preselio se sa roditeljima i bratom u Melburn. Tu je završio ugostiteljsku školu i potom studije psihologije. Uz oca je radio u piceriji, u restoranima i prodavnicama. Prvi novac zaradio je od prodaje pakovane vode (1978), a dve godine kasnije otvorio je restoran „Pink“ u Melburnu. Vlasnik je 57 restorana brze hrane „Kalifornijsko pile“. Direktor je prve srpske televizije u Australiji. Bio je predsednik Australijsko-srpske federalne privredne komore. Investira u ugostiteljstvo u Srbiji. Živi u Melburnu.

MANDIĆ, Milan Majkl (Klivilend, 1948 – Majami, 2011), ragbista.

Studirao je na Univerzitetu u Mičigenu i 1965. počeo da igra američki fudbal. Sa univerzitetskim timom osvojio je Koledž ragbi ligu 1969. i ušao u najbolju američku ekipu. Postao je profesionalac kluba „Miami Dolphins“ 1970. i ušao u NFL ligu. Pristupio je klubu „Pittsburgh Steelers“ 1978. Zbog svoje eksplozivnosti u igri dobio je nadimak Mad Dog Mandich. Kada je napustio ragbi, bio je radio-komentator i voditelj sportskog šou-programa. Umro je na Floridi.

MANDIĆ, Nenad (Kosovska Mitrovica, 1945), naučni istraživač, pronalazač.

Diplomirao je hemiju na BU, a doktorirao na Univerzitetu Aston u Birmingemu (V. Britanija). Afirmisao se kao vodeći svetski stručnjak za dekorativnu i funkcionalnu galvanizaciju. Saradnik je Univerziteta Klarkson u Potsdamu (Njujork). Predsednik je elektrohemijske kompanije HBM i investitor u Čikagu. Autor je više naučnih radova i

patenata. Godine 1995. prijavio je patent u SAD. Rođak je Nikole Tesle i član Memorijalnog društva „Nikola Tesla“. Živi u Lansingu (Mičigen).

MANDUŠIĆ, Anđelko Aleks (Prizren, 1887 – Čikago, 1959), oficir.

Sa 18 godina krenuo je u Ameriku i 1905. se doselio u Čikago. Učestvovao je u formiranju prve srpske parohije. Godine 1917. postao je američki dobrovoljac u Velikom ratu i dobio nadimak Veliki Džejk Aleks (Big Jake Alex). Zbog junaštva i zasluga u borbama u Ardenima (bitka kod Čipili ridža), u Francuskoj 1918, proglašen je narodnim herojem SAD. Odlikovan je američkom Medaljom časti, francuskom Vojnom medaljom i Krstom pobeđe sa palmama, britanskom Medaljom časti, italijanskom Medaljom časti i srpskom Karađorđevom zvezdom, koju mu je uručio kralj Aleksandar Karađorđević. Bio je član uprave SNO, SNS, predsednik Srpskog društva „Sv. Đorđe“. Godine 2000. njegova unuka Natalija napisala je scenario i režirala dokumentarni film *Kaplar Džejk*. Mandušić je sahranjen na srpskom groblju u Libretivilu. Živeo je u Čikagu (Ilinois).

MANEKENKE. Razvoj modne industrije u SAD poslednjih godina privukao je veliki broj mladih da se okušaju kao manekeni na svetskim pistama u Njujorku i Los Anđelesu. Modnim pistama prva je zakoračila Ivana Stanković 1988. Sa 15 godina prijavila se na konkurs za novo lice zagrebačkog *Svijeta*, ali su je odbili jer je bila premlada. Dve godine kasnije uredništvo *Svijeta* uključilo ju je u finalni izbor. Presudna reč predstavnika agencije „Ford“ iz Njujorka, koji ju je okarakterisao kao najatraktivniju, otvorila joj je vrata Amerike. Vrednim radom uspeła je da stigne i do Armanija i da dve godine bude njegovo zaštitno lice. Radila je za modne kuće „Guči“, „Dona Karan“, „Misoni“ i „Kelvin Klajn“. Tako je utrla put stotinama srpskih manekenki koje danas pohode modne piste Amerike.

Đurđa Stojiljković je modna ikona iz Njujorka. Sa 15 godina napustila je Pančevo i pojavila se na kastingu za *Fashion Week*. Tu je upoznala agente iz agencije „Women Milano“. Sa 20 godina otišla je u Njujork. Sada radi kao ekskluzivni model kuće „Dior“ i dizajnera Džona Galijanija.

Mina Cvetković je rođena 1989. u Nišu. Zahvaljujući svojoj lepoti, došla je i do svetske scene. Radi za najpoznatije modne kuće i nastavlja tradiciju srpske modne lepote koju su izgradile Olja Ivanišević, Danijela Dimitrovska, Ana Mihajlović, Maja Latinović i Marija Vujović.

Jedna od devojaka sa najuticajnijim i najboljim stilom na svetu je Sara Brajović. Ana Vintur, glavna urednica američkog *Voga*, izabrala ju je 2001. da se pojavi u poslednjem broju ovog magazina. Ona je dete Pariza, ali od 11 godine snima svuda po svetu. Sada je zvezda Amerike.

Mila Mihaljčić, student prava u Beogradu s prosečnom ocenom 10, učestvovala je 2013. u Njujorku i Londonu na 24 modne revije, od kojih kao najdražu izdvaja onu za modnu kuću „Burberry“. Prestižni svetski internet portal *models.com* je Milu proglasio za jednu od 10 manekenskih zvezda u usponu, a modni kritičari su joj već nadenući nadimak Mižo.

Nevena Milićević kao manekenka modne agencije „Forma viva“ godinama gradi uspešnu karijeru u Americi.

Jefimija Jokić je prošetala pistama na više od 10 revija u okviru Njujorške nedelje mode. Nosila je, između ostalog, kreacije dizajnera kao što su Karmen Mark Valvo, Čado Ralf Ruči i Pamela Roland. Valerija Šestić je nastupala u kreacijama modne kuće „Oskar de la Renta“. Bivša članica grupe „Models“ i manekenka Ivana Berendika iz Majamija predstavila je svoju prvu kolekciju nakita „Oružje ljubavi“.

Za Mariju Vujović, koja radi na desetine revija za Kelvina Klajna, Kristijana Lakroa, Roberta Kavalija, poznato je da je njen najveći dosadašnji ugovor vredan oko dva miliona evra.

Priznanje slavne manekenke Mirande Ker da u njoj ima srpske krvi svrstalo je na listu poznatih ličnosti srpskog porekla.

Mija Knežević (27), Beograđanka koja poslednje tri godine živi u Njujorku, poznata je modna bloggerka čije tekstove prati gotovo 200.000 posetilaca.

Sofija Janošević je snimala modele u Njujorku, Singapuru, Hong Kongu i Šangaju.

Suzana Prebeg, slikarski model iz Zemuna, udala se za Amerikanca i nastavila karijeru u SAD.

Nataša Vojnović planira da nastavi karijeru kao glumica u Holivudu. Našla se u spotovima Lenija Kravica i grupe „Skajroket“, a već godinu dana pohađa časove glume u Njujorku. Beograđanka Ivana Korab, upamćena po reklamama za ledo sladoled, već godinama živi i radi u Americi. Okušala se i kao glumica u filmu *If You Only Knew* i primljena je na akademiju na kojoj je glumu učio i Džerard Batler.

Mila Jovović, slavna holivudska glumica, započela je filmsku karijeru kao manekenka.

Najpopularniji svetski androgini model Andrej Pejić proslavio se pošto se pojavio u spotu Dejvida Bouvija zajedno sa holivudskom zvezdom Tildom Svinton i manekenkom Saskijom de Brau. Posle promene pola ovaj Srbin nastupa kao Andreja Pejić, model ženskih kreacija.

MANOJLOVIĆ, Ljuba (Boka Kotorska, 1884 – Ouklend, 1985), srpski aktivista.

Radila je kao kuvarica u rudarskoj menzi u gradu Džuno na Aljasci i kao profesionalni lovac na medvede i jelene. Bila je samouka učiteljica ličkih i crnogorskih rudara. Godine 1904. izabrana je za porotnika opštinskog suda. Sa suprugom Nikolom i sestriцом decom odselila se 1940. u Arizonu. Tamo ih je, misleći da su Rusi, progonio FBI, te su se preselili u Kaliforniju. Bila je kontrolor i menadžer u lancu prodavnica u Ouklendu. Aktivista je KSS i organizator života u srpskoj koloniji. U američkim novinama (1957) prikazana je kao „pionir osvajanja Kalifornije“. Živela je u Ouklendu (Kalifornija).

MAODUŠ, Mirjana (Medak, Lika, 1942), slikarka.

Studirala je slikarstvo u Frankfurtu i Veneciji, diplomirala 1972. u Parizu. Prvu samostalnu izložbu imala je 1973. Izlagala je u Veroni, Milanu, Breši, Parizu i Tokiju (1975), a 1978. sklopila je prvi ugovor sa japanskim galeristima o izlaganju svojih slika. Član je grupe slikara „Sadjicu“. Devedesetih se okrenula osobenoj kaligrafiji. Uradila je više od stotinu kompozicija bliskih letizmu, među kojima posebno mesto ima ćirilčni opus. Godine 2014. u Beogradu joj je uručena Nagrada „Momo Kapor“ za likovnu umetnost. Aktivna je u društvenom životu srpske zajednice u Japanu. Pomaže deci u otadžbini. Živi u Parizu i Tokiju.

MARAVIĆ, Lorenc Lari (Geri, 1914 – Alikvipa, 2008), srpski aktivista.

Rođen je kao Lazar u porodici Miladina i Sofije Maravić. Završio je 1938. Ženeva koledž u Biver Folsu (Pensilvanija) i magistrirao na Univerzitetu u Pitsburgu. Radio je kao načelnik za obrazovanje distrikta Alikvipa. Bio je član Saveta za obrazovanje, savetnik Saveta građana, predsednik Školske administracije, TV stanice, Privredne komore, Gradske memorijalne biblioteke i Gradske bolnice, u čijoj je obnovi učestvovao. Aktivista je SNS, CŠO Sv. Ilija, član crkvenog hora, Srpske škole i Srpskog centra. Dobitnik je mnogih gradskih i crkvenih priznanja. Živeo je u Alikvipi (Pensilvanija).

MARAVIĆ, Petar (Alikvipa, 1915 – Alikvipa, 1987), košarkaški trener.

Rođen je u porodici iseljenika iz Vojne krajine. Kao dete dobio je nadimak Pres. Najpre je igrao košarku, a najveći uspon kao košarkaš ostvario je u srednjoj školi uz trenera Nejta Lipa. Godine 1937. dobio je stipendiju na Koledžu „Dejvis end Elkins“ u Zapadnoj Virdžiniji. Igrao je za KK „Klarksburg pjur ojlers“ i KK „Iglis“ iz Detroita (1941). Tokom rata igrao je

košarku na Havajima i kada se demobilisao (1945), nastupao je za KK „Jangstaun Bers“ iz Nacionalne košarkaške lige SAD. Trener tima Koledža „Dejvis end Elkins“ postao je 1946. i osvojio državno prvenstvo. Diplomirao je košarku na koledžu u Zapadnoj Virdžiniji i preuzeo košarkaški tim. Radio je i kao fudbalski trener, atletski direktor, a predavao je i stenografiju. Slavu je stekao kao trener na Univerzitetu Klemson u Severnoj Karolini, a potom i na Državnom univerzitetu Severne Karoline, jer je u sezoni 1964/65. osvojio ACC ligu, a na turniru NCAA lige osvojio titulu vicešampiona. Godine 1965. proglašen je za trenera godine u ACC konferenciji. Karijeru je nastavio kao trener košarkaša na Državnom koledžu Luizijane u Baton Ružu, kao trener u Švedskoj i okončao kao atletski direktor i pomoćnik trenera na Univerzitetu Kempbel. Živeo je u Alikvipi (Pensilvanija).

MARAVIĆ, Piter Pit (Alikvipa, 1947 – Alikvipa, 1987), košarkaš.

Zaigrao je košarku na Državnom koledžu Luizijane u Baton Ružu, u timu koji je trenirao njegov otac Petar. „Rešetao“ je protivničke koševе pa je dobio nadimak Pištolj Pit (Pistol Pete). Otac Petar i sin Piter uneli su revoluciju u igranje košarke. Ova igra je zbog Maravića postala brza, a driblanje je postalo umetnost. U proseku je postizao 43,8 poena po utakmici, najviše u dotadašnjoj istoriji košarke. Mečeve je gledalo po 8.000 njegovih obožavalaca. Tokom 1969. postigao je 1.148 poena u sezoni i bio proglašen za najboljeg strelca „sveameričkog“ tima. Njegov najpoznatiji pogodak bio je protiv ekipe iz Džordžije, kada je tri sekunde pred kraj drugog produžetka šutirao horog-stilom sa polovine terena. Po broju datih koševa postavio je četiri nacionalna rekorda i devet rekorda LSU koledža. Za tri sezone na koledžu postigao je 3.667 poena. Njegov rekord u NCAA nikad nije oboren. Biran je u brojne „sveameričke“ timove. Marta 1968. našao se na naslovnoj strani lista *Sports Illustrated*. Kada je potpisao profesionalni ugovor, prešao je u „Atlanta Hawks“ iz NBA lige, a potom 1974. u „Orleans Jazz“. Odigrao je 10 sezona u NBA ligi i penzionisao se 1980. zbog pogoršanog zdravlja. Umro je od srčanog udara u 40. godini života. Na koledžu LSU 1988. napravljena je nova košarkaška sala, koja je nazvana „Pete Maravich Assembly Center“.

MARČA, MANASTIR, nalazi se u Ričfildu (Ohajo). Osnovao ga je kao ženski manastir episkop Sava 1975. U njemu su već bile mati Evpraksija i mati Ana (Radetić), prva srpska monahinja rođena u SAD. Novu manastirsku crkvu izgradio je 2001. episkop Mitrofan, a osvećenju je prisustvovao patrijarh srpski Pavle. Manastirska slava je Sabor Sv. arhangela Gavriela. Manastir su opsluživale, pored majke Ane, sestra Anastasija, sestra Džordžina iz Zarembe i sestra Antonija iz Španije. Otac Serafim (Stiv) brine o svećama, a otac Simeon (Grozdanović) o funkcionisanju imanja.

MARČETIĆ, Miroslav (Pančevo, 1954), koreograf.

Završio je Pedagošku akademiju. U periodu 1977–1992. bio je profesionalni član KUD „Kolo“ u Beogradu. Emigrirao je u Kanadu i od 1993. je koreograf i umetnički direktor SKUD „Oplenac“. Saradivao je sa KUD „Kralj Petar Drugi“, KUD „Kordun“ i igračkim ansamblom „Hajduk Veljko“. Osnovao je 2004. Akademiju srpske narodne igre „Bata Marčetić“, u okviru koje su folklorni ansambl i orkestar od 20 muzičara i pevača. Učestvovao je na mnogim koncertima i festivalima folklora u Kanadi i SAD, kao i u Srbiji, gde je osvojio 12 titula šampiona. Dobitnik je Zlatne značke KPZ Srbije. Živi u Torontu.

MARČOK, Andrej Gustav (Lug, Beočin, 1948), pisac.

Osnovao je 1994. Literarno udruženje „Zora“ u Melburnu. Radio je na okupljanju članova, organizovanju književnih konkursa i štampanju zbirki pesama. Pisao je poeziju i radove objavljivao u Australiji, u listovima *Novosti*, *Naše novine*, *Novo doba* i *Srpski glas*. Dobitnik

je Njegoševe zlatne, srebrne i bronzane medalje, Vukove nagrade Udruženja srpskih pisaca za Australiju i Nagrade „Ivo Andrić“, jugoslovenskog udruženja u Sidneju. Živeo je u Melburnu.

MARDARIJE, episkop (Ivan Uskoković; Podgorica, 1889 – Mičigen, 1935). Zamonasio se u manastiru Studenica. Bogosloviju i Duhovnu akademiju završio je 1914. u Petrogradu. Stigao je u SAD 1917. kao izaslanik Ruske crkve. Bio je šef Srpske duhovne misije sa zadatkom da „sazove Srpski crkveno-narodni sabor sveštenika i naroda radi organizovanja samostalne Srpske pravoslavne crkve u Americi“. Na saboru je učestvovalo 12 srpskih sveštenika i 267 delegata srpskih parohija, koji su sinđela Mardarija proizveli u arhimandrita. Na saboru u Klivlendu 1919. izabran je za prvog episkopa SPC. Za sedište prve srpske episkopije određen je Čikago, u kojem je novi episkop 27. februara 1919. održao prvu konferenciju. Na trećoj sednici arhijereja ujedinjene Srpske pravoslavne crkve, u decembru 1919. u Beogradu, razmatrano je pismo koje je arhimandrit Mardarije uputio vladici Nikolaju Velimiroviću i odobreno delovanje SPC u Americi. Po odluci Svetog arhijerejskog sabora, u Americu 1920/21. odlazi ondašnji ohridski episkop Nikolaj Velimirović, koji obaveštava ruskog mitropolita Platona da preuzima crkvenu vlast nad Srbima u SAD i Kanadi. Kada je 1921. imenovanje potvrdila Patrijaršija, nastaju nespornosti oko postavljenja novih episkopa. Zbog toga Mardarije napušta Ameriku i vraća se u Beograd, gde ga Sveti arhijerejski sinod postavlja za upravnika Monaške škole u Rakovici. Na toj dužnosti ostaje do 1923, kada se vraća u Ameriku i počinje rad na osnivanju manastira i eparhije. Formirao je 1944/45. Savez KSS i prvu srpsku bogosloviju u Americi. Autor je dela *Tihi kut Hrista, Zavet ruskom narodu* i *Zbornik propovedi*. Živeo je u Libertivilu (Illinois).

MARGETIĆ, Danica (Los Anđeles, 1930), srpski aktivista. Najmlađe od petoro dece Petra Rosića, koji se 1910. doselio u Kaliforniju. Odrasla je u San Gabrielu, gde se školovala. Udala se 1945. za Voju Voltera Margetića. Supružnici su aktivno radili na osnivanju folklorne grupe „Kolo“ i tamburaškog orkestra, a 1977. organizovali su turneju po SFRJ. Učestvovala je u gradnji crkvene sale i srpskog groblja. Vodila je KSS i subotnji „Bingo“. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MARGETIĆ, Mirjana (Šabac ???), slikarka. Studirala je likovnu umetnost u Beogradu. Doselila se 1992. u Australiju (u Melburn). Diplomirala je savremenu istoriju na Univerzitetu Diken, gde je devet godina radila u administraciji. Zaposlena je u Džilongu u umetničkoj galeriji koja pomaže umetnicima sa invaliditetom. Autor je istraživačkog dela *Istorija srpske migracije u Viktoriji – Šta danas oblikuje moj identitet*. Knjiga sadrži svedočenja 20 ljudi srpskog porekla koji su emigrirali u Viktoriju od 1948. do danas. Uvod u knjigu napisala je profesor Slobodanka Vladiv Glover sa Univerziteta Monaš iz Melburna. Kao akademski slikar prvu izložbu u Australiji imala je 2006, a drugu 2008. u galeriji u Ričmondu. Vlasnik je ateljea „Studio 47“ u Melburnu. Živi u Džilongu (Viktorija).

MARGULIS, Aleksandar (Beograd, 1921), radiolog, univerzitetski profesor. Doktorirao je 1950. na Medicinskom fakultetu Univerziteta Harvard. Od 1963. do 1989. bio je načelnik Radiološkog odeljenja Medicinskog fakulteta Kalifornijskog univerziteta u San Francisku, potom rektor i od 1993. profesor radiologije. Autor je više knjiga i velikog broja naučnih članaka o gastrointestinalnoj radiologiji i magnetnoj rezonanci. Dobitnik je sedam počasnih doktorata univerziteta u Marselju, Tuluzu, Monpeljeu, Luvenu, Minhenu, Karolini i Viskonsinu. Član je Medicinskog instituta Nacionalne akademije nauka SAD, Ruske

akademije medicinskih nauka, SANU (od 1988), mnogih evropskih i azijskih radioloških udruženja. Živi u Njujorku.

MARIČIĆ, Jelena (??), fizičar, univerzitetski profesor.

Diplomirala je 1998. na Fizičkom fakultetu BU, magistrirala 2003, doktorirala 2005. na Havajskom univerzitetu Manoa u Honoluluu. Od 2006. radila je kao docent na Odesku za fiziku Univerziteta Dreksel u Pensilvaniji. Sada je profesor na Havajskom univerzitetu. Objavila je desetak naučnih radova i za svoj rad dobila više priznanja. Živi na Havajima.

MARIĆ, Aleksandar Aleks (Sidnej, 1984), košarkaš.

Školovao se u Australiji i SAD. Završio je 2004. srednju školu u Nju Džerziju. Četiri godine igrao je košarku za Univerzitet Nebraske. Bio je peti strelac i drugi najbolji skakač svih vremena. Kada je za Australiju osvojio zlatnu medalju na Svetskom prvenstvu za mlade, odlučio je da pređe u KK „Partizan“. Visok 2,11 m, igrao je centra za „Granadu“ (2009), „Panatinaikos“ (2012), „Lokomotivu Kuban“ „Makabi“ i „Galatasaraj“ (2014). Danas je igrač kluba „Petrokimi Bandar Imam“ u Iranskoj košarkaškoj superligi.

MARIĆ, Alisa (Njujork, 1970), šahovski majstor.

Završila je studije ekonomije i doktorirala na Ekonomskom fakultetu BU. Sa 12 godina postala je šahovski majstor i prvak Beograda. Bila je svetski juniorski vicešampion (1985), prvak SFRJ (1986), velemajstor FIDE. Kao državni reprezentativac Jugoslavije i Srbije učestvovala je na šest svetskih prvenstava i šahovskih olimpijada. Osvojila je dve bronzane medalje na Olimpijadi 1988. i srebrnu medalju na Evropskom prvenstvu 1999. Kao šahista ŠK „Agrouniverzal“ bila je tri puta klupski prvak Evrope. Član je Olimpijskog komiteta Srbije, bila je ministar sporta i omladine u Vladi Srbije 2012. Dobitnik je Svetosavske nagrade. Radi kao profesor marketinga. Živi u Beogradu i Njujorku.

MARIĆ, Danilo (Mostar, 1938), pisac.

Školovao se u Blagaju, Mostaru, Trsteniku i Sarajevu. Diplomirani je mašinski inženjer i magistar tehničkih nauka. Radio je u Mostaru, a 1992. emigrirao u Kaliforniju. Autor je 13 romana (*Vule Jelić*, 1997; *Trilogija raseljenika*, 2001; *Lešinarke*, 2005; *Od jablana do poplara*, 2006; *Palata iznad Bel kanjona*, 2009. itd.), 100 pripovedaka (zbirka pripovedaka *Mostarska treha*, 1997), četiri pozorišne drame i tri stručne knjige. Dobitnik je Nagrade „Ivo Andrić“. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MARIĆ, Đoko (Srb, Lika, 1919 – Milvoki, 1991), srpski aktivista.

Tokom II svet. rata odmetnuo se u ličke planine. Bio je jedan od organizatora Dinarske četničke divizije i komandant puka „Kralj Petar II“. Krajem 1946. izbegao je u Trst i smešten u logor Rimini, a 1947. prebačen je u nemački Minster Lager. Prošao je Meklinovu komisiju i kao slobodan čovek odselio se 1951. u SAD. Osnivač je Organizacije srpskih četnika „Ravna gora“ i njen predsednik od 1957. Izdavač je *Četničkih novina* (od 1962), osnivač ČSO Sv. Nikola u Milvokiju, saradnik vladike Dionisija i predsednik Odbora za odbranu Eparhije američko-kanadske SSPC (1963). Autor je *Spomenice u slavu 25-godišnjice Trećeg srpskog narodnog ustanka na Ravnoj gori* (1966), knjige *Đeneral Draža Mihailović* (1971) i *Albuma srpskih četnika* (1979). Živeo je u Milvokiju (Viskonsin).

MARIĆ, Mile (Mrčajevci, ??), elektroinženjer, biznismen.

Školovao se u Srbiji, odakle se 1968. odselio za Ameriku. Po zanimanju je inženjer elektronike i specijalista za robotiku. Vlasnik je kompanija za proizvodnju specijalnih mašina, delova za automobile i opreme za farmaceutsku industriju. Partner je najuspešnijih

američkih i kanadskih korporacija kao što su „Ford“ i „Narmko“. Član je Lorijer kluba i Saveta kanadskog premijera, zatim uprave Kanadske eparhije i crkve Gračanice. Veliki je srpski donator. Proglašen je za najboljeg biznismena u okrugu Vindzor. Živi u Vindzoru (Ontario).

MARIĆ, Nikola (Trebinje, 1888 – ?), diplomata.

Doselio se u Australiju 1909. Bio je dobrovoljac u australijskoj vojsci 1914. Boreći se na strani saveznika, ranjen je u Francuskoj. Posle rata dobio je odlikovanje i besplatnu zemlju, na kojoj je gajio vinovu lozu. Godine 1929. postao je prvi generalni konzul Kraljevine Jugoslavije u Frimantlu kod Perta i tu dužnost obavljao 15 godina. Sa grupom Srba stvorio je 1951. crkveno-školsku opštinu u Pertu na Dan Sv. Save. Živeo je u Pertu.

MARIĆ, Vasiljka (Trebinje, 1952), pisac.

Završila je Pedagošku akademiju i radila kao učiteljica, a od 1972. kao službenica u trebinjskoj gimnaziji. Preselila se sa porodicom u Sarajevo, odakle je tokom rata (1994) izbegla u Australiju, gde počinje da piše poeziju i prozu. Objavila je zbirke pesama *Život u zavežljaju* (2005) i *Zavežljaj* (2011); romane *Snovi i sudbina* (2006), *Snaga u suzama* (2008), *Oprosti mi i ja ću tebi* (2009). Od 2006. član je Saveza književnika u otadžbini i rasejanju. Počasni je član Etno-udruženja „Zavičaj“, Udruženja pisaca „Poete“ (od 2010) i UKS (2011). Živi u Sidneju.

MARINKOVIĆ, Đorđe (Omoljica, 1949 – Melburn, 2010), izdavač.

U zavičaju se školovao za građevinara. Emigrirao je u Australiju, gde je početkom devedesetih sa novinarom Radetom Berakom osnovao list *Srpski glas*. Prvi broj se pojavio 19. marta 1991. na ćirilичnom pismu. Redakcija ovog lista odlikovala je, za svoj rad, Gramatom SPC (2001). Marinković je bio predsednik SNS za državu Viktoriju. Organizator je okupljanja Srba i srpskih manifestacija. Za izuzetne zasluge u pružanju pomoći narodu Srpske Krajine dobio je Zahvalnicu koju mu je dodelio dr Jovan Rašković, zatim Zahvalnicu od Srpske demokratske stranke Republike Srpske, kao i niz priznanja od srpskih organizacija širom Australije. Živeo je u Melburnu.

MARINKOVIĆ, Marko (Sarajevo, 1935), lekar.

Završio je 1960. Medicinski fakultet u Sarajevu, doktorirao na Medicinskom fakultetu u Sidneju. Radio je kao lekar u Sarajevu i Srebreniku od 1961. do 1965, kada se iselio u Australiju. Od 1969. ima privatnu lekarsku praksu u Sidneju. Jedan je od glavnih aktivista u Srpskoj zajednici. Sredinom sedamdesetih bio je osnivač i koordinator srpskog etničkog radio-programa 2E A. Jedan je od osnivača australijsko-jugoslovenskih socijalnih centara u Njutonu i Kabramati. Inicirao je formiranje prve Katedre srpskog jezika u Australiji (1979), osnovao Asocijaciju „Sv. Sava i Sv. Nikolaj“ za kulturni i obrazovni razvoj mlade srpske populacije. Član je uprava FK „Jugal“ i FK „Avala“. Predsednik je CŠO Sv. arhidakon Stefan. Bio je aktivan prilikom stvaranja prvog srpskog doma za starija lica „Sv. Simeon“. Dugogodišnji je član i potpredsednik Eparhijskog odbora australijsko-novozelandske eparhije SPC. Počasni je predsednik Bratstva Sv. Nikolaja Velimirovića u Sidneju. Član je Pokreta srpskih četnika „Ravna gora“, rukovodilac pri Srpskom centru u Bonirigu i učesnik Anzak parade. Kao prvi srpski zastupnik u državnim institucijama, biran je za člana i za predsednika Saveta etničkih zajednica NJV. Član je Udruženja monarhista, SNS i SKK „Sveti Sava“. Odlikovan je Ordenom britanske krune i Ordenom Sv. Save. Živi u Sidneju.

MARINKOVIĆ, Radovan (Kraljevo, 1946), vazduhoplovni mehaničar.

Završio je 1991. Tehnički koledž u Sidneju. Dve decenije je radio za avio-kompanije u Melburnu, Sidneju, na Novoj Gvineji i u Indoneziji. Osnivač je Udruženja Srba vazduhoplovaca u svetu. Učesnik je Međunarodnog kongresa avio-mehaničara u Beogradu. Aktivista je Udruženja „Pravoslavna sloga“. Živi u Australiji.

MARJANOVIĆ SLAVENSKI, Ivan (Brčko, 1945), filolog.

Diplomirao je književnost u Osijeku. Emigrirao je u Čikago, gde je magistrirao jugoslovensku književnost. Radio je kao pedagog, socijalni radnik, bibliotekar, bankarski službenik, televizijski spiker i slobodni novinar. Autor je zbirki pesama *Čaša vedrog stola* (1968), *Odisej sa Atlantika*, *Mjesečina nad vodenicom* (1986), *Don't Cry*, *Sijači sunca i preljubnici* i *Brončani topoti* i knjige proze *Preko dvije međe* (1989). Njegove pesme uvršćene su u antologije *Od srca do zavičaja* i *Reči stihom okovane*. Saradnik je Srpske nacionalne akademije, Matice iseljenika Srbije i Udruženja književnika „Desanka Maksimović“, čiju je sekciju otvorio u Čikagu. Živi u Južnoj Kaliforniji.

MARKIĆEVIĆ, Bojan (???) , hemijski inženjer, istraživač.

Diplomirao je 1993. na Tehničkom fakultetu BU, magistrirao 1998. na Hemijskom fakultetu BU, doktorirao 2001. na Univerzitetu Južne Karoline. Postdoktorske studije pohađao je 2006/07. na Univerzitetu Katering u Flintu, gde radi kao istraživač. Objavio je više od 20 naučnih radova u prestižnim naučnim časopisima. Član je Američkog udruženju fizičara i Društva polimerijskih inženjera. Živi u SAD.

MARKOV, Margaret (Stokton, 1948), glumica.

Odrasla je u Kaliforniji, gde je završila školu glume. Karijeru je započela ulogom u filmovima *The Sterile Cuckoo* (1969), *Run, Angel, Run!* (1969), nastavila filmom *Black Mama*, *White Mama* (1972) i okončala delom *There is No. 13* (1974). Radila je i TV serije *Hawkins*, *The Sixth Sense*, *The Jimmy Stewart Show* i *Cade's County*. Sarađivala sa Lajzom Mineli, Rožeom Vadimom, Rokom Hadsonom i Markom Damonom. Živi u Kaliforniji.

MARKOVIĆ, Dejan (Beograd, 1975), elektroinženjer.

Diplomirao je 1998. na Elektrotehničkom fakultetu BU, magistrirao 2000, doktorirao 2006. na Kalifornijskom univerzitetu u Berkliju. Godine 2006. zaposlio se kao profesor na Kalifornijskom univerzitetu u Los Anđelesu. Osnivač je i savetnik kompanije „Flex Logix Technologies, Inc.“ (2014). Vlasnik je dva patenta, koautor dve knjige i autor dvadesetak članaka. Član je profesionalnog udruženja IEEE. Dobio je više priznanja. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MARKOVIĆ, Gradimir (Kruševac, 1951), frizer.

Školovao se za frizera u rodnom gradu i postao prvak Srbije u frizeraju. Emigrirao je u SAD i otvorio frizerske salone u Čikagu. Aktivista je SNO, KSU, SPB, SPC, kluba „Car Lazar“, član Srpske privredne komore u SAD. Krajem osamdesetih učestvovao je u dogovoru u porti manastira Nova Gračanica, kada su ugledni Srbi, biznismeni i patriote Majlo Popović, Slobodan Pavlović, Slavko Stoković ubedili mitropolita Irineja Kovačevića da pokrene proces sjedinjavanja raskolničke SSPC sa SPC. Poznat je kao humanista, koji pomaže srpskom narodu. Živi u Čikagu (Illinois).

MARKOVIĆ, Katarina (Beograd, 1960), ugostitelj.

Doselila se 1999. u Bogotu i tu je otvorila restoran „Beograd“, mali ugostiteljski objekat u predgrađu Makarena na čijim zidovima su slike i posterii manastira i crkava SPC. Na jelovniku su srpski specijaliteti: od kajmaka, preko čorbi i sarmi, do sitnih kolača. Tekstovi o

njenoj srpskoj kuhinji objavljuvani su u *El Tiempo*, na stranicama *Njujork tajmsa* i u mesečnim magazinima avio-kompanije „Aires“. Živi u Bogoti (Kolumbija).

MARKOVIĆ, Nenad (??), naučni istraživač.

Diplomirao je, magistrirao i doktorirao na BU. Radio je 1978. kao istraživač Instituta za elektrohemiju BU. Bio je na specijalizaciji u Klivlendu 1983. U Nacionalnu laboratoriju „Lorens“ u Berkliju zaposlio se 1999, a 2005. prešao je u Nacionalnu laboratoriju Argon blizu Čikaga. Autor je 190 naučnih radova. Vlasnik je i suvlasnik više patenata. Tim stručnjaka, u kojem je i dr Marković učestvovao, pronašao je novi materijal za konverziju energije. Kao pogonsko gorivo koristio bi se isključivo vodonik, a produkt sagorevanja bila bi čista voda. Član je više profesionalnih udruženja. Živi u Argonu (Ilinois).

MARKOVIĆ, Nina (Beograd, 1983), doktor međunarodnih odnosa.

Krajem devedesetih preselila se u Australiju. Diplomirala je na Koledžu u Pertu i na Univerzitetu Zapadne Australije, magistrirala međunarodne odnose na Univerzitetu u Kanberi, doktorirala 2015. na Nacionalnom univerzitetu Australije. Na fakultetu je osnovala društvo „Italijanski poljubac“, koje okuplja studente koji studiraju na italijanskom jeziku. Zaposlila se u federalnom Ministarstvu zdravlja i postala savetnik za međunarodne odnose u federalnoj skupštini Australije. Član je Organizacije srpske pravoslavne omladine „Soju“, bavi se humanitarnim radom. Autor je knjiga pesama *Raskršće* (2010) i *Ne budi me dok spavam* (2015) i polemičkih članaka u medijima o pravima srpskog naroda. Živi u Kanberi.

MARKOVIĆ, Olga (Toronto, 1940), pisac, novinar.

Diplomirala je 1965. novinarstvo na Politehničkom univerzitetu Rajerson, magistrirala 1973. primenjenu umetnost. Bila je urednik časopisa *Sautam Press*, *Vodič za gradnju* i *Vesti iz kanadske industrije*, kao i novinar *Amerikanskog Srbobrana* i *Glasa kanadskih Srba*. Za novinarski rad odlikovana je nagradom „Tomas Tarner“. Autor je knjige *Doseljavanje Srba u Kanadu*. Član je novinarskih udruženja u Kanadi i SAD. Živi u Torontu.

MARKOVIĆ, Stevan (Sidnej, 1985), košarkaš.

Igrao je u timu „West Sydney Razorbacks“ iz Nacionalne lige, u beogradskoj „Crvenoj zvezdi“ (2005–2008. i 2009) i u kragujevačkom „Radničkom“ (2010–2013). Oprobao se i u italijanskoj ligi, ali se vratio u „Townsville Crocodiles“. Bio je državni reprezentativac Australije 2010. Živi u Sidneju.

MARKOVIĆ, Vojin (Svileuva, 1930), pisac.

Diplomirao je 1956. na Filozofskom fakultetu BU i na Univerzitetu u Čikagu. Na Koledžu Kolumbija završio je Odsek za televizijsku produkciju. Radio je kao profesor srpskohrvatskog jezika i književnosti u Valjevu, kao izdavač u beogradskom Domu štampe (1964–1968) i kao profesor književnosti Desete beogradske gimnazije. Prozu piše na srpskom i engleskom jeziku. Autor je dela *San na Konvej Roudu* (1989), *Šaputanja anđela* (1991), *Kobjeta* (1991) i *Tri srpske glave* (1993), hronike iz poslednjeg rata na tlu Jugoslavije. Po romanu *Rat bez kraja* (1996) u Njujorku je sniman igrani film o ratnoj drami u BiH. Dela su mu prevedena u Kanadi i SAD, gde boravi od kraja osamdesetih. Živi u Čikagu (Ilinois).

MAROU, Nikol Natali v. KOKO, Ostin

MAROVIĆ, Džordž Đorđe (Čikago, 1931), sudija.

Diplomirao je 1952. prava i doktorirao 1954. na Univerzitetu Urbana u Ilinoisu. Bio je pravni zastupnik u periodu 1954–1959, potom je, do 1966, imao privatnu praksu u Južnom Holandu.

Deset godina je bio predsednik „Savings Bank“, da bi 1976. postao sudija Odeljenja za kriminal u Kuk Kantriju, a od 1985. do 1988. radio je kao sudija u Chancery Division. Predsednik Ronald Regan ga je 1988. imenovao za federalnog sudiju Okružnog suda za severni distrikt države Illinois i na toj dužnosti je ostao do 2000. Živi u Čikagu (Illinois).

MARTIĆ, Đorđe (Midland, 1930), bankar.

Školovao se na Koledžu u Stubenvilu i na Američkom bankarskom institutu. Radio je kao direktor i potpredsednik banke u Virtonu u Zapadnoj Virdžiniji. Bio je predsednik Kongresa studentskog bratstva Zapadne Virdžinije i predsednik SNS u periodu 1995–1999. Član je Vrhovnog upravnog veća SNS, Upravnog odbora CŠO Sv. Sava, Eparhijskog saveta SPC za istok SAD i Kanadu. Predsednik je Srpskog muškog kluba, član Bratstva slobodnih zidara i urednik lista *Amerikanski Srbobran*. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

MARTIN, Bejb (Sijetl, 1920 – Tuson, 2013), bejzbol igrač.

Rođen je u srpskoj porodici kao Boris Martinović. Završio je srednju školu 1940. i potom se odselio u Misuri. Iste godine (kao talentovani bejzbol igrač, kasnije i profesionalac) započeo je karijeru u klubu „Toledo“. Za klub je igrao u periodu 1944–1953. i osvojio Američku ligu. Potom je 1948/49. nastupao kao odbrambeni igrač za „Red Sox“. Bio je prvi bacač i hvatač lige nasmejanog lica, zbog čega je dobio nadimak Bejb Martin. Autor je memoara *Babe Martin*. Uvršćen je u *Bejzbol almanah 2000*. Živeo je u Tusonu (Arizona).

MARTINOVIĆ, Boris v. MARTIN, Bejb

MARTINOVIĆ, Dragana (???), univerzitetski profesor, istraživač.

Doktorirala je matematiku i kompjuterske nauke na Univerzitetu u Torontu. Radi kao profesor i istraživač na Univerzitetu u Vindzoru. Autor je 20 naučnih studija i dva dela o matematičkoj edukaciji u digitalnoj eri. Sa kolegicom Snežanom Ratković sa Univerzitetu Brok u Sent Ketrinsu pripremila je studiju *Nobel or Noble*. Ona opisuje naučnice Mariju Sklodovsku Kiri i Milevu Marić Ajnštajn, koje su bile među prvim univerzitetski obrazovanim ženama u XIX v., uz naučnu i statističku obradu podataka o dobitnicima Nobelove nagrade 1901–2012. u oblasti nauke. Živi u Vindzoru (Ontario).

MARTINOVIĆ, Majk (???), biznismen.

Jedna od najuglednijih ličnosti muzičke industrije u SAD. Četvrt veka je bio direktor u kompanijama „CBS Records / Sony Music“ i 11 godina direktor marketinga u centrali u Njujorku. Imao je uticaja u stvaranju karijera Bilija Džoela, Barbare Strajsend, Plasida Dominga, Majkla Džeksona, Brusa Springstina, Doli Parton, Džejmisa Tejlora i grupe „Pink Floyd“. Suvlasnik je firme „The Consortium Group“ u Nešvilu za produkciju popularne muzike. Predsednik je uprave Akademije za kantri muziku, Martel fondacije i Festivala u Nešvilu. Živi u Nešvilu (Tenesi).

MARTINOVIĆ, Miroslav (???), univerzitetski profesor.

Diplomirao je, magistrirao i doktorirao iz oblasti računarskih nauka na BU. Profesor je na Odseku za računarske nauke Koledža Nju Džerzi. Objavio je više radova. Živi u Nju Džerziju.

MASTILOVIĆ, Vukota (Hercegovina, 1930), bankar.

Diplomirao je ekonomiju na BU. Radio je u Svetskoj banci sa Dragoslavom Avramovićem i rukovodio razvojem elektroenergetskih objekata u Kini. Dobio je nadimak Lao Ma (počasni

konj). Dok je radio kao bankar, saradivao je sa Slobodanom Miloševićem. Autor je memoara *Iz Hercegovine*. Živi u Vašingtonu.

MAŠANOVIĆ, Vido (Cetinje, 1881 – Montreal, 1958), medicinski tehničar.

Prvi Srbin koji se doselio u Montreal, emigrirao je 1909. iz Crne Gore. Radio je kao medicinski tehničar i pomoćnik u Torpu u Zapadnoj Virdžiniji (1926) i Montrealu. Školovao se na kursevima za medicinskog savetnika. Radio je u američkom Ministarstvu rudarstva. Živeo je u Montrealu.

MAŠIREVIĆ, Zoran (Sombor, 1960), režiser.

Diplomirao je na Akademiji za film i televiziju (FAMU) u Pragu. Bio je direktor producenčke kuće „Terra“ u Novom Sadu. Od 1992. radio je u kompaniji „Paramount Pictures“ u Holivudu. Režirao je više od 180 priloga, emisija, dokumentarnih i igranih filmova. Kao producent proslavio se filmovima *Granica*, *Tito i ja*, *Testament*. Učesnik je filmskih festivala u Monpeljeu, Istanbulu, Tuluzu, San Francisku, Montrealu, Kairu, Madridu, Hong Kongu, Los Anđelesu, Filadelfiji, Čikagu i dr. Dobitnik je mnogih priznanja, među kojima su Gran-pri za najbolji film u Filadelfiji (1992) i Nagrada za režiju u Luisvilu (1993). Poznat je kao maratonac i učesnik humanitarnih trka u Santa Moniki, Los Anđelesu i Holivudu. Živi u Somboru i Los Anđelesu (Kalifornija).

MATARIĆ, Maja (Beograd, 1965), naučnik.

Sa 16 godina odselila se sa roditeljima u SAD. Studirala je neurologiju. Diplomirala je 1987. kompjuterske nauke na Univerzitetu u Kansasu, magistrirala 1990. i doktorirala 1994. informatiku i veštačku inteligenciju na MIT-u. Specijalizirala je robotiku. Radila je na razvoju programa za robote koji će pomagati bolesnicima koji pate od Alchajmerove bolesti, srčanih smetnji i autizma. Proizvela je pokretnog robota. Predsednik Barak Obama dodelio joj je 2011. u Beloj kući nagradu za izuzetan doprinos savremenoj nauci i za uspešno obrazovanje mladih kadrova. Profesor je robotike, nauke za funkcije mozga i pedijatrije. Osnivač je i direktor Centra za robotička istraživanja i viši zamenik dekana Viterbi škole za inženjerstvo Univerziteta Južne Kalifornije. Objavila je 300 naučnih radova i knjiga. Saradnik je istraživačkog centra NASA, LEGO laboratorije u Kembridžu, Švedskog instituta za kompjuterske nauke i mnogih drugih naučnih institucija. Dobitnik je brojnih priznanja i nagrada. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MATARIĆ RADOVANOV, Mirjana (Novi Sad, ???), pisac, prevodilac.

Diplomirala je, magistrirala i doktorirala lingvistiku i književnost na BU. Specijalizirala je na Državnom univerzitetu Emporija u Kansasu. Bila je bibliotekar Narodne biblioteke Srbije. Predavala je engleski jezik na Poljoprivrednom fakultetu u Zemunu. Uselila se 1982. u SAD i živela u Kansasu i Kaliforniji. Radila je kao predavač za engleski i ruski jezik, za svetsku književnost i specijalno obrazovanje. Objavila je 30 knjiga na srpskom i engleskom jeziku i 2.000 bibliografskih jedinica poezije, proze, prevoda i naučnih radova. Najnovija dela: *Svetlost i senke*, *Između sna i jave*, *Slatko-gorke uspomene* (pripovetke i memoari), *Ugovor ljubavi* (roman o savremenom životu Srba u Kaliforniji), *Doba ljubavi* i *Smrt roditelja* (zbirke poezije), *Zašto pišete* (antologija srpskih pisaca u dijaspori), *U prolazu* (portreti američkih Srba). Prisutna je u mnogim antologijama na srpskom i engleskom jeziku. Prevođena je na francuski, švedski, rumunski, ruski i hindu jezik. Osnivač je i predsednik udruženja „Žene u umetnosti“ i glavni urednik časopisa *Kolaž*. Aktivan je prevodilac na međunarodnim skupovima i plodan prevodilac moderne poezije i proze. Redovni je dopisnik srpskih i američkih glasila. Učestvuje na međunarodnim susretima pisaca i na sajmovima knjiga u

Srbiji i svetu. Nagrađivana je kao pisac u SAD, Engleskoj i Srbiji (Nagrada „Arsenije Čarnojević“). Živi u SAD.

MATEJIĆ, Mateja (Smederevo, 1924), slavista, sveštenik.

Odrastao je u Srbiji, odakle je emigrirao u Nemačku 1945, pa 1956. u SAD. Diplomirao je 1963. na Univerzitetu „Vejn Stejt“ u Detroitu. Doktorirao je slavistiku na Univerzitetu u Mičigenu i radio kao profesor slavistike na Državnom univerzitetu Ohaja u Kolambusu 1967. Naredne godine postao je direktor Centra za srednjovekovne slavističke studije Državnog univerziteta Ohaja. Službovao je 1951–1967. kao misionarski sveštenik u Nemačkoj. Kao paroh u Monrou (Mičigen) zajedno sa parohijanima podigao je Crkvu Sv. Đorđa. Kao paroh, i u Kalambusu je 1967. učestvovao u izgradnji Crkve Sv. Stefan Dečanski. Osnovao je Hilendarski pravoslavni centar 1981, Hilendarsku sobu i Naučnu biblioteku sa 2.300 srednjovekovnih rukopisa i sa kopijom pola miliona stranica dokumenata iz Hilandara. Osnivač je Izdavačke kuće „Kosovo“ i njen urednik. Član je izdavačkog saveta časopisa *The Slavic and East European Journal*. Autor je poetskih i publicističkih dela: *Pesme, Srpsko pesništvo u izbeglištvu, Priručnik srpsko-engleskog jezika, Slovenski manuskripti manastira Hilandar, Život Svetog Save i Svetosavska proslava*. Pisao je za mnoge srpske listove i uređivao *Staze pravoslavlja*, organ SPC u Americi i Kanadi. Autor je više od 250 studija i članaka u mnogim crkvenim, naučnim, stručnim i političkim glasilima. Dobitnik je priznanja Američkog saveta obrazovnih društava (1973). Patrijarh Bugarske pravoslavne crkve dodelio mu je odlikovanje Sv. Klimenta II ranga, a SPC Orden Sv. Save. Član je Udruženja pisaca Bugarske i UKS. Prvi je dobitnik Povelje „Rastko Petrović“ za životno delo. Živi u Ohaju.

MATEJIĆ, Predrag (logor Ejms, Nemačka, 1953), slavista, univerzitetski profesor.

Uselio se sa roditeljima u SAD 1956. Specijalizirao je ruski jezik u Lenjingradu 1972, diplomirao slavistiku na Koledžu u Oberlinu, magistrirao na Univerzitetu Jejl. Doktorirao je slovensku književnost na Državnom univerzitetu Ohaja i filozofske nauke na Univerzitetu u Sofiji 1978. Profesor je slavistike na Državnom univerzitetu u Ohaju i u okviru tog univerziteta direktor Centra za srednjovekovne slavističke studije, direktor Hilendarskog pravoslavnog centra i Hilendarske istraživačke biblioteke. Autor je dela *Vodeni znaci hilendarskih rukopisa, Hilendarski manuskript, Himnograf Jefrem*. Saradnik je i urednik časopisa *Polata Knigopisnaia*. Dobitnik je nagrade Univerziteta u Sofiji (2012). Živi u Dablinu (Ohajo).

MATIĆ, Momir (Valjevo, 1917–?), fudbaler.

Završio je Vojnu akademiju u Beogradu. Zarobljen je 1941. i u nemačkom zarobljeništvu sa FK „Beli orlovi“ bio je prvak logorske lige. Iz Nemačke je ušao u SAD u leto 1950. Najpre je bio predsednik SBP u Čikagu, potom je postao deseti predsednik SBP (1987–1989). Uveo je FK „Ujedinjeni Srbi“ u sastav organizacije SBP. Klubu je ustupio svoje imanje, a fudbal je privukao mlade u SBP. U vreme njegovog mandata učinjen je veliki pomak u pomoći šticećenicima, kojima su povećana socijalna primanja. Živeo je u Čikagu (Illinois).

MATIĆ, Rade (Paraćin, ???), agronom, pronalazač.

Završio je studije poljoprivrede i radio u Srbiji. Godine 1984. otišao je u Australiju i zaposlio se kao agronom i ekspert Južnoaustralijskog instituta za istraživanja i razvoj poljoprivrede SARDI. Patentirao je nove sorte žitarica, koje su ušle u australijski i svetski registar pod imenima „rasina“, „ibar“, „timok“ i „morava“. Ova semena stočne hrane posađena su na pola miliona hektara u Australiji. Živi u Adelejdu.

MATIĆ, Zoran (Paraćin, 1944), fudbaler, trener.

Fudbal je igrao u „Partizanu“ iz Beograda i „Hajduku“ iz Kule. Emigrirao je 1973. u Australiju. Radio je na građevinama i počeo da igra za „Beograd“ i „Juventus“ iz Adelejda. Postao je reprezentativac Južne Australije i izborio mesto u državnom timu. Predvodio je srpski fudbalski klub koji je 1977. promenio ime u „Adelejd siti“, sa kojim je osvojio prvenstvo i Kup Južne Australije. Kao trener ovog tima pobedio je u 200 mečeva i tri puta osvojio šampionat (1986, 1992. i 1993). Bio je član fudbalskih federacija Južne Australije i Australije. Odbio je mesto selektora državne reprezentacije. Godine 1991. proglašen je za trenera godine. Uvršćen je u Kuću slavnih australijskih sportista. Živi u Sidneju.

MATIĆ MEDIĆ, Teodora Toda (Bajina Bašta, 1945), pisac.

Diplomirala je 1968. na Višoj ugostiteljskoj školi i radila u preduzeću „Beko“. Sedamdesetih godina emigrirala je u Australiju. Objavila je 10 knjiga na srpskom i dve knjige na engleskom jeziku, među kojima i zbirke poezije *Neko me iz drugog veka dariva*, *Boginja samoće* i *Nagovest*. Zastupljena je u 30 pesničkih antologija, u *Antologiji australijskih pisaca* na engleskom jeziku, *Antologiji srpskih pisaca* u Australiji i u antologiji *Tesla – magija i poezija*. Osnovala je 2009. Srpsko udruženje umetnika „Prosveta“ u Sidneju. Član je UKS, Literarnog udruženja „Zora“. Dobitnik je Zlatnog pera. Aktivna je kao slobodan novinar, književnik i letopisac, kulturni radnik i humanista. Živi u Sidneju.

MATIJEVIĆ, Marjan (Gračac, 1878 – Jugoslavija, 1951), rvač.

Radio je kao pluzni radnik u Lici, odakle je emigrirao u Berlin. Bavio se rvanjem za novac i postao prvak Nemačke 1900. U preko 200 mečeva nikada nije pobeđen, pa je dobio epitet najjačeg čoveka na svetu. Čuvenog boksera Primu Karneru pobedio je tako što ga je podigao i izbacio iz ringa. Savijao je debele gvozdene šipke sebi oko vrata i ruku i macolom razbijao kamen. Zubima je dizao bačve od 500 litara. Nastupao je od 1905. u SAD, gde je rukama i konopcima vukao dva trgovačka broda. Lekari su u Čikagu 1912. otkrili da ima dvostruko koštano tkivo na rukama i grudima. Nastupao je dve decenije po Americi i sav prihod poklanjao Nikoli Tesli za njegove izume i svom prijatelju Mihajlu Pupinu. Vratio se u Jugoslaviju 1941. Tri puta ga je primio predsednik Josip Broz Tito i poklonio mu autobus da putuje po otadžbini. Šest decenija od njegove smrti u Muzeju Nikole Tesle u Beogradu otvorena je postavka posvećena ovom rvaču i divu.

MATIJEVIĆ, Pavle (??), biznismen.

Školovao se u Srbiji, Nemačkoj i Libiji. Doktorirao je na Univerzitetu Montan u Leobenu (Austrija). Tri i po decenije radi u naftnoj industriji. Vlasnik je kompanije „P. M. Lukas“ za izgradnju naftovoda, eksploataciju nafte i naučna istraživanja sa sedištem u Kazahstanu i filijalama u SAD, Kanadi, Austriji i Srbiji. Projekte razvoja naftne industrije plasira u Alžiru, Rusiji, Azerbejdžanu, Turkmenistanu, Siriji i Srbiji. Pripadnik je Bratstva slobodnih zidara. Bavi se istraživanjem korena srpskog naroda u Beču. Poznat je kao humanitarac. Živi u Alma Ati.

MATOVIĆ, Miloš (Kragujevac, 1908 – Sidnej, 1975), srpski aktivista.

Školovao se u Srbiji. Tokom II svet. rata bio je pripadnik štaba Srpskog dobrovoljačkog korpusa u Topčideru. Oktobra 1944, kao srpski dobrovoljac napustio je otadžbinu i dospao u izbegličke logore Forli i Eboli u Italiji. Bio je i u Minster Lageru u Nemačkoj (1947), potom u radnom logoru Bedampton hostel kod Londona, odakle je 1950. brodom krenuo u Australiju. Bio je fabrički radnik. Uz veliku upornost i pomoć sveštenika Milenka Stefanovića iz Femingtona uspeo je da 1955. dovede ženu i dve ćerke u Sidnej. Oko sebe je okupljao kraljeve borce, dobrovoljce, ljotićevce, zborashe, četnike i političke emigrante. Negovali su tradiciju srpskih dobrovoljaca. Formirali su crkvene opštine, gradili sale i crkve,

čuvali pravoslavne običaje. Družili su se preko lista *Iskra*. Svoj emigrantski život opisao je u knjizi *Promašeni život*. Živeo je u Sidneju.

MATOVIĆ, Radomir (Srbija, 1929 – Kanada, 1992), biznismen.

Diplomirao je 1953. engleski jezik na Filološkom fakultetu BU. Sa porodicom se 1971. doselio u Kanadu. Bavio se hotelijerstvom u Nijagara Folsu. Bio je vlasnik hotela „Radison“ i „Holidej in“ u Kanadi i SAD, restorana „Thif“ i tornja „Minolta“. Živeo je u gradu Nijagara Fols (Ontario).

MEDALJE SPC, dodeljene 2010. na proslavi 100-godišnjice **hrama Sv. Save u San Gabrijele** i jednog veka postojanja i rada CŠO Sv. Sava u San Gabrijele (Kalifornija).

Upravni odbor i episkop Maksim odlikovali su Srpskom medaljom 40 ličnosti i parohija koje su dale značajan doprinos u razvoju SPC. Zlatnu medalju sa grbom Kraljevine Srbije dobili su: Milan Panić, Društvo veterana CŠO, Ljepa Miletić, familije Budinić i Vojsmajer, Dijana Tomović, porodica Gavrića Čučuka, Slađana Vučić Radović, Džejms Gabri i Jasminka Čenić Gabri. Srebrnu medalju dobili su: Petar i Marija Ercegovac, Lilijan Tomić i Vera Tomić Bolognesi. Bronzanu medalju dobili su: Ivana Popović, Žilbert J. Popović, Nik Bulajić, Ilija i Boni Čejović, Helen Vico, Vilijam Stiv Moro, Crkva Sv. Sava u Feniksu, porodica Milinović, Vladimir Radosavljević, Sandra Batričević Klejn, Brajan Gerić, familija Bulard, Volter i Danica Margetić, Nikola i Dragica Todorović, Nevenka Zirović i dr.

Zahvalnicu Crkve Sv. Sava iz San Gabrijele dobili su donatori: Crkva Sv. Simeon Mirotočivi iz Čikaga, Crkva Sv. Sava iz **Isakue**, Crkva Sv. Đorđe iz Džolijeta, Crkva Sv. Vasilija Ostroškog iz Lejk Foresta, Crkva Sv. Preobraženja iz Fer Ouksa i Crkva Sv. Trojice iz Pitsburga; Džon Pecel, Aleksandar Haislip, Džef Teodorović, Marko i Olga Stokrp, Seka i Dragoljub Đurković, Klejden Dejmond, Besi Popović, Dejan i Ljiljana Mišković, Radojka Pešić, Luis Obradović, Slobodan i Tanja Mitić.

pod tom odr. Dodati na kraju odrednice SAN GABRIJEL???

MEDENICA, Rajko (Crna Gora, 1939 – Njujork, 1997), lekar.

Završio je studije onkologije i imunologije na BU i na Univerzitetu u Ženevi. Bio je pionir u istraživanju i korišćenju interferona u tretmanu kancera. Radio je u Kliničkom centru Srbije i iz Beograda slao pacijente na lečenje u Švajcarsku. **Pod sumnjom da je pravio nerealne račune, uhapšen je i 1983. osuđen na 20 godina zatvora. Odlazio je u Ameriku 1981, a 1986. je dobio američko državljanstvo.** Radio je u Kliničkom centru u Hjustonu i u Državnoj bolnici Južne Karoline. U bolnici Hilton Hed u Južnoj Karolini lečio je 1988. boksera Muhameda Alija u ranoj fazi Parkinsonove bolesti. Napravio je uspešnu lekarsku karijeru u SAD. Pacijentkinja Gajli Tejlor, teško obolela od raka, tužila ga je jer ju je lečio, kako je tvrdila, opasnim medikamentima. Porota ga je posle saslušanja eksperata proglasila krivim 1997. Izvršnom presudom izrečenom u sudu u gradu Befortu osuđen je da plati pacijentu novčanu odštetu.

MEDIĆ, Đorđe (Alikvipa, 1948), ragbista.

U srednjoj školi je igrao košarku, ragbi i bejzbol. Kao student Univerziteta u Pitsburgu opredelio se da igra ragbi za „Panthers“. Imao je uspešnu karijeru, koja je trajala 1972–1982. Nastupao je za timove „New York Yankees“, „Pittsburgh Pirates“, „Texas Rangers“ i „Milwaukee Brewers“. Imao je nadimak Dok. Osvajao je šampionske titule 1977. i 1982. Uvršćen je u Kuću slavnih ragbista.

MEDIĆ, Nenad (Apatin, 1982), poker igrač.

Diplomirao je na Univerzitetu u Votterluu. Igrao je aktivno košarku, ali se posvetio kartanju. Kao profesionalni igrač pokera dva puta je osvajao titulu svetskog prvaka u VPT takmičenju, 2006. i 2008. Danas spada među 10 najboljih igrača sveta. Igra onlajn poker pod imenom „Serb 2127“. Živi u gradu Nijagara Fols (Ontario).

MEDVED, Milica (Beograd, 1973), naučni istraživač.

Diplomirala je 1995. na Fizičkom fakultetu BU, magistrirala 1997. i doktorirala 2000. na Univerzitetu u Čikagu. Radila je u Institutu za fiziku i inženjerstvo u Moskvi 1993. i kao asistent istraživač na Fizičkom fakultetu 1994/95. Od 2001. radi na Odseku za radiologiju Univerziteta u Čikagu. Objavila je više od 30 naučnih radova, član je nekoliko strukovnih udruženja. Živi u Čikagu (Illinois).

MEKARTI, Zorica (???) ambasador.

Rođena je kao Zorica Jevrić u porodici Srba iz Adelejda, doseljenih pedesetih godina u Australiju. Diplomirala je umetnost na Univerzitetu Flinders u Adelejdju (Južna Australija). Od 1974. radi u Ministarstvu spoljnih poslova. Služila je kao treći sekretar Ambasade Australije u Italiji (1974/75) i u Port Morsbiju. Bila je član australijske delegacije u UN (1981), savetnik u Vašingtonu (1991–1995) i ambasador u Seulu (1998–2001). U Kanberi je bila član Direkcije ministarstva za jugoistok, zadužena za Papua Novu Gvineju, Indoneziju, Južni Pacifik, Japan i Evropu (2002). Bila je ambasador u Avganistanu i Pakistanu (2004–2009), a danas je ambasador Australije u Španiji. Njen suprug je najpoznatiji australijski diplomata Džon Mekarti. Živi u Kanberi.

MEKARTI PAVLOVIĆ, Marija (Beograd, ???), slikar.

Diplomirala je slikarstvo na Akademiji za likovnu umetnost BU (1958), na Univerzitetu u Vašingtonu (1964) i u Umetničkoj školi „Korkoran“ u Vašingtonu (1965). Slika pejzaže, naročito motive sa mora i motive iz Pakistana i Tunisa. Od 1961. samostalno je izlagala u Njujorku, Beogradu, Vašingtonu, Aleksandriji, Briselu, Islamabadu. Njena dela nalaze se u galerijama i kolekcijama u SAD, Evropi, Aziji i Africi. Učesnik je izložbe *Likovno stvaralaštvo Srba u svetu* (1990, Beograd) i izložbe u New Art Center (2010, Njujork). Član je umetničkih društava „Copley Society of Art“, „New England Watercolor Society“, „Connecticut Watercolor Society“ i „New Haven Paint and Clay Club“. Živi u Vašingtonu.

MEKDONALD, Rebeka (Sarajevo, 1954), poslovna žena, ktitor.

Rođena je kao Ubavka Mitić u srpskoj porodici i odrasla u Beogradu. Završila je Prvu gimnaziju 1972. Dve godine kasnije napustila je porodicu i emigrirala u Kanadu. Udala se za Pirsona Mekdonalda i postala vlasnica kompanije „Energy Savings Income Fund“. Posle njegove smrti 1992, osnovala je kompaniju „Just energy“ koja trguje gasom i strujom. Tri puta je dobila titulu „poslovna žena godine u Kanadi i SAD“. Član je elitnog kluba „Horatio Alger“ u Vašingtonu, koji okuplja 300 najmoćnijih ljudi SAD i Kanade. Član je uprave tog kluba koju čine 20 najmoćnijih privrednika i političara. Ktitor je hrama SPC u Kanadi i nosilac Ordena Sv. Save. Organizator je i finansijer mnogih srpskih manifestacija u Americi. Živi u Torontu.

MEKSIKO, južnoamerička država u kojoj živi oko 80 srpskih porodica. Od oko 300 Srba, najviše ih živi u prestonici Meksiko Siti. To su uglavnom obrazovani ljudi koji poslednjih pet decenija dolaze i ovde borave zbog poslovnih obaveza. Tu živi Branimir Zogović, koji je bio profesor na Univerzitetu u Meksiku, potom broker i trgovac lekovima, vlasnik časopisa *Euro-maske*. Dr Nikola Petrović je bio profesor na univerzitetu i predstavnik KSU, a dr Višeslav Simić profesor geopolitičke i politički analitičar. Tu je i dr Milenko Panić, zaposlen u

Tecnológico de Monterrey, najvećem univerzitetskom sistemu Meksika i Latinske Amerike. On je osnivač i direktor Centra za istraživanja i poslovnu saradnju sa Evropom. U Meksiku više od dve decenije živi politički filozof Dejan Mihailović, koji je doktorirao u oblasti latinoameričkih studija. Poznat je kao „intelektualna zvezda“ Meksika i Latinske Amerike. Zemunka dr Sanja Savkić doktorirala je na umetnosti Asteka. Fudbalski trener Velibor Bora Milutinović je i danas najslavniji među srpskim doseljenicima. On je početkom osamdesetih igrao, potom i trenirao državni tim Meksika koji je 1986. odveo na Mundijal. Za takav uspeh odlikovala ga je meksička država. Uspešnim Srbima smatraju se i braća Pavlović, poreklom iz Boke Kotorske. Jedan iz porodice Pavlović bio je i guverner provincije. Pominju se i porodice Gabelić iz Boke Kotorske, Bulajić iz Nikšića i Petrović iz Užica. Jovan Jovanović je ekspert za spoljnu trgovinu i razvoj. Uselio se u Meksiko 1956. i radio u državnoj banci. Radomir Jeličić je bio direktor razvoja u firmi OSG. Stomatolog Vojislav Bešić Beške je pisac, muzičar, humanista i avanturista. Svoju meksičku avanturu pretočio je u knjigu *Gringo*. Tokom 2014. srpsku koloniju posetio je episkop zapadnoamerički Maksim i pokrenuo inicijativu da se formira Odbor misionarske parohije SPC, koja će nositi ime Sv. Nikolaja Žičkog. Time je zvanično formirana mala srpska zajednica. Administrator ove parohije je prota Blaško Paraklis, prvi paroh Srpske pravoslavne misije u Meksiku.

MELBURN, prestonica australijske federalne države Viktorija. U gradu živi oko 30.000 Srba, najviše u udaljenim opštinama i naseljima Dandenong, Kizboro, Sent Olbans, Aerodrom, Grinzboro, Mil Park, Springvejl i Rokbenk. Počeli su da dolaze još 1856. kao avanturisti, mornari i kopači zlata. Masovno se doseljavaju 1949/50, kada je brodovima stiglo oko 1.000 srpskih porodica. Među prvima su se tada doselili braća Milimir i Dušan Popović, Đujićevi četnici, danas veterani Srpske zajednice. Stigao je i prvi srpski sveštenik Svetozar Sekulić, koji se zaposlio u bolnici. Bogoslužjenje je držao u Sirijanskoj pravoslavnoj crkvi Sv. Nikola. Godine 1950. došao je i drugi sveštenik, Budimir Đukić, koji je služio u Ruskoj crkvi. Srbi su ubrzo formirali inicijativni odbor za osnivanje srpske parohije i crkvene opštine, tako da je maja 1951. održana je osnivačka skupština. Kupljena je stara metodistička crkva u Kaltonu, obnovljena i adaptirana u pravoslavni hram posvećen Sv. Savi. Danas je SPC sa 11 CŠO i sa brojnim crkvama najsnažnija srpska organizacija.

Devedesetih godina, u vreme raspada SFRJ, ovde su bile aktivne mnoge nacionalne organizacije. SNS za državu Viktoriju vodio je Đorđe Marinković, vlasnik lista *Srpski glas*. SKK „Sveti Sava“ predvodio je predsednik ser Nikola Jovanović iz Adelejda, poreklom iz Brusa kod Kruševca. Čelnici Srpskih dobrovoljaca bili su: Sava Milovanović, Dušan Mikić, Milivoje Pajko Pavlović, Boško Borojević i Dušan Popović. Predsednik Srpskog kraljevskog udruženja i njegovog humanitarnog fonda „Sv. Sava“ bio je Dragutin Ivanović. Milan Kovačević je bio predsednik, a Bata Kosanović potpredsednik Srpskog četničkog pokreta. Srbi iz Republike Srpske Krajine i Republike Srpske okupljali su se oko organizacije „Krajiški odbor“, kojom su rukovodili Božo Stojanac i Slobodan Marović, i oko kluba „Nikola Tesla“, koji je u Daftonu podigao dobrotvor Jugo Šćelović. Predsednik kluba bio je Branko Bogunović. Mladi su bili članovi Srpskog omladinskog pokreta, koji su vodili Danilo Bulatović i Aleksa Momčilović.

Sve ove nacionalne organizacije pokretale su brojne humanitarne akcije za pomoć svom narodu u otadžbini. Srpsko dobrotvorno društvo vodila je Marija Tričković, a predsednik Srpsko-australijskog penzionerskog društva u Kizborou bio je Slobodan Todić. Oni, zajedno sa SPC, u manastiru Sv. Save organizuju Srpski sabor i Festival srpske kulture „Vukovi dani“. Grad ima tri srpska radio-programa, jednu srpsku televiziju, list *Srpski glas*, šest srpskih fudbalskih klubova, Literarno udruženje „Zora“. O kulturnom i zabavnim životu brinu i klubovi „Vojvodina“, „Neoplanta“, zavičajna udruženja Slavonaca, Krajišnika, Hercegovaca. U biznisu se ističu braća Nikolić iz Kragujevca, građevinar Ivo Matinić, Mišo

Jokić Glavonja i Simo Turuvija. Porodica Nikolić ima porodičnu firmu, fabriku DVD-ja. Građevinar Majkl Mihajlović je svoj kapital doneo iz Nemačke, gde je bio gastarbajter. Poslovni uspeh prati Ružicu i Željka Bosanca, bankare i dilere nekretninama, Milana Vekovića i Đorđa Petrovića, vlasnika knjižare „Beograd“. Nikola Kokotović, poreklom iz Uroševca, vlasnik je desetak zgrada za izdavanje. Petar Zukanović je bio najbolji gradski poslanik i biznismen, a Milenko Stefanović izuzetan trgovac. Slobodan Bob Musić je hotelijer. Leo i Dragiša Đorđević su proizvođači zlatnog nakita. Milomir Belošević, poreklom iz Istoka sa Kosova, uspešan je lovac na opale. Ovi poslovni ljudi su 1996. formirali Srpsko-australijsku privrednu komoru Viktorije.

MELIĆ, Džo (Lika, 1885 – Juta, 1922), biznismen.

Emigrirao je u SAD 1902. Radio je po rudnicima u okolini Puebla u Koloradu i u kanjonu Bingham. Prvo je otvorio kafanu, a potom trgovačku firmu u Feniksu. Njegova prodavnica služila je i za okupljanje članova Srpske zajednice. Organizovao je prvo srpsko bratstvo. Bio je predsednik nacionalnog društva „Sloga“. Javno se zalagao za ujedinjavanje svih srpskih zemalja, zbog čega je bio interesantan predstavnicima Kraljevine Jugoslavije u Vašingtonu. Postao je poznat za vreme I svet. rata, kada je predvodio akciju stupanja 200 dobrovoljaca u Srpsku vojsku i 15 pešadinaca u Američku armiju. Zajedno sa kolegama sakupljao je novčanu pomoć za Srpski fond za siročad. Godine 1920. promenio je ime u Novak i uzeo majčino prezime Bogdanović. Bio je poverenik i blagajnik grada Feniksa, potom i zamenik šerifa. Preselio se u Jutu, gde je osnovao kompaniju „Serb Merkantajl“. Živeo je u okolini Solt Lejk Sitija (Juta).

MELIĆ, Mišel (Bingham, 1912 – Solt Lejk Siti, 1999), senator.

Završio je prava na Univerzitetu u Juti 1934, a 1942. postao advokat u gradu Moab. Grad ga je podržao u trci za mesto u državnom senatu, tako da je 1946. postao senator Jute. Bio je predsednik Republikanske partije u Juti 1949/50. i kandidat za guvernera 1964. Bio je sekretar kod predsednika Ričarda Niksona. Otkrio je najveće rezerve uranijuma u SAD i postao predsednik kompanije URECO, koja je krajem pedesetih prerađivala uranijum, a 1957. bio je drugi najveći proizvođač uranijuma na svetu. Bio je i predsednik istraživačke kompanije „Juta“. Postao je partner u prestižnoj pravničkoj firmi „Rej, Kvini i Nebeker“ u Solt Lejk Sitiju. Bio je vođa državne rudarske asocijacije koja je okupljala 63.000 radnika. Živeo je u Solt Lejk Sitiju (Juta).

MELJNIČENKO, Sandra (Beograd, 1977), poslovna žena.

Rođena je kao Aleksandra Nikolić u porodici arhitekta i umetnice. Studirala je menadžment u Beogradu. Bila je članica muzičke grupe „Models“ 1990. Bavila se manekenstvom u Srbiji, Italiji i Španiji. Udala se u Francuskoj za ruskog milijardera Andreja Meljničenka i postala jedna od najbogatijih žena sveta. Bavi se investiranjem u građevinarstvo i humanitarnim radom. Živi u Emiratima, Rusiji i Engleskoj.

MEMEDOVIĆ, Brana (Beograd, 1921 – Čatam, 1994), pesnik.

Završio je Vojnu akademiju u Beogradu. Posle II svet. rata emigrirao je u Kanadu. Radio je kao novinar listova *Glas kanadskih Srba* i *Srbija*. Autor je zbirke pesama *Na krilima uspomena*. Bio je aktivni član SNO i SPC. Živeo je u Čatamu (Ontario).

MENARD, Majkl (Makedonija, 1923), lobista.

Rođen je kao Marko Ugrinović. U Ameriku je dospelo 1946. kao „raseljeno lice“. Radio je u čeličanama države Viskonsin i studirao prava. Bio je u Vojsci SAD 1948–1952, potom

činovnik u Stejt departmentu. Kao član i predsednik KSU, devedesetih se upustio u medijski koštac sa albanskim, hrvatskim i muslimanskim lobijem u Vašingtonu. Živi u Vašingtonu.

MENZEL BURGIBA, srpsko groblje u istoimenom gradu na severu Tunisa, kod Biserte. Ovde počiva 1.722 ratnika iz Velikog rata, kojima su podignute grobnice sa sabljama kao krstačama. Krasi ga veliki spomenik na kojem piše „Francuzi i Srbi poginuli za otadžbinu“ (). Ovde leže rezervisti 1, 2, 3, 10. i 18. pešadijskog puka. Na platou gde su jarboli sa zastavama nalazi se i postolje sa pomenom „Slava palim srpskim vojnicima za slobodu 1914–1918“.

MESAROVIĆ, Mihajlo (Beograd, 1928), naučnik.

Diplomirao je 1951. i doktorirao 1955. na Elektrotehničkom fakultetu BU. Radio je kao pradavač na BU. Godine 1958. dobio je stipendiju za postdoktorske studije na MIT-u. U dva navrata (1959. i 1964) izabran je za profesora matematike na Univerzitetu Kejs Vestern Rizerv u Klivlendu. Od 1965. rukovodilac je Grupe za sistemski inženjering, a od 1968. rukovodilac Odseka za sistemski inženjering. Svetski je priznat stručnjak za modele koji mogu da pruže predstavu o tome šta se u budućnosti može očekivati u pogledu demografskog razvoja, privrede ili u nekom drugom domenu. Pionir je na polju sistemske teorije. Savetnik je Uneska za globalne promene i član Rimskog kluba. Objavio je veliki broj naučnih radova, a najpoznatiji su: *Multivariable Control Systems* (1960), *Theory of Hierarchical, Multilevel Systems* (1970), *Mathematical Theory of General Systems* (1972), *Mankind at the Turning Point* (1974). Njegovo delo *Budućnost na raskršću*, svojim tezama i koncepcijama, privuklo je pažnju širih naučnih krugova. Živi u Klivlendu (Ohajo).

MESAROVIĆ, Siniša (Beograd, 1962), univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1986. na Građevinskom fakultetu BU, magistrirao 1990. iz oblasti mašinstva na Univerzitetu Kejs Vestern Rizerv u Klivlendu, doktorirao 1996. na Univerzitetu Harvard. Radio je na Univerzitetu Kembridž u V. Britaniji 1996–1999, od 1999. bio je istraživač na Univerzitetu u Virdžiniji, 2001–2006. profesor mašinstva na Državnom univerzitetu u Vašingtonu. Gostujući je profesor Univerziteta u Kragujevcu i Univerziteta u Minesoti. Objavljuje naučne radove. Član je više profesionalnih udruženja (ASEE, MRS, ASME, AMD/MD) i Srpskog hemijskog društva. Živi u Vašingtonu.

MEŠTROVIĆ, Džejms (Crna Gora, 1894 – Francuska, 1918), ratni heroj.

Srbin iz Pitsburga koji je mobilisan u Veliki rat sa činom narednika 28. američke divizije. Borio se na francuskom frontu. U bici kod Fisneta 1918, u okršaju s Nemcima, spasao je život ranjenom komandantu. Tada je i sam ranjen i u novembru je preminuo. Kao ratnog heroja, predsednik SAD ga je posthumno odlikovao Medaljom časti (1919). Živeo je u Pitsburgu (Pensilvanija).

MI MAGAZIN, srpski časopis, osnovan u Torontu 1999. s ciljem da širi srpsku kulturu u srpskoj dijaspori. Časopis je koncipiran na sloganu: „Mi o vama i o nama“. Osnivač i urednik je Nedan Stanković. Urednici su i Perica Gunić i Branislav Jakovljević, a novinari saradnici iz Kanade, SAD i Srbije. U početku je izlazio jednom mesečno, danas izlazi periodično. Časopis je imao specijalna izdanja o Nikoli Tesli i o srpskoj kulturi i nasleđu u Kanadi. Magazin je organizator Srpskog filmskog festivala u Kanadi i evropske premijere filma *Energija narodu*, režisera Džozefa Sikorskog (2015). Sedište redakcije je u Torontu.

MICEVIĆ, Zdravko (Srbija, 1982), bokser.

Sa 14 godina bio je amaterski šampion Viktorije, kada je osvojio srebrnu medalju Bokserske lige Australije. Godine 1998, sa 25 amaterskih mečeva, bio je juniorski prvak u velter

kategoriji i kandidat za olimpijadu u Sidneju. U profesionalnoj karijeri imao je šest borbi za titulu najboljeg. Bio je osumnjičen da je u tuči ubio iz nehata Dejvida Huksa, šampiona Australije u kriketu, ali je oslobođen optužbi. Živi u Australiji.

MIČIĆ, Miodrag (Beograd, 1974), naučni istraživač.

Najbolji student i stručni saradnik na Fakultetu za fizičku hemiju u Beogradu. Završio je i Politehničku akademiju, smer Mašinski inženjer brodogradnje. U SAD je otišao 1998. Doktorsku disertaciju iz fizičke hemije odbranio je na BU 2001. Doktorirao je i na Univerzitetu u Majamiju i radio kao asistent 2002. Radio je i kao istraživač u Nacionalnoj laboratoriji severozapadnog Pacifika u Ričlandu (Vašington). Završio je biznis školu i stekao titulu magistra tehnologije menadžmenta. Bio je viši naučni savetnik u „Veeco Instruments“ u Santa Barbari, vodećoj kompaniji za proizvodnju nanotehnoških instrumenata. Radio je na istraživanju dijagnostičkih metoda ranog otkrivanja Alchajmerove bolesti i na problemima biofizike ćelijskog zida. Patentirao je instrument „fast prep“, koji služi za superbrzu ekstrakciju nukleinskih kiselina. Pod njegovim rukovodstvom izrađen je i lansiran prvi komercijalni upotrebljivi optički mikroskop u bliskom polju (NSOM) i mikrospektrometrijski sistem Aurora3-Spec. Od 2004. je potpredsednik sektora za istraživanje i razvoj MP „Biomedicals LLC“. Pokrenuo je novi odeljak firme za proizvodnju instrumenta i razvio jedan od trenutno najpopularnijih sistema za ekstrakciju molekula DNK, FastPrep-24 i FastPrep-96, koji se koristi u više od 6.000 laboratorija širom sveta. Strastveni je pilot i nautičar i član najveće organizacije vlasnika, uzgajivača i ljubitelja velikih mačaka LIOC (Long Island Ocelot Club). Živi u gradu Rančo Santa Margarita (Kalifornija).

MIČIĆ, Ratibor Rale (Beograd, 1976), muzičar.

Otišao je 1995. u SAD na studije i diplomirao džez kompoziciju na Muzičkom koledžu Berkli u Bostonu. Kao gitarista i kompozitor, nostalgične zvuke rodnog kraja pretočio je u album *Serbia*, koji je promovisao 2007. u Vašingtonu. Osnovao je kvartet i objavio albume *Bridges*, *Micic 3* i video-film *Live performance in New Jersey*. Komponovao je muziku za dokumentarni film *Vija Vetra*, režisera Aleksandra Kostića iz Njujorka. Nastupao je na mnogim džez festivalima. Živi u Njujorku.

MIHAILOVIĆ, Aleksandar (Njujork, 1958), slikar.

Završio je studije arheologije i umetnosti u Evropi. Od 1982. profesionalno se bavi slikarstvom. Izlagao je u Kaliforniji, Francuskoj i Jugoslaviji. Učestvovao je 1990. na beogradskoj izložbi „Likovno stvaralaštvo Srba u rasejanju“. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MIHAILOVIĆ, Dejan (Novi Sad, ???), filozof.

Završio je studije filozofije u Novom Sadu. Početkom devedesetih otišao je na postdiplomske studije u Meksiko. Doktorirao je latinoameričke studije i radi kao profesor i istraživač na Tehnološkom institutu u Montereju. Gostujući je profesor na univerzitetima u Sao Paulu, Rio de Žaneiru i Havani. Autor je studije *La democracia como utopía*. Popularnost je stekao kao učesnik javnih debata o političkom sistemu. Jedan je od organizatora Udruženja Srba u Latinskoj Americi. Živi u Meksiko Sitiju.

MIHAILOVIĆ, Vasa (Prokuplje, 1926), slavista, pesnik.

Emigrirao je 1951. u SAD. Magistrirao je na Univerzitetu u Detroitu, a doktorirao na Univerzitetu Berkli. Bio je profesor slavistike na Univerzitetu Severne Karoline. Pisao je članke za *Amerikanski Srbobran* i *Serbs World USA*. Prve pripovetke objavljene su mu 1942. Objavio je tri zbirke pripovedaka i naučna dela o književnosti: *Braća i druge priče* (1997),

Emigranti i druge priče (1980), *Elze i druge priče* (2001), prevod izabranih priča na engleski *Čoček i druge priče* (2004), *Jugoslovenska literatura u Engleskoj*, *Uporedna jugoslovenska poezija*. Autor je desetak zbirki pesama u prozi *Stari i novi vilajet*, *Bdenja*, *Krugovi na vodi*, *Vrane na snegu* (haiku) itd. i memoara *Moj život*. Preveo je *Gorski vijenac* na engleski. Saradnik je srpskih emigrantskih novina, Severnoameričkog društva za srpske studije, Enciklopedije Britanika i Enciklopedije Amerikana. Prevodio je radove Jovana Dučića na engleski. Od 1987. počasni je član UKS. Nagrađen je Zlatnim prstenom za doprinos srpskoj književnosti, Poveljom „Rastko Petrović“ i Vukovom nagradom. Godine 2004. odlikovan je Ordenom Arsenija Černojevića za doprinos srpskoj kulturi. Živeo je u Čapeli Hilu (Severna Karolina).

MIHAILOVIĆ, Zora (Beograd, 1962), pijanista.

Školovala se na Muzičkoj akademiji i na Nacionalnoj akademiji „Sv. Cecilija“ u Rimu. Sa 16 godina debitovala je sa Beogradskom filharmonijom. Izvodi dela Šopena, Bramsa, Rahmanjinova i dr. Nastupala je u SAD, u londonskim koncertnim dvoranama Vigmor Hol i Rojal Albert Hol, u njujorškom Karnegi holu, u Vašingtonu, Amsterdamu, Varšavi, Briselu, Ljubljani, Beogradu. Gostujući je profesor na Univerzitetu Južne Kalifornije, Univerzitetu u Fulertonu, Univerzitetu umetnosti u Valensiji (Kalifornija) i predavač na Univerzitetu u Ročesteru. Živi u Ročesteru (Njujork).

MIHAJLOVIĆ, Dragan (Beograd, 1950), slikar.

Odrastao je u Ostružnici, gde je počeo da slika. Izlagao je u Parizu 1972. i na prestižnim francuskim salonima. Proslavio se 1985, kada je nastupao u Kanadi i osvojio prve nagrade. Uz pomoć galerije „Žanin Ble“ osvojio je i SAD, gde je takođe dobijao prve nagrade. Postao je najtraženiji naivni slikar Severne Amerike. Nacionalni muzej Kvebeka mu je 1999. organizovao samostalnu izložbu. Redovno izlaže u Belgiji, Španiji, Italiji, Poljskoj i širom Francuske. Njegovi radovi nalaze se u mnogobrojnim privatnim kolekcijama, kao i u Muzeju „Maks Furni“ u Parizu i Šerbruškom muzeju u Kanadi. Objavio je monografiju *DRAGAN*. Živi u Kanadi.

MIHAJLOVIĆ, Dušan (Jagodina, 1967), sveštenik, dirigent.

Završio je srednju muzičku školu „Kosta Manojlović“ u Zemunu. U maju 1991. osniva Ruski kamerni orkestar u Moskvi, a 1992. postaje diplomac na Muzičkoj akademiji „Gnesin“ u Moskvi. Radio je kao umetnički rukovodilac Ruskog kamernog orkestra, i šef-dirigent Slovenskog simfonijskog orkestra iz Moskve. Bio je direktor ruske firme „Bestkom“ u Beogradu. Umetnik je na harmonici i dirigent Srpskog narodnog pozorišta u Novom Sadu (2004). Autor je šest CD-ova ozbiljne muzike. Diplomirao je 2011. na Teološkom fakultetu u Samari (Rusija). Marta 2012. rukopoložen je za sveštenika SPC i postavljen za starešinu srpske parohije Sv. vladika Nikolaj u Čileu. Služi u pravoslavnoj crkvi Antiohijskog patrijarhata. Živi u Santjagu.

MIHALEK, Dušan (Novi Sad, 1949), muzikolog.

Diplomirao je 1976. i magistrirao 1986. na Fakultetu muzičke umetnosti BU. Od 1972. bio je urednik ozbiljne muzike u Radio Novom Sadu, potom 1984–1991. glavni i odgovorni urednik Redakcije muzičkog programa. Organizovao je svečani koncert povodom Uneskove „Godine muzike“ 1985, džez koncert, rok festival i festival folklora. Autor je *Simfonije Vojvodine*, *Himne Matice srpske* i drugih simfonija. Predavao je muziku u Taškentu i u gradovima u još 15 država. Od 1990. do 2009. u Izraelu je završio kurseve za hebrejski jezik, kompjuterski program komponovanja, za male biznise i školu turizma. Od 2001. direktor je Izraelskog

muzičkog centra. Organizovao je Festival beogradske radiofonije u Izraelu i seriju koncerata na kojima su izvođena dela srpskih kompozitora. Vlasnik je kompanije „Mihalek & Zsamboki Comp“. Član je Matice srpske, Udruženja srpskih kompozitora, Izraelskog muzikološkog društva. Dobitnik je Zlatne značke KPZ Srbije, nagrade KPZ Vojvodine i Ordena rada sa srebrnim vencima. Živi u Tel Avivu.

MIHIĆ, Velizar Vasa (Jugoslavija, 1933), slikar, univerzitetski profesor. Diplomirao je 1956. vajarstvo na BU. Emigrirao je u SAD 1960. i počeo da radi trodimenzionalna dela. Izlagao je u SAD i Evropi. Dela su mu uvršćena u Nacionalni muzej Kalifornije 1967, kada je postao profesor Kalifornijskog univerziteta. Nastavio je da stvara dela u plastici namenjena otvorenom prostoru. Imao je 23 izložbe: od Beograda (1956), preko San Franciska (1977) i Milvokija (1985), do Japana (1996). Njegova dela se nalaze u 30 muzeja širom sveta. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MIJAILOVIĆ, Nikola (Beograd, 1973), operski pevač, bariton. Završio je solo pevanje na FMU u Beogradu. Diplomirao je i na Konzervatorijumu u Beču 1993. Magistarske studije završio je 1996. na Institutu za muziku „Kertis“ u Filadelfiji. Usavršavao se u Operi „Bastilja“ u Parizu, na Muzičkoj akademiji zapada u Santa Barbari i u Operskoj akademiji „Renata Skoto“ u Savoni. Pevačko obrazovanje zaokružio je prestižnom diplomom Akademije za usavršavanje operskih pevača pri Skali u Milanu 1997–1999. Debitovao je u Boljšoj teatru u Moskvi 1996, u operi *Boemi*, i te godine pevao ulogu Marčela u Filadelfiji, pored Lučana Pavarotija. Nastupao je širom sveta, u prestižnim operskim kućama i dvoranama. Dobitnik je prve nagrade na takmičenju „Mario Lanca“ u Filadelfiji, gde je proglašen pobednikom svetskog finala Petog međunarodnog takmičenja „Lučano Pavaroti“. Živi u Beogradu i Njujorku.

MIJAJLOVIĆ, Milan (Beograd, 1978), hemičar. Završio je Tehnološko-metalurški fakultet BU. Doktorirao je i radio na Univerzitetu u Edinburgu 2003–2008. Potom je prešao na Univerzitet u Adelejdu i uključio se u veliki naučni projekat o funkciji proteina u ranoj evoluciji metabolizma. Saradnik je američke agencije NASA, gde radi postdoktorske studije. Živi u Adelejdu.

MIJALKOVIĆ, Dragan (Beograd, 1970), pilot. Završio je školu „Petar Drapšin“ 1998. i naredne godine se odselio u Brazil. Stekao je zvanje pilota helikoptera i postao član Aero-kluba „Sao Paulo“. Radio je za kompaniju „Abc fly“ (2001). Radi za helikoptersku taksi kompaniju „Global Aviation“. Prevezio je brazilske političare, predsednicu Dilmu Rusev, fudbalere Nejmara i Ronalda, kao i manekenku Naomi Kempbel. Učestvuje na helikopterskim trkama od Brazila do SAD i natrag. Živi u Sao Paulu.

MIJALKOVIĆ, Slobodan (Beograd, 1944), džudista, biznismen. Kao uspešan džudista otišao je 1969. u Japan. Od 1976. bio je direktor kompanije „Adria International Co“. Diplomirao je 1978. na Univerzitetu Sofia u Tokiju. Vlasnik je i direktor privatne firme za trgovinu sa kojom posluje i u Kini. Aktivan je u razvoju kulturnih i sportskih odnosa Srbije i Japana. Bio je generalni sekretar Društva za kulturnu razmenu. Predsednik je asocijacije „Takashi Uchiyama“. Živi u Tokiju.

MIKAŠINOVIĆ, Branko (Belišće, 1938), novinar. Potomak barona Mihaila Mikašinovića (otvorio srpsku školu u Krajini u 18. v.), Stefana Mikašinovića (nastavnika Dositeja Obradovića) i oca Sava Mikašinovića (naučnika).

Diplomirao je 1965. na Univerzitetu Ruzvelt u Čikagu, magistrirao 1967. na Univerzitetu Nortvestern i doktorirao 1984. slavistiku na BU. Studirao je ruski jezik i slovensku književnost na Univerzitetu Tulejn i Univerzitetu u Nju Orleansu. Bio je predsednik Udruženja profesora slavistike u Luizijani. Radi u redakciji *Glas Amerike* u Vašingtonu kao urednik i novinar i u TV emisiji „Otvoreni studio“. Komentator je TV stanica ABC i PBS. Autor je knjiga: *Uvod u jugoslovensku književnost* (1973), *Antologija savremene jugoslovenske proze i poezije na engleskom* (1977), *Antologija savremene jugoslovenske satire* (1979), *Antologija jugoslovenske fantastične proze* (1991), *Jugoslavija: Kriza i raspad* (1994) i *Vašingtonski razgovori* (2010). Živi u Vašingtonu.

MIKIĆ, Borivoje (???), univerzitetski profesor.

Diplomirao je i magistrirao (1957) na BU. Doktorirao je 1966. na Masačusetskom institutu za tehnologiju. Od 1966. docent je i profesor mašinstva na MIT-u. Istražuje tehnologiju materijala. Član je strukovnih udruženja. Dobitnik je više nagrada. Uvršćen je u leksikon *Ko je ko u SAD*. Živi u SAD.

MILADINOVIĆ, Milica (Veles, 1928), pisac.

Diplomirala je na Filozofskom fakultetu BU. Specijalizirala je na Univerzitetu u Notingemu. Akitvan je član SKK „Sveti Sava“ i SNO. Saradnik je listova *Srpska borba* i *Sloboda*, urednik časopisa *Glasnik Srpskog istorijskog društva „Njegoš“*. Koautor je Udžbenika za srpski jezik u SAD i Australiji, autor satire *Svome srpstvu služim*, zbirke pesama *Posmatranje i iskustva* i zbirke basni *Najlepše basne*. Živi u Kaliforniji.

MILADINOVIĆ, Momir (Prnjavor ???), biznismen.

Sa roditeljima se 1970. iselio u Njukasl. Preselio se u Kanberu i podigao hotel i ergelu „Jelenska glava“, u kojoj uzgaja 15 grla za trke i rasplod. Najboljeg konja nazvao je Vekovni Srbin. Aktivan je član srpske kolonije i sponzor FK „Beli orlovi“. Živi u Kanberi.

MILANOVIĆ, Branko (Beograd, 1953), ekonomista, univerzitetski profesor.

Diplomirao je ekonomiju u Beogradu, magistrirao na Državnom univerzitetu Floride i doktorirao na Ekonomskom fakultetu BU 1987. Radi u istraživačkom odeljenju Svetske banke, bavi se temom nejednakosti i globalizacije. Saradnik je Karnegijeve zadužbine za međunarodni mir u Vašingtonu i profesor na Univerzitetu „Džons Hopkins“ u Baltimoru i na Univerzitetu u Merilendu (1996). Gostujući je profesor na Univerzitetu Karlos III u Madridu i na Gradskom univerzitetu Njujorka. Godine 2013. uvršćen je među 100 najvećih ekonomskih analitičara na svetu. Član je američkog odbora za siromaštvo „Academics Stand Against Poverty“. U novembru 2014. postao je spoljni saradnik u Centru za globalni razvoj u Vašingtonu. Autor je dela: *Liberalization and Entrepreneurship; Income, Inequality, and Poverty During the Transition from Planned To Market Economy; Worlds Apart* i *The Haves and the Have-Nots*. Njegova knjiga *Odvojeni svetovi* (2005) prevedena je na šest jezika. Svoje analize objavljuje u srpskim i stranim časopisima (*Economist, Economic Journal*). Živi u Vašingtonu.

MILANOVIĆ, Ričard (rezervat Baning, 1943 – Riversajd, 2012), poglavica.

Potomak Srbina iz Slavonije i Indijanke. Odrastao je u indijanskom rezervatu. Diplomirao je ekonomiju. Početkom sedamdesetih postao je član Saveta plemena Agva Kalijente. Kada je 1984. izabran za poglavicu, formirao je preduzeće „Razvojna grupa Agva Kalijente“. Indijanci su uložili plemenski novac, 1993. kupili „Spa Hotel“ u Palm Springsu i otvorili kasino „Spa Resort Casino“. Finansirali su izgradnju Muzeja američkih Indijanaca u Vašingtonu i Muzeja plemena Agva Kalijente u Palm Springsu, zatim Kongresnog centra,

novog hotela itd. Američki magazin *Biznis* proglasio ga je 1998. najuspešnijim poslovnim čovekom u nacionalnoj kockarskoj industriji. Krajem 2005. dobio je Nagradu „Vendel Čino“, koja nosi ime jednog od boraca za indijanska prava, a 2006. dobio je Orden časti za humanitarno rukovođenje indijanskom i američkom zajednicom. Bio je predstavnik Saveza indijanskih plemena SAD u Kongresu. Član je Republikanske partije SAD. Sarađivao je sa predsednikom Džordžom Bušom Starijim i poznao Baraka Obama. Želeo je da poseti rodni kraj svog oca, ali ga je smrt pretekla. Živeo je u Palm Springsu (Kalifornija).

MILANOVIĆ, Skot (SAD, 1973), ragbista, trener.

Rođen je u srpskoj porodici. Završio je srednju školu u Batleru (Pensilvanija). Afirmisao se kao igrač ragbija u SAD i Kanadi. Kao profesionalac nastupao je u NFL ligi za klubove „Tampa Bay Buccaneers“, u Evropi za „Berlin Thunder“, za „Los Angeles Xtreme“, „Tampa Bay Storm“ i za „Calgary Stampeders“. Zbog sumnji da je nameštao rezultate ragbi mečeva, 1995. je bio suspendovan. Godine 2011. postao je trener RK „Toronto Argonauts“ i osvojio Kup Kanade. Živi u Torontu.

MILANOVIĆ, Snežana (Čačak ???), naučnik.

Završila je 1991. Medicinski fakultetu na BU. Školovala se na Univerzitetu Stoni Bruk (Long Ajlend), u Institutu za eksperimentalnu medicinu „Maks Plank“ u Getingenu (Nemačka) i doktorirala na Centralnom institutu za mentalno zdravlje (Manhajm). Stažirala je na Univerzitetu „Albert Ajnštajn“ u Bronksu (Njujork), zatim specijalizirala psihijatriju na Univerzitetu Jejl u Nju Hejvenu (Konektikat). Asistent je na Katedri psihijatrije Medicinskog fakulteta na Univerzitetu Harvard, medicinski posmatrač u Fajzeru u Programu za razvoj lekova u neuronaukama, savetnik na Institutu za mrežu kliničkih studija pri MGH-u i savetnik za kliničke studije u Klintari. Primarijus je na programu MGH-a za mentalno zdravlje žena i vlasnik privatne ordinacije u Bostonu. Član je Medicinskog saveta dinastije Karađorđević. Autor je 20 naučnih radova. Dobitnik je prve nagrade Federalne komisije za hemiju. Živi u Bostonu.

MILENKOVIĆ, Branko (Kruševac ???), bokserski promoter.

Svrstava se među najangažovanije bokserske promotere u svetu. Zauzima treće mesto, iza Boba Aruma i Dona Kinga. Radi sa 450 ljudi, od čega oko 150 boksera. Za svoj rad dobio je priznanje na 28. kongresu Međunarodne bokserske federacije u Las Vegasu 2001. Živi u Johaneshburgu.

MILENKOVIĆ, Miloš (Kragujevac, 1944), advokat.

Kao desetogodišnjak se 1954. doselio u SAD. Diplomirao je 1964. metalurgiju na Tehnološkom institutu Kejs, a 1969. prava na Državnom univerzitetu u Klivlendu. Radio je u čeličnoj industriji, a od 1985. kao advokat. Autor je više tehničkih i pravnih publikacija. Član je Internacionalnog tehničkog društva i Advokatske komore SAD. Osnivač je Narodnog univerziteta „Vuk Stefanović Karadžić“ u Klivlendu i veliki dobrotvor SPC. Jedan je od osnivača prvog Kongresa srpskog ujedinjenja 1990, urednik biltena *Srbija danas*, predsednik KSU. Član je prve delegacije KSU koja je posetila Beograd i napravila izveštaj *Bela knjiga o Srbima*. Koautor je rezolucija KSU u kojima se javno osuđuju antisrpski stavovi u međunarodnim institucijama i medijima, kao i genocid nad Srbima u BiH i u Hrvatskoj. Živi u Klivlendu (Ohajo).

MILENKOVIĆ, Stefan (Beograd, 1977), violinista.

Muzičko obrazovanje stekao je u porodici i na Univerzitetu muzičke umetnosti BU (1994). Studije je nastavio na Koledžu Džulijard u Njujorku. Sa pet godina prvi put je svirao kao

solista uz pratnju orkestra. Sa 16 godina održao je svoj hiljaditi koncert u Montereju (Meksiko). Svirao je za američkog predsednika Ronalda Regana na Božićnom koncertu u Vašingtonu 1987. i za sovjetskog predsednika Mihaila Gorbačova u Beogradu 1988. Napustio je Jugoslaviju 1992, iselio se prvo u Italiju, potom u SAD. Od 2000. izborni je član Perlmanovog muzičkog programa. Godine 2003. imenovan je za dopisnog člana i profesora Koledža Džulijard. Objavio je albume *Nel cor più non mi sento* (1995), *J. S. Bach Sonatas and Partitas for Solo Violin* (1999), *Paganini Recital* (1999) i *Paganini Complete Music for Solo Violin* (2004). Održao je preko 3.000 koncerata. Dobitnik je uglednih muzičkih nagrada u Češkoj, SAD, Italiji, Nemačkoj, Švajcarskoj, Belgiji, V. Britaniji i Srbiji. Bavi se jogom i padobranstvom. Živi u Njujorku.

MILENKOVIĆ, Zoran (Paraćin, ???), stomatolog.

Školovao se u Srbiji, odakle je otišao na rad u Ameriku. Radi kao stomatolog. Ugledni je član SNO, SBP, SPC i veliki donator. Devedesetih godina je bio aktivan u radu KSU i u medijskoj borbi za istinu o srpskom narodu. Živi u Detroitu (Mičigen).

MILENTIJEVIĆ, Radmila (Azanja, 1931), ekonomista, univerzitetski profesor.

Diplomirala je ekonomiju u Beogradu. Odlazi 1953. u Pariz, a potom u Čikago, gde je 1961. diplomirala istoriju. Zbog optužbi da je komunist iz FNRJ, progonio ju je FBI. Doktorirala je 1970. na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku. Bila je profesor istorije, šef Katedre savremene istorije i dekan na Gradskom univerzitetu u Njujorku do 1984. Članica je Centralnog odbora SPC u Americi i članica sajta „Serbnet“. Bori se za istinu o srpskom narodu u SAD. Darivala je sredstva za Zajam za razvoj Srbije. Bila je ministar bez portfelja u Vladi SRJ premijera Milana Panića 1992, ministar za dijasporu u Vladi Srbije 1994. i ministar informisanja 1997/98. Borila se da Srbija počne da koristi sistem lobiranja u svetu. U Njujorku je 1994. osnovala Svetski dobrovoljni fond za humanitarnu pomoć i obnovu Srbije, BiH i Krajine. Poslala je u otadžbinu veliku medicinsku pomoć. Osnovala je Fondaciju za razvoj srpske kulture i obrazovanja mladih. Najveći je dobrotvor Crkve Sv. Save u Njujorku. Pomogla je konzervaciju *Miroslavljevog jevanđelja* u Narodnom muzeju. Autor je knjiga o Milevi Ajnštajn. Počasni je građanin Smedereva i Azanje. Odlikovana je američkom Medaljom časti ostrva Elis za 2011. Živi u Beogradu i Njujorku.

MILETIĆ, Jelena (???), srpski aktivista.

Rođena je kao Jelena Đorić. Bila je pripadnik nacionalnih snaga i Ravnogorka koja je emigrirala u Australiju posle II svet. rata. Poznata je u srpskoj koloniji kao vojvotkinja Jela Četnik. Ktitor je manastirskog hrama u Ilejnu. Zajedno sa suprugom Vojom Miletićom podigla je Crkvu Sv. Alimpija i srpsko groblje. Osnivač je srpske biblioteke „Srpska misao“ (1957). Organizator je Srpskog sabora u manastiru Sv. Sava u Ilejnu. Živela je u Ilejnu kod Melburna.

MILETIĆ, Srboljub Srba (Kruševac, 1953), sveštenik.

Upisao je 1968. Bogosloviju Sv. Arsenija u Sremskim Karlovcima, ali je završio u Prizrenu 1973. Diplomirao je 1982. na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu. U Australiju se uselio 1983. Bio je potpredsednik Srpskog pravoslavnog udruženja „Sv. Sava“ u Sidneju i predavao srpski jezik i veronauku deci u gotovo svim parohijama SPC u Sidneju. Sastavio je četiri udžbenika za srpski jezik i jedan udžbenik iz veronauke. Saradnik je državnog SBS radio-programa na srpskom jeziku u Sidneju, saradnik i urednik (1986–1988) Srpskog pravoslavnog radio-programa Udruženja „Sv. Sava“ na radiju 2SER FM u Sidneju. Od 1983. do 1991. bio je voditelj na Radiju SPC u Sidneju, zatim sekretar Eparhije SPC u Melburnu i od 1995. sveštenik u Sidneju. Paroh je Crkve Sv. arhidakona Stefana u Ruti Hilu. Glavni je

urednik časopisa *Sv. Sava herald*, *Svetosavski venac* i sajta „Svetosavlje“. Priredio je knjige *Religija i nacija* i *Kosovski zbornik*. Autor je dela *Istorija SPC u Australiji, Novom Zelandu i Južnoj Africi*, *Ikone i freske u srpskim hramovima na Petom kontinentu*, kao i biografije igumana Nikanora. Inicijator je i osnivač Koledža Sv. Save u Sidneju. Dobitnik je Zlatne značke KPZ Srbije i Nagrade „Vuk Karadžić“ Ministarstva vera i dijaspore Srbije (2011). Živi u Sidneju.

MILETIĆ, Tatjana (???) , naučni istraživač.

Diplomirala je 2000. na Fizičkom fakultetu BU. Magistrirala je 2003. i doktorirala 2009. na Univerzitetu Dreksel u Filadelfiji. Docent je na Odseku za fiziku i astronomiju na Univerzitetu Rovana u Glasborou. Objavila je desetak članaka u naučnim časopisima. Živi u Nju Džerziju.

MILETIĆ, Veljko Vel (Južna Dakota, 1925), biznismen.

Potomak srpskih doseljenika, koji je odrastao i završio školu u Toransu (Kalifornija). Služio je Vojsku SAD kao armijski vazduhoplovni fotograf. Radio je kao prodavac automobila (1954) i organizovao automobilske trke marke „ford“ u kojima je učestvovao i Skot Kejn i legendarni vozač Rufus Parneli Džons. Organizator je trke „Indijanapolis 500“ na kojoj je Parneli pobedio (1963) i postao slavan. Godine 1969. osnovali su takmičarski tim i preduzeće VPJ „Racing Enterprises, Inc.“. Uveo je nekoliko inovacija u trkačke sisteme i unapredio motore trkačkih automobila. Tvorac je „bolida“ za trke u SAD. Sedamdesetih je posedovao 45 salona za prodaju automobila u SAD. Vlasnik je firme „Miletich Enterprises“. Živi u Kaliforniji.

MILIČIĆ, Darko (Novi Sad, 1985), košarkaš.

Školovao se u rodnom gradu, a karijeru započeo u „Hemofarmu“ i nastavio u „Crvenoj zvezdi“. Bio je državni reprezentativac u 56 mečeva i osvajač Evropskog prvenstva za kadete (2001) i Svetskog šampionata ispod 20 godina (2002). Član NBA postao je 2003. odlaskom u „Detroit Pistons“. Iako je imao slabu minutažu u igri, doprineo je osvajanju američkog šampionata i osvajanju zlatnog NBA prstena. Od 2006. igrao je za klubove „Orlando Magic“, „Memphis Grizzlies“ (2007–2009), „New York Knicks“ (2009/10), „Minnesota Timberwolves“ (2010–2012) i „Boston Celtics“ (2012). Napustio je košarku 2013. Posvetio se kik-boksu i humanitarnom radu. Živi u Novom Sadu.

MILIČIĆ, Ljubiša Lu (Geri, 1960), advokat.

Diplomirao je prava i političke nauke na Univerzitetu Nortvestern u Evanstonu, a 1984. upisan je u advokatsku komoru. Radio je u Severnom distriktu i Apelacionom sudu u Čikagu. Danas je partner u firmi „DLA Piper“. Nezvanično je advokat srpske kolonije i angažovan je u Eparhijskom savetu SPC, IOCC, KSU i SNS, u kojoj je bio potpredsednik. Član je Srpsko-američke advokatske komore i njen predsednik (2001). Bio je jedan od osnivača Srpsko-američkog kongresa i srpski lobista, savetnik predsednika Vojislava Koštunice i član Saveta dijaspore Srbije. Zastupnik je mnogih svetski poznatih kompanija. Radio je za njih u Beču, Bratislavi, Londonu i Beogradu. Direktor je Dentons CEE, američke pravne firme za države centralne i istočne Evrope. Autor je stručnih tekstova u američkim časopisima. Živi u Čikagu (Ilinois).

MILIĆEVIĆ, Mihajlo (Mostar, 1941), biznismen.

Odrastao je u Beogradu, gde je završio Fakultet organizacije rada i zaposlio se u Industriji motora i traktora. Godine 1968. otišao je na rad u Švajcarsku, a početkom osamdesetih preselio se u Kanadu. Kao dopisni student diplomirao je novinarstvo na Univerzitetu u

Kaliforniji i magistrirao organizaciju rada na Univerzitetu Kolumbija. Osnovao je Srpski radio-program na kanadskom radiju. Prva emisija „Autobus u četiri“ emitovana je 8. aprila 1972. Formirao je Kanadsko-jugoslovenski radio i TV klub „Kolo“ i uređivao radio-emisiju „Zvuci rodnog kraja“. Vlasnik je kompanije „North American marketing“, „Radio and TV Production“ i turističke agencije „747 Travel Agency“, čija filijala radi i u Beogradu. Aktivan je u radu nacionalnih organizacija. Inicijator je osnivanja Srpske privredne komore u Kanadi. Član je KSU, SPC i učesnik mnogih humanitarnih akcija. Delegat je Skupštine dijaspore Srbije iz Kanade. Više puta je nagrađivan za svoje patriotske aktivnosti. Živi u Torontu.

MILIĆEVIĆ, Ratko (Kuzmin, 1947), fudbaler, trener, biznismen.

Odrastao je u Vojvodini u siromašnoj porodici. Bežao je iz SFRJ kao maloletnik 1962. i 1966, kada je prebegao u Klagenfurt sa vojnim pozivom u džepu. Emigrirao je 1967. u Australiju. Fudbal mu je pomogao da se uklopi u australijsko društvo, jer je bio igrač FK „Njukasl“, član reprezentacije, potom i trener. Završio je kurseve za montera, vozača dizalice i za građevinara. Radio je u železari u Njukaslu. Preselio se 1971. u Brizbejn. Sredinom osamdesetih došao je u Kanberu, posvetio se građevinskom biznisu i uzeo poslovno ime Robert. Učestvovao je u postavljanju fasade i australijskog grba na zgradi Parlamenta u Kanberi. Osnovao je 1982. građevinsku firmu „Rovita“. Saraduje aktivno sa CŠO Sv. Đorđe i Ambasdom Srbije u Kanberi. Pomagao je manastir Novi Kalenić. Bio je predsednik Srpskog saveta Kanbere i brinuo se o narodnoj i crkvenoj imovini. Živi u Kanberi.

MILIJANOVIĆ, Stevan (Čačak, 1997), muzičar.

Završio je Srednju muzičku školu „Dr Vojislav Vučković“ u Čačku. Učio je klasičnu muziku i klavir, potom je prešao na saksofon. Profesor mu je bio Vasil Hadžimanov. Član je džez orkestra „Jazz Project“. Kao solista na klaviru osvojio je prvu nagradu na Međunarodnom takmičenju u Šapcu 2013, pobedio na Šampionatu sveta u muzici u Gorici i osvojio još 22 domaće i svetske nagrade. Kao izuzetno talentovan, posle audicije 2014. direktno je upisan na Muzički koledž Berkli u Bostonu i to na četvrtu godinu studija. Živi u Bostonu.

MILINKOVIĆ, Miloje (Beograd, 1958), ikonopisac.

Završio je 1973. Bogosloviju Sv. Save u Beogradu, a 1975. ikonografsku školu kod profesora Miše Mladenovića. Do 1983. radio je ikone i freske kod profesora Marka Ilića. Usavršio je ikonopisanje u Grčkoj i u manastiru Hilandar. Godine 1986. otvorio je atelje „Serafim“ i radi ikone i freske za SPC. U Evropi i Americi živopisao je brojne hramove: Crkvu Uspenja Presvete Bogorodice u Sakramentu (1987–1995), kapelu Sv. Petra Koriškog u episkopskom dvoru Zapadnoameričke eparhije u Alhambri (1990, ikone za ikonostas), sve crkve mitropolije (1994. urađen je antimens za mitropolita srednjozapadnoameričkog Hristofora), Crkvu Sv. Save u Džeksonu (1994–2008), Crkvu Sv. Georgija u Šerervilu (1996–2001), manastir Sv. Sava u Libertivilu (2001–2007), Crkvu Sv. Petra i Pavla u Saut Bendu (2002–2003), kapelu Sv. Nikodima u episkopskom dvoru Istočnoameričke eparhije u Marsu (od 2006), hram Sv. Petke u San Markosu (2007–2009), hram Sv. Georgija u Nijagara Folsu, Crkvu Rođenja Presvete Bogorodice u Oranž Kauntiju i hram Sv. Petke Vratničke u Detroitu. Živi u Srbiji i Kaliforniji.

MILINKOVIĆ, Nenad (Užice, 1966), biznismen.

Školovao se u Srbiji. Magistrirao je 1989. elektrotehniku na Univerzitetu Union, a menadžment 1996. na Univerzitetu Stern u Njujorku. Radi kao direktor u firmi AT&T. Predsednik je uprave CŠO Sv. Sava (2007), član Memorijalnog društva „Nikola Tesla“ u Njujorku, direktor folklornog ansambla „Dukat“ u SAD, član Odbora za slovensku baštinu u Americi. Živi u Njujorku.

MILINOVIĆ, Božo (Boka Kotorska, 1913 ???), podoficir.

Završio je školu u Morinju i služio u Jugoslovenskoj kraljevskoj mornarici. Tokom rata brodom „Lovćen“ je 1942. uplovio u njujoršku luku. Bio je dobrovoljac Vojske SAD i jedan od osnivača CŠO Sv. Sava u Njujorku (1946). Nastavio je da radi kao podoficir i sa službom se selio u Pensilvaniju i Kaliforniju. Bio je član uprave CŠO Sv. Sava u San Gabrielu (1952).

MILINOVIĆ, Branko (Brčko, 1910 – Los Anđeles, 2007), advokat, humanitarac.

Diplomirao je prava na BU i obavljao advokatsku praksu u prestonici. Zarobljen je tokom rata i 1941. odveden u zarobljeništvo. Iz Nemačke je prebegao u Francusku i pristupio Pokretu otpora. Emigrirao je u SAD i otvorio advokatsku kancelariju u Los Anđelesu. Učestvovao je u stvaranju političke srpske emigracije u V. Britaniji i SAD. Poznao je vladiku Nikolaja, vladiku Dionisija, kralja Petra II, vojvodu Momčila, vojvodu Jevđevića, prestolonaslednika Aleksandra Karađorđevića. Angažovan je u srpskoj koloniji kao pravni zastupnik kraljevske porodice Karađorđević, kao član KSU i predsednik Srpsko-američkog komiteta za demokratsku Jugoslaviju. Dao je značajna sredstva za Zajam za razvoj Srbije. Osnovao je fondaciju Zadužbina „Sv. Andrej Prvozvani“ za pomoć srpskoj sirotinji. Donirao je Gerontološki centar u selu Cvetojevac. Ktitor je crkve u rodnom Brčkom. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

MILISAVLJEVIĆ, Dragoljub Džim (Srbija, 1951), fudbaler.

Bio je golman FK „Džast“ iz Melburna u sezonama 1968–1975. i član reprezentacije Australije. Ima australijski nadimak Džim. Na Svetskom prvenstvu u Nemačkoj 1974. nastupao je za državni tim Australije. Ušao je u istoriju australijskog fudbala i u leksikon *Ko je ko u Australiji*. Živi u Melburnu.

MILISAVLJEVIĆ, Filip (Beograd, 1988), sportista.

Dobio je sportsku stipendiju (ranije je igrao fudbal za OFK „Beograd“) i za tri godine diplomirao na Univerzitetu Lindenvud u Sent Luisu (2010). Sa univerzitetskim timom osvojio je Heart of America Athletic Conference, šampionsku titulu studentske lige. Kao nagradu dobio je stipendiju za master studije finansija i računovodstva, kao i posao asistenta. Član je „Alpha Chi“, prestižnog udruženja najboljih studenata u Americi. Živi u Misuriju.

MILODRAGVIĆ, Jovan Džon (Mizula, 1918), oficir.

Potomak srpskih iseljenika. U II svet. ratu bio je član vojne misije u Jugoslaviji. Učestvovao je u operaciji spasavanja američkih pilota oborenih iznad Srbije nazvanoj „Vazdušni most“ („Halyard“). Nastavio je vojnu karijeru i selio se u više država. U okviru Fondacije Univerziteta Montana osnovao je Fond za stipendiranje studenata. Živi u Montani.

MILOJEVIĆ, Aleks (Srbija, 1939), beskućnik.

Srpski doseljenik koji je za četiri i po decenije postao poznati australijski klošar. Živi na ulicama Perta sa pticom Čiki (beli kakadu). Ima i šahovsku tablu za igrače u prolazu. Zaruđuje poziranjem turistima i umetnicima. Rediteljka Ali Vinters snimila je o njemu dokumentarni film *Nestanak*, koji je prikazan na „Siti of Vincent“, letnjem festivalu u Benks rezervatu u Maunt Louliju.

MILOJIČIĆ, Dejan (Beograd, 1960), pronalazač.

Diplomirao je i magistrirao (1986) na ETF-u u Beogradu. Doktorirao je 1994. kompjuterske nauke na fakultetu u Kajzerslauternu. Specijalizirao je na OSF Institutu na Univerzitetu Kembridž u Masačusetsu. Radio je u Institutu „Mihajlo Pupin“ u Beogradu. Na čelu je

Instituta elektro i elektronskih inženjera (IEEE), najvećeg i najuticajnijeg inženjerskog udruženja na svetu. Bavi se predviđanjima razvoja računarskih nauka i informacionih tehnologija do 2022. Direktor je Laboratorije „Hjulit Pakard“ i profesor na Državnom univerzitetu u San Hozeu. Autor je 133 naučna rada, dve knjige i monografije *Handbook of Research on High Performance and Cloud Computing in Scientific Research and Education* (2014). Vlasnik je 12 patenata, a 30 ih je u proceduri odobravanja. U slobodno vreme trenira fudbalere mlađih kategorija u Kaliforniji. Dobitnik je Zlatne nagrade IEEE. Živi u gradu Palo Alto (Kalifornija).

MILOJKOVIĆ, Živko T. (Jugoslavija, ???), analitičar FBI.

Diplomirao je na Kraljevskoj vojnoj akademiji. Bio je pilot bombardera, koji su 6. aprila 1941. branili Beograd od napada Nemačke. Emigrirao je u SAD i dobio američko državljanstvo specijalnom odlukom Kongresa SAD. Osamdesetih godina radio je kao prevodilac i analitičar u FBI. Živeo je u Vašingtonu.

MILOJKOVIĆ ĐURIĆ, Jelena (Beograd, 1931), univerzitetski profesor.

Diplomirala je na FMU u Beogradu. Studirala je na Univerzitetu u Stokholmu i Univerzitetu u Upsali. Doktorat iz istorije kulture odbranila je 1981. na BU. Radila je na Fakultetu pozorišne umetnosti (1963–1966), na Univerzitetu u Koloradu (1968), Univerzitetu u Teksasu (1972–1974), u Muzikološkom institutu SANU (1978–1981), na Univerzitetu Teksasa u Ostinu (1987–2003). Objavila je više knjiga iz oblasti kulturologije, antropologije i muzikologije. Dobitnica je Nagrade „Mihajlo Đorđević“ za najbolju knjigu (1994). Od 2006. član je SANU van radnog sastava. Živi u SAD.

MILOSAVLJEVIĆ, Aleksandar (???), naučnik.

Školovao se u Srbiji, a doktorirao u Americi. Profesor je Centra za molekularnu i ljudsku genetiku Medicinskog koledža Bejlor, predsednik i direktor Istraživačkog centra „Genesis“ i član „Human Genome Sequencing Center“. Glavni je istraživač Istraživačke laboratorije Koledža Bejlor (BRL) u Hjustonu. Autor je 40 naučnih studija i pronalazač specijalnih metoda izučavanja gena. Za svoja istraživanja dobio je novčanu subvenciju od Stejt departmenta. Živi u Hjustonu (Teksas).

MILOSAVLJEVIĆ, Đorđe (Potpornja, 1878 – Saut Bend, 1953), sveštenik.

Završio je bogosloviju u Njujorku. Arhiepiskop Platon ga je rukopoložio za sveštenika 1914. Od svih sveštenika SPC služio je u najvećem broju crkava. Bio je paroh u Hamiltonu, Los Anđelesu, Kansas Sitiju, Omahi, Bjutu, Detroitu, Akronu, Klertonu, Južnom Čikagu, Lakavoni, Ouklendu, Džolijetu i Saut Bendu.

MILOSAVLJEVIĆ, Nebojša (Kruševac, 1962), novinar.

Diplomirao je 1988. na Fakultetu političkih nauka u Beogradu. Dve decenije je radio u listu *Politika*. Emigrirao je 1995. u Kanadu. Radio je kao novinar u listu *Kišobran* iz Vankuvera. Vlasnik je i urednik časopisa *Čiode* koji je od 2006. izlazio u Kanadi sa sloganom „Novine sa sedam padeža“. Autor je knjiga *Uh, Kanada*, *Čiode* i *Sveti Nikola u Torontu*. Živi u Beogradu i Torontu.

MILOSAVLJEVIĆ, Staniša (Petrovac na Mlavi, 1924), inženjer.

Diplomirao je 1958. na Tehničkom fakultetu BU. Radio je u Ministarstvu pomorstva, odakle je 1960. preko Nemačke, otišao u SAD. Radio je kao projektant firme „Dalmo Viktor“ i kao planer kompanije „Vestern elektrik“ u Kaliforniji. Od 1987. učestvovao je u javnom dijalogu unutar SAD o interesima srpskog naroda i američkoj antisrpskoj politici. Pisao je polemičke

članke, vodio razgovore i debate, nastupao u Vašingtonu. Bio je predsednik Društva za očuvanje srpskog nasleđa u SAD (1987). Predsednik je Društva srpsko-jevrejskog prijateljstva u Americi, predsednik Demokratskog kluba u Santa Moniki i prvi predsednik Društva za mir i pravdu u Jugoslaviji. Poverenik je Svetske srpske zajednice u Kaliforniji. Organizuje humanitarnu pomoć za srpski narod. Proglašen je spskim vitezom 1995. Živi u Santa Moniki (Kalifornija).

MILOŠEVIĆ, Dani (Melburn, 1978), fudbaler.

Karijeru je započeo kao golman u „Kosmosu“ iz Kanbere. Godine 1997. osvojio je Svetski omladinski kup. Igrao je u „Pertu“, a potom je prešao u britanski „Lids junajted“. Karijeru je nastavio u kraljevskom timu na Novom Zelandu.

MILOŠEVIĆ, Miloš (Knjaževac, 1942 – Holivud, 1966), glumac.

Studirao je u Beogradu, kada ga je 1960. francuski glumac Alen Delon angažovao za svog dublera. Poznat je po nadimku Miško Mercedes. Otišao je 1965. u SAD s namerom da nastavi filmsku karijeru. Upisao se u Školu glume glumca Mikija Runija. Snimio je dva filma *Rusi dolaze* i *Inkubus*, u kojem igra demona. Pripremao se da snimi filmski spektakl *Pad Rimskog carstva*. Koristio je umetničko ime Miloš Miloš. Ubijen je u Holivudu.

MILOŠEVIĆ, Miroslav Majk (Prčilovica kod Aleksinca, ???), biznismen.

Diplomirao je ekonomiju 1984. Krenuo je 1989. ka Rtu dobre nade, ali se zaustavio u Johaneshurgu. Radio je kao čistač u fabrici i kao kuvar u piceriji, zatim u poznatim hotelima i kasinima na jugu Afrike. Postao je direktor hotela „King Džordž“, generalni direktor „Beverli Hills interkontinental“ u Durbanu, „Palasa“ u Johaneshurgu. Promovisan je u glavnog ugostiteljskog menadžera Johaneshurga na predsedničkoj inauguraciji Nelsona Mandele 1994. u San Sitiju. Susretao se sa mnogim svetski poznatim ličnostima. Učestvovao je u filmu *Kazino*, kao dubler Robertu de Niru. Postao je direktor „Montekasina“, kompleksa sa četiri hotela, sa pozorištem i kasinom, vodećeg centra zabave u JAR i u svetu. Za izuzetne zasluge i postignute rezultate u javnim i kulturnim delatnostima odlikovan je Zlatnom medaljom 2015. Živi u Johaneshurgu.

MILOŠEVIĆ, Pavle Pol (Trinidad, Kolorado, 1936), slikar.

Diplomirao je i magistrirao umetnost na Državnom univerzitetu Kalifornije i diplomirao 1968. na Koledžu Odesa Univerziteta u Teksasu. Karijeru slikara započeo je preko kantri muzike, jer su mu muzičari Roj Klark i Tom Hol tražili da im dizajnira omote albuma. Kasnije je pozivan da slika portrete ličnosti u Kući slavnih u Nešvilu. Uradio je portrete Džimija Rodžersa, Krisa Kristofersona, Doli Parton, Henka Vilijamsa i Džonija Keša. Radio je kao instruktor umetnosti na Koledžu Odesa. Radio je vodenim i uljanim bojama, kao i tehnikom grafike. Njegove dela nalaze se u 40 muzeja i u brojnim privatnim kolekcijama. Sto najboljih slika našlo se u knjizi *Out of the Ordinary: The Art of Paul Milosevich*. Autor je knjige *Texas Golf Legends*. Osnovao je *Southwest Art Magazine*. Bio je saradnik u redakcijama šou programa NBC „Today“ i „Texas Country Reporter“, kao i *Golf Digest Magazine* i *Golf Illustrated Magazine*. Godine 1992. dobio je nagradu Kuće slavnih u Nešvilu, potom i priznanja „Distinguished Former Odessan“, „Headliner Awards“ i „Walk of Fame“. Živi u gradu Santa Fe (Novi Meksiko).

MILOŠEVIĆ, Risto (Prokuplje, 1919 – Los Andeles, 1981), narednik.

Potomak je srpskih doseljenika u Kaliforniju. Tokom II svet. rata mobilisan je i u činu narednika poslat na belgijski front. Kao pripadnik 99. pešadijske divizije decembra 1944. u

Lanzeratu (Belgija) istakao se kao hrabar borac. Odlukom predsednika SAD Ronalda Regana odlikovan je Vojnim krstom za ratne zasluge (1981). Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

MILOŠEVIĆ, Veljko (Detroit, 1974), političar.

Završio je studije marketinga Univerziteta Džordžtaun u Vašingtonu. Doktorirao je 1996. na Akademiji za film na Univerzitetu Južne Kalifornije. Radi kao scenarista i arhivista u firmi „American Motion Picture Association“. Bavi se politikom i liberalno je orijentisan. Na izborima 2000, kao predstavnik Distrikta 32, bio je kandidat za Kongres SAD. Osvojeo je 2,7 odsto glasova. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MILOŠEVIĆ, Zoran (Srbija, 1959), elektroinženjer.

Diplomirao je i magistrirao na ETF-u u Beogradu i radio u Institutu „Mihajlo Pupin“. U Australiju se uselio 1989. kao deficitarni naučni kadar. Zaposlio se na privatnom Univerzitetu Bond i postao vođa projekta za elektronsko ugovaranje i trgovinu na Univerzitetu u Kvinslendu. Osnivač je Svetskog kongresa računara u Brizbejnu. Doktorirao je 1995. na Univerzitetu u Kvinslendu. Ekspert je za projektovanje velikih računarskih sistema na internetu. Autor je 60 stručnih radova. Vlasnik je kompanije za softver programe i veštačku inteligenciju. Živi u Brizbejnu.

MILOŠEVIĆ KIĆOV, Vojislav (Cetinje, 1929 – Cetinje, 2014), hirurg.

Studije medicine započeo je 1948. u Sarajevu, ali je ubrzo dospao na Goli otok, gde je kao zarobljenik proveo godinu dana. Diplomirao je medicinu i specijalizirao hirurgiju u Beogradu. Dobio je Fulbrajtovu stipendiju za usavršavanje u Americi. Radio je u Crnoj Gori, a od 1966. pet godina u Etiopiji i Rusiji. U Etiopiji je bio upravnik Vojne bolnice i načelnik hirurgije u Asmari i upravnik Vojne bolnice u Adis Abebi. Bio je glavni hirurg u Gradskoj bolnici u Kotoru, potom u Vojnoj bolnici u Meljinama. Lečio je Josipa Broza u Igalu. Karijeru je okončao 1996. kao lekar u Sibiru. Obavio je preko 30.000 operacija, što je i zvanično dokumentovano. Autor je četiri stručne knjige. Objavljivao je naučne radove u domaćim i inostranim medicinskim časopisima. Jedan je od osnivača Udruženja digestivnih hirurga SFRJ. U koautorstvu sa sinom Predragom Miloševićem, hirurgom, napisao je studiju *Bol*. Objavio je autobiografsko delo *Memoari – Moj život i rad* i knjigu *Moji susreti sa carem Haile Selasijem i Titom*. Za svoj rad nagrađivan je i u zemlji i u inostranstvu. Bivši etiopijski car Hajle Selasije dodelio mu je Carski orden. Živeo je u Herceg Novom.

MILOŠEVIĆ ZDJELAR, Vesna (???), astrofizičar, istraživač.

Diplomirala je 1996. astrofiziku na BU. Doktorat iz oblasti astrologije odbranila je 2002. na Univerzitetu Manitoba u Vinipegu (Kanada), gde od 2000. radi kao instruktor na Odseku za fiziku. Objavila je više radova iz oblasti fizike i učestvovala na desetak konferencija sa referatom. Živi u Kanadi.

MILOVANOVIĆ, Dane (Kanbera, 1989), fudbaler.

Karijeru je započeo 2007. u FK „AIS“ i nastavio u „Scholarship Holder“. Preselio se u Adelejd i zaigrao za „Kobre“ u Prvoj ligi. Najviše uspeha imao je kao fudbaler FK „Oakleigh Cannons“ u Premijer ligi Viktorije. Odigrao je devet mečeva za reprezentaciju Australije. Igra u FK „Pelita Bandung Raya“ u Hongkongu.

MILOVANOVIĆ, Džilijen (Pensilvanija, 1949), ambasador.

Diplomirala je na Univerzitetu Templ u Filadelfiji i u Nacionalnoj školi za administraciju. Od 1978. radila je u Ministarstvu spoljnih poslova SAD kao sekretar Biroa za ekološke poslove, ribarstvo i okeanografiju, kao konzul u Australiji, pomoćnik sekretara za Istočnu Aziju i

Pacifik. Bila je konzul savetnik u Južnoj Africi 1987, politički savetnik Ambasade SAD u Briselu i šef diplomatske misije SAD u Bocvani 1997. Od 1999. do 2002. šef je misije SAD u Švedskoj, potom do 2005. u Južnoj Africi i ambasador SAD u Makedoniji 2005–2008. Bila je ambasador SAD u Maliju, diplomatski predstavnik u UN i predsedavajući rasprave o „Kimberli procesu“ 2012. Danas je stručni savetnik Ministarstva spoljnih poslova SAD. Živi u Vašingtonu.

MILOVIĆ, Tanasko (Fojnica, 1900 – Sent Luis, 1964), slikar.

Došao je 1914. u SAD i završio Fakultet likovnih umetnosti u Vašingtonu. Bio je na usavršavanju u Parizu. U Francuskoj je prvi put izlagao 1928. i nagrađen je pod pseudonimom Batik. Američka akademija ga je svrstala u leksikon *Ko je ko u SAD* kao pionira batik stila. Publika, kao i kritika, izdvajala je njegovu sliku *Omer i Merima*. Živeo je u Sent Luisu.

MILOVIĆ LIMA, Ljiljana (???), počasni konzul.

Diplomirala je političke nauke, a 1974. i međunarodne odnose na Univerzitetu u Salvadoru, gde je radila kao profesor 1975–1989. Predavala je i na Univerzitetu u Buenos Ajresu 1975, na Vojnom koledžu 1994/95. i bila direktor Instituta za komparativnu politiku i društvene nauke Katoličkog univerziteta Argentine 1982–1988. Vlasnik je kompanije „International Trade“. Bila je predsednik Fondacije „Aja Sofija“ 1985, predsednik kompanije „Comercio Exterior“, predsednik Društva „Nikola Tesla“ u Buenos Ajresu 2009. i potpredsednik Fundacion Consejo para el Proyecto Argentino 2009. Bila je delegat Skupštine dijaspore Srbije za Južnu Ameriku 2010–2014. Od 2011. počasni je konzul Republike Srbije u Argentini. Živi u Buenos Ajresu.

MILOVIĆ MILER, Majk (Beograd, 1896 – ???), rvač.

Počeo je da se bavi rvanjem u osnovnoj školi, kao član društva „Sokol“. Sa 15 godina bio je šampion Jugoslavije. Takmičio se u Engleskoj, Škotskoj, Italiji, Japanu, Kini, Čileu, Peruu, Grčkoj, Australiji. U Evropi je osvajao šampionate u lakoj, poluteškoj i teškoj kategoriji. Otišao je u Ameriku 1913. Izgubio je prvih sedam mečeva jer nije poznao američki stil rvanja. Napustio je ring i radio na železnici u Milvokiju i u rudnicima u Viskonsinu, Vajomingu i Južnoj Dakoti. Godine 1916. trener Džon Vagner mu je ugovorio meč sa Džonijem Mejersom, kojeg je pobeđio. Dobio je američko državljanstvo, regrutovan je i poslat u Veliki rat na francuski front. U Francuskoj je osvojio titulu prvaka u rvanju. Vratio se u SAD i borio se u još 3.898 mečeva. Osvojio je šampionski ogrtač Američke legije rvača 1930. Karijeru je okončao 1934. u Noksvilu (Tenesi). Borio se sa Hermanom Vejlendom, pobeđio ga, ali je tada i povređen. Nakon toga je radio kao promoter lokalnih mečeva po američkim državama i kao saradnik FBI. Živeo je u Hantsvilu (Alabama).

MILUNOVIĆ, Nikola (Bosansko Grahovo, 1925 – Milvoki, 2006), vajar.

Odrastao je u Jugoslaviji, iz koje je emigrirao posle II svet. rata. U Milvokiju je radio u fabrici i kao volonter u srpskoj koloniji u parohiji Sv. Sava, u fudbalskom klubu i SBP-u. Učestvovao je u javnim protestima protiv agresije NATO i SAD na Srbiju. Afirmisao se kao drvodeljac i umetnik. Njegova poznata dela su američki beloglavi orao, srpski dvoglavi orao, srpski grb i skulptura *Srpski ringišpil*, za koju je 2006. dobio nagradu grada Milvokija. Živeo je u Milvokiju (Viskonsin).

MILUTIN, episkop (Milutin Kovačević; Valjevo, 1949).

U manastir Kaonu odlazi sa 14 godina, a potom 1967. polazi u monašku školu u manastiru Ostrog. Vraća se 1969. u Kaonu za namesnika manastira i paroha. Završio je Bogosloviju Sv.

Save u Beogradu i jednu godinu Bogoslovskog fakulteta. Diplomirao je na Teološkom fakultetu „Sv. Sava“ u Libertivilu. Bio je sekretar Eparhije kanadske, paroh hrama Sv. Georgija u Nijagari, starešina manastira Kaona, arhijerejski namesnik Eparhije posavsko-tamnavske. Godine 2003. imenovan je za vladiku Eparhije australijsko-novozelandske umesto episkopa Nikanora Bogunovića. Tri godine kasnije (2006) imenovan je na Saboru SPC za vladiku Eparhije valjevske. U Australiji ga je zamenio episkop Irinej Dobrijević. Živi u Valjevu.

MILUTINOVIĆ, Borislav Obrad (Novi Sad, 1935), slikar.

Diplomirao je 1963. unutrašnju arhitekturu na Akademiji za primenjenu umetnost u Novom Sadu. Od 1967. gradi karijeru u SAD, gde izlaže svoja dela u Istonu, Aleksandriji, Njujorku, Čikagu, San Francisku. Živi u Virdžiniji.

MILUTINOVIĆ, David (Petrovac na Moru, 1870 – Bizbi, 1950), srpski aktivista.

Emigrirao je u SAD i došao u Bizbi 1891. Radio je kao trgovac i kao rudar. Aktivno je učestvovao u stvaranju prve bratske lože Srpske nacionalne federacije u Bizbiju 1903. Godine 1905. vratio se u zavičaj, oženio se i preselio u rudarski rejon Voren u Arizoni. Prvi je počeo da okuplja srpske rudare i minere u menzama i kafanama propagirajući ideju da podignu crkvu, otvore svoju kafanu i učlane se u sindikat. Postao je vođa srpske grupe i rudarskog sindikata u Vorenu. Organizovao je srpski sindikat i prve radničke demonstracije 1907, kao i odlazak srpskih dobrovoljaca u Veliki rat i na Solunski front. Kao monarhista i antikomunista borio se protiv makartizma u SAD i zbog toga su ga proganjale američke vlasti. Morao je da promeni ime i prezime u Dejvid Dejvis. Za 45 godina rada izborio se za bolje uslove rada i veće nadnice. Zajedno sa ćerkom Mejmi Milutinović bio je delegat SNS-a. Živeo je u Bizbiju (Arizona).

MILUTINOVIĆ, Dejan (??), inženjer, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1995, magistrirao 1999. na Elektrotehničkom fakultetu BU, doktorirao na Tehničkom univerzitetu u Lisabonu. Postdoktorske studije (2004–2006) završio je na Odseku teorijske biologije Univerziteta u Utrehtu (Holandija). Postdoktorski rad nastavio je na Odseku biostatistike i bioinformatike Univerziteta Djuk u Severnoj Karolini, gde radi kao predavač. Autor je knjige *Cells and Robots* (2007) i više od 40 članaka u naučnim časopisima. European Robotics Research Network (EURON) dodelila mu je 2005. priznanje za najbolji doktorski rad iz robotike. Živi u SAD.

MILUTINOVIĆ, Janko (??), inženjer informatike, univerzitetski profesor.

Diplomirao je na BU, doktorat računarskih nauka stekao je 1984. na Koledžu Park univerziteta u Merilendu. Predaje kao docent na Odseku računarskih i informatičkih nauka Državnog univerziteta Delavera. Objavio je više radova. Živi u Doveru (Delaver).

MILUTINOVIĆ, Ljubodrag (Srbija, 1982), glumac, pisac.

Nekadašnji glumac kruševačkog, zaječarskog, kragujevačkog i niškog pozorišta. Preselio se 1999. u Australiju. Završio je Fakultet umetnosti u Melburnu i zaposlio se u Gradskom pozorištu. Autor je pozorišnog komada *Sedam dana, deset godina* na engleskom jeziku, koji je prikazan u Melburnu 2004. Živi u Melburnu.

MILUTINOVIĆ, Milan (Melburn, 1970), sveštenik.

Završio je 1989. bogosloviju u Beogradu i 1991. upisao Bogoslovski fakultet. Diplomirao je 2003. likovnu umetnost na Univerzitetu Viktorija. Postavljen je 2000. za drugog paroha pri hramu Sv. arhidakona Stefana u Kizborou, a 2006. za arhijerejskog namesnika Eparhije

australijsko-novozelandske za zapad Australije. Bio je paroh CŠO u Jalornu. Na Univerzitetu u Melburnu stekao je zvanje profesionalnog prevodioca za srpski i engleski jezik. Bio je nastavnik na Odseku za prevodilačke studije. Majstor je aikida, nosilac crnog pojasa 2. dan. Bavi se slikanjem, autor je nekoliko izložbi. Protu je Crkve Sv. Vasilija Ostroškog u Langvarinu, administrator parohije Sv. Stefan Dečanski u Karum Daunsu (Viktorija) i administrator parohije u Jalornu.

MILUTINOVIĆ, Velibor Bora (Bajina Bašta, 1940), fudbalski trener.

Igrao je fudbal za FK „Bor“, FK „Partizan“, potom u Švajcarskoj, Monaku, Francuskoj i Meksiku. Završio je 1980. Višu trenersku školu i postao trener tima „UNAM“ iz Meksiko Sitija. Sa ovim klubom osvojio je šampionat Meksika 1981, Kup šampiona Latinske Amerike (1981. i 1982) i Interamerički kup 1981. Bio je selektor državnog fudbalskog tima Meksika koji je 1986. odveo na Svetsko prvenstvo; selektor reprezentacije Kostarike koju je odveo na Mundijal 1990. Na listi trenera FIFA imao je visok rejting i 1991. angažovan je da vodi američki državni tim. Izborio je prvo učešće SAD na Mundijalu 1994. Posle četiri godine uspešnog rada, 95 utakmica i prvog ulaska ekipe SAD u osminu finala Mundijala, dobio je otkaz, ali je u američkom sportu ostao upisan zlatnim slovima. Kao selektor Nigerije odveo je njenu reprezentaciju na Svetsko prvenstvo u fudbalu 1998. Uspeo je da pripremi i odvede na Svetsko fudbalsko prvenstvo 2002. i reprezentaciju Kine, a potom da Kataru obezbedi organizaciju Mundijala 2002. Kada je Kinu odveo na Mundijal 2002, dobio je nadimak Milu. Njegov lik štampan je na poštanskoj marki sa tiražom od 5 milijardi. Uvršćen je na listu 60 svetskih ličnosti koje su doprinele razvoju kineske države. Nosilac je Ordena del Águila Azteca u Meksiku, državnih priznanja u Kostariki i Kataru. Počasni je građanin Bajine Bašte i Kine. Živi u Meksiku i Kataru.

MILVOKI, najveći grad u američkoj saveznoj državi Viskonsin u kojem živi oko 12.000 Srba. Oni već 150 godina naseljavaju predgrađa Franklin, Kadahi, Rasin i Oklahomu. U fabrici „Harni šveger“ proizvodili su dizalice, u „Alis čalmis“ turbine i traktore, u „Kreni treker“ glodalice i strugove. Posle tridesetak godina rada u fabrikama, jedan broj srpskih doseljenika je stekao zavidan kapital koji im je pomogao da krenu u sopstveni biznis. Kostići su otišli u advokaturu, Rađenovići i Krstići u ugostiteljstvo, Milosavljevići i Skorojevići u motelijerstvo, Rašići u sport, Kresovići u zdravstvo. U samom centru Franklina Kresovići su 1971. podigli starački dom sa 112 kreveta. Pomagali su rad Crkve Sv. Save, podizanje hrama Sv. Nikole i podizanje Hrama Sv. Save na Vračaru. Srpski iseljenici su 1989. u Franklinu podigli Srpski dom.

Danas Srbi u Milvokiju i okolini imaju tri hrama: Sv. Save u Milvokiju, Sv. Nikole u Kadahi i Sv. Đorđa u Rasinu. Parosi su Dragan Veleušić, Radomir Čutilo, Marko Todorović, Dejan Tiosavljević, Milan Markovina, Milan Jagarski i Petar Sailović. Srbi se okupljaju i oko nacionalnih organizacija SNO, SBP, KSU, UBKJV i oko četničkih klubova. Njihovi predvodnici su Branislav Pačirski, Nedeljko Grubor, Đoko Marić (osnivač i izdavač lista *Četničke novine*), Jovo Miljuš, Ostoja Grabovac, Bata Rađenović, Anka Erni, Majkl Šnaki i Nikola Kostić (branilac Srba u Hagu). Srpski radio u Kadahi vodili su dugo godina Dragan Kresović, Ivo Obradović i danas Miša Đukić. U Milvokiju je radio major Nikola Kosić, koji je čitav radio-arhiv poklonio SANU. Devedesetih je Vidan Brajković u Milvokiju vodio prvi TV program američkih Srba, koji je zbog nedostatka sredstava nedavno ugašen.

Grad je centar srpskih masona u državi Viskonsin koje je predvodio biznismen Đorđe Vignjević, veliki majstor lože Rojal iz Milvokija. Mason je bio i Aleksandar Radičević, vlasnik srpskog restorana „Stari grad“. Ugled su stekli i dr Predrag Robert Gaković, profesor slavistike na Univerzitetu Viskonsina u Medisonu; Dragan Bogunović, nekada službeni lekar američke olimpijske bokserske reprezentacije; Dragan Brajković, domaćin Srpskog doma;

advokat Đorđe Brašić, zaštitnik Srba pred američkim sudovima; zubari Biljana i Rade Latinović; Žika Babić, predsednik Crkve Sv. Nikole; đakon dr Božidar Grgur. Akademski slikar i magistar Arso Ivanović proslavio se svojim „smrznutim“ akvarelima. U poslovnom svetu poznati su: advokati Linda Ivanović, Miloš Majkl Stupar, Mirjana i Danilo Ranković, ugostiteljska porodica Raković iz restorana „Camelot“, lekar Pero Komozec, zubari Dona Rađenović i Donald V. Novaković, brokери Ratka Rut Todorović, Mile Potkonjak Jocović i Milan Sučević. Biznismen Bo Dražović je poznat kao predstavnik fabrike posuđa „Matalac“ iz Srbije, koju pokušava da afirmiše na američkom tržištu. Srbi imaju i dva fudbalska kluba „Ujedinjeni Srbi“ i „Srpski sport klub“, koji su više puta bili šampioni i pobednici Kupa države Viskonsin.

MILJAN, Džon (Lid Siti, 1892 – Holivud, 1960), glumac.

Rođen je u srpskoj porodici iz Južne Dakote kao Jovan Miljanović. Posle srednje škole potražio je posao u Los Anđelesu, gde je 1923. snimio svoj prvi zvučni film *The Jazz Singer*. Bio je aktivan kao glumac u periodu 1924–1958. Za to vreme snimio je 201 film. Igrao je negativce, biznismene, vojne oficire: *The Lone Chance* (1924), *Silent Sanderson* (1925), *The Devil's Circus* (1926), *I Accuse My Parents* (1944), *The Merry Monahans* (1944), *Back to Bataan* (1945), *Stampede* (1949), *The Ten Commandments* (1956), *The Lone Ranger and the Lost City of Gold* (1958) i dr. Upamćen je kao glumac u ulozi generala Kastera u filmu *Plainsman*, režisera Sesila de Mila. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

MILJANIĆ, Ognjen (Beograd, 1978), univerzitetski profesor.

Diplomirao je 2000. na BU, doktorirao 2005. na Univerzitetu Berkli u Kaliforniji, postdoktorske studije završio na Kalifornijskom univerzitetu u Los Anđelesu (2005–2008). U avgustu 2008. izabran je za docenta na Univerzitetu Hjuston, gde radi i danas. Objavio je desetak naučnih radova. Živi u Hjustonu (Teksas).

MILJANOVIĆ, Jovan v. MILJAN, Džon

MILJKOVIĆ, Katarina (Leskovac, 1959), kompozitor.

Diplomirala je i magistrirala kompoziciju na FMU u Beogradu, u klasi Vlastimira Trajkovića. Preselila se 1992. u Boston. Doktorirala je na Konzervatorijumu za muziku u Novoj Engleskoj gde radi kao profesor. Poznata je po kompozicijama u kojima se bavi istraživanjem odnosa muzike, nauke i prirode, spajajući ih u samom procesu izvođenja. Svoja istraživanja u ovoj novoj oblasti predstavila je na brojnim internacionalnim konferencijama (2004–2010) u Berlinu, Bostonu i drugim mestima. Pisala je dela (*Nothing, You Say* i *Gliding*) za simfonijski i gudački orkestar, kao i za različite ansamble, uključujući ostvarenja za ozvučene solo instrumente i elektroniku, kvartet saksofona, električnu gitaru i udaraljke. Njena dela poznata su jugoslovenskoj publici sa najznačajnijih festivala kao što su BEMUS, Muzika u Srbiji, Međunarodna tribina kompozitora, Muzički bijenale u Zagrebu i dr. Živi u Bostonu (Masačusets).

MILJKOVIĆ, Radomir (Rajac kod Negotina, 1931), slikar.

Studirao je slikarstvo u Rimu, diplomirao u Australiji. Bio je šef katedre na Kraljevskoj likovnoj akademiji u Melburnu 1968–1978. Slikao je, pisao pesme i snimao dokumentarne i igrane filmove. Autor je slika *The Playground, Yarra, Rendezvous by the Lake, Sunburst through the Trees, White Gums* i *Still Morning*. Koristio je umetničko ime Rade Ray. Imao je 40 samostalnih izložbi u Australiji. Uvršćen je u *Likovnu enciklopediju Australije*.

MILJUŠ, Kenet Džon (Pitsburg, 1895 – Fort Harison, 1976), bejzbol igrač.

Odrastao je u Lorensvilu. Pohađao je Univerzitet u Pitsburgu i Univerzitet Djukejn, na kojima je igrao ragbi, bejzbol i košarku. Diplomirao je stomatologiju, ali nikada nije radio kao zubar. U Velikom ratu služio je u Vojsci SAD kao pripadnik 320. pešadijske divizije na frontu u Francuskoj. Bio je heroj bitke u Argonu. Igrao je bejzbol u Američkoj mejdžor ligi u periodu 1915–1929. Bio je član klubova „Pittsburgh Rebels“, „Brooklyn Robins“, „Pittsburgh Pirates“, „Cleveland Indians“ i „New York Yankees“. Osvojio je 26 rekorda i 15 titula. Amerikanci su ga zvali Big Serb, a Srbi – Jovo. Radio je kao menadžer klubova u Pacifik ligi u Los Angelesu 1939, kao šef obezbeđenja u korporaciji „Martin Marriete“ i kao atletski supervizor u Kaliforniji. Godine 1967. preselio se u Montanu, gde je držao predavanja o ragbiju i o lovu i ribolovu. Bio je član Kluba ratnih veterana, član Velike masonske lože Kalifornije i član Asocijacije bejzbol igrača Amerike. Živeo je u Montani.

MILJUŠ, Nada (Gospić, 1988), srpski aktivista.

Poreklom iz Like, izbegla je sa roditeljima i sestrom u Srbiju tokom „Oluje“ 1995, a 2002. kao izbeglica odselila se sa porodicom u Australiju. Završila je 2008. studije marketinga i menadžmenta u Kanberi. Radi u Ministarstvu odbrane Australije. Aktivna je kao koordinator Srpske pravoslavne omladinske organizacije „Soja“ u Kanberi. Organizuje humanitarne akcije za pomoć srpskom narodu i kulturne manifestacije Srba u prestonici Australije. Živi u Kanberi.

MINIĆ, Đorđe (Srbija, 1964), fizičar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je fiziku na BU, doktorirao na Univerzitetu Teksasa u Ostinu (SAD). Profesor je na Odseku za fiziku Politehničkog instituta Virdžinije. Objavio je više naučnih radova. Živi u SAD.

MINIĆ, Majk (Klivilend, 1917 – Klivilend, 1986), bokser.

Potomak Pavla Marovića iz Like koji se 1908. uselio u SAD. Zbog nerazumevanja srpskog jezika u imigracionom odeljenju, prekršten je u Minić. Kao bokser lake kategorije, pobedio je na Šampionatu u Klivilendu 1936, a 1937. osvojio Zlatnu rukavicu. Imao je uspešnu amatersku karijeru sa 52 pobeđe i 8 poraza. Postao je profesionalac 1938. i otišao u Njujork, gde ga je trenirao Rej Arsel. Sparingovao je sa velikanima boksa kao što su Arturo Godoj i Maks Ber. Magazin *Ring* ga je izabrao 1938. za boksera godine. Bio je jedan od poznatijih bokzerskih sudija. Presuđivao je u ringu Džordžu Formanu, Tajgeru Džonsu, Soniju Listonu i Kasijusu Kleju. Godine 1974. postao je visoki funkcioner Američke bokzerske i rvačke komisije. Živeo je u Klivilendu (Ohajo).

MINOV, Jana (Beograd, 1977), dirigent.

Diplomirala je i magistrirala (2004) na Akademiji muzičke umetnosti BU i radila kao profesor i dirigent u Narodnom pozorištu. Doktorirala je 2011. na Državnom univerzitetu Arizone. Za doktorski rad odabrala je izvođenje prve srpske opere *Na uranku*. Radila je kao operaska pevačica i asistentkinja dirigenta na Državnom univerzitetu Arizone. Osnivač je i vođa hora „Riznica“. Dirigent je hora Simfonijskog orkestra Feniksa. Osvojila je prvu nagradu na Međunarodnom horskom takmičenju u Šangaju (Kina). Živi u Feniksu (Arizona).

MIRIĆ DEM / MIRIĆ REZERVOAR (Mirich Dam / Mirich Reservoir), brana Mirić i akumulacija Mirić su srpski toponimi za branu i akumulaciju u gradu Tornton (okrug Veston, Vajoming). Ime su dobili po Stivenu Miriću, srpskom doseljeniku iz Krbavice koji je bio vlasnik ranča u Vajomingu.

vidi ČATOVIĆ KRIK (Chatovich Creek)

MIRJANIĆ, Rouz Aleksandra (Vašington, 1919 – San Dijego, 2012), slikarka. Diplomirala je likovnu umetnost na Univerzitetu u Vašingtonu, gde je potom 10 godina predavala slikanje. Njeni radovi su spojevi romantizma, impresionizma i apstraktnog slikarstva. Poznata je po ženskim portretima. Slikala je i izlagala u Sent Luisu, Njujorku, Londonu, Parizu, Los Anđelesu, Feniksu i Teheranu. Njeni radovi izloženi su u Ženskom klubu na Beverli Hillsu i u Muzeju umetnosti u Los Anđelesu. Uvršćena je na listu najpoznatijih Srba u SAD. Živela je u San Dijegu (Kalifornija).

MIRKOVIĆ, Andrija (Kraljevina Srbija, 1879 – Nevada, 1913), radnik. Odrastao je u Srbiji. Emigrirao je u SAD i radio u rudniku Belmont u Nevadi. U nastupu besa zbog svađe oko nasleđstva ubio je nožem zemljaka Jovana Gregovića u gradu Tonopa. Bio je prvi i jedini osuđenik nad kojim je u Nevadi izvršena smrtna kazna streljanjem. „Umrijeću kao vojnik“, bile su njegove reči pre nego što je seo na stolicu ispred mašine za pucanje, koja više nikad nije korišćena. Danas je izložena u muzeju u Karson Sitiju u Nevadi. To je bilo poslednje streljanje u Nevadi, jer je smrtna kazna streljanjem zamenjena smrtnom kaznom uz pomoć injekcije. Živeo je u Nevadi.

MIRKOVIĆ, Jelena (??), naučni istraživač. Diplomirala je 1998. na Elektrotehničkom fakultetu BU, magistrirala 2000. i doktorirala 2003. iz oblasti računarskih nauka na Kalifornijskom univerzitetu u Los Anđelesu. Radila je kao istraživač na Državnom univerzitetu Delavera 2003–2007. Od 2007. radi na Univerzitetu Južne Kalifornije u mestu Marina del Rej. Objavila je više radova. Dobitnik je brojnih priznanja i nagrada. Živi u Kaliforniji.

MIRKOVIĆ, Marija (Beograd, 1990), teniserka. Odrasla je u srpskoj porodici u Melburnu. Diplomirala je 2015. biznis u sportu na Univerzitetu u Melburnu. Radila je sa trenerom Dejanom Petrovićem. Bila je juniorski prvak Australije 2008, u singlu i dublu. Najbolja je teniserka države Viktorija. Igrala je dva puta na turniru Australian Open. Njen najveći uspeh na listi WTA je 276 mesto u singlu (2009), a u igri dublova 221 mesto (2010). Menadžer je kriket kluba i trener u klubu „Tenis Australija“. Živi u Melburnu.

MIRKOVIĆ, Nenad (Beograd, 1951), slikar. Odrastao je i školovao se u Beogradu. Radio je kao ilustrator u kući „Politika“. Iselio se u Ameriku 1985. Vlasnik je slikarskog ateljea i galerije. Slika različitim tehnikama: ulje na platnu, grafika i digitalno. Radi portrete poznatih ličnosti (npr. guvernera Teksasa Rika Perija, rok pevačice Tine Turner, igrača NBA), pejzaže i američke motive. Dobitnik je više nagrada, među kojima nagrade za najboljeg ilustratora (Nemačka, 1982) i nagrade za najboljeg slikara (Italija, 1997). Autor je monografije *In the Mood*, koja sadrži 450 njegovih radova. Strastveni je pecaroš i kuvar. Živi u Hjustonu (Teksas).

MIRKOVIĆ, Pol (Los Anđeles, 1963), muzičar. Završio je muzičku školu u Kaliforniji. Od 1999. radio je kao vođa pratećeg benda, klavijaturista i pevač filmske i pop dive Šer. Bio je direktor muzičkih programa Dženet Džekson i grupa „Anastazija“, „Whitesnake“ i „Nelson“. Učestvovao je sa Bretom Garsedom i T. J. Helmerikom u stvaranju albuma *Quid pro quo* (1992) i *Exempt* (1993). Svirao je sa Piterom Gabrijelom i grupom „Kiss“ na turnejama po SAD (2006) i Australiji (2007). Svirao je kao klavijaturista na koncertima Selin Dion, Šakire, Smokija Robinsona i Ališe Kiz. Muzički je direktor izdavačke kuće NBC. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

MIŠČEVIĆ, Bogdan (Kordun, 1936), slikar, pisac.

Školovao se u Beogradu, gde sa bavio književnošću. Preselio se 1962. u Pariz i bavio se slikarstvom. Karijeru je nastavio 1970. u Americi. U Njujorku je imao prvu izložbu. Slika pastoralne motive, posebno događaje i ličnosti iz srpske istorije. Naročito su ga inspirisale posete manastiru Hilandaru. Iz ciklusa „Srpski totem“ značajnija dela su: *Rođenje nacije*, *Car Dušan Silni*, *Bitka na Kosovu*, *Bitka ptica*, *Sv. Sava* i *Nikola Tesla*. Imao je 30 samostalnih i grupnih izložbi u SAD, Evropi i SFRJ. Dobitnik je mnogih likovnih priznanja i nagrada. Živi u Baltimoru (Merilend).

MIŠČEVIĆ, Nikola (Glina, 1954), profesor, književnik.

Školovao se u Topuskom i Ečkoj. Odselio se 1972. u Kanadu. Diplomirao je 1978. engleski jezik i književnost na Univerzitetu Konkordija u Montrealu. Bio je profesor engleskog u Nigeriji, prevodilac u Beogradu, turizmolog u Istri i od 1992. profesor u Kanadi. Od 1996. predavao je englesku književnost u Južnoj Koreji. Pesme, kratke priče i eseje objavljuje u književnim časopisima. Autor je zbirke pesama *Nekropolje*. Zastupljen je i u antologijama pesama. Na Saboru pesnika iz rasejanja 1996. dobio je Nagradu „Rastko Petrović“. Član je Udruženja književnika „Desanka Maksimović“ u Kanadi i UKS. Živi u Torontu.

MIŠIĆ, Jelena (???) , univerzitetski profesor.

Diplomirala je i doktorirala (1993) na Elektrotehničkom fakultetu BU. Radila je na Univerzitetu za nauku i tehnologiju u Hongkongu 1995–2003, a na Univerzitetu Manitoba u Vinipegu 2003–2009. Profesor je na Odseku za računarske nauke Univerziteta Rajerson u Kanadi. Objavila je veći broj radova. Dobila je brojne nagrade i stipendije za finansiranje istraživačkih projekata. Živi u Vinipegu.

MIŠIĆ, Vojislav (???) , univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1979, magistrirao 1983, doktorirao 1993. na Elektrotehničkom fakultetu BU, gde je i radio. Od 1997. do 2003. radio je na Univerzitetu za nauku i tehnologiju u Hongkongu. Od 2003. profesor je na Univerzitetu Manitoba. Autor je pet knjiga, brojnih poglavlja u zbornicima radova i članaka u prestižnim časopisima. Član je više stručnih udruženja. Živi u Vinipegu.

MIŠKO PLAVI (???) , muzičar.

Rođen u Guči kao Milivoje Petrović. Školovao se u Beogradu, gde je od 1981. nastupao u raznim grupama. Pripadnik je novog rok talasa u Srbiji, gitarista, basista, klavijaturista, aranžer i producent, član sastava „D-Bojs“, „Piloti“ (1986–1997) i EKV na promo turneji albuma „Dum dum“. Komponovao je muziku za tri filma Žan-Marka Bara *Lovers* (2000), *Too Much Flesh* (2001) i *Being Light* (2002), za film Srđana Koljevića *Sivi kamion crvene boje* (2006) i za film Vladimira Momčilovića *Uvođenje u posao* (2007). Od 2000. održao je 160 koncerata širom Japana, nastupajući solo na harmonici sa autorskim programom *Music Around the World*. Autor je albuma *Istok ljubi zapad*, *Miškovo kolo*, *Best of Misko Plavi*, *Live in Japan* (2011) i knjige *Planeta Japan* (2011). Živi u Japanu.

MIŠKOVIĆ, Đorđe (Crna Gora, 1877 – Bizbi, 1950), biznismen.

U mladosti je bio kopač bakra i desetar u armiji Habzburškog carstva. Dezertirao je i emigrirao u Ameriku 1900. Otišao je u Arizonu da radi kao rudar, ali je 1925. sa suprugom Jovankom otvorio tri prodavnice u Bizbiju i piljarnicu u Dos Kabazosu. Bili su članovi parohije i slavili Sv. Đorđa. Živeo je u Bizbiju.

MIŠKOVIĆ, Olivera (???) , fizičar, univerzitetski profesor.

Diplomirala je na Fizičkom fakultetu BU, doktorirala na Univerzitetu u Santjagu (Čile). Redovni je profesor u Institutu za fiziku Pontifikalnog katoličkog univerziteta u Valparaisu. Živi u Čileu.

MIŠKOVIĆ, Petar (Boka Kotorska, 1885 – Aljaska, 1950), biznismen.

Odrastao je u porodici uzgajivača duvana i mornara. Emigrirao je 1903. u SAD i zaposlio se u rudnicima u Montani. Bio je rudar i miner u Bjutu i Ejndžels Kempu (Kalifornija). U potrazi za zlatom, otišao je 1912. na Aljasku. Kada je pronašao i sakupio dva kilograma zlata, otkupio je rudnik i postao vlasnik kompanije „Zlatni rog“. Uveo je mehanizaciju u vađenju rude, podzemne liftove, bagere i traktore. Pomagao je razvoj srpske kolonije i SPC. Živeo je na Aljasci.

MIŠKOVIĆ, Zoran (???), matematičar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1981. na Matematičkom fakultetu BU, doktorirao 1991. iz oblasti fizike. Radio je u Institutu za nuklearne nauke „Vinča“ u Beogradu. Godine 1992. otišao je u Kanadu, gde radi kao profesor matematike na Univerzitetu u Votterluu. Objavio je stotinak naučnih radova. Dobitnik je nagrade Kanadskog fonda za inovaciju koju uručuje kanadski premijer. Živi u Votterluu.

MITIĆ, Ilija (Beograd, 1940), fudbaler, trener.

Karijeru je započeo u FK „Partizan“, sa kojim je bio prvak države 1961. Igrao je potom u OFK „Beograd“, odakle je 1967. prešao u američki klub „Oakland Clippers“. Sa klubom je osvojio šampionsku titulu i titulu najboljeg strelca. Igrao je u francuskoj i holandskoj ligi 1969–1973, nakon čega se vratio u Ameriku i zaigrao za „Dallas Tornado“. Postao je fudbalska zvezda Severnoameričke fudbalske lige sa 101 postignutim golom na 166 utakmica. Bio je član fudbalske reprezentacije SAD (1973). Igračku karijeru okončao je 1975. u timu „San Jose Earthquakes“. Nastavio je da se bavi sportom kao trener. Živi u Kaliforniji.

MITIĆ, Ubavka v. MEKDONALD, Rebeka

MITRIĆ MEKVINI, Džoan (SAD, 1950), novinarka.

Diplomirala je 1971. istoriju na Univerzitetu Berkli u Kaliforniji. Radila je u Organizaciji za ekonomsku saradnju i razvoj (OECD) i za Unicef, kao slobodni novinar i reporter *Vašington posta* i *Herald tribjuna*. Udala se za Dragana Mitrića, umetnika iz Vašingtona. Bila je dopisnica iz Srbije i sa Balkana (2008). Autor je porodične biografije Mitrića, kratke istorije srpskog naroda i hronika iz srpskog života na Balkanu. Živi u Vašingtonu.

MITROFAN, episkop (Radovan Kodić; Šipovo, 1951).

Završio je bogosloviju u manastiru Krka 1971. i Bogoslovski fakultet u Bukureštu 1975. Rukopoložen je u čin jeromonaha 1974. Postavljen je 1977. za suplenta Bogoslovije Sv. Tri Jerarha u manastiru Krka, a za v. d. rektora bogoslovije 1980. Izabran je za vikarnog episkopa topličkog 1987. Postavljen je za pomoćnika vladike Save, administratora Eparhije srednjojapadnoameričke SPC. Za administratora ove eparhije izabran je 1988. Posle reorganizacije SPC u dijaspori (1991) postavljen je za episkopa Eparhije istočnoameričke u Pensilvaniji. Redovni je profesor Svetog pisma Novog zaveta na Pravoslavnom bogoslovskom fakultetu „Sv. Sava“ u Libertivilu. Autor je disertacije *Tajna Hristova po Poslanicama Efescima, Filipljanima i Kološanima Svetoga apostola Pavla* i knjige *Uvod u Sveto pismo Novog zaveta*. Prevodio je verska dela sa rumunskog jezika. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

MITROPOLIJA AUSTRALIJSKO-NOVOZELANDSKA, mitropolija SPC, osnovana u Melburnu 2010. usvajanjem Nacrta zajedničkog crkvenog ustava Eparhije australijsko-novozelandske SPC i Eparhije za Australiju i Novi Zeland Slobodne SPC. Ovaj ustav novoformirane mitropolije odobrio je u maju 2011. Sveti arhijerejski sabor SPC u Beogradu, gde je mesec dana kasnije (24. juna) Ustav i proglašen. Time je i zvanično pravno prevaziđen crkveni raskol, ostvareno je versko i administrativno jedinstvo SPC u Australiji i na Novom Zelandu.

Da bi se odluke iz Melburna i Beograda sprovele u život, u Sidneju je početkom septembra 2011. održan Prvi vanredni sabor Mitropolije australijsko-novozelandske. U isto vreme, u prostorijama CŠO Sv. Nikola u Blektaunu održano je poslednje zasedanje Eparhijskog upravnog odbora i Eparhijskog saveta bivših eparhija. Obe eparhije su ukinute, njihova najviša tela EUO i ES su raspuštena, a njihove ingerencije preuzeo je Zakonodavni odbor do uspostavljanja novih organa Mitropolije. Sabor je potom pristupio konstituisanju mitropolijjskih tela, izboru i postavljenju dostojnih lica na dužnosti u Mitropoliji. Mitropoliju vodi episkop australijsko-novozelandski Irinej. Za arhijerejskog zamenika postavljen je arhimandrit Lazar (Caran).

Za saborne hramove proglašeni su hram Sv. knez Lazara u Aleksandriji (Sidnej) i hram Sv. Trojice u Bransviku (Melburn), a za prokatedralni – hram Sv. Save (Elanora Hajts). Sabor je izabrao 6 sveštenika i 6 laika u Upravni odbor Mitropolije. Predsednik Upravnog odbora Mitropolije, po svom položaju, jeste vladika Irinej, potpredsednik Slobodan Tošić, a predsednik Nadzornog odbora Milorad Arčaba.

Danas je Mitropolija australijsko-novozelandska centar Srpske zajednice u Australiji i okuplja oko 20.000 Srba koji žive na Petom kontinentu. Ima 68 parohija, misija, skitova, crkava, manastira i crkvenih opština. Parohije i crkvene institucije nalaze se u svim australijskim državama: Novi Južni Vels (16), Australijska Kapitalna Teritorija (2), Kvinslend (5), Viktorija (12), Tasmanija (1), Zapadna Australija (4), Južna Australija (4), Severna Teritorija (1) i Novi Zeland (3). Parohije obično imaju do 350 parohijana.

U sastavu Mitropolije su SKSS (vodi Milica Kozlina), Srpska pravoslavna omladinska organizacija „Soya“ (predsednik Predrag Srebro), Srpski pravoslavni koledž „Sv. Sava“ u Varovilu (vodi Randon Ilić), Omladinski kamp „Sv. Sava“ u Sidneju (direktor Saša Radoičić), Omladinski kamp „Sv. Sava“ u Melburnu (direktor Vladislav Šipovac), Penzionersko selo „Sv. Simeon“ u Ruti Hilu, Omladinski nacionalni centar „Jelena Miletić“ (Ilejn), Fond za školovanje u Bratstvu „Nikolaj Velimirović“ i Bratstvu „Justin Popović“, Radionica sveštenečke odore „Riza“ (vodi Rade Radan).

MITROPOLIJA LIBERTVILSKO-ČIKAŠKA, mitropolija SPC, formirana po odluci Svetog arhijerejskog sabora, od 21. maja 2009, prema kojoj je izvršena arondacija postojećih eparhija SPC i ukinuta Mitropolija srednjozapadnoamerička. Njen starešina je bio mitropolit Hristofor. Obuhvatala je manastir Sv. Save u Libertivilu i Sabornu crkvu Vaskrsenja Hristovog sa tri pripadajuće parohije u Čikagu. Njeno sedište bilo je u manastiru Sv. Save u Libertivilu. Mitropolit libertivilsko-čikaški Hristofor je istovremeno bio predsednik Episkopskog saveta SPC u Severnoj i Južnoj Americi, kao i Crkveno-narodnog sabora i Centralnog saveta i predstavnik SPC na području Severne i Južne Amerike. Nakon smrti mitropolita Hristofora (2010), Sveti arhijerejski sinod Srpske pravoslavne crkve odredio je patrijarha srpskog Irineja za administratora Mitropolije libertivilsko-čikaške. Shodno odluci Svetog arhijerejskog sabora SPC sa redovnog majskog zasedanja, 26. maja 2011, konstituisana je Eparhija novogračaničko-srednjozapadnoamerička, a ukinuta Mitropolija libertivilsko-čikaška.

MITROPOLIJA SREDNJOZAPADNOAMERIČKA, mitropolija SPC, osnovana 1991, kada je Sveti arhijerejski sabor SPC uzdigao Eparhiju srednjozapadnoameričku na stepen mitropolije i za prvog mitropolita izabrao dotadašnjeg episkopa istočnoameričkog Hristofora (Kovačevića). Mitropolija je preuzela bivša arhijerejska namesništva, parohije i crkve. Saborne crkve u mitropoliji bile su: hram Sv. Vaskrsenja Hristovog (Čikago), hram Sv. Save (Milvoki), hram Sv. proroka Ilije (Merivil), hram Sv. velikomučenika Georgija (Dulut), hram Sv. velikomučenika Lazara / Ravanica (Detroit) i hram Sv. Tome (Johanesburg).

Novoizgrađene parohije i crkve bile su: Sv. velikomučenika Georgija u Hot Springsu (Arkanzas), podignuta 1990. a osveštana 1992. blagoslovom mitropolita Hristofora; Sv. Petke u mestu Troj (Mičigen), čiji je temelj postavljen 2002. a crkva osvećena 2005. blagoslovom mitropolita Hristofora; Sv. Vasilija Ostroškog u Lejk Forestu (Ilinois), kupljena od baptista, a osveštali su je 1999. mitropoliti Hristofor i Amfilohije i episkop Longin; Sv. arhangelu Mihajlu u Južnom Čikagu (Ilinois), hram podignut 2000. koji je osveštao mitropolit Hristofor; misionarska parohija Vasnesenja Gospodnjeg u Rokfordu (Ilinois), crkva kupljena 2001, kada je osveštao mitropolit Hristofor; parohija Svih svetih u Lenoksu (Južna Dakota), hram kupljen 2004. a osveštao ga je mitropolit Hristofor; misionarska parohija Sv. tri jerarha za Dalas u Irvingu (Teksas), hram je osveštao mitropolit Hristofor 2005. Shodno odluci Svetog arhijerejskog sabora, od 21. maja 2009, izvršena je arondacija postojećih eparhija i mitropolija. Mitropolija srednjozapadnoamerička je ugašena, a umesto nje osnovana je Mitropolija libertivilsko-čikaška, koja je postala naslednik ugašene mitropolije. Njen starešina bio je mitropolit Hristofor (Kovačević).

MITROVIĆ, Božidar (??), fizičar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je fiziku na BU, doktorirao na Univerzitetu Makmaster. Redovni je profesor fizike na Univerzitetu Brok u Kanadi. Objavio je više naučnih radova. Živi u Kanadi.

MITROVIĆ, Jelena (Šabac, 1976), slikarka.

Završila je Školu slikanja kod profesora Dragiše Marsenića. Diplomirala je na Akademiji likovne umetnosti BU. Prvi put je izlagala slike malih formata na Oktobarskom salonu u Šapcu 1995. Dobitnik je Nagrade „Petar Lubarda“ za najbolji crtež 1997. Preselila se u Ameriku i magistrirala na Institutu umetnosti. Izlaže u SAD i Srbiji. Živi u Čikagu (Ilinois).

MITROVIĆ, Pavle Pol (Pejnsvil, 1940), sudija.

Završio je Pravnu školu Univerziteta u Toledu i doktorirao prava na Državnom univerzitetu Ohaja. Radio je kao sudija i tužilac u Lejk Kauntiju. Osnovao je 1973. prvu forenzičarsku laboratoriju u Ohaju. Penzionisan je 2010. kao sudija Vrhovnog suda Ohaja. Predaje kriminologiju i krivično pravo na Opštinskom koledžu. Autor je knjiga *Justice Delayed* i *The Case of Brown*. Živi u Lejk Kauntiju.

MITROVIĆ, Predrag (Dubrovnik, 1925), bankar.

Potomak je Milutina Mitrovića, sveštenika i profesora, autora dela *Srbi u Dubrovniku*. Četiri brata su mu stradala u II svet. ratu. Iz Jugoslavije je emigrirao 1947. i preko Francuske stigao u San Dijego. Završio je srednju školu i 1950. se zaposlio kao bankarski činovnik. Američki državljanin postao je 1952. i bio marinac Vojske SAD. Sedamdesetih je osnovao banku i kompaniju za investiranje. Bio je predsednik banke i član upravnih odbora drugih banaka u Kaliforniji. Predsednik je CŠO Sv. Đorđe. Organizator je donacije za Hram Sv. Save na Vračaru. Sinod SPC odlikovao ga je Ordenom Sv. Save. Živi u San Dijegu (Kalifornija).

MITROVIĆ, Savo (Beograd, 1969), hokejaš.

Potomak je srpskih doseljenika u Kanadi. Hokej je igrao kao student na Univerzitetu u Nju Hempširu. U periodu 1988–1992. igrao je za timove kanadske i američke lige: „Greensboro Monarchs“, „Huntsville Blast“, „Phoenix Mustangs“, „Detroit Falcons“, „Port Huron Border Cats“ i „Odessa Jackalopes“. Sportsku karijeru je nastavio kao uspešan trener, a 1992. proglašen je za trenera godine i dobio Nagradu „Čarls E. Holt“. Živi u Torontu.

MITROVIĆ, Srećko (Zenica, 1984), fudbaler.

Sa 16 godina debitovao za FK „Marconi Stallions“. Bio je član italijanske lige i FK „Piacenza“ (2001). Prešao je 2003. u „Askoli“. Nastavio je karijeru u Rumuniji i vratio se u australijski „Sutherland Sharks“. Igrao je u Indiji i Indoneziji. Danas je stub odbrane indonežanskog FK „Deltras“.

MITROVIĆ, Vesna (Šabac, 1973), fizičar, univerzitetski profesor.

Dobila je američku stipendiju i 1990. otišla u SAD. Osvojila je prvu nagradu u oblasti fizike i postala diplomac Univerziteta u Tenesiju. Diplomirala je fiziku 1995. u Institutu za tehnologiju u Čikagu, magistrirala 1996. i doktorirala 2001. na Univerzitetu Nortwestern u Evanstonu. Postdoktorske studije završila je u Francuskoj. Radila je kao nuklearni fizičar i profesor na Univerzitetu Roud Ajlanda kod Bostona. Od 2003. docent je fizike na Univerzitetu Braun. Objavila je više naučnih radova. Član je Američkog društva fizičara. Živi u SAD.

MLADENOVIĆ, Dragan (Kumanovo ???), biznismen.

Završio je studije šumarstva. Početkom devedesetih, u potrazi za poslom, otišao je u Australiju. U Adelejdu je u početku radio fizičke poslove. Diplomirao je dizajn na Univerzitetu Monaš u Melburnu. Preselio se u Hanoj 1993, a 1996. otvorio radionicu „Rare Dragan“. Vlasnik je fabrike koja se bavi proizvodnjom umetničkog nameštaja. Projektovao je i izradio enterijere za hotele širom sveta i opremao privatne vile, kuće i klubove milionera i milijardera. Godine 2009. proglašen je za najboljeg biznismena u Aziji. Ima firme u Kanadi, SAD, Australiji i Italiji, gde posluje zajedno sa kućom „Simioni“. Izvozi u 32 države sveta. Kao enterijerista i dizajner Mladenović je restaurirao drvene elemente u srpskim crkvama u Australiji (Sv. Stefan i Lazarica u Sidneju, Crkva Sv. Dimitrija u Melburnu). Živi u Vijetnamu.

MLADI ČETNICI, srpsko nacionalno udruženje, osnovano devedesetih godina XX v. u Kanberi kao podmladak Organizacije srpskih četnika „Ravna gora“. Članovi Centralne uprave su: Nebojša Bogičević, Nikola Marić, Slobodan Pupovac, Milomir Tepša, Dragan Timotić, Jelena Glavan, Milan Martinović, Ljiljana Tomašević i Biljana Ružić.

MLADENOVIĆ, Nenad (Bihać, 1962), inženjer.

Diplomirao je 1989. rudarstvo na Rudarsko-geološkom fakultetu u Tuzli. Radio je u rudniku Miljevina kod Foče, a 1994. otišao je da radi za kompaniju „Platinum“ u rudniku zlata Borburg u Južnoj Africi. Magistrirao je i doktorirao rudarstvo u JAR. Živi u Pretoriji.

MOJSILOV, Zoran (Beograd, 1955), vajar.

Završio je 1979. Akademiju likovnih umetnosti BU. Nastavio je da usavršava slikarstvo u Parizu (1983), odakle se 1986. preselio u Ameriku. Afirmisao se velikim drvenim skulpturama u Mineapolisu, a njegov rad podržavale su fondacije „Atena“, „Buš“ i „Džerom“, kao i država Minesota. Devedesetih je radio skulpture od čelika i kamena. Najpoznatija ostvarenja su mu *Spring*, *Svraka*, *Magija*. Imao je 23 samostalne i 33 grupne izložbe. Njegova dela su izložena u Mineapolisu, Dalasu, Ročesteru, Nebraski, Beogradu,

Milvokiju, Severnoj Dakoti i u Centru za interdisciplinarnu studiju Minesote. O njemu je objavljeno 16 studija u američkim časopisima i jedna monografija. Živi u Mineapolisu (Minesota).

MOMČILOVIĆ, Milan (Lika, 1965), agent FBI.

Iz rodnog kraja iselio se u Ameriku 1976. Diplomirao je 1989. međunarodne odnose, balkansku istoriju i ruski jezik na Univerzitetu Viskonsina u Medisonu. Zaspolio se 1996. u Federalnom istražnom birou. Kao specijalni agent FBI bori se protiv trgovine ljudima. Službovao je 2004. u Srbiji i Rumuniji na realizaciji programa SECI (Southern European Cooperative Initiative). Aktivan je u radu manastira Nova Gračanica u Čikagu. Živi u Čikagu (Illinois).

MONTENEGRO, Saša (Bari, 1945), glumica.

Rođena je kao Aleksandra Acimović Popović u izbegličkom logoru u Italiji. Sa porodicom je kao dete emigrirala u Argentinu, odakle se preselila šezdesetih godina u Meksiko. Završila je Filmsku akademiju i od 1983. igrala u 50 filmova (*Las modelos de desnudos, Playa prohibida, Las guerreras del amor, El secuestro de un policia, The End of Silence*) i u 10 TV serija (*Ana del aire, Rina, Las vias del amor*). Od 1995. bila je u braku, a danas je udovica bivšeg meksičkog predsednika Hosea Lopeza Portilja. Živi u Meksiko Sijetu.

MORAVČEVIĆ, Nikola (Zagreb, 1935), pisac.

Diplomirao je 1955. na Pozorišnoj akademiji u Beogradu, magistrirao 1961. na Institutu za umetnost, doktorirao 1964. svetsku književnost na Univerzitetu Viskonsina u Medisonu. Predavao je kao docent na Koledžu Stivens u Misuriju (1964–1966) i na Univerzitetu Ilinoisa u Čikagu, najpre kao vanredni (1968–1971), potom kao redovni profesor (1971–2002). Na Univerzitetu je osnovao Odsek za slavistiku (1968–1981) i bio prorektor (1981–1988). Godine 1980. dobio je počasni doktorat Univerziteta Vroclav u Poljskoj. Objavio je oko 200 eseja i kritika o ruskoj, francuskoj i srpskoj književnosti. Autor je romana *Albion, Albion* (1994), *Svetlost Zapada* (2003), *Vitez u doba zla* (2007), *Brandenburški končerto* (2009), *Vreme Vaskrsa* (2009), *Beču na veru* (2010), *Poslednji despot* (2011), *Radičevo zaveštanje* (2012), *Zapisi o srpskom carstvu* (2014) i *Zbirke odabranih eseja*. Delo *Biografija prestolonaslednika Aleksandra Karađorđevića* napisao je 2014. Bio je osnivač i urednik časopisa *Serbian Studies*. Član je brojnih profesionalnih udruženja. Član je Krunskog saveta. Dobitnik je Ordena Belog orla I reda, litvanske Diplomatske zvezde i Nagrade „Rastko Petrović“ za književnost. Živi u Čikagu (Illinois).

MRATIKOVIĆ, Jovan (Bitolj, 1932), fudbaler, trener.

Počeo je da igra fudbal za „Radnički“ iz Kragujevca. Kao sportski gastarbajter igrao je za 34 fudbalska tima u Evropi, Aziji, Americi i Australiji. Sedamdesetih je bio prvotimac FK „Džast“ iz Melburna. Poslednju utakmicu odigrao je 1978. Posvetio se trenerskom pozivu i vodio 33 fudbalska kluba u Evropi i Aziji. Ponovo je došao u Australiju 1992. U Brizbejnu je trenirao srpski klub „Kings“ do 1993. Živi u Brizbejnu.

MRĐA, Branislav (Banjaluka, 1930), pisac.

Školovao se u otadžbini i radio kao izdavač. Emigrirao je 1966. u Kanadu. Organizovao je kulturni život u Torontu. Autor je i režiser pet istorijskih drama, koje su izvedene u Srpskom pozorištu i kanadskom teatru „Lorenc“ (1980). Producent je tročinke o doseljenicima *Romeo i Ženet*. Autor je *Antologije srpske poezije* i urednik časopisa *Poet* (1998). Dobitnik je kanadske nagrade za posebna dostignuća u kulturi. Živi u Torontu.

MRDA, Dušan (Knin, 1930), srpski aktivista.

Rođen je u višečlanoj porodici (dvanaestoro dece) kninskog kaplara Laze, koji se 1948. doselilo u Pert (Australija). Dobio je posao kuvara na gradilištu, a potom na železnici u Kalgariju. U rudniku je pronašao zlatnu žicu i obogatio se. Bio je osnivač srpske kolonije Zapadne Australije i član UBKJV. Utemeljivač je Crkve Sv. Sava u Pertu i Crkve Sv. Jovan Krstitelj u naselju Dapto kod Volongonga. Živi u Pertu.

MRDA, Nik (Pert, 1978), fudbaler.

Karijeru je počeo kao napadač u srpskim klubovima, a nastavio kao profesionalac A-lige u australijskom klubu „Central Coast Mariners“. Postigao je „zlatni gol“ 2004. u finalu između „Pert Glori“ i „Paramata Pauer“. Biran je u državni tim Australije u meču protiv reprezentacije Argentine. U februaru 2010. prešao je u „Melbourne Victory“. Igra za FK „Central Coast Mariners“. Živi u Melburnu.

MRĐENović, Jelena (Haj River, 1982), bokserka.

Potomak građevinara iz Okučana koji se doselio u Kanadu. Počela je da se bavi boksom dok je studirala. Karijeru je počela 2003. mečom protiv Ketii Bojes u Sportskom centru u Edmontonu. Pobedila je tehničkim nokautom. Od 44 profesionalne borbe, zabeležila je 34 pobjede nokautom. Trener joj je bio Milan Ljubovac. Vlasnica je titula šampiona Svetskog bokferskog saveza i Međunarodne ženske bokferske federacije u super pero lakoj kategoriji i Ženske međunarodne bokferske federacije u lakoj kategoriji. Uživa veliki ugled kanadskih medija koji je predstavljaju kao „lepu i pametnu bokserku“, ističući njeno srpsko poreklo. Krajem 2014. pobjedila je tehničkim nokautom Pašu Malagić. Živi u Edmontonu.

MRĐENović, Nemanja (Nova Gradiška, 1983), sveštenik.

U Australiju se doselio 2003. Diplomirao je 2007. istoriju, politiku i filozofiju na Filozofskom fakultetu Univerziteta Zapadnog Sidneja. Osnove pravoslavnog bogoslovlja izučavao je na Pravoslavnom bogoslovskom fakultetu BU. Od 2008. sekretar je Centra za istraživanje pravoslavnog monarhizma i član pokreta „Obraz“. Doktorand je teologije na Grčkom pravoslavnom fakultetu „Sv. Andrej Prvozvani“ u Sidneju. Bavio se politikom, publicistikom i novinarstvom. Autor je desetina članaka, studija, knjige *Prilozi za novo načertanije* (2004) i zbirke pesama *Konzervativna (R)evolucija* (2007). Bio je đakon episkopa Irineja, sekretar Mitropolije australijsko-novozelandske, član Mitropolijskog suda i član parohije Sv. Đorđe u Kabramati. Živi u Sidneju.

MRKIĆ, Dušan (Rijeka, 1939), pisac.

Diplomirao je 1971. na Univerzitetu Karlton u Kanadi. Bio je službenik u Departmanu državne bezbednosti Kanade (1964–1974), radio je u Ministarstvu spoljnih poslova Kanade, zatim kao privredni predstavnik u Hongkongu, Kini, Mongoliji, Koreji i u SFRJ. Autor je TV drame *Nijedno jutro ne može da popravi ono što smo upropastili*, epa *Kosovo*, romana *Otkup*, zbirke priča *Nasleđe*, zbirke pesama *Bele sablasti*. Uvršćen je u leksikon *Ko je ko u Kanadi*. Živi u Otavi.

MRKONJIĆ, Đorđe Ralf (Makizport, 1929 – Kansas Siti, 2011), ragbista, potpukovnik. Po okončanju studija na Univerzitetu Kansas, počeo je profesionalno da igra ragbi za RK „Filadelfija igls“ 1950. Naredne sezone proglašen je za najboljeg igrača američke NFL lige. Kratko je igrao i za kanadske „Lavove“ i njihovu CFL ligu (1956). Kada je 1960. napustio ragbi, imao je šest titula šampiona svih američkih liga. Bio je potpukovnik Ratnog vazduhoplovstva SAD u rezervi. Živeo je u Kansas Sitiju (Misuri).

MRKŠIĆ, Branko (Vojnić, ???), biznismen.

Školovao se za električara u BiH. Kao monter turbina radio je u Obrenovcu, Obiliću, po Evropi. Osnovao je privatnu firmu „Cemeks“ i radio sa RO „Termoelektro“ po Srbiji i Makedoniji. Doselio se 1993. u Australiju. Radio je kao taksista i građevinar. Godine 1999. otvorio je firmu za preduzimačke poslove. Aktivan je član Srpskog kluba i vođa nacionalnog folklornog ansambla. Živi u Džilongu.

MUNITLAK, Duško (Čačak, 1959), biznismen.

Diplomirao je prava na BU. Radio je u beogradskom tužilaštvu, a krajem osamdesetih otvorio je firmu za pružanje finansijsko-pravnih usluga. Sa porodicom se uselio u Kanberu 1992. Postao je član Advokatske komore Australije. Bio je aktivan član SNS, organizator prvog multikulturnog vašara u Sidneju i prve srpske knjižare i kafe-galerije „Ras“. Blisko je saradivao sa lobistom Ilijom Glišićem i beogradskim aktivistima Jugoslavom Ćosićem i Vladom Divljanom prilikom osnivanja Srpskog radio-programa „F – 2000“. Inicirao je osnivanje teatra „Beograd“ i organizovao razne srpske manifestacije. Početkom 2011. postao je ovlašćeni zastupnik Dragana Vasiljkovića (Kapetana Dragana) za koordinaciju i kontakte u Srbiji i Hrvatskoj. Vratio se u Beograd, gde ima preduzeće „Pacifik link“.

MUSIĆ, Slobodan (Nevesinje, 1946), biznismen.

Vlasnik je prve diskoteke i lanca hotela u državi Viktoriji. Organizator je i domaćin srpskih manifestacija. Donator je Crkve Sv. Trojice i Srpske škole. Sponzor je Srpskog sportskog kluba u Melburnu. Živi u Melburnu.

MUSULIN, Đorđe (Njujork, 1914 – Njujork, 1987), vazduhoplovni poručnik.

Odrastao je u Džordžtaunu i diplomirao na Univerzitetu u Pitsburgu. Mobilisan je u OSS, vojnu obaveštajnu stratešku službu SAD. Tokom II svet. rata bio je glavni organizator tokom „Vazdušnog mosta“ („Halyard“), operacije spasavanja američkih pilota oborenih iznad Jugoslavije, u selu Pranjani 1944. U akciji su pomagali četnici i narod. Na prigovor britanske vojne misije da je blizak sa generalom Dražom Mihailovićem, prebačen je na Daleki istok. Posle rata nagrađen je Medaljom časti i proglašen ratnim herojem SAD. Zaposlio se u CIA, gde je radio kao operativac u akcijama protiv Kube i Fidela Kastru. Penzionisan je 1974. Živeo je u Njujorku.

MUZEJ SRPSKOG KULTURNOG NASLEĐA osnovan je 1990. u okviru Srpskog centra u Vindzoru s ciljem da neguje srpsku kulturu i nacionalni identitet. U saradnji sa Ministarstvom kulture Srbije i drugim institucijama organizuje izložbe narodnog stvaralaštva i nacionalne kulture, javne tribine i promocije kulturnih stvaralaca i njihovih dela. U arhivi ima oko 25.000 registrovanih predmeta, fotografija, dokumenata, mapa i drugih eksponata. U muzeju se nalaze muzički instrumenti kanadskih Srba od pre 100 godina, npr. harmonika čika Mite svirača ili tamburice orkestra „Balkanska simfonija“. Sačuvane su i narodne nošnje sa srpskih priredaba i sabrana dela štampana u nekadašnjim izdavačkim kućama „Avala Printing“ i „Music Printing“. Kustos muzeja je Tanja Zec, autor izložbe o božićnim običajima srpskog naroda.

MUZEJ SV. SAVA osnovan je u Čikagu 2011. pod nazivom Serbian American Museum St. Sava s ciljem da na jednom mestu sabere sve simbole srpske kulture i nauke, da ih prezentuje američkoj zajednici i da ih sačuva za potomstvo srpske dijaspore. Organizovan je sa idejom da postane ustanova zaštite srpskog jezika i tradicije, kao i naučnoistraživačka ustanova koja promoviše kulturu, naučna dostignuća i čuva nacionalni identitet. Muzej se nalazi u starom zdanju Srpskog kulturnog kluba „Sv. Sava“. Ima četiri izložbena prostora: prva izložbena

postavka predstavlja život i rad srpskog naučnika Nikole Tesle; druga, najveću srpsku pravoslavnu svetinju Hilandar sa naglaskom na dinastiji Nemanjić; treća predstavlja proces imigracije Srba u SAD kroz tri velika talasa od početka 20. v.; četvrta, najveća dostignuća srpskih sportista u individualnim i grupnim sportovima. U okviru ustanove deluje Srpsko pozorište „Mira Sremčević“, koje izvodi predstave *Žanka*, *Profesionalac*, *Emigranti* i dečju komediju *Princeza i razbojnik*.

Muzej nastavlja tradiciju kulturnih aktivnosti čikaških Srba iz 1952, kada je profesor Slobodan Drašković osnovao Patriotski pokret „Dušan Silni“. Krajem XX v. ova institucija je funkcionisala kao Srpski kulturni klub „Sv. Sava“, koji je na jednom mestu okupljao više generacija srpske dijaspor. Ovaj klub 2007. zvanično postaje Kulturno umetnički centar „Sv. Sava“, kao jedno od najbitnijih izvorišta srpske kulture na teritoriji SAD. Tokom leta 2012. patrijarh srpski Irinej posetio je ovaj muzej. Predsednik Upravnog odbora muzeja je dr Živojin Pavlović, a direktor programa Slavica Petrović.

****N**

NASA I SRBI (National Aeronautics and Space Administration), Agencija za svemirska istraživanja, osnovana 1958. odlukom američkog predsednika Dvajta Ajzenhauera. U realizaciji programa direktno je učestvovalo 12 Srba, dok se još njih dvadesetak indirektno bavi naučnim istraživanjima u okviru ove američke agencije. Kada su rađeni vasijski programi „Apolo“ (1966–1978), u njihovoj realizaciji su učestvovali srpski naučnici Milojko Majk Vučelić (jedan od direktora) i Dejvid Vujić (inženjer-menadžer). U misiji „Apolo 11“, koja je prvi put odvela ljude na Mesec, direktno su učestvovali Milojko Majk Vučelić, Slavoljub Vujić, Milisav Šurbatović, Danilo Bojić, Dragiša Giš Jovanović, Petar Gajić, Veljko Gašić i Dejvid Vujić. Njih su popularno zvali „Srpski tim Apolo“. Naučnik Milo Medin je radio u Istraživačkom centru „Ames“, pri ovoj agenciji. Početkom devedesetih vodio je tim za izgradnju Naučnog interneta, kojim bi bili povezani svi istraživački centri 16 država sveta sa pet kontinenata. Agenciju napušta 1995, a 2005. osniva sopstvenu naučnu mrežu „M2Z Networks“. Stevan Spremo je dugo bio rukovodilac Istraživačkog centra, a dr Dragoslav Šinjak dugogodišnji naučni saradnik. Aleksandra Bogunović stručnjak je za specijalne senzore na satelitu Landsat, koji je Nasa poslala u kosmos. Za naučna dostignuća, Nasa je dva puta nagradila Beograđanku dr Gordanu Vunjak Novaković. Nemanja Đurić iz Šapca jedan je od najmlađih stručnjaka u Nasinom centru u Vašingtonu i radi u Odeljenju za satelitske programe.

NAŠE NOVINE, srpski list čiji je prvi broj izašao 1. januara 1978. u Sidneju i Melburnu. Osnivač Bogoljub Samardžić u uvodniku je napisao „da će to biti list doseljenika iz svih krajeva koje su davno naseljavali Južni Sloveni i iz zemlje koja se zove Jugoslavija“. Usledile su reportaže sa dočeka Nove godine i izveštaji o političkoj situaciji u Australiji i Jugoslaviji. List je finansiran iz donacija jugoslovenskih preduzeća, pre svega avio-kompanije JAT, „Jadrana“ i Jugobanke, zatim od reklama privrednika i lekara, ali i donacija australijskih vlasti. Posle objavljivanja vesti o katastrofalnom zemljotresu u Crnoj Gori (1979), vodio je kampanju za sakupljanje humanitarne pomoći građanima Crne Gore. Saradnici u listu bili su radio-novinari Vojkan Gavrilović i Ljiljana Spasojević. List je prestao da izlazi posle 11 brojeva, u maju 1980.

NAUČNA DIJASPORA. Prema podacima BU, u svetu danas ima oko 100.000 srpskih diplomaca i oko 10.000 srpskih naučnika, magistara i doktora nauka. Čak 2.000 doktora nauka živi i radi u SAD. Među njima su dr Borivoje Nikolić (sa Univerziteta Berkli), najveći

svetski stručnjak za čipove, i prof. Dragoslav Šiljak, naučnik iz oblasti elektrotehnike, dobitnik brojnih priznanja u Americi i svetu. Oko 6.000 diplomaca sa ETF-a u Beogradu živi u rasejanju. Najviše ih je u SAD i Kanadi, gde je formirano i Udruženje diplomaca ETF „Zapadna obala“. Jedan od njih je fizičar Marko Popović, najbolji specijalista za protetiku u SAD, koji radi na robotehnici za invalide. Radovan Miočić iz Detroita je šef međunarodnog istraživačkog tima „Hondinog“ istraživačkog centra u Americi. Trenutno radi na softveru koji će automobilima omogućiti da kroz bežičnu komunikaciju preduprede potencijalne saobraćajne nezgode. Doktor Nikola Knežević je bio na postdoktorskom usavršavanju u Hjustonu, gde se bavio istraživanjem u oblasti „konstrukcije nanomaterijala za ciljanu isporuku lekova u organizam pomoću svetlosti, odn. laserom“. Danilo Mandić je doktorand na Harvardu, gde i Vladimir Brusić radi na formuli za vakcinu protiv svih oblika gripa. Gojko Lalić, lekar i profesor na Univerzitetu u Vašingtonu, objavio je nekoliko revolucionarnih radova i patenata. Doktor Dragan Tabaković je naučnu karijeru gradio u JAR, a danas je profesor na Floridi. Od 253 Srbina koji su poslednjih godina doktorirali na univerzitetima u Americi u otadžbinu se vratilo samo njih tridesetak.

Srpski magistri i doktori nauka organizovali su svoju elektronsku stanicu „Naučna dijaspora“, koja sadrži listu imena najuglednijih naših istraživača i profesora u svetu. Svrstani su u osam odeljenja, zavisno od stručnosti i vrste naučnih istraživanja. Na listi su naučnici fizičari, hemičari, matematičari, elektrotehničari, eksperti računarskih nauka, biomedicine i naučnog inženjeringa. Njihova misija je da, pored bavljenja naučnim istraživanjima, svoja znanja i iskustva prenose mladim naučnicima iz Srbije i okolnih zemalja Zapadnog Balkana, da pomognu naučnicima u Srbiji, da formiraju novu naučnu laboratoriju u Srbiji i istraživačke fondove.

NBA (National Basketball Association), osnovana 1946. u Njujorku, najjača je profesionalna košarkaška liga na svetu i ima 30 klubova iz SAD i Kanade. Od početka devedesetih u ovoj ligi nastupaju i srpski košarkaši, a najuspešniji su: Vlade Divac (1989–2005), koji je za 16 sezona u NBA odigrao 1.134 meča, od čega 121 u finalnim takmičenjima; Žarko Paspalj (1989/90); Miloš Babić (1990–1992); Radisav Ćurčić (1992/93); Predrag Danilović (1995–1997); Rastko Cvetković (1995/96), Aleksandar Đorđević (1996/97); Predrag Stojaković (1998–2011), koji je za 13 sezona odigrao 804 utakmice, od čega 95 u finalnim takmičenjima; Dragan Tarlać (2000/01); Vladimir Radmanović (2001–2013); Željko Rebrača (2001–2007); Ratko Varda (2001–2003); Marko Jarić (2002–2009. i 2012); Predrag Savović (2002/03); Igor Rakočević (2002/03); Darko Miličić (2003–2012); Aleksandar Pavlović (2003–2013); Dejan Koturović (2003); Nenad Krstić (2004–2011); Mile Ilić (2006/07); Kosta Perović (2007/08); Nemanja Nedović (2013/14) i Miroslav Raduljica (2013/14).

Kroz izbor (draft) u NBA prošli su: Dražen Petrović, Žarko Čabarkapa, Raša Nestorović, Dejan Bodiroga, Miloš Vujanić, Milovan Raković, Tadija Dragičević, Nemanja Bjelica, Milan Mačvan, Ognjen Kuzmić, Bogdan Bogdanović, Nikola Jokić, Vasilije Micić i Nemanja Dangubić. Trenutno se na listi NBA igrača nalaze: Pero Antić, Goran i Zoran Dragić, Nikola Mirotić i Nikola Peković.

NEDELJKOVIĆ, Slavoljub (Srbija, 1954), pravnik.

Potomak Vojislava Nedeljkovića, političkog zatvorenika koji je sa porodicom 1963. pobeo iz SFRJ u Australiju. Završio je studije prava i radio u porodičnim restoranima „Niš“ i „Srem“ u Melburnu. Osamdesetih je osnovao firmu za medijska istraživanja i promocije. Početkom devedesetih uključio se u aktivnosti SNS, a 1993. Postao je predsednik SNS za državu Viktoriju i aktivan učesnik u medijskoj borbi za istinu o srpskom narodu. Organizovao je javne proteste i demonstracije protiv NATO. Živi u Novom Sadu i Melburnu.

NENADIĆ, Zoran (Užice, 1970), univerzitetski profesor. Diplomirao je 1995. na BU, magistrirao 1998. i doktorirao matematiku 2001. na Univerzitetu u Vašingtonu. Postdoktorske studije (2001–2005) završio je na Kalifornijskom institutu za tehnologiju u Pasadeni. Od 2005. profesor je na Odseku biomedicinskog inženjeringa Kalifornijskog univerziteta u Irvinu. Objavio je više od 50 naučnih radova. Živi u Irvinu (Kalifornija).

NESTOR, Danijel (Beograd, 1972), teniser. Sa porodicom se 1976. odselio u Toronto. Završio je sportsku akademiju. Od 1991. profesionalno se bavi tenisom. U singlu je bio aktivan do 2000, kada je bio 58. na listi. U dublu je osvojio osam titula, zlatnu medalju na Olimpijadi 2000, zlatni tanjir Vimbldona 2013. Peti je na listi najboljih dubl igrača. Dobitnik je Ordena Kanade i titule počasnog doktora Univerziteta Jork u Torontu. Živi na Bahamima.

NESTOROVIĆ, Radoslav (Ljubljana, 1976), košarkaš. Odrastao je u Sloveniji, gde se školovao i počeo da igra za KK „Slovan“. Profesionalno je zaigrao za „Partizan“ (1992), da bi karijeru nastavio u klubovima „Paok“ (Grčka) i „Union Olimpia“ (Slovenija). Prešao je 1997. u italijanski klub „Bolonja“, sa kojim je bio evropski prvak. U američki tim „Minnesota Timberwolves“ prelazi 1999. U NBA ligi je igrao za „San Antonio Spurs“ (2003–2006) i „Indiana Pacers“ (2008/09). Bio je šampion NBA i dobitnik Zlatnog prstena 2005. U Kanadi je u dva navrata igrao za „Toronto Raptors“. Karijeru je završio 2011. u grčkom „Olimpiakosu“. U međuvremenu je nastupao za državni tim Slovenije. Od 2014. je generalni sekretar Košarkaškog saveza Slovenije. Živi u Ljubljani.

NEŠIĆ, Aleks (Santa Barbara, 1976), glumac. Završio je Školu glume na Havajima i studije evropske istorije na Univerzitetu Santa Klara. Snimio je oko 30 TV serija i igranih filmova. Prvi film *Unhappily Ever After* snimio je 1998. Igrao je u filmu *Sleeper Cell* (2005) i u serijama *CSI: Miami*, *CSI: NY* i *Vegas* (2012). Živi u Los Angelesu (Kalifornija).

NEŠIĆ, Dragoslav (Piroć, ???), lekar. Diplomirao je i specijalizovao otorinolaringologiju u Beogradu i Nišu. Radio je u pirotskoj bolnici. Emigrirao je 1996. sa porodicom u Australiju (zbog političkog progona od strane JUL-a). Živeo je u Velingtonu i početka radio kao taksista, a po nostrifikaciji diplome kao lekar. Aktivista je srpske kolonije u Velingtonu. Živi u Srbiji i Australiji.

NEŠIĆ, Đorđe Stevan (Beograd, 1968), pijanista. Diplomirao je 1992. na Akademiji muzičke umetnosti BU, na Odseku za klavir. Odselio se u Ameriku, gde radi kao muzički direktor i predavač na Brodveju u Medicinskoj školi. Član je Švajcarske umetničke svetske fondacije. Svirao je na koncertima u zdanju „Opera Amerika“ u San Francisku, u Karnegi holu u Njujorku, Centru „Kenedi“ u Vašingtonu, u Glimerglas operi u Hjustonu, u „Hall Mann“ performans centru u Filadelfiji i u Generalnoj skupštini UN u Njujorku. Autor je 10 ploča, diskova i video-zapisa koncerta *This Little Light of Mine*. Učesnik je i pobjednik na mnogim festivalima ozbiljne muzike. Živi u Njujorku.

NEŠIĆ, Miroslav (Rekovac, 1945 – Toronto, 2015), slikar. Školovao se na likovnim akademijama u Beogradu i Zagrebu. U Kanadu odlazi 1974. Slikar ekspresivne figuracije velikog dinamizma i snage, autor je uzbudljive slike o konjima *Pobednik derbija sutra u klanici*, likovne kompozicije *Istorija Srbije* i serijala *Fosili* i *Maske*. Imao je više od 100 nacionalnih i međunarodnih izložbi, od kojih je najupečatljivija bila

Transformacije 2003. u Torontu. Izlagao je u Kanadi, SAD, Evropi i Srbiji. Dela mu se nalaze u srpskim i kanadskim muzejima i u privatnoj kolekciji kanadskog biznismena Milana Ilina. Osnivač je kolonije „Deliblatski pesak“ i umetničke grupe „Synergy 11“, koja je okupila umetnike međunarodnog ugleda poreklom iz Jugoslavije. Živeo je u Torontu.

NEŠIĆ, Ratomir (Kosovo Polje, ???), biznismen.

Odrastao je i školovao se na Kosmetu. Emigrirao je 1954. u Australiju i otvorio privatnu firmu u Brizbejnu. Bio je suosnivač CŠO Sv. Nikola u Vajkolu (Brizbejn) i njen predsednik 1980. Aktivan je u SNO (počasni i doživotni predsednik), u Organizaciji srpskih četnika „Draža Mihailović“, u SNS i SPC, gde je bio potpredsednik Mitropolije novogračaničke za Australiju i Novi Zeland, potpredsednik Eparhijskog saveta (1993) i predsednik povereništva u manastiru Novi Kalenić. Od 2004. čelnik je Slobodne srpske pravoslavne crkve, crkvene frakcije unutar SPC, koja je legalizovala svoju aktivnost i pod nazivima „Property Trust“ ili „Imovinsko poverništvo Slobodne srpske crkve“. Živi u Brizbejnu.

NEŠIĆ, Srdan (???), inženjer hemije, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1982. i magistrirao 1988. na Mašinskom fakultetu BU, doktorirao na Odseku za hemiju Univerziteta Saskačevan u Kanadi. Do 1988. radio je u Institutu za nuklearne nauke „Vinča“, potom do 1995. u Tehnološkom institutu Kjeler u Norveškoj. Od 1996. do 2001. predavač je na Odseku za mašinstvo Univerziteta Kvinslend (Brizbejn) u Australiji. Od 2002. predaje hemijsko inženjerstvo na Univerzitetu u Ohaju. Živi u SAD.

NEŠOVIĆ, Ivana (Beograd, 1988), odbojkašica.

Odbojku je počela da igra za OK „Crvena zvezda“ 2003. Bila je šampion Srbije i član državne reprezentacije. Igrala je u italijanskom „Asistelu“ i „Soveratu“ (2010), potom u južnokorejskom „Seongnamu“ (2011), gde je proglašena za najbolju igračicu. U japanskom timu „Denzo Erbiz“ igrala je na mestu korektora (2012–2014). Karijeru je nastavila u kineskom klubu „Tijandjin“ iz Pekinga i grčkom „Olimpijakosu“ (2015). Živi u Grčkoj.

NEZAVISNE NOVINE, srpski list čiji je prvi broj izašao 8. novembra 1994. u Torontu. Osnivači su bili Stevan Zec i Dejan Vasiljević, a urednici: Stevan Zec, Stojan Solujić, Živko Cerović, Nebojša Milosavljević, Branislav Peterman, Aleksandar Timofejev, Zoran Mamula, Milenko Mandić i Mirko Stokanović. List je izlazio na ćirilici, dvonedeljno, na 28 strana. Negovao je objektivno informisanje o zbivanjima u Srbiji, srpskim zemljama, o Srbima u rasejanju u Kanadi; organizovao i podržavao manifestacije srpske kulture. Od 1996. vlasnik i glavni urednik je Mirko Stokanović. Od 2002. list izlazi jednom nedeljno pod imenom *Novine Toronto*. Glavni reporter je Ivana Đorđević. Od 2013. deli se besplatno na sto mesta u srpskoj koloniji u Kanadi. Sedište redakcije je u Torontu.

NIČETIN, Slavko (Srbija, 1931 – Australija, 1976), sveštenik.

U Australiju je došao 1956. na poziv CŠO Sv. Nikola iz Blektauna. Služio je u gotovo svim srpskim hramovima u Viktoriji, kao i u prestonici Kanberi. Za stalnog paroha hrama Sv. velikomučenika Georgija u Kabramati postavljen je 1967. Osnivač je raskolničke eparhije SSPC u Australiji (1965). Bio je 12 godina član Eparhijskog saveta, arhijerejski namesnik za Istok i član Crkvenog suda Eparhije SSPC. Radio je u nastavi Srpske nedeljne škole „Vuk Karadžić“. Živeo je u Sidneju.

NIJAGARA FOLS, grad u Kanadi (pokrajina Ontario) u kojem živi oko 5.000 Srba. Doseljavali su se u tri talasa: posle II svet. rata, sedamdesetih godina i posle raspada SFRJ. Većina radi u turizmu, ugostiteljstvu i industriji. Malu složnu zajednicu čine tri parohije SPC

i desetak srpskih klubova. Parohiju Sv. arhanđel Mihailo predvodili su sveštenik Mile Perenčević i predsednik Kosta Radulović, društvo KSS predsednice Boni Veb i Mira Halej, folklornu grupu Mira Smiljanić i Nada Novaković. CŠO Sv. Đorđe formirana je 1953, a hram je podignut dve decenije kasnije. Prvi ljudi parohije su Dejan Obradović, Dušan Kolundžić, Aleksandar Pantelić, prof. Žarko Petković, članovi porodice Đorđa i Ljubice Jerić (darivali su zvono) i dobrotvor Miodrag Grujčić, koji pomaže svoj zavičaj na obroncima Kopaonika. Aktivisti u horu, KSS, folkloru i humanitarnim akcijama su Milena Dančuo, Kosana Vuksan, Ljubica Mirović i Marija Smiljanić. Crkvena adresa na Montros roudu je sedište Kluba lovaca i ribolovaca „Srna“, šahovskog kluba i SNS-a, u kojem su aktivni Miodrag Vasiljević, Branko Malešević i Ljubinko Deni. U SNO su angažovani Kosta Radulović i Aca Pantelić. Fudbalere iz kluba „Srbija F. C.“ okupili su Rade Perović i Tihomir Zubić. Na inicijativu ove parohije, kod Nijagarinih vodopada 2006. otkriven je spomenik Nikoli Tesli, rad kanadskog vajara Leslija Drisdejla. Skulptura predstavlja Teslu koji stoji na asinhronom motoru, u prirodnoj veličini, kada je imao 39 godina. Skulptura je postavljena tako da je Teslin pogled uperen ka vodopadu gde se nalazi prva hidrocentrala u kojoj rade njegove turbine stare više od 100 godina. Pored ovog spomenika Srbi se diče i Skajlon tornjem, najvećom turističkom atrakcijom na obalama Nijagarinih vodopada, čiji su njegovi vlasnici Đorđe i Ljubica Jerić. CŠO Sv. prorok Ilija, koju vodi prota Lazar Vukojev, aktivna je u verskim i kulturnim aktivnostima. Posebno je aktivno KSS „Vavedenje Presvete Bogorodice“, koje vode Zora Stanišić i Snežana Ratković.

NIKANOR, episkop (Veljko Bogunović; Međeđa kod Knina, 1952).

Završio je bogosloviju u manastiru Krka, gde je zamonašen 1975, bogoslovske studije u Zagorsku 1979. i postdiplomske studije u Nemačkoj 1982. Sabor SPC ga 1985. bira za episkopa hvostanskog, 1991. za episkopa Eparhije gornjokarlovačke, a 1999. imenovan je za episkopa Eparhije australijsko-novozelandske Mitropolije novogračaničke i za administratora Eparhije australijsko-novozelandske SPC. Izvršio je pripreme za reorganizaciju SPC u Australiji i za ujedinjavanje dve eparhije. U njegovo vreme sveštenici SPC i SSPC počeli su da održavaju zajedničke liturgije. Godine 2003. postavljen je za vladiku Eparhije banatske. Stoluje u Vršcu.

NIKČEVIĆ, Alen Danijel (??), onkolog.

Diplomirao je 1995. medicinu na Medicinskom fakultetu Univerziteta Raš u Čikagu. Magistrirao je i doktorirao imunologiju. Ekspert je za onkologiju, imunologiju i hematologiju. Radi u Medicinskom centru Univerziteta Djuk u Daramu i u Medicinskom centru u Dulutu. Živi u Minesoti.

NIKČEVIĆ, Miroslav (Nikšić, 1890 – Crna Gora, 1950), građevinski radnik.

Sa porodicom je 1914. emigrirao, preko Njujorka, u Kaliforniju. Bio je miner u Arizoni i u Nju Meksiku i građevinar u Los Anđelesu. Imao je sedmoro dece, od kojih su dvojica sinova bili oficiri Vojske SAD. Bio je aktivan član CŠO Sv. Sava u San Gabrijelu, član folklorne grupe i glavni guslar. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

NIKEZIĆ, Milo Perov (Kuči, 1895 – Sidnej, 1995), kulturni radnik.

Učesnik balkanskih ratova i I svet. rata, emigrirao je u Australiju, gde ga je zatekao II svet. rat. Bio je član jugoslovenskih organizacija i KUD „Njegoš“. Preminuo je kao najstariji član srpske kolonije na Petom kontinentu. Živeo je u Sidneju.

NIKITOVIĆ, Bojana (Beograd, 1965), kostimograf.

Bila je kostimograf Narodnog pozorišta u Beogradu, saradnik RTS-a i holivudskih studija. Radila je kostime za 16 filmova i TV serija. Poslednjih godina radi kostime za opere i filmove u Rimu, Londonu, Parizu i Njujorku. Bila je deo tima Milene Kanonero, koja je nagrađena Oskarom za kostime u filmu Sofije Kopole *Marija Antoaneta* (2006); saradnik na holivudskim filmovima *Vukodlak* (2010), *Koriolan i Duh osvete* (2011), *Dobar dan da se umre muški* (2013) i *Novembarski čovek* (2014) i na TV seriji *The Assets* (2014). Saradivala je sa glumcima Brusom Vilisom, Džonom Vojtom, Nikolasom Kejdžom, Rašom Bukvićem i Pirsom Brosnanom. Dobitnik je Sterijine nagrade, Nagrade „Ardalion“ i drugih priznanja. Živi u Beogradu i SAD.

NIKITOVIĆ, Desko (Arilje, 1960), konzul.

Završio je Pravni fakultet u Beogradu. Iselio se u SAD, gde je radio kao advokat. Aktivista je SNO, KSU i predsednik Odbora za Čikago, član Srpske advokatske komore, organizator privredne saradnje srpskih biznismena iz države Ilinois i Srbije. Na predlog KSU izabran je 2003. za generalnog konzula Republike Srbije u Čikagu. Organizovao je izbore i saradnju srpske kolonije sa maticom, brinuo o ugroženim srpskim državljanima u SAD (spasao je nevolja porodicu Nasić, kojoj su bila oduzeta deca). Uticao je na jačanje odnosa između SPC u SAD i Srbije. Doprineo je bratimljenju dve osnovne i srednje škole iz Čikaga i Beograda i jačanju privredne saradnje dva grada. Bio je potpredsednik Diplomatskog kora u SAD. Opozvan je 2013. Živi u Čikagu (Ilinois).

NIKOLA TESLA, srpska zajednica osnovana 1995. u Hobartu na Tasmaniji (Australija). Prvi predsednik bio je Nedeljko Prodanović, potom Ljubinko Džon Jovanović, Nikola Ivković i Milutin Ivković. U trenutku osnivanja imala je 120 članova, danas ih ima 60. Zajednica ima Srpski radio-program Hobart, Školu srpskog jezika „Vuk St. Karadžić“, Šahovski klub „Dg3“, Odbor za doček izbeglica, Odbor za pomoć starijima, Odbor za pripremanje zabava i slava i Odbor za verska pitanja „Časni krst“. Sedište je u Hobartu.

NIKOLA TESLA, srpski klub osnovan 1998. u Davtonu u državi Viktoriji (Australija). Osnivači su bili Srbi iz Republike Srpske Krajine i Republike Srpske. Organizatori i rukovodioci su Jugo Šćelović, Nenad Jelača, Branko Bogunović i Branko Raković. U okviru kluba su Krajiški odbor (Božo Stojanac i Slobodan Marović) i Dalmatinski odbor (Nenad Jelača). Članovi su kupili zgradu u Davtonu i pretvorili je u centar srpske kulture, u kojem održavaju „Krajiško veče“ i „Dalmatinske večeri“.

NIKOLA TESLA, srpski klub osnovan **KADA???** u Hamiltonu, prvom kanadskom gradu koji je 1898. dobio struju. Osnivač i predsednik je Veroljub Đurđević, direktor Obrazovne korporacije „Nikola Tesla“. Okuplja poštovaoce Teslinog rada, organizuje predavanja i tribine. Na tradicionalnom crkvenom balu 2013. klub je upriličio priredbu „Osvetli noć sa Nikolom Teslom“. Njegovi članovi se zalažu da se u Hamiltonu podigne spomenik Nikoli Tesli.

NIKOLA TESLA, srpski klub osnovan 2010. u Nijagara Folsu (Kanada) s ciljem da predstavi i sačuva sećanje na velika dela srpskog genija. Osnivači su Stevo Novaković i Borislav Živković. Oni organizuju izložbe i predavanja o velikom naučniku, kao i proslavu Dana Nikole Tesle (10. jul). Vode Srpsku školu „Nikola Tesla“, koju pohađa oko sto učenika.

NIKOLA TESLA, MEMORIJALNO DRUŠTVO, naučna institucija osnovana 1979. u Bafalu. Društvo je osnovala grupa srpskih naučnika i aktivista s ciljem da afirmiše lik i delo Nikole Tesle, da bude most saradnje međunarodnih Teslinih organizacija u Severnoj Americi.

Danas ovo društvo koordinira rad 36 članica i udruženja u Severnoj Americi, Evropi, Južnoj Americi, Aziji i Australiji. Počasni predsednik Društva je Helen Delić Bentli, predsednik dr Ljubo Vujović. Na inicijativu Društva jedna ulica u Njujorku nosi Teslino ime, sa njegovim imenom postavljena je ploča na zgradi hotela „Njujorker“ (u kojem je živeo), dok je njegova hotelska soba pretvorena u muzej. Sačinjena je bibliografija Teslinih dela *Tesla Collection*. Društvo organizuje tribine i predavanja i obeležavanje rođendana srpskog genija, 10. jul, kao Dan Nikole Tesle u SAD, Srbiji i svetu. Tako su Dan Nikole Tesle proglasili guverneri američkih država Illinois, Kentaki, Mičigen, Pensilvanija, Konektikat i Ohajo. U gradu Parli kraj Klivlenda i u Filadelfiji 10. jula održava se velika proslava. Godine 2002. upućen je predlog Generalnoj skupštini UN da se 10. jul proglašava za Svetski dan nauke. Ovu ideju podržali su Vlada Australije, mnoge državne institucije i univerziteti u toj zemlji; *Amerikanski Srbobran* i IEEE iz Pitsburga, Univerzitet Kolumbija iz Njujorka i Njujorška akademija nauka, guverneri pojedinih država SAD, KSU; Muzej Nikole Tesle, ETF i SANU iz Beograda.

NIKOLAJ, episkop (Nikola Velimirović; Lelić, 1881 – Libertivil, 1956).

Osnovnu školu učio je u manastiru Čelije, šestorazrednu gimnaziju završio u Valjevu, a Bogosloviju u Beogradu 1902. Bio je učitelj u Dračicu i Leskovicama kod Valjeva. Studirao je u Švajcarskoj i Engleskoj 1904–1909. Teologiju je doktorirao na Teološkom fakultetu u Bernu 1908, a filozofiju u Ženevi 1909. Obrazovanje zaokružuje na Duhovnoj akademiji u Petrogradu i doktoratom na Univerzitetu Kolumbija 1946. Kao profesor beogradske Bogoslovije predavao je filozofiju, psihologiju, logiku, istoriju i strane jezike. Tokom Velikog rata bio je na diplomatskim i patriotskim zadacima u Engleskoj i Americi 1915–1919. Usred ratnih stradanja, želeći da obavesti zapadni svet o pravednoj borbi Srba, vlada u Beogradu je 1915. odlučila da u Englesku i Ameriku uputi jeromonaha Nikolaja. U Ameriku su stigli i dr Dušan Grgin, Raka Majstorović, potpukovnik Jevrem Popović i još 18 mladih ljudi, koji su bili zaduženi da primaju pomoć američkih Srba. Domaćin im je bio Mihailo Pupin, lider SNO. U avgustu 1915. učestvovao je na skupu Srba održanom u Amsterdamskoj operi u Njujorku, kada je doneta Rezolucija o savezništvu Srba i Amerikanaca, koja je prosleđena predsedniku Vudrou Vilsonu. Da bi upoznao i Srbe i Amerikance sa stradanjima srpskog naroda, Pupin je organizovao misiju putovanja, a Nikolaju Velimiroviću predavanja u srpskim kolonijama Amerike. Pored Njujorka, dr Velimirović je posetio Klivlend, Čikago i San Francisko, gde je učestvovao na velikim skupovima solidarnosti američkih Srba, Hrvata i Slovenaca, kao i na sastanku srpskih sveštenika. Ruska crkva i njene starešine u Americi nisu sa odobravanjem prihvatili misiju dr Nikolaja Velimirovića i Mihaila Pupina, jer su „unosili smutnju kod Srba“. Rusi su ometali osamostaljivanje SPC u SAD.

Velimirović je osnovao Bogomoljački pokret i širom Amerike širio pravoslavlje i srpsku kulturu. Godine 1919. dr Nikolaj je izabran za vladiku žičkog (što je bio i 1935–1941), a zatim za episkopa ohridskog (1920–1934). Bio je episkop ohridsko-bitoljski u Bitolju 1930–1934.

Po okupaciji u II svet. ratu, Nemci su ga zatvorili u manastir Ljubostinju, zatim u manastir Vojlovica i na kraju ga sproveli u logor Dahau. Kada se rat završio, Nikolaj je otišao u Ameriku i delovao kao teolog, rodoljub i prosvetitelj. Njegova sabrana dela čine tomovi knjiga sa oko 12.000 stranica. Najvažnija dela: *O vaskrsenju Hristovom* (1910), *O Boki Kotorskoj* (1910), *Religija Njegoševa* (1911), *Nove besede pod Gorom* (1922), *Misli o dobru i zlu* (1923), *Vera obrazovanih ljudi* (1931), *Duhovna lira* (1934), *Zemlja nedođija* (1950), *Život Sv. Save* (1951), *Pesme molitvene* (1952), *Prvi Božji zakon* (1959). Živeo je u ruskom manastiru u SAD. Sahranjen je u porti manastira Sv. Sava u Libertivilu. Posmrtni ostaci preneti su u rodni Lelić 1991. SPC ga je 2003. proglasila za sveca.

NIKOLAJ, episkop (Gojko Mrđa; Bosanski Petrovac, 1927).

Đak prizrenske bogoslovije (1953), diplomac na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu i suplent Bogoslovije Sv. Save, jeromonah 1961. i rektor bogoslovije u manastiru Krka. Osnivač je Visoke bogoslovske škole, Bogoslovskog fakulteta „Sv. Vasilije Ostroški“ i srednje bogoslovske škole „Sv. Petar Sarajevski“ u Foči. Počasni je doktor bogoslovskih nauka. Sabor SPC izabrao ga je za vladiku Eparhije australijsko-novozelandske SPC i hirotonisan je 1973. Organizuje eparhijska tela, dovodi i rukopolaže nove sveštenike, osniva nove parohije, podiže i osvećuje crkve. Kupuje zemlju za crkvene centre. Na imanju u Ilejnu podigao je manastir Sv. Save, konak, starački dom. U manastiru je osnovao prvo srpsko groblje u Australiji. Na Novom Zelandu osniva manastir Uspenja Presvete Bogorodice, prvi pravoslavni manastir u istoriji te zemlje. U Australiji je služio do 1978. Izabran je za Episkopa dalmatinskog, potom 1992. za mitropolita dabrobosanskog, sa sedištem u Sarajevu. Član je Međureligijskog veća BiH. Profesor je Svetog pisma Novog zaveta na Akademiji u Istočnom Sarajevu i počasni doktor bogoslovskih nauka Bogoslovskog fakulteta u Beogradu. Živi u Sarajevu.

NIKOLAJ, episkop (Lazar Soraić; Bjut, Montana, 1949).

Potiče iz hercegovačke porodice. Završio je bogosloviju i teološke studije u Bjutu, a postdiplomske studije na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu 1970. Zamonašio se i služio u Hramu Sv. Save u Kaliforniji. Bio je sveštenik i u Crkvi Sv. Simeona u Las Vegasu. Godine 1988. uzeo je otpust iz SPC i prešao u Američku pravoslavnu crkvu. Za episkopa Eparhije aljaske ustoličen je 2000. Živi na Aljasci.

NIKOLIĆ, Aleksandar v. NIKOLIĆ, Endru

NIKOLIĆ, Aleksandra v. MELJNICENKO, Sandra

NIKOLIĆ, Borivoje (??), inovator, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1992. i magistrirao 1994. na Elektrotehničkom fakultetu BU. Doktorat iz oblasti elektrotehnike i računarstva stekao je 1999. na Kalifornijskom univerzitetu u Dejvisu. Iste godine izabran je za profesora na Odseku elektroinženjerstva i računarskih nauka na Univerzitetu Berkli. Vlasnik je ili suvlasnik pet patenata (2000–2004). Autor je ili koautor dve knjige i više od 50 članaka u časopisima i zbornicima radova. Živi u Kaliforniji.

NIKOLIĆ, Branislav (Bor, 1970), fizičar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1995. teorijsku fiziku na BU, magistrirao 1997. i doktorirao 2000. na Univerzitetu Stoni Bruk u Njujorku. Na postdoktorskim studijama bio je na Univerzitetu Džordžtaun 2000–2002, od kada radi na Odseku fizike i astronomije Univerziteta u Delaveru kao docent, a od 2008. kao profesor. Objavio je oko 40 naučnih radova. Živi u SAD.

NIKOLIĆ, Dragan (??), fizičar, istraživač.

Diplomirao je 1994. fiziku na Univerzitetu u Novom Sadu, magistrirao 1998. na BU i doktorirao 2004. na Univerzitetu u Stokholmu. Na postdoktorskim studijama bio je na Univerzitetu Zapadni Mičigen 2005–2009, od kada radi kao naučni istraživač u Nacionalnom institutu za nanotehnologije u Kanadi. Objavio je oko 100 naučnih radova. Živi u Kanadi.

NIKOLIĆ, Đorđe (Beograd, 1944), koreograf.

Diplomirao je na Ekonomskom fakultetu BU 1980. Bio je profesionalni igrač narodnih igara ansambla „Kolo“, koreograf i pedagog za narodne igre Srbije u Sidneju. Autor je knjiga *Dečja narodna igračka tradicija u Srbiji* i *Narodne igre iz Srbije*. Učesnik je festivala kulture u Sidneju, Brizbejnu, Adelejdu. Organizator je Stalne škole narodnih igara Srbije u kojoj je

obučeno više od 3.000 igrača. Živi u Australiji.

NIKOLIĆ, Đorđe M. (Rabrovac, 1949), pisac.

Sa porodicom je 1970. emigrirao u Ameriku. Doktorirao je na Odseku slavistike na Univerzitetu Nortvestern. Vlasnik je agencije za nekretnine. Saradnik je Zadužbine Miluna i Nade Nikolić iz Čikaga i osnivač Srpske narodne biblioteke sa 10.000 knjiga. Sa sestrom Dragicom Milošević osnovao je Fondaciju „Ivanka Milošević“ iz Čikaga, koja dodeljuje godišnju međunarodnu nagradu „Bogorodica Trojeručica“, za dobrobit pravoslavnih naroda i pravoslavnog pesništva, a u spomen na Ivanku Milošević, učenicu petog razreda Latinske škole, koju su u desetoj godini života usmrtili agenti jugoslovenske Udbe prilikom likvidacije pesnika Dragiše Kašikovića (1977. u Čikagu). Nikolić je osnivač i član Upravnog odbora Čikaškog centra za poeziju (1974), u kojem svakog meseca, već duže od 35 godina, pod okriljem jednog od najvećih muzeja na svetu, čikaškog Art instituta, nastupaju istaknuti američki i svetski pisci. U redovan repertoar uveo je i srpsku ćirilicu i srpske književnike koji gostuju u programu. Osnivač je, direktor i urednik književnih svečanosti „Blagovesti u Čikagu“, koje se tradicionalno održavaju o prazniku Blagovesti, 7. aprila. Osnivač je i predsednik Srpskog narodnog kongresa, autor knjiga pesama *Three Slavic Poets, Grmovi trave, Ključar po Đorđu, Srpska glava, Dopis, Vi niste od ovog sveta*. Dobitnik je nagrade za poeziju Američke akademije pesnika (1977). Član je Američkog udruženja pisaca, Akademije američkih pesnika, Društva američkih pesnika, Udruženja književnika Srbije i PEN centara u SAD, Rusiji i Srbiji. Dobitnik je nagrada „Vuk Karadžić“, „Dušan Vasiljev“, KPZ Kikinda i „Risto Ratković“, nagrade Bijelog Polja. Živi u Čikagu (Illinois).

NIKOLIĆ, Endru (Srbija, 1961), političar.

Rođen je kao Aleksandar Nikolić. Sa 19 godina pristupio je Vojsci Australije. Završio je Komandno-štabnu školu, Vojni koledž na Filipinima, Ratni koledž u SAD, Mirovni kurs UN i australijski Institut za direktore kompanija. Bio je vojni predavač na Univerzitetu u Adelejdu, u Kraljevskom vojnom koledžu i u Padobranskoj školi. Bio je komandant specijalne jedinice „Crvene beretke“ (2001). Služio je u misijama UN u Izraelu, Siriji, južnom Libanu i Iraku (2005). Radio je kao prvi sekretar u Ministarstvu odbrane Australije 2008–2011. Ima dve fakultetske diplome iz društvenih nauka i umetnosti i tri magistrature iz menadžmenta, međunarodnih odnosa i strateških studija. Autor je studija *Iran and the United States: Interests, Options, Consequences* (2007) i *HADR: in search of low-cost innovative solutions* (2013). Član je Liberalne partije i poslanik u australijskom parlamentu. Tokom 2014. u više navrata je otvarao diskusiju o pomoći srpskom narodu posle katastrofalnih poplava u Srbiji i BiH. Dobitnik je 12 odličja: Medalje UN, Medalje Australije, Medalje Ujedinjenog Kraljevstva i dr. Živi na Tasmaniji.

NIKOLIĆ, Melita (Srbija, 1968), producent.

Odrasla je u Francuskoj, školovala se u Americi, radila kao hostesa u Kanu. Bila je sekretar za štampu tenisera Janika Noe i promoter kompanije „Unifrans“ (1995). Udala se 1996. za producenta Danijela Toskana di Plantijea, predsednika Francuske filmske kinematografije i postala Melita Toskan di Plantije. Posle njegove smrti 2003. preuzela je vođenje Međunarodnog filmskog festivala Marakeša u Maroku. Autor je knjiga *Les enfants d'Al Capone et de Rosselini (Al Kaponeova i Roselinijeva deca)* i *L'émotion culturelle (Osećanje kulture)*. Živi u Marakešu.

NIKOLIĆ, Milijana (Sremska Mitrovica, 1975), operna pevačica, mecosopran.

Pevačku karijeru započela je u horu „Sirmium kantorum“. Diplomirala je na FMU u Beogradu, gde je debitovala u Narodnom pozorištu 2001. Specijalizovala je pevanje na

Akademiji solo pevanja i u Milanskoj skali. Proslavila se po ulozi Karmen. Nastupala je na operskim scenama u SAD, Evropi i Australiji, u koju se uselila 2007. Bila je član Simfonijskog orkestra Adelejda i Filharmonije Oklanda. Član je Sidnejske opere i predavač na Letnjoj školi za mlade pevače u Brizbejnu. Tokom 2014. nastupala je u Metropolitan operi u Njujorku. Dva puta je nastupala za Dan mitropolije, praznik Sv. Irineja Lionskog. Nastupila je sa horom Crkve Lazarice. Dobitnik je priznanja za nastupe u Mičigenu, Finskoj, na Novom Zelandu, u Milanu, Edinburgu, Melburnu i Adelejdu. Živi u Sidneju.

NIKOLIĆ, Miodrag (Šabac, 1943), biznismen.

Završio je Srednju knjigovodstvenu školu u Beogradu i radio kao referent preduzeća „Univerzal“. U Ameriku se odselio 1972. Vlasnik je firme „Nik and Associates“ (osnovane 1976) i „Nik Transport“ (1983). Aktivista je KSU i SNO, sekretar mesnog odbora SNO za Kaliforniju. Jedan je od osnivača i predsednik Fondacije za pomoć raseljenim Srbima „Save Displaced Serbs“. Bio je predsednik i potpredsednik CŠO Hrist Spasitelj iz Arkadije i član Upravnog odbora banke „Krajina Investment Corporation“ (KIC banka), koja kreditira manja industrijska preduzeća u Republici Srpskoj i u Srbiji. Dobitnik je priznanja „Najplemenitiji podvig godine 2014“ koje dodeljuje Kompanija „Novosti“. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

NIKOLIĆ, Momčilo Moma (Novi Sad, 1952), tamburaš.

Završio je srednju muzičku školu 1970. Svirao je bas i pevao u pop sastavu „Crne lale“. Bio je član Orkestra RTV u Novom Sadu (1975) i Orkestra „Osam tamburaša Janike Balaša“. U Los Anđeles se preselio 1988. Jedini je muzičar iz Vojvodine koji je nastupao kao gost u studiju „Volt Dizni“. Svirao je Leonardu di Kapriju, Karlu Maldenu, Tomu Henksu, Milanu Paniću, guvernerima i senatorima iz Kalifornije. Saradivao je sa glumcem Radetom Šerbedžijom. Radio je muziku za film *Optimist*. Autor je memoara *Beše nekad osam tamburaša*. Dobitnik je američke nagrade „Hall of fame“ za negovanje kulturne tradicije, očuvanje tambure od zaborava i prezentovanje muzike i pesama naroda i narodnosti sa područja Srbije. Živi u Kaliforniji.

NIKOLIĆ, Petar (Nikšić, ???), sportski radnik.

U Australiju je emigrirao 1949. i pridružio se Srbima u FK „Beograd“ iz Adelejda. Bio je sekretar i pomoćnik direktora kluba. Za predsednika kluba izabran je 1954. Od 1961. je učestvovao u stvaranju Fudbalskog saveza Australije, u kojem je 1969. bio član uprave, a od 1979. počasni predsednik. Autor je monografije *Prvih 50 godina – FK „Beograd“ – FC „White City“ Woodville 1949–1999*. Živi u Adelejdu.

NIKOLIĆ, Predrag (???), fizičar.

Diplomirao je 1998. primenjenu fiziku na BU, a doktorat stekao 2004. na Institutu za tehnologiju u Masačusetsu. Postdoktorske studije pohađao je na univerzitetima Jejl (2004/05) i Harvard (2005–2007). Radio je na Univerzitetu Rajs kao naučni saradnik 2007–2009. Izabran je 2009. za docenta na Odseku za fiziku i astronomiju Univerziteta Džordž Mejsn u Ferfaksu (Virdžinija). Objavio je dvadesetak naučnih radova. Živi u SAD.

NIKOLIĆ, Srdan (Srbija, 1951), naučnik.

Istraživač na Medicinskom koledžu „Albert Ajnštajn“ u Njujorku i na Univerzitetu Stanford. Jedan je od osnivača kompanije „Cardiokinetix“, stacionirane u Menlo Parku u Kaliforniji. Za otkriće implantata za lečenje srčanih oboljenja, poznatog kao „padobran za srce“, dobio je prestižnu nagradu „Edison“, koja se svake godine u njujorškoj Akademiji nauka dodeljuje za izvrsnost, razvoj i lansiranje inovativnih proizvoda od velikog značaja. Njegov naučni tim

završava u Evropi veću studiju u kojoj učestvuje oko 100 pacijenata, kao i Klinički centar Srbije. Član je Akademije nauka SAD i nekoliko profesionalnih udruženja. Objavio je više od 150 istraživačkih radova, publikacija i patenata u oblasti kardiovaskularnih bolesti. Živi u San Francisku (Kalifornija).

NIKOLIĆ, Stevan V. (Beograd, 1958), publicista.

Emigrirao je 1987. u SAD. Član je Američke istraživačke lože i mason 32. stepena. Istražuje masoneriju i različite forme ezoterične duhovnosti. Autor je knjiga: *Kraljevska umetnost – tri veka slobodnog zidarstva* (naslov originala *Royal Art*, 2006), *The Peace of the Rose* (2007), *The Purpose of Freemasonry* (2008), *Astrology* (2010), *Alchemy* (2010), *Kabbalah* (2010), *Ancient Mysteries* (2011), *Freemasonry in Serbia* (2011), *Spiritual Guide to the Secret of Birth* (2012), *On the Square* (2013), *Weekend in Faro* (2014). Njegovi radovi su objavljeni u Londonu, Njujorku i Beogradu. Održao je brojne tribine i seminare o različitim oblicima tradicije i istorije slobodnog zidarstva u Istočnoj Evropi. Vlasnik je firme „SN Enterprises Inc“. Živi u Njujorku.

NIKOLIĆ, Tomislav (Matejča, Makedonija, 1937), slikar.

Diplomirao je 1959. u Školi za primenjene umetnosti u Skoplju. Radio je kao konzervator u Narodnom muzeju u Beogradu, zatim kao slikar u Parizu, odakle odlazi u Ameriku. Neguje apstraktni ekspresionizam. Izlagao je u Parizu, Njujorku, Čikagu, Tokiju, Klermon-Feranu i Beogradu. Živi u Čikagu (Ilinois).

NIKOLIĆ, Veljko (Kuršumljija, 1981), imunolog.

Započeo je školovanje u Beogradu i 1997. otišao u SAD. Završio je srednju školu i Medicinski fakultet u Majamiju, gde je bio asistent na Katedri za imunologiju (2006). Kao istraživač bavio se imunoterapijom kod Alchajmerove i Parkinsonove bolesti i multiple skleroze. Ima patent za genetski modifikovanog miša koji bi trebalo da predstavlja model za dalje izučavanje autizma. Uz pomoć naučnog tima, 2007. je pronašao vakcinu protiv Alchajmerove bolesti od koje u svetu boluje više od 24 miliona ljudi. Rad na vakcini deo je njegovog doktorata iz oblasti medicinskih nauka na Univerzitetu Atlantik u Južnoj Floridi. Učestvovao je u projektu otvaranja prve banke matičnih ćelija u okviru Centra za matične ćelije u Kragujevcu 2010. Usavršavao se i radio u Nemačkoj 2011. Živi na Floridi.

NIKOLIĆ ŽUGIĆ, Janko (Beograd, 1960), imunolog, univerzitetski profesor.

Diplomirao je i doktorirao (1993) na Medicinskom fakultetu BU, na Katedri za imunologiju. U Ameriku je otišao 1987. Šef je Katedre za imunologiju i direktor Centra za stare na Univerzitetu u Arizoni. Bio je profesor i na Odseku za molekularnu biologiju, mikrobiologiju i imunologiju Univerziteta u Oregonu. Direktor je Upravnog odbora američkog Društva za starenje. Objavio je više od 100 naučnih radova. Dobio je nekoliko američkih i međunarodnih nagrada. Gostujući je profesor Fakulteta medicinskih nauka Univerziteta u Kragujevcu. Živi u Tusonu (Arizona).

NIKOLIĆ, porodica, srpski biznismeni Miroslav i Ruža Nikolić iz Kragujevca i sinovi Milan i Dragan vlasnici su fabrike za proizvodnju metalnih proizvoda u Melburnu. Doselili su se osamdesetih godina iz Šumadije u Australiju. Otvorili su otpad metala, koji je kasnije izrastao u fabriku. Zapošljavaju više od 150 radnika. Danas su Nikolići najveći srpski biznismeni u državi Viktoriji. Aktivni su u SPC i u humanitarnim akcijama. Žive u Melburnu.

NIKOLIN, Vilijam (Elizabet, 1912 – Jangstaun, 1991), oficir za izbeglice.

Potomak doseljenika iz Crepaje koji su se 1910. uselili u SAD. Maturirao je 1931. i pohađao Univerzitet Batler u Indijanapolisu. Tri godine je studirao novinarstvo, a 1934, kao stipendista SNS-a, otišao je da diplomira u Beogradu. Kao američki Srbin radio je 1938. na useljavanju Srba u SAD. U Zapadnoj Nemačkoj i Austriji bio je oficir za proveru i evaluaciju izbeglica koji žele u Ameriku. U SAD je radio kao urednik engleskih strana u listu *Amerikanski Srbobran* (1941). Mobilisan je u Vojnu obaveštajnu školu i službovao je u Severnoj Africi i Italiji. Posle rata doktorirao je istoriju i političke nauke na Univerzitetu u Ohaju. Stejt department ga je angažovao da bude konzul i prevodilac u Ambasadi SAD u Beogradu (1948). Bio je američki konzul u Kanadi 1966, Australiji 1969. i u Japanu 1971–1973. Odlikovan je za lojalnost i posvećenost poslu. Kao penzioner, slikao je srpske manastire (ulja na platnu) i svoja dela poklanjao srpskim crkvama u SAD. Živeo je u Jangstaunu (Ohajo).

NIKSON, Majk (Mejsontaun, 1911 – Šomberg, 2000), ragbista, trener. Sin srpskog минера, rođen je kao Mika Nikšić. Studirao je na Univerzitetu u Pitsburgu i amaterski igrao ragbi i bejzbol. Radio je sa ocem kao miner do 1935, a onda postao profesionalni ragbista u timu „Pittsburgh Steelers“ iz NFL lige. Igrao je jedno vreme i bejzbol za Univerzitet Zapadne Virdžinije (1939). Imao je uspešnu karijeru do 1942, kada je mobilisan. Posle rata postao je trener ragbi klubova „Pittsburgh Steelers“ (1946, 1961) i „Redskins“ (1953). Karijeru je nastavio kao trener timova „Philadelphia Eagles“ (1966) i „Cleveland Browns“. Bavio se sportom do 1980. Živeo je u Pitsburgu (Pensilvanija).

NIKŠIĆ, Ahmet (Sjenica, ???), inženjer. Studirao je u Srbiji, radio u Beogradu i Sarajevu. U Jemen je otišao devedesetih godina sa grupom beogradskih inženjera kao stručnjak preduzeća „Energoprojekt“. Danas je vodeći inženjer kompanije „Janah-Hunt Oil Co“. Jedan je od troje Srba u Jemenu. Živi u Sani.

NIKŠIĆ, Mika v. NIKSON, Majk

NINOVIĆ, Milan (Užička Požega, 1952), novinar. Završio je srednju zanatsku školu. Iselio se u Australiju 1973. Radio je u gumari „Good Year“ u Sidneju kao mašinista, u Melburnu u komunalnom preduzeću, u bolnici i fabrici automobila „Holden“. Bio je dopisnik lista *Novosti* iz Sidneja 1990, sportski izveštač, komentator i urednik sportske rubrike u listu *Srpski glas* 1995–2005. Dopisnik je lista *Vesti* iz Melburna. Posедуje bogatu arhivu svih srpskih listova koji poslednjih decenija izlaze u Australiji. Autor je knjige *JUST 1950–1990*, fudbalske hronike o klubu JUST (Jugoslovenski ujedinjeni sportski tim). Živi u Melburnu.

NOGULIĆ, Natalija (Čikago, 1950), glumica, profesor. Školovala se u Ilinoisu, Španiji i Italiji. Diplomirala je 1971. istoriju umetnosti na koledžu Lejk Forest. Član pozorišne trupe Dejvida Memeta iz Čikaga postala je 1976. Kasnije je radila na Brodveju i u Los Anđelesu pod mentorstvom Stele Adler i Majkla Morijartija. Bila je učenica Keneta Makmilana. Predaje filmsku režiju na diplomskim i postdiplomskim studijama kao vanredni profesor na Koledžu za dizajn u Pasadeni. Glumačku karijeru započela je 1978. filmom *Stony Island*. Publici je najpoznatija po ulozi komandanta svemirske stanice Aline Nečajeve, u NF serijalima *Zvezdane staze: sledeća generacija* i *Zvezdane staze: duboki svemir 9*. U serijalu *Dosije iks* u prve dve sezone tumačila je ulogu Iksa. U filmu *Hofa* (1992) igrala je u ulozi Džozefin Hofe. Pozajmila je glas Monu Motmi u radio-adaptaciji dela *Povratak Džedaja*. Imala je zapažene uloge u filmovima *Homicide*, *The Prom*, *The Guardian*, *Christmas vacation*, *Postcards from the*

Edge. Glumila je i u TV serijama *L.A. Law*, *Matlock*, *Dirty Dozen IV*. Igrala je u predstavama na Brodveju, u pozorištima Pasadena Playhouse, Old globe, La Jola Playhouse. Snimila je 117 TV serija i filmova (*Phil Spector*, 2013). Autor je dokumentarnog filma *Corporal Jake* (2000) o svom dedi Đorđu Mandušiću, heroju SAD u Velikom ratu, i romana *Ženski rat* (*One Woman's War*, 2012) o srpskoj porodici tokom raspada SFRJ. Živi u Čikagu (Ilinois).

NOGULIĆ, Risto (Trebinje, 1880 – ?), srpski aktivista.

Odrastao je u Hercegovini, ali je u želji za boljim životom emigrirao u Ameriku. Bio je predsednik CŠO i jedan od utemeljivača Crkve Vaskrsenja Hristovog u Čikagu. Upisan je 1942. u vojnu istoriju SAD kao mobilisani vojnik. U to vreme je njegov sin Vojin Nogulić ratovao u Vojsci SAD na frontu u Normandiji. Njegova unuka, glumica Natalija Nogulić, posvetila mu je poglavlje u svom romanu *Ženski rat*. Živeo je u Čikagu (Ilinois).

NOVA GRAČANICA, MANASTIR, posvećen Presvetoj Bogorodici, nalazi se u gradiću Treće Jezero kod Čikaga. Radovi su započeti osvećenjem imanja 1977, nastavljeni osvećenjem temelja 1981. i osvećenjem zvona i krstova 1983. Gradnja je završena 1984. Projektovao ga je arhitekta Milojko Perišić kao vernu kopiju manastira Gračanica sa KiM, zbog čega je hram i nazvan Nova Gračanica, a eparhija Novogračanička. U porti su izgrađeni parohijalni dom, bogoslovija (kum je bio doktor Rajko Tomović) i Dečji dom (kuma je bila Dragica Stoković, predsednica KSS).

Ideja da se izgradi manastir javila se početkom sedamdesetih, kada je episkop Dionisije na američkom sudu izgubio pravo da stoluje u manastiru Sv. Sava u Libertivilu. Tada je odlučeno da Slobodna SPC i njeni vernici tzv. raskolnici izgrade svoj duhovni centar. To je postao manastir Pokrova Presvete Bogorodice (Nova Gračanica), u gradiću Treće Jezero. Izgradio ga je episkop Irinej (Milan Kovačević), koji je među sveštenicima bio poznat kao veliki graditelj. Kum novog srpskog hrama bio je biznismen Slavko Stoković. Sredinom sedamdesetih kupio je 25 ha poplavljenih zemljišta, vernici su sakupili pet miliona dolara i uložili svoj rad. Manastir je ubrzo postao novi hram sabornosti američkih Srba. Od 1984. do 2009. bio je sedište Eparhije za Ameriku i Kanadu i Mitropolije novogračaničke. Danas je sedište Eparhije novogračaničko-srednjozapadnoameričke. U njemu stoluje episkop Longin. Manastir je duhovna škola sveštenstva, sedište eparhije, ima izdavački centar, omladinsku školu, sportski centar, mesto je održavanja velikog Srpskog sabora, sveto mesto za krštenja i venčanja, centar aktivnosti nacionalnih organizacija i turistička destinacija. Zaštićen je od strane države kao kulturno dobro SAD.

NOVA SRBIJA, dobrotvorna organizacija, osnovana 1917. u Bizbiju (Arizona) kao prva srpska dobrotvorna organizacija u Americi. Osnivači su bili Nikola i Mara Čeranović. Među brojnim članovima ove organizacije bile su porodice Paštrović, Brajović, Buđan, Gregović, Malavrazić, Rolović i Zenović. Većina članova poticala je iz Trebinja, Herceg Novog, Risna i Beograda. Članovi organizacije morali su redovno da idu u crkvu. Jedno od pravila organizacije je nalagalo: „Svaki član mora paziti da ne uvredi ili ne osramoti člana, u obavezi je i da izbegne sve što može uvrediti slavu, njegovo ime, imovinu i život. U slučaju da član izgubi posao, on mu mora pomoći da nađe novi.“ Organizacija je radila do 1941.

NOVAK, Yana v. NOVAKOVIĆ, Bojana

NOVAKOV, Ana (Srbija, 1959), istoričar umetnosti.

Diplomirala je na Univerzitetu Berkli, magistrirala na Univerzitetu Dejvis u Kaliforniji, doktorirala na Univerzitetu u Njujorku. Profesor je istorije umetnosti na Koledžu „Sent Meri“ u Kaliforniji i kustos mnogih izložbi u Americi i Evropi. Autor je studija o umetnicima kao

što su Marina Abramović, Denis Adams, Šimon Atje, Toni Labat, Injigo Manglano Ovale, Majkl Rakovic i Andrea Zitel. Istražuje domene arhitekture u Holandiji, Francuskoj, Austriji i Nemačkoj i istoriju evropskog modernizma istočne Evrope 1900–1945. Autor je dela *Veiled Histories: The Body, Place and Public Art* (1997), *Carnal Pleasures: Desire, Contemporary Art and Public Space* (1998), *The Artistic Legacy of Le Corbusier's machine à habiter* (2008) i *Essays on Women's Artistic and Cultural Contributions 1919–1939: Expanded Social Roles for the New Woman following the First World War* (2009). Živi u Kaliforniji.

NOVAKOV, Tihomir (Apatin, 1929), nuklearni fizičar.

Diplomirao je i doktorirao 1958. na PMF-u u Beogradu. Predavao na BU i radio u Institutu za nuklearne nauke „Vinča“. U SAD je otišao 1963. i zaposlio se u Nacionalnoj laboratoriji „Lorens“ u Berkliju, gde je 1972. osnovao Grupu za atmosferske aerosole koja se bavila pitanjima klimatskih promena. Bio je profesor na Pacifičkom univerzitetu Stokton u SAD. Objavio je brojne naučne radove. Od 1991. inostrani je član SANU. Živi u SAD.

NOVAKOVIĆ, Bojana (Beograd, 1981), glumica.

Uselila se u Australiju sa roditeljima 1988. Završila je studije glume, u Holivud stigla 2008. i uzela ime Yana Novak. Posle uspeha u australijskom ostvarenju *Solo* i TV seriji *Satisfaction*, u filmu *Na ivici tame* igra sa Melom Gibsonom. Pozorišnom umetnošću se bavi u Melburnu, filmom u Beogradu (*Optimisti, Šišanje*) i Los Anđelesu (*Devil*). U Sidneju režira srpsku dramu *Porodične priče*, za pozorište u kojem je umetnički direktor. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

NOVAKOVIĆ, Biljana (Požega, ???), vajar, slikar.

Diplomirala je elektrotehniku u Beogradu i primenjenu umetnost u Sidneju. Od 1988. živi u Australiji. Bavi se slikanjem, vajarstvom, keramikom i stvara umetnička dela na platnu. Žena i njen porod su centralne teme njenih radova. Autor je dvadesetak zapaženih izložbi, od kojih je najbolje ocenjena izložba „Ne ostavljaj me“ (2010). Bila je aktivista Srpskog demokratskog društva Australije 1996. Član je Udruženja likovnih stvaralaca Australije. Živi u Sidneju.

NOVAKOVIĆ, Budimir (Beograd, 1952), arhitekta.

Diplomirao je 1975. na Arhitektonskom fakultetu BU. Radio je kao državni projektant. Bio je državni reprezentativac, rekorder u plivanju i vicešampion u džudu. Osnovao je 1990. privatno preduzeće ARCH. Bavi se projektovanjem, grafičkim i primenjenim dizajnom, ilustracijom, pisanjem i fotografijom. Krajem devedesetih bio je glavni arhitekta engleske firme ITE u Turkmenistanu, Kazahstanu, Uzbekistanu i Rusiji, zatim i u nigerijskoj prestonici Abudži. Pisac je dela *Kad su kobasice plesale – iliti zapisi švedskog princa sa Dorćola* i *Nije ono što ste pomislili, ali mi je drago kako razmišljate*. Autor je izložbi umetničkih fotografija „Velika izložba Beograda na automobilima“, „Beograd u Beogradu“, „Crno-belo u koloru“ i „Beograd u čaši“. Živi u Nigeriji.

NOVAKOVIĆ, Ljiljana (Toronto, 1955), producent.

Studirala je žurnalizam i stekla diplomu Američkog udruženja za odnose sa javnošću. Vlasnik je produkcijske kuće za proizvodnju reklama i TV emisija i producent dnevnih TV programa uživo iz Hamiltona i Toronta. Autor je i producent emisija *Little by Little*, *The Sublet*, *It Takes Two*, *Fragments* (2012). Član je hora „Sv. Sava“ i kopredsednik Festivala horova Srpskog pevačkog saveza. Živi u Torontu.

NOVAKOVIĆ, Nevenka Fibi (SAD, 1958), poslovna žena.

Diplomirala je na Smit koledžu u Northemptonu (Masačusets), magistrirala 1988. na Univerzitetu Varton u Pensilvaniji. Radila je kao oficir CIA (1997–2001) i kao viši oficir u Ministarstvu odbrane SAD u Pentagonu. Član je uprave (2001) i direktor (2013) korporacije „Dženeral dajnamiks“. Zauzima 56. mesto na Forbsovoj listi najmoćnijih žena u SAD. Živi u Vašingtonu.

NOVAKOVIĆ, Tihomir (??), advokat.

Završio je srednju školu u Zadru i upisao studije političkih nauka u Hrvatskoj. Kao ratni izbeglica iz Benkovca, sredinom devedesetih, doselio se u Australiju. Bio je aktivan član i predsednik SNS (1999). Diplomirao je poslovni menadžment i pravo. U Advokatsku komoru Australije primljen je 2002. Pravni je zastupnik srpske kolonije u Australiji. Aktivan je u Odboru za odbranu Kapetana Dragana. Član je uprave Srpskog centra Bonirig. Učestvuje u humanitarnim akcijama pomoći srpskom narodu. Živi u Sidneju.

NOVAKOVIĆ, Valentina (Sidnej, 1983), glumica.

Završila je studije arhitekture, ali se bavi glumom. Prva glumačka znanja stekla je u Performing Arts School u Sidneju. Dok je pohađala Makdonald koledž u Sidneju, bila je angažovana u više pozorišnih predstava. Igrala je u *Magbetu* i *Antigoni*. Imala je zapaženu ulogu u popularnoj australijskoj TV seriji *Komšije* (tumačila je lik Nataše Vilijams). Živi u Sidneju.

NOVI ZELAND, ostrvska država u jugozapadnom delu Tihog okeana u kojoj živi oko 3.600 Srba. Najviše ih je u Oklandu, Hamiltonu, Velingtonu i Krajstčerču. Jedan od prvih Srba, moreplovac Nikola Vicković iz Crne Gore, doselio se 1857. Početkom XX v. i između dva svetska rata stizali su srpski doseljenici i zapošljavali se uglavnom kao radnici na velikim farmama ovaca. Masovnije doseljavanje usledilo je posle II svet. rata. U periodu 1948–1952. došlo je 177 doseljenika iz Srbije, BiH i Crne Gore. Dušan Glišić je stigao 1952. sa dva nemačka transporta raseljenih lica poreklom iz Jugoslavije. U vreme rata u SFRJ (1990–1998) uselilo se oko 3.000 Srba. Diplomatski odnosi Srbije sa Novim Zelandom začeti su između dva svetska rata, kada je konzul bio Džon Totić iz Oklanda. Džejms Belić je kasnije bio vršilac konzularnih poslova u Velingtonu. Zvanični odnosi su uspostavljeni 1951. a obustavljeni 1979. jer je Novi Zeland stavljen u nadležnost Ambasade SFRJ u Kanberi (Australija). Prvo društveno organizovanje Srba bilo je preko Jugoslovenskog saveza (1951), koji je imao 130 članova. Među njima su bile porodice Milana Aleksića, Ivana Antonijevića, Đorđa Babića, Ivana Banićevića, Nikole Belića, Petra Brajkovića, Đorđa Dragičevića, Ivana Grbića, Steve Jeličića, Pavla Jovanovića i drugih iz Oklanda i Velingtona. U Oklandu je postojalo i Jugoslovensko dobrotvorno društvo, koje su vodile porodice Belić, Batistić i Vitasović. Socijalistički opredeljeni iseljenici štampali su listove *Nada* i *Slavenski glasnik* i slali humanitarnu pomoć u FNRJ. Klub četnika i ljotićevaca (1952) vodio je predsednik Dušan Glišić, dok je na čelu IB emigracije bio Milan Jelčić. Na gradskom groblju u Velingtonu sahranjen je Srbin Jovan Pavlović, pripadnik novozelandske vojske, koji je poginuo u II svet. ratu.

Sa dolaskom ekonomskih migranata, sredinom osamdesetih, Srbi se organizuju oko klubova. Prvo je osnovan fudbalski klub, potom i Jugoslovenski kosmopolitski klub, Klub Jugoslovena i Klub Dalmatinaca. Stevan Berber je bio sekretar tek osnovanog Jugoslovenskog kluba i voditelj radio-emisije na srpskom jeziku. Preko kluba je uspostavljena veza sa Maticom iseljenika u Beogradu. Kada se SFRJ raspala, iz ovog kluba niklo je Društvo Srba u Oklandu (1996).

Najveći broj Srba okuplja se oko SPC, koja ima crkve Sv. Save u Velingtonu, Sv. kralja Milutina Srpskog u Oklandu i parohiju Sv. Nikola u Krajstčerču. U prestonici su crkvu

podizali sveštenici Petar Radoš i Dušan Kuridža, poverenici Vladimir Raković, Branko Grubješić i Nenad Perošević, Milivoje Petrović i Miša Milovanović. Godine 1968. kupili su katoličku crkvu i preuredili je za pravoslavnu službu. Kasnije su parohiju u Velingtonu vodili sveštenici: Ilija Dragosavljević (1974), Nedeljko Milanović (1983), Miroslav Popović, Zoran Ivanić, Petar Damnjanović, Milorad Lončar, Saša Radočić, Lazar Caran i paroh otac Sava Antić (2014). Pri Crkvi Sv. Save su KSS, folklorna grupa „Sokolići“ i hor „Voks Serbikus“, koji vodi dirigent Mima Nikolić. Osnivanju parohije SPC u Oklandu (1995) doprineo je otac Petar Damnjanović, kome se pridružio prota Milorad Lončar. Prvi stalni sveštenik, Saša Radočić, rukopoložen je 2000. Tada je postavljeno i prvo povereništvo: Miladin Bošković, Vladimir Bojović i Mita Milovanović. Imaju zajednički srpsko-ruski hor i orkestar „Balkanika“.

Znameniti Srbi u Velingtonu su: Nenad i Milka Panić, beogradski pulmolog Miloš Tucaković, mašinski inž. Svetolik Lazarević, ekonomista Zoran Trajković, Dušanka Mladenović, zaposlena u Ministarstvu za socijalni razvoj. Poznati aktivisti su: Vojo Krtolica, Milivoj Vujanović, slikar Petar Bizumić, Šuman Mitić i Slobodan Boba Stefanović. U Oklandu su po proizvodnji suvog mesa bili poznati mesar Dušan Božić (poreklom iz Rume, uselio se 1990), i Marko Stanišić (poreklom iz Dalmacije). Vršački doktor i bivši srpski poslanik Vlatko Petrić bio je predsednik SPO za Novi Zeland. Biznismen Branko Grubješić, koji se doselio 1960, sedam puta je bio predsednik crkvene opštine. Nebojša Joveljić iz Papakura radi u Oklandu kao inženjer, a Dragan Serdar je svetski kuvar i avanturista. Najuspešniji srpski poslovni ljudi u Oklandu su Vojislav Krtolica i porodica Bošković. Ana Ivanović je umetnički savetnik u galeriji u Oklandu.

Srpsku zajednicu u Krajstčercu čine srpski aktivisti Dejan Arsić, Dejan Mitrović, Dragan Stanković i Nada Miljković. Novi Zeland je utočište glumice Merime Isaković i biznismena Zorana Trajkovića. Saša Jojić je bivši vojni padobranac, a Jovan Popović odgajivač rasnih konja. Najstariji Srbin je Životije Milosavljević.

NOVKOVIĆ SPASOJEVIĆ, Ljiljana (Prokoplje, 1954), novinar.

Srednju ekonomsku školu je završila u Srbiji, a 1974. otišla u Australiju. Završila je tri stručna kursa iz finansija. Od 1975. radila je kao voditelj programa i novinar u Srpskoj redakciji SBS. Bila je saradnik srpskih listova *Novosti* i *Naše novine*. Objavljivala je vesti iz Srpske zajednice i intervjuje sa uglednim ličnostima. Učestvovala je u organizaciji srpskih manifestacija i humanitarnih akcija. Živi u Sidneju.

NOVOSTI, srpski list koji je osnovao, 1963. u Melburnu, biznismen Žika Nikolić s ciljem da informiše srpsku zajednicu i okuplja Srbe. Prvi saradnici su bili Aca Nikolić, Vojkan Gavrilović, Vladimir. Šiljegović, Aleksandar Ivezić, kasnije Milan Ninović, Ljiljana Spasojević i Joca Gajeskov. Osamdesetih su imale tiraž i do 10.000 primeraka, jer su ih čitali i Srbi i Hrvati. Nikolić je devedesetih prodao list i redakcija se preselila u Sidnej. Danas su *Novosti* najstarije srpske novine u Australiji i izlaze sredom na 32 strane. Njihov vlasnik je Grk, a redakcija uglavnom prenosi informacije iz srpskih medija.

****Nj**

NJEGOŠEV DAN, svečanost koja se od 1934. održava jednom godišnje, početkom septembra, u gradskim parkovima i srpskim portama i salama. Ovu manifestaciju je ustanovilo SIKD „Njegoš“, a centralna proslava se održava u Klivlendu. Na ovaj dan kazuju se stihovi iz dela Petra Petrovića Njegoša, a crkveni hor „Njegoš“ (osnovan 1930, prerastao u Srpsko pevačko društvo) tada izvodi svoj tradicionalni Godišnji koncert duhovne muzike.

Okuplja i druge srpske umetnike, članove muzičkih i folklornih grupa, kao i srpski narod iz Parme, Akrona, Lorena, Barbertona, Kentona i drugih okolnih mesta. Gosti su ugledne ličnosti iz javnog i političkog života SAD i Srpske zajednice, kongresmeni Denis Kušanić i Džordž Vojnović, počasni konzul Aleks Mačeski. Svečanost je prerasla u srpsko-američki dan, jer u njoj učestvuju i Srbi i Amerikanci i vijori se srpska trobojka na državnim zdanjima u Klivlendu. Njegošev dan organizuje se i u Australiji i Kanadi.

NJEGOŠEVA AKADEMIJA, svečanost CKUD „Njegoš“, prvi put održana 1978. u Komjuniti centru u Sindeju. Podržana je od Matice iseljenika Crne Gore i Matice iseljenika Srbije s ciljem da se afirmišu lik i delo Petra Petrovića Njegoša i srpska duhovnost i kultura u Australiji. Njegoševe biste kao simbol akademije izradio je Ratko Danilović iz Melburna. Održava se u Sidneju, Melburnu i Kanberi krajem februara i u svečanim prilikama, povodom obeležavanja velikih istorijskih događanja. Gosti su ugledni duhovnici i intelektualci iz Crne Gore i Srbije.

NJEGOŠEVA NAGRADA, priznanje CKUD „Njegoš“ ustanovljeno 1978. u Sidneju, na inicijativu Slobodana Lazovića, s ciljem da se podstiče i afirmiše književnost srpskih doseljenika. Nagrada je zlatna medalja, Njegoševa bista, diploma i knjiga. Prvu Njegoševu nagradu dobila je pesnikinja Suada Bernhardt, poreklom iz Brčkog. Drugu nagradu je dobio Ljubo Vasov Vučurović, a treću Ivanka Serdarević. Potom su ovu nagradu dobijali: Dana Vuković, Andrej Gustav Marčok, Olga Sokač, Kondor Valentino, Milan Mijušković, Aco Siljanovski i Živorad Jovanović. Najčešće nagrađivani pisac je Slavko Šparovac Černi iz Melburna.

NJU DŽERZI, savezna američka država u kojoj živi oko 5.000 Srba, nastanjenih u gradovima Paterson, Elizabet i Džerzi Siti. Njihov društveni život odvija se u parohijama Sv. Jovana Krstitelja, Sv. velikomučenika Georgija i Sv. Vaskrsenja Gospodnjeg. Osnivač patersonske parohije bio je otac Dragoljub Cokić. Formiranje CŠO odobrio je vladika Sava 1975. Prvi predsednik je bio Milan Gošin. Kupljen je hram Sirijske pravoslavne crkve i pretvoren u srpski. Prota Dragoljub je službovao do 1992, kada ga zamenjuje sveštenik Toma Stošić, posle koga 2012. dolazi sadašnji paroh Vladislav Radujković. Ovde je godinama bila aktivna folklorna grupa „Dukati“. Danas aktivno radi KUD „Drina“ sa više od 40 članova. FK „Beli orlovi“ je osvajao više srpskih fudbalskih turnira u Americi i Kanadi i član je američke fudbalske lige istočnog područja Nju Džerzija. Kod grada Houpp, 1995. kupljeno je 50 ha imanja na kojem je sagrađena zgrada u znaku krsta, crkvena sala i dva igrališta. Parohija u Patersonu ima 70 članova. Oni u crkvi i na Srpskom imanju organizuju proslave Božića, Uskrsa, Vidovdana, slave hrama, Duhovni sabor, Festival srpskog folklora, Petrovdanski fudbalski turnir, Narodni piknik, Krajiški dan, koncerte narodne i ozbiljne muzike. CŠO u Elizabetu formirana je 1959. Crkva je osveštana 1961, a novi toranj i zvono dograđeni su 2005. U njoj službuju sveštenici Živko Velimirović i Zoran Radović. U trećoj parohiji sveštenik je Predrag Mičić. Sve tri parohije sarađuju, pa na njihovo bogoslužjenje i proslave dolaze na hiljade ljudi. Ugledni Srbi su Pavle Topalović, lekar i humanista, i Marko Sokolić, načelnik grada Fort Li.

NJU ORLEANS, najveći grad američke savezne države Luizijane u kojem živi oko stotinu srpskih porodica. Prvi doseljenici su stizali krajem XIX v., ali su se potom raselili širom Amerike. Poticali su iz Crne Gore i Dalmacije i trudili se da sačuvaju svoj slovenski identitet. Na predlog Milorada Draškovića, formirali su 1874. potporno društvo „Sjedinjeno slovinsko društvo od dobročinstva u Nju Orleansu“. Prvi predsednik je bio Jovan Radović, a sekretar Risto Vukasović. Dobrotvorno društvo „Sv. Sava“ formirano je 1900, a 1907. i društvo

„Onogošt“. Kada je Amerika ušla u Veliki rat, mala srpska kolonija dala je 40 dobrovoljaca za Srpsku vojsku. Zbog pomoći otadžbini formirana je 1917. i „Jugoslovenska liga“. Njeni članovi su bili Đorđe Traživuk, K. Salatić i Vaso Rusović, poreklom iz Kotora. Njegov potomak Gregori Rusović danas je operativni direktor najveće pomorske kompanije „Transoceanic Trading and Development Company LCC“, predsedavajući borda direktora Luke Nju Orleans i počasni konzul Republike Srbije. Goran Vasiljević je potomak srpskih gastarbajtera iz Nemačke, bivši teniser, koji je ovde magistrirao ekonomiju na Univerzitetu Tulon. Grad je privlačan za srpske studente i sportiste. Novu generaciju doseljenih predvodi odbojkašica Katarina Raičević, zvezda OK „Louisiana State University“ iz Baton Ruža. Ana Prvirat iz Beograda i Milica Golubović iz Novog Sada su studentkinje i odbojkašice OK „SUNO University“. Brucoš Jelena Vujičić iz beogradskog „Radničkog“ stigla je na studije i igra za OK „Xavier University“.

NJUJORK, američki grad na obali Atlantika, osnovan pod imenom Novi Amsterdam, dugo je bio luka za doseljavanje Evropljana. Njegova ostrva Elis i Long Ajlend bila su prve stanice na putu siromašnih Srba prema bogatoj Americi. Godine 1848. ovde je stiglo 200 Srba, a danas ih ima oko 15.000. Najviše ih je u opštini Kvins. Na okupljanju Srba prvi je radio Mihajlo Pupin, koji se doselio 1874. On je sa rođakom Svetozarom Grginom formirao udruženje „Srbobran“ 1907. Godinu dana kasnije imenovan je na predlog Pavla Hadži Pavlovića za prvog čoveka Slovenskog useljeničkog društva u Njujorku, koje je imalo svoju kancelariju za prijem doseljenika u 23. ulici. Bio je potom osnivač „Sloge“, Saveza sjedinjenih Srba Amerike (sa 11.000 članova), potom i SNO, organizator u prikupljanju materijalnih sredstava, opreme i medicinske pomoći, kao i dobrovoljaca iz SAD za I svet. rat. Tako je Njujork izrastao u politički centar američkih Srba.

Posle II svet. rata političar Slobodan Jovanović je ovde osnovao Jugoslovenski narodni odbor (JNO) s ciljem da objedini jugoslovensku emigraciju i iseljenišvo. Kao odgovor na neuspeh JNO, Konstantin Fotić je u Njujorku 1947. formirao Srpski nacionalni odbor, želeći da ujedini srpsku političku emigraciju, u čemu, takođe, nije uspeo. Sledeći ovu ideju, formiran je 1961. novi Srpski nacionalni odbor. Za predsednika je izabran dr Milan Gavrilović. Predsednik SKK „Sveti Sava“, dr Slobodan Drašković, prebacio je 1982. direkciju kluba iz Čikaga u Njujork. Ovaj ugledni srpski klub je potom godinama vodio Aleksandar D. Obradović, beogradski oficir, humanista i pravoslavac. Na čelu srpskih nacionalnih organizacija bili su ugledni emigranti: Tika Topalović, četnički vođa i garant za useljavanje hiljada Srba u SAD; Đorđe Vujinović, američki heroj; magistar Ilija Lubarda; publicista Miodrag Miša Beljaković; Dušan Kaličanin, profesor interne medicine u Univerzitetskoj bolnici i Boško Radonjić. Od mlađih tu su bili profesor dr Sanja Popović i advokat Dušica Protić. Oni su bili prvaci SNO, društava „Njegoš“ i „Ravnogorac“, SPO, SOPO i KSU. Njujork je bio prebivalište srpske kneginje Jelisavete Karađorđević, koja je ovde gradila poslovnu karijeru, i kralja Petra II Karađorđevića, kada je krajem šezdesetih prešao iz Engleske u Ameriku.

Iz Beograda su osamdesetih godina otišli i Prvoslav Davinić i Dušan Dragić kao predstavnici SFRJ u OUN. Početkom devedesetih novinar i biznismen Vuk Jovanović, Dušan Ždrale, najbolji srpski student Lidija Lukić, Radmila Knežević, Goran Debelnogić, Nikola Miljković i Stanko Petrović i njihova organizacija „Američki Srbi“ održali su seriju demonstracija u Njujorku pred redakcijama velikih listova, ispred TV stanice CNN i pred zgradom OUN. Milan Lukić, osnivač Srpskog radija, i danas sa sinom Aleksandrom Lukićem vodi tu medijsku bitku. Petar Makara je vlasnik veb-stranice „Srpska mreža“, čiji je cilj širenje istine o srpskom narodu.

Na prostoru grada nalaze se dve parohije SPC, Sv. arhiđakon Stefan u Lakavani i Sv. Sava u 25. ulici na Menhetnu. **Parohija u Lakavani osnovana je 1916. Opština je formirana u naselju**

Vest Seneka, kod Bafala, tako što su se ujedinila dva srpska društva – Sv. Stevan i Balkan. Za paroha je 1916. imenovan Sava Vojvodić. Obuhvata prostor od Njujorka preko Bafala i Ročestera do Nijagara Falsa. Prva crkva je sagrađena i osveštana 1918. na dan Sv. Stefana. Novi hram je sagrađen 1959. zajedno sa parohijskim domom i kulturnim centrom. Parohija ima KSS, klub majki, hor, folklornu grupu i penzionerski klub. Opslužuje je sveštenik Rastko Trbuhović. Upravu CŠO vode predsednik Sofija Zdjelar Vuslić, potpredsednici Majkl Munić i Milo Vuslić i sekretar Radovan Majstorović. Hram Sv. Save je od 1982. zaštićeni spomenik kulture SAD. CŠO je osnovana 1940. Crkva sagrađena još 1855, otkupljena je i pretvorena u pravoslavni hram 1943. Danas je centar duhovnih i kulturnih zbivanja. Ovde se za Božić i Uskrs okupi i po 3.000 Srba. Paroh Đokan Majstorović organizuje izložbe o Hilandaru, Nikoli Tesli, Mihajlu Pupinu i Velikom ratu. **na drugo mesto**

U Njujorku su živeli i radili srpski geniji Mihajlo Pupin i Nikola Tesla. Prvi je imao svoju laboratoriju na Univerzitetu Kolumbija, a drugi laboratoriju na Long Ajlendu. Mnogi ugledni Srbi su danas članovi Teslinog memorijalnog društva, koje predvodi dr Ljubo Vujović. Član društva je i jedini krvni rođak srpskog genija Vilijem Terbo. Oni su se izborili da Nikola Tesla u Njujorku dobije svoju ulicu, spomen-ploču na hotelu „Njujorker“ i spomenik u Nijagara Folsu.

Ugledni intelektualci su bili pisac i izdavač Vladimir Vilijem Jovanović, kao i literata Đorđe Vid Tomašević. Stevan Stiv Tešić je slavni pisac i dobitnik Oskara za scenario filma *Osamostaljivanje*. Dušan Čarls Simić je pesnik, romanopisac i profesor, osvajač Pulicerove nagrade, koju je tri puta osvajao i novinar Volter Bogdanić. Profesor Radmila Milentijević je predavala istoriju na Gradskom koledžu, dr Marko V. Jarić je svoju karijeru svetskog fizičara izgradio u Gradskom koledžu. Ovde je život okončao doktor Rajko Medenica, pionir u lečenju karcinoma. Dr Dušan Kosović, psihoanalitičar i neuropsihijatar, član SANU i Njujorške akademije nauka, vlasnik je Centra za stres i autor studije *Problemi adaptacije Jugoslovena na američku kulturu*. Slavu pisca ovde su dotakle Maja Herman Sekulić, dr Zorka Milić, profesor svetske književnosti na Njujorškom univerzitetu, i Beograđanka Nataša Radojčić Kejn.

Intelektualnoj eliti pripadaju fizičar Lidija Živković sa Univerziteta Kolumbija, ilustrator Mirko Ilić, slikari Ljiljana Marković, Nadežda Prvulović, Radovan Mića Trnavac i Vlasta Stefanović, vajar Slavoljub Vava Stanković, džez pijanista Mikan Zlatković, kompozitorica Milica Paranosić, režiser Aleksandar Mandić, Ivan Ilić, direktor filmskog studija „Monteceres“, pisac, biolog, lekar dr Dragomir Stevanović, kolumnista Anka Radaković, književnik Milan Oklopčić, galerista Dušica Kirjaković, dizajner Kosta Kostić, primarijus dr Danilo Vojvodić, dr Vasa Purlija, profesor političkih nauka dr Sanja Popović, dr Ljubo Vujović. Miloš Sekulić se probio kao arhitekta i projektant, Dejan Đorđević kao autor dokumentarnih i propagandnih filmova za koje je dobio nagradu „Emi“. Tanja Delić je vlasnica međunarodnog lanca kompanija „Unibros Holdings“ i predsednica Fondacije „Mir“, koja se bavi se promocijama srpskih pozorišnih predstava među iseljenicima. Beograđanka i ratni izbeglica Snežana Anderson se proslavila kao broker i jedan od najtraženijih agenata za nekretnine. Glumac Žarko Laušević je ovde bio u izbeglištvu, a glumica Katarina Radivojević na privremenom radu. Srbi se okupljaju oko zavičajnog kluba „Beograd“ u Ridžvudu i oko FK „Srbija“, koji je nekada vodio Vladimir Bogičević. Na sportskom planu najviše se afirmisao Bogdan Jovičić, koji je na Marist koledžu napravio karijeru trenera i direktora. Slavu restorana „Skadarlija“, koji su vodili Dragan Šutović, Miodrag Miljanić i Mijat Božović, zasenio je danas srpski restoran „Kafana“ čiji je vlasnik Vladimir Ocokoljić iz Beograda.

NJUJORKER, HOTEL, otvoren je 1930. na Menhetnu, na uglu 34. ulice i 8. avenije u Njujorku. Nikola Tesla je u ovom hotelu živeo do smrti (1943). Tesla je u Njujork došao

1884. Živeo je u hotelima „Metropolitan“, „Kuća Astor“, „Kuća Hofman“, „Gerlah“, „Valdorf Astoria“, „Menhetn“, „Sv. Redžis“, „Margveri“, „Pensilvanija“, „Guverner Klinton“. Od 1933. živeo je u apartmanu hotela „Njujorker“, koji se sastojao od dve sobe, broj 3.327 i broj 3.328. Njegov lični nameštaj činili su mesingani krevet, metalni orman, frižider, dva metalna sekretera i sef. Na ovim stvarima i na ličnim predmetima bili su njegovi inicijali. Ljudi koji su ga posećivali često su ga pitali: „Kako možete da živite u ovolikoj buci?“ On bi im kratko odgovarao: „Buka je stvaranje.“ Na ulazu u hotel nalazi se Teslina bronzana spomen-ploča, koju je postavilo Teslino memorijalno društvo. Na vratima sobe broj 3.327 je ista takva ploča, ali od plastike. Poslednjih godina u hotelu se na godišnjicu Tesline smrti, 6. i 7. Januara, održava Memorijalna konferencija o Nikoli Tesli. Od januara 2015. u holu ispred apartmana stoji bista srpskog genija. Nju je upravi hotela poklonila Teslina naučna fondacija iz Filadelfije.

****O**

OBIČAN, Lazar (Beograd, 1944), slikar.

Završio je gimnaziju u Dubrovniku i apsolvirao na Arhitektonskom fakultetu BU (1968). Umetničku karijeru gradio je u Parizu, Frankfurtu (1970) i Americi (1973). Radi grafike, kolaže i tapiserije. Izlagao je u Americi, Evropi i Beogradu (1990) na izložbi „Likovno stvaralaštvo Srba u svetu“. Očevim stopama nastavio je i njegov sin Jovan Običan, poznat po srpskim motivima u svojim delima. Živi na Floridi.

OBILIĆ, kulturno-obrazovni klub, osnovan u Čikagu 1878. na inicijativu Ivana Vučetića. Činili su ga Bokelji i Dubrovčani, Srbi iz Hercegovine i Crne Gore. Oni su organizovali proslavu Vidovdana i Savindana uz gusle i narodne pesme. Zbog porasta broja članova klub je 1881. prerastao u „Prvo crnogorsko dobrotvorno društvo“, koje je od Kraljevine Srbije tražilo da im SPC pošalje sveštenika. Po odluci mitropolita beogradskog Mihaila, došao im je 1892. u kratku posetu arhimandrit Firmilijan. Prvi put su u Čikagu razvili srpsku zastavu 1893, kada su u vreme održavanja Kolumbove međunarodne izložbe dobili priliku da se predstave kao etnička grupa.

OBILOVIĆ, Robert (Bjut, 1940), ragbista, trener.

Kao učenik srednje škole u Bjutu igrao je ragbi i košarku, što je nastavio i na Univerzitetu Montana kao student. Takmičio se u Kanadskoj fudbalskoj ligi u ragbiju (1959–1961) i u Američkoj koledž ligi u košarci (1960–1962). Karijeru igrača ragbija završio je 1967. u klubu „Ottawa Rough Riders“. Bio je član tima Istočne obale Amerike (1965) i imao sportski nadimak „Ludi Pas“. Po okončanju igračke karijere, posvetio se trenerskom zanatu. Vodio je „Toronto Argonauts“ (1982–1995) i „BC Lions“ (1992). Potom je bio klupski menadžer i administrator u Torontu i Hamiltonu. Karijeru je okončao 2012. u „Hamilton Tigar Cats“.

OBRADOVIĆ, Aleksandar (Mionica, 1922 – Beograd, 2000), fudbalski menadžer.

Tokom II svet. rata bio je pripadnik četničkog pokreta i 1942. zatočenik u logoru Banjica. Uspeo je da pobjegne iz logora u Australiju, odakle se vratio 1944. Završio je studije medicine i radio kao profesor. Učestvovao je u formiranju FK „Crvena zvezda“ i u izgradnji stadiona na Topčiderskom brdu. Afirmisao je fudbalsku generaciju Vladimira Beare i Dragoslava Šekularca. Bio je stalni gost restorana „Madera“ u kojem su ga kolege fudbalski radnici, kao lekara i eksperta za fudbal, prozvali „DR. O“. Progonili su ga beogradski komunisti kao četnika i tehnomenadžera, odn. kapitalistu. Emigrirao je u SAD 1966. Bio je pionir fudbalske igre u SAD, oformio je Fudbalsku ligu u Kaliforniji i FK „San Francisko Klipers“. Bitno je

uticao da se mnogi srpski fudbaleri, treneri (npr. Ivan Toplak) i sportski radnici angažuju na razvoju velikog i malog fudbala u Americi. Njegovom zaslugom, za dve decenije u SAD je stvoreno 30.000 mladih fudbalera. Početkom osamdesetih vratio se u Evropu i kao član FIFA bio administrator u slovenačkoj „Olimpiji“ i u španskoj „Valenciji“. Imao je svoj restoran u Ljubljani i kafanu u Santa Moniki. Bio je prvi licencni fudbalski menadžer u SFRJ. Politički nikada nije rehabilitovan. U Muzeju FK „Crvena zvezda“ postoji stalna postavka o njemu.

OBRADOVIĆ, Aleksandar D. (Beograd, 1909 – Njujork, 1990), ???.

Završio je Višu vojnu školu i Generalštabni ispit Vojne akademije. Bio je kapetan I klase, šef Operativnog odseka Kosovske divizije JKV. Zarobljen je 1941. i deportovan u Nemačku. Kao raseljeno lice živio je u Francuskoj i Nemačkoj. Emigrirao je 1951. u SAD. Bio je član SKK „Sveti Sava“, SNO i dobrotvorne organizacije „Srpski rilif“, aktivan u Odboru za zbrinjavanje doseljenika i u upravi CŠO Sv. Sava. Bio je saradnik lista *Srpska borba*. Učestvovao je u organizaciji demonstracija protiv Josipa Broza u Njujorku (1963) i Vašingtonu. Autor je *Istorije ratova Kraljevine Srbije*. Živeo je u Njujorku.

OBRADOVIĆ, Biljana (Bitolj, 1961), filolog, pesnik.

Završila je školu „Pajnvud“ u Solunu (1975), englesku gimnaziju „Katibal“, školu „Džon Konon“ u Bombaju (1980) i studije engleskog jezika na Filološkom fakultetu BU (1987). Predavala je engleski jezik u beogradskoj školi „Milica Pavlović“. Otišla je 1988. u Ameriku. Magistrirala je 1991. na Univerzitetu Komonvelt u Virdžiniji, doktorirala 1995. engleski i kreativno pisanje na Univerzitetu Nebraske u Linkolnu. Radila je kao profesor u Linkolnu, na Univerzitetu Drejk u De Mojnu, Gradskom koledžu u Delgadu, Univerzitetu Lojola, Univerzitetu Tulejn i Univerzitetu Notr Dam. Predaje kreativno pisanje na Univerzitetu Havijer u Nju Orleansu u Luizijani. Autor je zbirki pesama *Le Riche Monde, Frozen Embraces, Little Disruptions* (2012) i *Three Poets in New Orleans*. Prevodi američku poeziju na srpski jezik. Dobitnik je Nagrade „Rastko Petrović“ i drugih književnih nagrada. Živi u Nju Orleansu (Luizijana).

OBRADOVIĆ, Dositej (Stilton, 1922 – Los Anđeles, 2001), sveštenik.

Rođen je kao Dragan Obradović. Diplomirao je na Univerzitetu Lojola i na Bogoslovskom fakultetu u Libertivilu. Đakon je i paroh Crkve Sv. Nikola u Lebanonu (Pensilvanija). Bio je prvi sveštenik parohije SPC u Bjutu 1942, paroh Crkve Sv. Nikola u Džonstonvilu, administrator parohije Sv. Sava u Pitsburgu. U San Francisku je 1945. osnovao novu parohiju Sv. Jovan Krstitelj, školu i hor. Bio je administrator parohije Sv. Đorđe u Ouklendu (1954). Aktivno je radio u Džeksonu, u crkvi i omladinskom kampu, kao i u parohijama u Sakramentu i Freznu. Opsluživao je i parohije u Vašingtonu, Rinu, Bjutu, Vankuveru i Bejkersfildu. Bio je član Eparhijskog saveta SPC u Kaliforniji i Komonvelt kluba u San Francisku. Godine 1985. seli se sa porodicom u Los Anđeles i, do kraja života, služi u parohiji Sv. Sava.

OBRADOVIĆ, Džejms R. (Los Anđeles, 1953), ragbista.

Sportsku karijeru započeo je 1970. kao student Koledža Južne Kalifornije. Profesionalni ragbi igrač postao je 1975. u „New York Giants“. Nastupao je za „San Francisco 49ers“ (1976–1978) i za „Tampa Bay Buccaneers“ (1979–1983). Ušao je u istoriju NFL. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

OBRADOVIĆ, Džejms T. (Kentaki, 1949 – ???, 2012), bejzbol igrač.

Odrastao je u porodici srpskog oficira u Fort Kambelu, a školovao se u Fort Noksu. Kao student, zaigrao je 1967. bejzbol za klub „Minnesota Twins“. Služio je Vojsku SAD u bazi u

Nemačkoj (1972) i po povratku postao profesionalac u „Houston Astors“ (1978). Igrao je potom tri sezone u Ligi Meksika i 1981. napustio bejzbol. Živeo je u Lankasteru (Pensilvanija).

OBRADOVIĆ, Edvard (Melroz Park, 1940), ragbista.

Završio je Univerzitet u Illinoisu. Kao student igrao je ragbi u kanadskim timovima „B.C. Lions“ i „Calgary Stampeders“, a 1962. je postao profesionalac u klubu „Chicago Bears“. Igrao je devet sezona, osvajao šampionat NFL, a karijeru završio 1971. Osnovao je 2009. prvi sportski sajt kluba „Chicago Bears“. Uvršćen je u Kuću slavnih ragbista. Živi u Čikagu (Illinois).

OBRADOVIĆ, Lidija (???) , novinar.

Odrasla je i školovala se u Srbiji. Radila je kao novinar kuće „Politika“. Bila je novinarka redakcije za srpski jezik Kineskog internacionalnog radija. Dobitnica je treće nagrade na takmičenju stranih pisaca na temu „Ja sam ljubitelj Kine“. Autor je knjiga *Biti gej u Srbiji i Kineski kuvar zdravlja*. Dobitnica je nagrade za borbu protiv seksualnog i rodnog nasilja (2010). Živi u Kini.

OBRADOVIĆ, Milenko Majk (Čačak, 1933), ugostitelj.

Poreklom je iz sela Baluge, odakle je 1947. emigrirao u SAD. Decenijama se bavio ugostiteljstvom. Inicijator je kupovine i organizovanja srpskog imanja (oko 50 ha) kod grada Houp, na granici država Njujork i Pensilvanija. Nakon izgradnje doma kulture, crkvene sale i igrališta, gde se održavaju mnoge srpske manifestacije, imanje je 2010. nazvano „Mala Srbija“. Aktivan je saradnik FK „Beli orlovi“ iz Njujorka. Živi u Džerzi Sitiju (Nju Džerzi).

OBRADOVIĆ, Milorad (Čačak, ???) , biznimen.

Odselio se 1992. u SAD, gde je razvio sopstveni biznis. Osnovao je Udruženje Čačana sa 60 članova, koje je imalo veliki broj humanitarnih akcija za prikupljanje novčane pomoći rodnom kraju. Zajedno sa parohijanima iz Njujorka i Nju Džerzija finansirao je Dom slepih i Udruženje distrofičara i paraplegičara u Čačku. Za humanitarni rad dobio je Zahvalnicu opštine Čačak (2014). Živi u Njujorku.

OBRAZ, narodni pokret osnovan u Sindeju 2004. kao ogranak Otačastvenog pokreta Srbije. Poverenik je bio Nemanja Mrđenović, koji je imao značajnu podršku pravoslavnog sveštenstva i SPC u Australiji. Organizovao je javne proteste protiv satanizacije srpskog naroda u australijskim medijima, tribine i konferencije o srpskom pitanju, na kojima su gosti bili dr Marko Marinković i prota Srba Miletić. Predstavnici „Obraza“ su gostovali u radio-programima na srpskom jeziku i bili sveprisutni u srpskoj štampi na Petom kontinentu. Pokret je učestvovao u radu mobe na imanju Srpskog pravoslavnog koledža „Sv. Sava“ u Sidneju, koje se uređivalo za posetu patrijarha Pavla (2004). „Obraz“ je u Australiji prestao da radi 2006.

OBREHT BARJAKTAREVIĆ, Tea (Beograd, 1985), pisac.

Zbog rata se sa porodicom selila na Kipar, Egipat i SAD (1997). Studirala je na Univerzitetu Južna Kalifornija, a diplomirala kreativno pisanje na Univerzitetu Kornel. Proslavila se romanom *Tigrova žena* za koji je dobila britansku nagradu „Oridž“ (2011). Njene kratke priče objavljene su u *Njujorkeru*, *Atlantiku*, *Harpersu* i *Gardijanu* i uvrštene u *Antologiju najboljih američkih kratkih priča*. Magazin *Njujorker* je uvrstio u grupu 20 najboljih američkih pisaca fikcije ispod 40 godina. Na internetu aktivno učestvuje u polemikama o srpskom nacionalnom pitanju. Živi u Njujorku.

ODBOR ZA ZAŠTITU KAPETANA DRAGANA, srpsko udruženje osnovano 2006, posle hapšenje Dragana Vasiljkovića u Melburnu na osnovu hrvatske poternice i optužbe za navodno počinjene ratne zločine devedesetih u Kinskoj Krajini. Registrovano je kao udruženje „Srbi za pravdu i demokratiju“ s ciljem da pruži pravnu zaštitu i nacionalnu podršku Kapetanu Draganu. Članovi su: Đorđe Bubalo, Igor Elezović, Petar Dobrić, Branka Dutina, Saša Milanović, Tihomir Novaković, Svetlana Anja Petrović, dr Marko Marinković, Denis Milić, dr Ivana Milanović, Dragan Milovanović, Branislav Šukara, Žiko Mijić, Dušan Mijatović, Mile Vukojčić, Zoran Vasiljević, Aleksandar Čupić, Ilija Glišić, prota Đuro Đurović i mnoge druge srpske patriote. Organizuju javne tribine i proteste u srpskoj koloniji i širom Australije. Sedište je u Sidneju.

OGLEDALO, srpski časopis osnovan 2001. u Čikagu s ciljem da okuplja i informiše američke Srbe i Srbe širom rasejanja o aktuelnim zbivanjima. Registrovan je u SAD od nazivom *Ogledalo – Serbian Mirror*. Štampa se u 10.000 primeraka. Osnivač i glavni urednik je Slavica Petrović. Saradnici lista su srpski intelektualci, poslovni ljudi i humanisti iz SAD, Republike Srpske i Srbije. Ima dopisnike u srpskim zemljama i dijaspori. Aktivno učestvuje u radu Srpskog filmskog festivala, Muzeja Sv. Sava, u humanitarnim akcijama pomoći srpskom narodu i drugim srpsko-američkim manifestacijama. Sedište redakcije je u Čikagu.

OKLOBDŽIJA, Vojin (Beograd, 1948), inženjer računarstva, univerzitetski profesor. Diplomirao je 1971. na ETF-u, 1978. magistrirao računarstvo na Univerzitetu u Kaliforniji, gde je 1982. doktorirao kompjuterske nauke. Radio je kao: istraživač i predavač na BU, istraživač na Kalifornijskom univerzitetu u Los Anđelesu –UCLA (1977–1982), gostujući profesor na Univerzitetu Berkli (1988–1990), u Južnoj Koreji (2003), u Švajcarskoj (2004), šef Katedre za računarsko inženjerstvo na Sidnejskom univerzitetu (2005–2007), na Univerzitetu u Teksasu (2007–2010), profesor na Državnom univerzitetu Novog Meksika. Bio je član istraživačkog tima, konstruktor i savetnik u kompanijama „Soni“, „Hitači“, IBM“, „CEO“; osnivač kompjuterske laboratorije na UCLA, predsednik „Circuits and Systems Society“ i „Silicon Analytics Inc.“ u San Francisku. Autor je 220 publikacija, 6 knjiga, 33 patenta, 7 tehničkih rešenja i 120 radova za konferencije. Dobitnik je brojnih naučnih nagrada. Živi u Kaliforniji.

OKLOPDŽIĆ, Milan (Beograd, 1948 – San Francisko, 2007), pisac. Diplomirao je 1973. dramaturgiju na beogradskom FDU i magistrirao 1976. na Kalifornijskom univerzitetu. Emigrirao je 1991. sa porodicom u SAD. Bio je stipendista PEN centra Amerika i Karnegijeve fondacije. Autor je 7 pozorišnih predstava, dvadesetak radio i TV drama i 4 romana (*CA. Blues*, 1981; *Video*, 1982; *Metro*, 1983; *Horseless*, 1986). U SAD je bio poznat kao Mika Oklop. Dobitnik je Nagrade „Miloš Crnjanski“ i mnogih drugih priznanja. Živeo je u San Francisku (Kalifornija).

OKSENBERG, Katarina (Njujork, 1961), glumica. Starija ćerka kneginje Jelisavete Karadorđević i biznismena Hauarda Oksenberga. Završila je Univerzitet Kolumbija. Karijeru je započela 1982. ulogom princeze Dajane, a proslavila se likom Amande Karington u TV seriji *Dinastija* (1984–1986). Igrala je u 45 filmova i TV serija (*Baywatch*, *Watch Over Me*, *The Dog Who Saved Christmas Vacation*, *Higher Mission*). Učesnik je humanitarnih akcija pomoći srpskom narodu. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

OKSENBERG, Kristina (Njujork, 1962), pisac.

Mlađa ćerka kneginje Jelisavete Karađorđević i biznismena Hauarda Oksenberga. Odrasla je u V. Britaniji, gde je završila Oksfordsku gimnaziju. Diplomirala je književnost i umetnost na Univerzitetu u Koloradu. Radila je kao službenik i kao promoter umetničkih događaja. Autor je romana *Kraljevsko plavo*, memoarske beleške *Zemlja moje majke* i zbirke priča *Život je kratak*. Živi u Njujorku.

OLUJIĆ, Stevan (Klivilend, 1960), oficir.

Diplomirao je 1983. geologiju na Univerzitetu Kejs Vestern Rizerv u Klivilendu, magistrirao 1990. na Univerzitetu u Sinsinatiju, doktorirao 2003. geografiju na Univerzitetu Kent Stejt. Vojno obrazovanje i karijeru eksperta za geostrateška pitanja sveta i Balkana stekao je na Vojnoj akademiji SAD, Univerzitetu u Mičigenu i Opštinskom koledžu u Lejklendu. Za 27 godina aktivne vojne službe bio je u SAD, Bosni, Nemačkoj, Iraku, Koreji i Mauritaniji. Dekan je na Katedri za matematiku, prirodne i društvene nauke na Opštinskom koledžu u Lejklendu. Savetnik je CIA, FBI i NSA. Autor je jedne knjige, desetine članaka i studija. Živi u Akronu (Ohajo).

ONTARIO, provincija u centru južnog dela Kanade. Srbi je naseljavaju od početka XX v. Danas tu živi oko 100.000 Srba, uglavnom u gradovima Toronto, Hamilton, Milton, Gvelf, Kičener, London, Nijagara Fols, Okvil, Ošava, Vitbi, Skarboro, Otava, Sadberi, Tander Bej, Vindzor i Votterluu. Najvažnija organizacija srpske zajednice je SPC sa Eparhijskim centrom, manastirom Sv. Preobraženja Gospodnjeg, 16 hramova i sveštenstvom. ČŠO Sv. Arsenije Sremac, koja pokriva Ošavu, Vitbi i Skarboro, okuplja oko 200 srpskih porodica. Njihov paroh Milovan Sredojević je decenijama bio duhovni i kulturni poslenik u Votterluu, Torontu i Vitbiju. Važnu ulogu u društvenom životu imaju političke organizacije SNO, KSU, SNA, četnička udruženja i zavičajni klubovi, kojih ima oko dvadeset. Brojne kulturne, medijske i sportske institucije iz 16 gradova pretvorile su Ontario u najveću srpsku zajednicu ne samo u Kanadi već i u čitavoj dijaspori. Pokrajina je ujedno i privredni centar Srba, koji rade u industriji, zdravstvu, ugostiteljstvu, zanatstvu. Milan Lešić iz Gvelfa je trgovac nekretninama, akcionar u mašinskoj industriji „Linamar“ i jedan od uspešnijih poslovnih ljudi. Jedan je od inicijatora gradnje crkve u Gvelfu i poslovne saradnje sa maticom Srbijom.

OPAČIĆ, Karin Jovanka (Geri, 1952), univerzitetski profesor.

Kćerka tamburaša Milana Opačića, odrasla je u Indijani, studirala i doktorirala na Univerzitetu Raš. Šef je Katedre za radnu terapiju. Živi u Geriju (Indijana).

OPAČIĆ, Milan (Geri, 1928 – Šerervil, 2013), muzičar.

Pohađao je Kolumbija koledž u Čikagu. Radio je kao vatrogasac 1958–1978. Bio je virtuoz na tamburici, graditelj muzičkih instrumenata i istoričar muzike. Predavao je na univerzitetima Perdju i Kolumbija. Bio je kompozitor, dirigent i umetnički rukovodilac orkestra „Drina tamburica“ i autor 23 albuma tamburaške muzike. Muzej „Smitsonijan“ u Vašingtonu uvrstio je tamburicu Milana Opačića u svoju izložbu koja je obišla SAD. Sjajni gitarista Čet Etkins snimio je obradu stare pesme za tamburicu „Marš na Drinu“. Uveo je srpsku tamburicu u Nešvilski muzej, na Univerzitet za etnologiju države Indijana i na Univerzitet u Pensilvaniji. Bio je vlasnik trgovine „Tambura Shop“ i turističke agencije „Tambura Shop Tour“. Autor je knjige *Tamburitza America*. Dobitnik je Američke nacionalne nagrade za očuvanje kulturnog nasleđa (2004) i muzičkih nagrada u Nešvilu, Njujorku, Čikagu, Vašingtonu i Pitsburgu. Živeo je u Šerervilu (Indijana).

OPLENAC, folklorna grupa, osnovana 1955. u Sindeju kao kulturna sekcija UBKJV. Prvi umetnički direktor bio je Desimir Zbiljić, a koreografi Gradimir Gračić, Vera Đurić, Mirjana

Brkić Milanović, Mirjana Kuzmanović Kovač i Petar Kuzmanović. Grupa je učestvovala na svim narodnim svečanostima i proslavama UBKJV, ali i na festivalima folklor. Za šest decenija postojanja postala je rasadnik umetničkog talenta najmanje 500 mladih igrača, svirača i pevača.

OPLENAC, srpsko kulturno-umetničko društvo, osnovano 1987. u Misisogi kraj Toronta s ciljem očuvanja i prezentacije srpske kulture i tradicije u Severnoj Americi. Ima dva ansambla igrača, muzički orkestar, hor, dramsku sekciju i dečje pozorište, kao i Srpsku školu. Upravu vode predsednik Mladen Racić, potpredsednici Zoran Čorbić i Vesna Kalinić, sekretar Milena Malešević i direktori programa Želimir Grujičić, Jugoslav Đurić i Gordana Klipa. Umetnički direktor je Vladimir Spasojević, šef orkestra Nemanja Pjanić, dirigent hora Sonja Crnomarković, reditelj Vojin Vasović i nastavnik Ljiljana Ćulum. Izvode prevashodno srpske pesme i igre. Organizuju „Druženja u Oplencu“, koncerte folklor, hora i orkestra, kao i majski Godišnji koncert. Održavaju koncertne turneje po Kanadi, SAD, Evropi i Srbiji i učestvuju na muzičkim festivalima. Kao vodeća kulturna institucija srpske dijaspore za Severnu Ameriku potpisnik je Protokola o saradnji s nacionalnim ansamblom „Kolo“ iz Beograda, na zajedničkoj promociji srpske kulture, pripremi i izvođenju koncerata. Sav prihod od događaja koje organizuje SKUD Oplenac ulaže se u očuvanje i prezentaciju srpske kulture i tradicije u Severnoj Americi.

OPELENAC, folklorna grupa, osnovana 1960. pri ČŠO Sv. Jovan Krstitelj u Belvudu (Ilinois). Osnivač je bio Milorad Nešić. Okuplja stotinu mladih i dece koji aktivno uče i izvode program igara i običaja iz starog kraja. Nastupali su na mnogim takmičenjima širom SAD i Kanade. Sedište je u Čikagu.

ORBOVIĆ, Nikola (Prokuplje, 1944), hemičar.

Diplomirao je 1967, magistrirao 1977. i doktorirao 1982. hemiju na Prirodno-matematičkom fakultetu BU. Radio je u vojnoj industriji SFRJ 1967–1994. Odselio se u Čile kao ekspert za međunarodnu naučnu saradnju. Autor je četrdesetak naučnih studija. Živi u Čileu.

ORLIĆ, Majk (Hibing, 1923), tamburaš.

Odrastao je u Vejkfildu (Mičigen), gde se i školovao. Četiri godine proveo je u Vojsci SAD, a potom se 1950. posvetio svom tamburaškom orkestru „Balkan Strings“. Pored Orlića, članovi su bili Džo Smiljanić, Eli i Rolando Miljević. Godine 1973. formirali su grupu „Gogebec Range Tamburicans“ sa 17 članova, koja je napravila 5 studijskih snimaka srpske narodne muzike. Uvršćen je 1993. u Kuću slavnih tamburaša u Los Anđelesu.

OSKAR, američka filmska nagrada koju od 1929. dodeljuje Akademija filmskih umetnosti i nauke iz Los Anđelesa. Srpski dobitnici ove nagrade su: Albert Majer, poreklom iz Banata, četvorostruki dobitnik (1950, 1953, 1960. i 1965), konstruktor filmskih kamera „panavižen“ i konstruktor slavne „panafleks“ kamere, koju stručnjaci smatraju najboljom ikada napravljenom; Mladen Sekulović (Karl Malden) za sporednu ulogu u filmu *Tramvaj zvani želja* (1951); animator, scenarista i režiser Dušan Vukotić za kratki animirani film *Surogat* (1962); Stojan Stiv Tešić za scenario filma *Breaking Away* (1979); Zoran Perišić za specijalno tehničko dostignuće u filmu *Supermen* (1979); Dana Maksimović, producent filma *Crash* (2004); Mirko Kovačević za FI+Z system koji reguliše tri funkcije svakog objektiva na filmskim kamerama (2007); dr Dejan Ilić za kameru za snimanje filmova u 3D formatu (2008). U užem izboru za nagradu bili su režiser Piter Bogdanović, kostimograf Bojana Nikitović i Igor Stefanović (animator iz studija Stivena Spilberga).

OSS (Office of Strategic Services), Služba za strateške poslove, američka vojna obavještajna služba osnovana za vreme II svet. rata, jula 1942. Nastala je od Službe za koordiniranje informacija (Office of the Coordinator of Information), koja je radila na početku II svet. rata (1941). Bila je to tajna vojna agentura za obavještajni i operativni rad. Činili su je profesionalni i mobilisani vojnici i rezervni oficiri. Nikola Stepanović, pukovnik Vojske SAD angažovao je oko 40 američkih Srba za rad u OSS. Uslov je bio da su mentalno i fizički sposobni za rad u neprijateljskoj pozadini. Mnoge je mobilisao preko SNS-a i lista *Amerikanski Srbobran*. Među srpskim obavještajcima posebno su se istakli: Đorđe Gov Musulin iz Pitsburga, Eli Popović iz Južnog Čikaga, Nik Lalić, Mirko Rajačić, Džordž Vojnović, Stiv Bižić, Nik Dragaš, Džon Milodragović i Džo Veselinović. Oni su radili u obavještajnim centrima Vojske SAD u Bariju, Kairu i Istanbulu, odakle su izvodili akciju spasavanja oborenih američkih pilota nad teritorijom Jugoslavije i prikupljali informacije o aktivnostima štaba generala Draže Mihailovića i štaba maršala Josipa Broza Tita. Većina njih je odlikovana za vojne zasluge SAD. Služba OSS je prestala sa radom 1947, kada je osnovana Centralna informativna agencija (CIA).

OSSI, Organizacija srpskih studenata u inostranstvu, osnovana 1997. u Americi kao nacionalno udruženje s ciljem da okupi studente i diplomce poreklom iz srpskih zemalja, uključi ih u proces transfera znanja i povratka u otadžbinu, kao i u akcije pomoći srpskom narodu. Koordinator su bili dr Ana Trbović i dr Damjan Krnjević Mišković, oboje diplomci iz Bostona. Ima 1.000 članova u SAD, Kanadi, Australiji i Evropi. Sarađuje sa alumni klubovima iz Oksforda, Sorbone, Kembridža, Berklija i drugih univerziteta i fakulteta u svetu. U junu 2014. potpisan je Protokol o saradnji između Kancelarije za mlade Grada Beograda i OSSI. Protokol su potpisali **član Gradskog veća Dragomir Petronijević i predsednik OSSI Aleksandar Jakovljević**, s ciljem da zajedno rade na programu sprečavanja odlaska mladih stručnjaka iz Srbije i na saradnji sa mladim srpskim diplomcima u svetu.

OSTOJIC, Dejan (Srbija, 1949), bankar.

Diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Elektrotehničkom fakultetu BU, gde je radio kao profesor 1983–1992. Bio je Fulbrajtove stipendista na Univerzitetu Perdu u SAD. Od 1992. do 1998. radio je u „Harza Engineering Co Inc.“ iz Čikaga u Evropi i centralnoj Aziji, istočnoj Aziji, na Bliskom istoku, u Latinskoj Americi i SAD. Bio je direktor Sektora za razvoj energetike u Svetskoj banci i Američkog nacionalnog komiteta za privredu. Šest godina je bio direktor Regionalnog centra za razvoj energetike u Kini, Mongoliji, Indoneziji, Vijetnamu i na Filipinima. Saradnik je univerziteta u SAD i EU, kao i privatnih kompanija. Autor je knjige *Energizing Green Cities in Southeast Asia*. Živi u Vašingtonu.

OSTOJIC, Džon (Čikago, 1961), advokat.

Završio je Pravni fakultet „Džon Maršal“ u Čikagu. Radio je kao saradnik u advokatskim kancelarijama, dok 1992. nije dobio licencu za advokatsku praksu. Zastupa Srbe u SAD i Evropi. U Haškom tribunalu je branilac Ljubiše Beare, koji je optužen za ratne zločine na tlu bivše Jugoslavije. Dobitnik je Nagrade „Car Lazar“ (2007), koju dodeljuje Srpska advokatska komora u Americi. Živi u Čikagu (Illinois).

OSTOVIĆ, Rudolf Treći (Aleksandria, 1941), general.

Diplomirao je umetnost na Ripon koledžu, magistrirao međunarodne odnose na Univerzitetu „Džordž Vašington“. Završio je Vojni ratni koledž i Komandno-štabni koledž mornarice SAD. Diplomirao je nacionalnu bezbednost na Školi upravljanja „Džon Kenedi“ na Univerzitetu Harvard. Bio je najmlađi general Vojske SAD. Ratovao je u Vijetnamu. Bio je načelnik Komande za strateške planove i vojne odnose na Pacifiku 1988, načelnik Štaba

vojne doktrine, komandant Vazduhoplovnog centra Fort Raker u Alabami 1989–1991. i zamenik načelnika Generalštaba u Pentagonu. Penzionisan je posle tri decenije službe. Bio je savetnik državnog sekretara za odbranu Kolina Pauela. Vlasnik je firme „Parker Ostovich & Associates“, predsednik kompanije „Spectrum Group“ i savetnik za bezbednost mnogih kompanija u Vašingtonu. Bio je na prijemu kod predsednika Baraka Obame 2012. Živi u Teksasu.

OTAŠEVIĆ, Ljiljana (Obrenovac, 1969), vajar.

Završila je Školu za industrijsko oblikovanje u Beogradu i magistrirala 1992. slikarstvo na Fakultetu likovnih umetnosti BU. Preselila se 1994. u Kanadu. Radila je kao umetnički direktor, bavila se dizajnom enterijera i veb-dizajnom, a od skoro vodi projekte kao nezavisni kustos. Radi skulpture velikog formata u javnom prostoru u Ontariju. Najpoznatije njeno delo je skulptura „Mobijus“, izrađena od nerđajućeg čelika. Uradila je 10 eksponata skulpturalnog urbanog nameštaja u Torontu. Izlagala je u Kanadi, SAD i na Bliskom istoku. Član je Udruženja vajara Kanade, Srpske nacionalne akademije u Kanadi i Udruženja „Mobius“ u Torontu.

OTAŠEVIĆ, Ljubica (Gornji Milanovac, 1933 – Hjuston, 1998), košarkašica.

Školovala se u Beogradu, gde je igrala za KK „Crvena zvezda“. Nosila je epitet najlepše jugoslovenske košarkašice. Bila je učesnik Evropskog prvenstva u košarci 1954. i 1956. Godine 1957. otišla je na usavršavanje stranih jezika u Italiju. Prilikom kratke posete Engleskoj 1958, producentka kuća „Kolumbija“ je angažovala da bude dublerka glumici Sofiji Loren u filmu „Ključ“. Postala je prijateljica glumca Kerija Granta, producenta Dena Tane i glumca Roberta Evansa. U Srbiji se pojavila u filmu „Ljubav i moda“ 1960. Udala se 1963. za italijanskog barona i milionera Enrika di Portanovu s kojim je bila četiri godine u braku. Živela je u Teksasu.

OTAVA, prestonica Kanade, grad u kojem živi oko 300 srpskih porodica, uglavnom ljudi koji se bave biznisom i obrazovanjem. Okupljaju se u Ambasadi Republike Srbije i u CŠO Sv. arhiđakon Stefan, u okviru koje deluje folklorna grupa „Kolo“, KSS „Sv. Petka“ i Srpska škola sa bibliotekom. Crkva sprovodi kampanju za podizanje novog hrama i Srpskog centra. Društvo za očuvanje srpske baštine vode predsednik Bora Borojević i Dragana Ilijašević. Fudbalski klub „St. Stefan F.C.“ okuplja igrače i sportske radnike kakvi su Milan Gole, Branko Miljević i Goran Babić. Ugledni Srbi su: prota Aleksandar Gujančić, Marija Stefanović, Dimitrije Arnautović, Zora i Tijana Arnautović, Vojislav Dučić, Dragomir Vukosavljević, Josif Divić, Cveta Gnjatić i Mila Pivnički Malruni. U poslovnom svetu poznati su: Slađana Nešković Slađana, Aleksandar Micić i Sonja Vojnović. Srpska kolonija u Otavi svake godine organizuje Srpski filmski festival i „Srpski dan“.

****P**

PAJIĆ, Predrag (Banjaluka, 1933), bibliotekar.

Završio je Učiteljsku školu u rodnom gradu. Radio je kao bibliotekar u Narodnoj biblioteci, kao novinar banjalučkog *Glasa* i dopisnik beogradske *Politike* (1953–1955). Hapšen je kao sumnjivi intelektualac i zatvaran. Od 1955. dopisnik je agencije „United Press International“ iz Zagreba. U SAD je emigrirao 1958. Diplomirao je 1960. na Teološkom institutu Sv. Sergija u Parizu, potom 1966. na američkom Univerzitetu za ruske i istočnoslovenske studije, magistrirao 1968. političke nauke. Od 1962. do 1968. radio je kao tumač u Ministarstvu spoljnih poslova SAD. Kao bibliotekar Odeljenja za balkanske zemlje Kongresne biblioteke

SAD vodio je i bogatio Fond srpskih knjiga i materijala, organizovao književne susrete i tribine, posete srpskih zvaničnika i državnika Vašingtonu. Saradnik je mnogih emigrantskih listova u SAD, član Koordinacionog komiteta Demokratskih susreta u Londonu, generalni direktor Demokratske internacionale u Vašingtonu i član uprave CŠO Sv. Luka. Živi u Vašingtonu.

PAJIĆ, Velimir (??), lekar.

Diplomirao je 1992. medicinu na BU, a 2000. završio Školu za fizioterapiju Univerziteta Korin u Pertu. Osnivač je firme „Aleks fizioterapija“ i menadžer zdravstvene zaštite u Kingsvej centru. Zvanični je lekar i terapeut australijskih sportista i državnog teniskog tima. Radio je na Hopman kupu, Kawasaki turniru, Međunarodnom prvenstvu u vaterpolu i u fudbalskoj Premijer ligi Zapadne Australije. Tvorac je fizioterapeutske kreme koja umanjuje bol. Sponzor je mladih teniskih talenata iz Srbije koji žive u Pertu.

PAJKIĆ, Neven (Sarajevo, 1977), bokser, glumac.

Potomak sarajevskih Srba koji je početkom devedesetih izbegao u Beograd. Školovao se u Srbiji, odakle je 2000. emigrirao u Kanadu. Od 2003. amaterski se bavio boksom. Profesionalnu karijeru započeo je 2005. u meču protiv Šeldona Hintonu. Aktuelni je prvak Kanade u teškoj kategoriji. Kao glumac i statista igrao je u filmovima *Against the Ropes*, *Istorija nasilja*, *Phantom Punch*, *Death Warriors*, *Robokap* i *12 majmuna*. Živi u Torontu.

PALANDAČIĆ, Ivan (Herceg Novi, 1874 – Čikago, 1959), izdavač.

U Čikago je emigrirao 1893. Isprva je radio kao urednik lista *Ujedinjeno srpstvo*, da bi kasnije izdavao i srpske kalendare (*Srpski narodni kalendar Ujedinjeno srpstvo* i *Kalendar Petar Veliki*). Od 1907. je štampao list *Balkanski svijet*, koji je 1914. promenio ime u *Jugoslavija* i izlazio u Čikagu do 1954. Posvećen izdavaštvu, štampao je knjige srpskih narodnih pesama (*Osvetnici Kosova*, *Oslobođenje*, *Junaštvo Crnogoraca*, *Za Srbiju*), romane (*Ratne priče*, *Osvećeno Kosovo*, *Hajduk Stanko*, *Život*) i publikacije (*Srpska crkva u Americi*, *Srbi i srpske organizacije u Americi*, *Od Cetinja do Njujorka*). Osnovao je dve srpske knjižare u Čikagu i bio član Udruženja čikaške štampe na stranim jezicima. Kao dobrotvor bio je prvi predsednik SPC u Čikagu (1905), donator manastira Sv. Sava u Libertivilu, aktivista srpskog Crvenog krsta i pisac reportaža iz Jugoslavije. Poslao je 300.000 američkih dolara (1933) za osnivanje Đačkog fonda Ivana Palandačića iz Luštice – Boka Kotorska. Uvršćen je u *Leksikon uglednih ličnosti Čikaga*. Odlikovan je Krstom milosrđa, Ordenom kralja Aleksandra Karađorđevića i Ordenom Sv. Save. Živeo je u Čikagu (Illinois).

PALIĆ, Dušan (Srbija, 1974), biolog, univerzitetski profesor.

Diplomirao je na Veterinarskom fakultetu BU i vodio Odeljenje za biologiju u Istraživačkoj stanici Petnica. Doktorirao je u SAD i radi kao istraživač vodenih organizama i profesor na Univerzitetu u Ajovi. Bio je direktor Svetske asocijacije veterinarske medicine za životinje koje žive u vodi (World Aquatic Veterinary Medical Association). Radi na programu za bolesti riba i intenzivno se bavi istraživanjem neutrofila. Živi u Ajovi.

PANAJOTOVIĆ, Bogoja (Niš, ??), konobar.

Politički emigrant koji je početkom šezdesetih, preko Pariza, stigao u Ameriku. Bio je član SNO, SOPO i saradnik Nikole Kavaje, šefa obezbeđenja kralja Petra II Karađorđevića. Posle ubistva Dragiše Kašikovića i Ivanke Milošević u Čikagu 1977, osumnjičen je za saradnju sa Udbom i FBI-jem. Optuživan je da je organizovao i izvršio ovaj zločin, što na sudu nije

dokazano. Kao zaštićeni svedok FBI-ja, podvrgao se plastičnoj operaciji lica, promenio identitet, napustio Illinois i od 1980. živeo u Koloradu.

PANAJOTOVIĆ, Ika (Beograd, 1932 – Los Anđeles, 2001), advokat, teniser, producent. Diplomirao je 1957. prava na BU. Bio je juniorski (1948/49) i seniorski (1958/59) teniski šampion Jugoslavije; učesnik na turnirima Šampionat Francuske (1954) i Vimblon (1958) u singlu i dublu. Radio je kao advokat i novinar u Beogradu. Posle saobraćajnog udesa odlazi na lečenje u Kaliforniju (1960). Diplomirao je političke nauke na UCLA. U Holivudu je radio kao scenarista, režiser i producent. Radio je filmove *Bomba u 10 i 10* (1967), *Operation Cross Eagles* (1968), *Partizani* (1974), *Missile X* (1978), *Day of the Assassin* (1979), *Wild Wind* (1986). Sudio se sa firmom „Nobl prodakšn“ zbog krađe njegovog rukopisa za film *Umri muški 3*. Za film *Poslednji nacista* o Kurtu Vajldhajmu dobio je Veliku nagradu naroda na filmskom festivalu u Kini 1999. Bio je član Akademije za film, umetnost i nauku, Filmske akademije i Asocijacije stranih novinara u Holivudu. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

PANAJOTOVIĆ, Mira (Beograd, ???), profesor, novinar. Završila je studije engleskog jezika na BU. Bila je član najmlađe ekipe KK „Crvena zvezda“, koju je trenirao Nebojša Popović, i član juniorske teniske reprezentacije. U Ameriku se odselila 1959. Diplomirala je novinarstvo na Univerzitetu Bredli u Peoriji (Illinois), magistrirala engleski na UCLA. Bila je teniski šampion univerziteta, prvak grada Peorije i prvak Srednjeg zapada, kasnije član Teniskog saveza SAD. Radila je kao profesor engleskog jezika, novinar, komentator i producent. Vlasnik je izdavačke kuće „Vuk Publishing“. Autor je knjige *Učiti engleski interaktivno*. Član je uprave Udruženja stranih novinara i član žirija za nagradu Zlatni globus iz Los Anđelesa. Uvršćena je u ediciju *Ko je ko u prosveti SAD*. Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

PANIĆ, Milan (Beograd, 1929), biohemičar, biznismen. Diplomirao je biohemiju na Tehnološkom fakultetu BU. Bavio se biciklizmom i kao reprezentativac 1955. emigrirao u Holandiju. Magistrirao je u Hajdelbergu. U SAD se uselio 1956. Radio je kao asistent na Katedri za hemiju Univerziteta Južne Kalifornije i kao hemičar u „Kajzer stilu“. Osnivač je fabrike lekova i kompanije „I.C.N. Galenika“ u Zemunu (1991); osnivač i vlasnik kompanije za proizvodnju lekova I.C.N. u Pasadeni. Proizveo je lek „virazol“, koji leči hepatitis C. Bio je na Forbsovoj listi američkih milionera. Bio je premijer SRJ u periodu 1992/93. i kandidat za predsednika Srbije (1992). Član je Američkog nuklearnog udruženja, član Kalifornijskog instituta za tehnologiju i Međunarodnog društva za hemoterapiju. Dobitnik je Medalje časti ostrva Elis. Član je Bratstva slobodnih zidara. Živi u Santa Moniki (Kalifornija).

PANIĆ, Milenko (Kragujevac, ???), univerzitetski profesor. Diplomirao je na ETF-u u Zagrebu, magistrirao i doktorirao u Beogradu. Od 1985. bio je direktor predstavništva Privredne komore Jugoslavije za Meksiko, Centralnu Ameriku i Karibe. Osnivač je i direktor Centra za istraživanja i poslovnu saradnju sa Evropom, najvećeg univerzitetskog sistema Meksika i Latinske Amerike, „Tecnológico de Monterrey“. Na redovnim, magistarskim i doktorskim studijama predaje menadžment, međunarodno poslovanje, međunarodne strategije, kao i tehniku pregovaranja i upravljanja konfliktima. Jedan je od rukovodilaca ugledne meksičke firme „Grupo Salinas“. Živi u Meksiko Sitiју.

PANIĆ, Pola (???), pisac. Potomak je Srba iz Akrona (Ohajo), koji su emigrirali u SAD iz Bačke. Studirala je istoriju i političke nauke na Državnom univerzitetu Arizone. Radila je u Feniksu kao menadžer za

odnose sa javnošću i novinar. Od 1983. pisala je za američke listove *Phoenix Home, Garden, American West, W magazine, Cosmopolitan, Arizona Business Gazette*. Autor je knjiga *America's Greatest Walks: a Traveler's Guide to 100 Scenic Adventures* (1986), *Women's Travel Guide* (1986) i *American Design: The Desert Douthwest* (1987). Član je kluba najpopularnijih pisaca „Knjiga meseca“. Živi u Feniksu (Arizona).

PANIĆ, Rade (Koprivnica, 1928), lekar.

Zbog zatočeništva na Golom otoku, maturirao je gimnaziju u Slavonskom Brodu 1951. Diplomirao je 1960. na Medicinskom fakultetu u Sarajevu. Od 1966. radio je kao lekar u Libiji i Zambiji, a od 1981. u Zimbabveu. Autor je desetak radio-drama (*Ne bacaj zubalo u reku, Kako sam izgubio Tanju, Paukova mreža, Drobilica* itd.), koje su 1990. emitovane preko Radio Sarajeva i BBC-ja u Londonu. Objavio je roman *Titovi Havaji* (1997). Živi u Harareu.

PANOVIĆ, Slavko (Ratina kod Kraljeva, 1936 – Čikago, 2015), mikrobiolog.

Emigrirao je 1963. u SAD, gde je završio studije mikrobiologije i zaposlio se u državnoj bolnici u Čikagu, potom u Institutu Hektoen. Bio je član SNO i predsednik (od 1995), glavni urednik lista *Sloboda*, direktor Fonda „Mihajlo Pupin“ i organizacije „Naša Srbija“. Bio je organizator saradnje američke emigracije i matice Srbije i humanitarne pomoći srpskom narodu u otadžbini; inicijator ujedinjenja i zajedničkog delovanja srpskih nacionalnih organizacija u Americi; jedan od osnivača Srpsko-američkog kongresa u SAD (2004). Učestvovao je u organizaciji obeležavanja 100-godišnjice Velikog rata i proslave 100-godišnjice od osnivanja SNO (2014). Dobitnik je mnogih priznanja i nagrada. Živeo je u Čikagu (Illinois).

PANTELIĆ, Nebojša (??), fizičar.

Diplomirao je 2002. fizičku hemiju na BU, doktorirao 2007. na Univerzitetu u Sinsinatiju. Radi kao naučni istraživač u „Lyondell Basell Industries“ u Sinsinatiju. Bavi se istraživanjem keramičkih i praškastih materijala. Član je brojnih profesionalnih udruženja i dobitnik priznanja: The Harry B. Mark, Jr. Award (2005); The Lange Award (2006); The Hans H. Jaffe Award (2007) i North America Polymers R&D Operational Excellence Award (2008). Živi u Sinsinatiju (Ohajo).

PANTIĆ, Aleksandar (Novi Pazar, ??), arhitekta, biznismen.

Diplomirao je arhitekturu i projektovanje. Emigrirao je u Ameriku. Vlasnik je projektantske firme „Land Space Company“. Angažovan je u društvenom životu Srba u Kaliforniji. Član je SNS, SPC i KSU. Živi u Eskondidu (Kalifornija).

PANTIĆ TANER, Zorica (Niš, 1951), elektroinženjer.

Diplomirala je 1975, magistrirala 1978. i doktorirala 1982. na Elektronskom fakultetu u Nišu, gde je radila u periodu 1976–1984. Od 1984. do 1986. bila je na usavršavanju na Univerzitetu u Illinoisu. Od 1987. radila je kao gostujući istraživač u Laboratoriji za elektromagnetsku komunikaciju Univerziteta u Illinoisu. Bila je profesor na Univerzitetu u San Francisku 1989–2001. Osnivač je i prvi dekan Koledža za inženjerstvo Univerziteta u San Antoniju 2001–2004. Prelazi na Tehnološki institut Ventvort u Bostonu, gde je 2005. izabrana za prvu ženu predsednika ovog instituta. Objavila je više od 80 članaka i referata. Podstakla je zaključivanje ugovora o saradnji Univerziteta Vajnford i Univerziteta u Nišu kako bi budući srpski diplomci imali praksu u vodećim kompanijama u SAD. Živi u San Antoniju (Teksas).

PAPIĆ, Kosta (Novi Sad, 1929), inženjer.

Diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu 1954. Bio je projektant u Projektnom birou u Novom Sadu 1954–1958. Emigrirao je u SAD 1959. Do 1976. radio je kao projektni inženjer kompanije „B. F. Goodrich“ u Akronu. Osnivač je i vlasnik lanca restorana „Beogradska bašta u Barbertonu“ (1970–1998). Sa porodicom je osvojio titulu vicešampiona među restoranima sa piletinom u SAD (2011). Član je KSU, SNO, SNS i SPC, predsednik Srpskog pevačkog društva u SAD, član uprave Internacionalnog instituta za pomoć izbeglicama, predsednik odbora Istočnoameričke eparhije, član Hilendarskog odbora. Dobitnik je Gramate SPC u Americi, Gramate Eparhije bačke i Ordena Sv. Save I reda (1992). Živi u Barbertonu (Ohajo) i na Floridi.

PAPIĆ, Sem (Čikago, 1914 – Albukerki, 2004), oficir.

Odrastao je i školovao se u Čikagu. Zaposlio se 1941. u FBI-ju i tokom II svet. rata kao oficir službovao u Južnoj Americi. Šezdesetih godina istraživao je veze Fidela Kastro i Kube sa američkim mafijašem Semom Đankanom i slučajeve atentata na predsednika Kube. Posle ubistva američkog predsednika Džona Kenedija (1963), kao agent CIA istraživao je veze atentatora Lija Harvija Osvalda sa Sovjetima i KGB-om. Otkrio je kontakte američkih komunisti sa ljudima iz FBI-ja i njihovu povezanost sa atentatom na Kenedija. O njemu je Dik Rasel napisao knjigu *Čovek koji zna previše*. Bio je direktor Saveta za organizovani kriminal u Stejt departmentu (1973), savetnik Džordža Buša za spoljne poslove i savetnik Pentagona za KGB. Živeo je u Albukerkiju (Novi Meksiko).

PARAGVAJ, država u centralnom delu Južne Amerike, u kojoj živi oko 1.000 Srba. Srpska kolonija je stara više od sto godina. Prvi srpski iseljenici su 1889. osnovali Slavjansko društvo uzajamne pomoći. Udruženje Jugoslovena u Paragvaju formirano je 1988. Vođa ove asocijacije bio je Blas Šapini, Srbin iz Bosne. Najpoznatiji među njima bio je ministar policije Andreas Selić (1973). Danas ovde svoj ogranak ima Udruženje Srba u Latinskoj Americi. Počasni konzul Srbije je Jorge Silvio Milos Giucich.

PARANOSIĆ, Milica (Beograd, 1968), kompozitor.

Diplomirala je kompoziciju na Fakultetu muzičke umetnosti BU, magistrirala 1995. na Akademiji Džulijard u Njujorku, gde danas predaje tehnologiju muzike. Aktivna je kao kompozitor, dizajner zvuka, konceptualni i multimedijalni umetnik, predavač i producent. Pomoćnik je direktora programa za mentorstvo Akademije Džulijard. Suosnivač je i producent festivala elektronske i interaktivne muzike „Beyond the Machine“ i stalni kompozitor projekta „Vision into Art“. Autor je kompozicija *Skarabej*, *Tiho noći* i *Stilske vežbe*, kao i performansa u kojem izvodi pesme navijača FK „Partizan“ (*Hiljade grobara* i *Kad ja pođoh*). Nastupala je u SAD, Italiji, Gani i Srbiji. U Karnegi holu je 2012. održala koncert sa guslama „Tigrova žena“. Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja, među kojima se izdvaja Nagrada „Džon Erskin“. Živi u Njujorku.

PARAVINA, Rade (Zemun, 1962), naučnik.

Diplomirao je, magistrirao i doktorirao (2000) stomatologiju i biomaterijale na Univerzitetu u Nišu. Redovni je profesor na Stomatološkom fakultetu Teksaškog univerziteta u Hjustonu, direktor Centra za biomaterijale i biomimetiku. Istraživač je u Centru za biomaterijale „Ralf Kuli“ i urednik časopisa *Journal of Color and Appearance in Dentistry*. Autor je knjiga *Esthetic Color Training in Dentistry* (2004) i *Fundamentals of Color: Shade Matching and Communication in Esthetic Dentistry* (2011), dva softver programa, 200 naučnih radova i članaka. Osnivač je i bivši predsednik Društva za boju i izgled u stomatologiji (Society for Color and Appearance in Dentistry – SCAD). Dobitnik je nagrada EB Clark i SCAD nagrade

za životno delo (2011), nagrade Njujorške akademije „Jerome M. i Dorothy Schweitzer Research Award“ za istraživanje u oblasti protetike (2014). Živi u Hjustonu (Teksas).

PARIPOVIĆ, Jovo (Minnesota, 1930 – Las Vegas, 2000), biznismen.

Završio je studije ekonomije i nastavio porodični posao – hotelijerstvo i nekretnine u Las Vegasu. Bio je vlasnik velikih parkinga na kojima je držao tablu sa natpisom: „Besplatno parkiranje samo za Srbe!“ Bio je član SNO i SPC. Živeo je u Las Vegasu (Nevada).

PARKER, Džon v. TANASIJEVIĆ, Milutin Mića

PARKER, Kata (Suvino Polje, 1905 – Milvoki, 1985), pevačica.

Završila je privatnu muzičku školu, svirala harmoniku i pevala. Nastupala je sa srpskim tamburaškim orkestrima u crkvenim salama (1929) i sa italijanskim operским horom. Ostvarila je glavne uloge u operama *Travijata* i *Kavalerija rustikana*. Postala je slavna kada je 1939. snimila TV reklamu za pivo „miler“. Učestvovala je na koncertima sa 36-članim orkestrom „Miller Hay Life“. Nastupala je širom Amerike, a najčešće u „Džimijevoj kući kafe“ u Detroitu. Bila je i član hora „Stevan Šijački“ i predsednica KSS u parohiji Sv. Sava u Milvokiju. Poslednji put je nastupila 1979. Živela je u Milvokiju (Viskonsin).

PARMA, grad jugozapadno od Klivlenda u saveznoj državi Ohajo, gde živi oko 5.000 Srba. Doseljavaju se već 120 godina da bi radili u industriji, zdravstvu i obrazovanju. Organizovani su u 10 institucija, od kojih su najaktivnije SPC, SNS, KSU, Pokret srpskih četnika „Ravna gora“ i Srpska humanitarna organizacija „Krajina“. ČŠO Sv. Sava osnovana je 1909, a liturgija se služi od 1911. Stari hram je osvećen 1924, dok je novi podignut 1963. U njemu je sedište saborne crkve Eparhije istočnoameričke, koju vodi prota Živojin Jakovljević. Čelnici ČŠO su predsednik Vujica Radević i potpredsednici Miloš Veljković i Dragan Obrenić. KSU su predvodili Boško Pop Lazić i Branimir Simić Glavaški. SNS vode Majk Marijanović i Miki Patirević, a Pokret „Ravna gora“ predsednik Tode Čosić. „Krajinu“ vodi Željko Rabrenović. Predsednica Kluba Amerikanki srpskog porekla je Džozefina Vuić, a Ljubinka Lazarević vodi KSS „Sv. Petka“. Za aktivnosti Narodnog univerziteta „Vuk S. Karadžić“ zadužen je dr Branimir Simić Glavaški, za Srpsko pevačko društvo „Njegoš“ predsednik Mira Damljanović, za Srpski sportski klub „Krajišnik“ predsednik Nikola Primetica. Penzionerski klub vodi Svetozar Nikolić. Oni su ujedno i članovi uprave ČŠO i organizatori manifestacije „Serb fest“, koja se održava svake godine krajem jula. Glavni sponzori festivala su aktivisti i poslovni ljudi: dr Aleksandar Andrić, Žarko Nikolić, Toma i Nikola Viša, Dejan Petrović, Žarko Stojanović, Đorđe Božičković, Nikola Karapandžić, Sloba Pavlović, dr Branimir i Bojana Simić Glavaški, kao i vlasnici firmi „Čupković“ i „Simić“. Na festivalu najčešće nastupaju pevači društva „Njegoš“, folklorni ansambl „Srbija“, koji vodi Mili Patijarević, i lokalni muzički orkestar.

PAŠIĆ, Nikola R. (Pariz, 1918 – Toronto, 2015), pravnik.

Unuk Nikole Pašića, predsednika Vlade Kraljevine SHS, i pripadnik KJV. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Beogradu, koledž „Sv. Antonije“ u Istbornu (V. Britanija) i licej „Šatobrijan“ u Briselu. Studirao je prava na Oksfordu i na Pravnom fakultetu BU. Uhapšen je 1943. i odveden u logor na Banjici, iz kojeg je uspeo da pobjegne. Na radio-stanici Vrhovne komande Demokratske Federativne Jugoslavije vodio je emisiju za inostranstvo. Odlazi 1944. u Italiju, zatim u Švajcarsku, pa u Francusku. U V. Britaniji je radio kao advokat (1953). Iselio se 1956. u Kanadu, gde je radio u Ministarstvu pravde kao notar. Kao istoričar bavio se istraživanjima ustavnopravnih problema srpskog naroda, ratnih prilika u Jugoslaviji, genocida i broja srpskih žrtava rata. Posebno je istraživao raspad SFRJ i sudbinu srpskog naroda u

Hrvatskoj i BiH. Autor je studije *Neki pogledi na dalja istraživanja o Drugom svetskom ratu u Jugoslaviji*. Bio je osnivač i predsednik Srpske nacionalne akademije (1981–1993) i radio na povezivanju dijaspore u Kanadi i matice Srbije. Bio je član Severnoameričkog društva za srpske studije, član Udruženja „Srbi građani sveta“, saradnik SNA (do 2013) i aktivista društvenog i kulturnog života Srba u Severnoj Americi. Živeo je u Torontu.

PAUNESKU, Tatjana (???), naučnik.

Diplomirala je 1985, magistrirala 1990. molekularnu biologiju i fiziologiju na BU, doktorirala 1997. na Institutu za tehnologiju u Čikagu. Radila je u Nacionalnoj laboratoriji Argon (1997). Danas je naučni saradnik na Univerzitetu Nortwestern u Čikagu. Objavila je dvadesetak naučnih radova. Živi u Čikagu (Illinois).

PAUNOVIĆ, PETAR (Sent Luis, 1900 – Džolijet, 1970), sveštenik.

Gimnaziju je završio u američkom Grilu, a bogosloviju u Bitolju. Vladika Damaskin ga je 1938. rukopoložio za đakona u SAD. Službovao je kao paroh i prota u Sent Luisu, Saut Bendu, Jangstaunu i Stiltonu.

PAVASOVIĆ, Jovan (Sidnej, 1948), biznismen.

Potomak je emigranta iz Dalmacije koji je 1950. stigao u Sidnej. Završio je studije ekonomije i radio kao prevodilac za srpski jezik u lokalnoj policijskoj stanici. Kasnije je preuzeo porodični posao na farmi i formirao veliki rasadnik cveća, otvorio cvečaru, prodavnicu nameštaja i skladište građevinskog materijala. Član je Srpskog centra Bonirig, predsednik sportskog kluba „Beli orlovi“ i organizator Festivala folklor. Dobitnik je pet australijskih nagrada za uspešan biznis i nekoliko srpskih priznanja za patriotski rad. Živi u Sidneju.

PAVIĆ, Džon (???), političar.

Diplomirao je međunarodne odnose na Univerzitetu u Viskonsinu i specijalizirao prava na Univerzitetu Lojola. Karijeru pravnika započeo je kao službenik FBI u Minesoti. Radio je 2002. u Haškom tribunalu kao pravni zastupnik Srba iz Republike Srpske. Zaposlio se u CIA, u Direkciji za antiterorističke operacije. Član je Demokratske partije SAD i čelnik odbora u Čikagu. Bio je demokratski kandidat za člana Kongresa savezne države Illinois (2005). Član je i aktivista CŠO Sv. arhandel Mihailo u Lensingu (Illinois).

PAVIĆ, Majkl (Salt Lejk Siti, 1942), general.

Diplomirao je 1964. na Vojnoj vazduhoplovnoj akademiji, magistrirao 1975. vazduhoplovnu inženjeriju na Vojnom koledžu i 1979. na Vojnoj ratnoj školi. Završio je i specijalni program iz nacionalne bezbednosti na Harvardu 1986. Službovao je u vazduhoplovnim bazama u Teksasu, na Tajlandu, u Severnom Vijetnamu i Juti (3.000 sati letenja). Početkom osamdesetih bio je analitičar u Pentagonu, potom komandant baze u Ohaju i komandant Logističkog centra Ratne avijacije SAD u Kaliforniji. Imenovan je 1990. za generala Vojske SAD. Dobitnik je brojnih odlikovanja. Živi u Vašingtonu.

PAVIĆ, Robert (Čikago, ???), advokat.

Diplomirao je 1969. umetnost na koledžu Harvard, doktorirao 1975. pravo na Koledžu za pravne nauke Univerziteta De Pol. Radio je kao državni sudija u Indijani, Viskonsinu i Illinoisu. Vlasnik je advokatske kancelarije „Pavich Law Group“. Od 2001. zastupa Srbe u Haškom tribunalu. Bio je branilac Biljane Plavšić i dr Radovana Karadžića, predsednika RS. Zastupa 200.000 proteranih Krajišnika, koji su pred američkim sudom tužili generale SAD, učesnike u operaciji „Oluja“ i počiniocima zločina nad Srbima. Član je Američke advokatske

komore, Srpske advokatske komore u SAD, kao i strukovnih udruženja u državama Indijana i Illinois. Živi u Čikagu (Illinois).

PAVIĆEVIĆ, Dragoljub Denis (Čikago, 1946), sveštenik.

Bogosloviju je završio u Beogradu, studije istorije i političkih nauka na Ajona koledžu u Njujorku i Teološku akademiju „Sv. Vladimir“ (1975). Služio je u hramovima SPC u severnoj Indijani, Kaliforniji i Čikagu. Bio je sveštenik Eparhije američko-kanadske, član uprave manastira Sv. Sava u Libertivilu, profesor na Teološkom fakultetu u Libertivilu i direktor Omladinskog kampa manastira Sv. Sava. Od 2012. paroh je Crkve Sv. Nikole u Brukfeldu. Organizator je obrazovnog i kulturnog života u parohiji. Vodi crkveni hor, folklornu grupu „Moravac“ i studije religije. Živi u Čikagu (Illinois).

PAVIĆEVIĆ, Josif (Podgorica, 1947 – Liverpul, 2012), avanturista.

U Australiju je emigrirao 1970. Bio je vozač auto-relija, član moto-društva „Bećo Lazović“ u Podgorici i šampion u „mini morisu“. Radio je u australijskim rudnicima i sa sinom Andrejom Pavićevićem organizovao auto-trke, na kojima je osvajao šampionat Australije. Bio je vlasnik građevinske firme „J i S“. Organizovao je sportske aktivnosti u parohiji Sv. Luka. Živeo je u Liverpulu (kod Sidneja).

PAVIĆEVIĆ, Vojislav (Valjevo, ???), biznismen.

Odrastao je i školovao se u Valjevu. Emigrirao je u Južnu Ameriku. Vlasnik je firme „Sinabon“ i najveći proizvođač sapuna u Čileu. Poznat i kao Gospodin Gigi. Živi u Čileu.

PAVKOVIĆ, Aleksandar (Beograd, 1950), univerzitetski profesor.

Diplomirao je i magistrirao na Univerzitetu Jejl u Nju Hejvenu (1972) i Univerzitetu Oksford u V. Britaniji (1974). Doktorirao je 1983. filozofske nauke na BU, gde je radio kao asistent i docent do 1985. Emigrirao je u Australiju i radio kao naučni istraživač na Katedri za filozofiju Univerziteta u Melburnu 1985–1987, potom kao predavač i istraživač Univerziteta Makvori u Sidneju. Bio je direktor Centra za slovenske i istočnoevropske studije Univerziteta Makvori 1992–1998. Autor je brojnih članaka u časopisima i knjiga *Creating New States: Theory and Practice of Secession, The Fragmentation of Yugoslavia: Nationalism and War in the Balkans, Slobodan Jovanovic: An Unsentimental Approach to Politics, Razlozi za sumnju, Srbi i njihove vođe u 20. veku*. Živi u Australiji.

PAVLET, Brajan (Ličfild Park, 1967), golfer.

Odrastao je u srpsko-češkoj porodici u Arizoni. Završio je studije na Univerzitetu u Nevadi, gde je počeo da igra golf. Nastupao je na Srpskom gofl turniru u Feniksu. Član je Američkog golf saveza i pobjednik turnira Chrysler National Long Drive Competition. Na Floridi je 1993. postavio svetski rekord u dužini koju je prevalila loptica za golf posle udarca – 435 jardi i 3 inča. Osvajao je još devet velikih američkih turnira. Vlasnik je kluba i firme za proizvodnju i prodaju opreme za golf koja nosi njegovo ime. Živi u Feniksu (Arizona).

PAVLIČIĆ, Dragiša (Danilovgrad, 1915), ekonomista.

Studirao je ekonomiju u Beogradu, ali je, ne završivši fakultet, 1948. izbegao u Italiju, gde je radio za američku vojsku u programu „Vođenje psihološkog rata“. Pedesetih godina XX v. odlazi u Sao Paulo, gde je radio kao ekonomista, državni činovnik, prevodilac, sudski tumač i menadžer u fabrici „Pireli“. U brazilskoj štampi pisao je o Srbiji i Jugoslaviji. Dobio je mnoga priznanja za unapređenje odnosa između dveju zemalja. Odlikovan je 1991. Ordenom jugoslovenske zvezde za zasluge u negovanju veza jugoslovenskih iseljenika sa otadžbinom i

doprinos jačanju patriotizma. U Sao Paulu je poznat kao Dragišinjo. Najstariji je Srbin u Južnoj Americi. **Živi u Sao Paulu.**

PAVLOVIĆ, Aleksandar (Bar, 1983), košarkaš.

Odrastao je i školovao se u Crnoj Gori, gde je sportsku karijeru započeo 2000. u KK „Budućnost“. Prošao je draft NBA i 2003. potpisao profesionalni ugovor za „Utah Jazz“. Igrao je 10 godina u najjačoj ligi sveta za klubove „Cleveland Cavaliers“, „Minnesota Timberwolves“, „Dallas Mavericks“, „New Orleans Hornets“, „Boston Celtics“ i „Portland Trail Blazers“. Vratio se 2014. u „Partizan“ i osvojio šampionat Srbije.

PAVLOVIĆ, Gregori Đorđe (Milvoki, 1950), general.

Diplomirao je 1974. političke nauke i istoriju na Univerzitetu u Viskonsinu, a 1984. na Vojnoj vazduhoplovnoj školi „Maksvel“. Magistrirao je iz oblasti javne administracije u San Francisku (1985) i iz oblasti strategije nacionalnih resursa u Vašingtonu (1994). Završio je Mornaričku ratnu školu, Vazduhoplovnu ratnu školu i Univerzitet nacionalne odbrane. Služio je u Montani, Nebraski, Kaliforniji, u bazama u Belgiji i Engleskoj, u Vašingtonu, u NASA i u Koloradu. Bio je komandant 45. vazduhoplovne divizije na Floridi. Godine 2001. promovisan je u brigadnog generala Vojske SAD. Živi na Floridi.

PAVLOVIĆ, Karmen (Melburn, 1980), poslovna žena.

Diplomirala je i magistrirala poslovnu administraciju. Radila je kao menadžer pozorišnih trupa. Bila je producent predstava *Mačke* i *Oliver*. Početkom 2001. u Londonu je radila kao izvršni producent kompanije za masovnu zabavu „Klir čanel“, potom kao direktor programa ove firme za Italiju, Francusku, Nemačku i Rusiju. Organizovala je prvi otvoreni mjuzikl u Moskvi 2003, zatim radila produkciju predstava *Kabare* na prestižnom „Foli Beržeru“ i *Kralj lavova* za Mogador pozorište u Parizu. U Australiji je 2007. promovisala program „Šetajući sa dinosaurima“. Dobitnik je nagrada „Thea“ za izuzetno ostvarenje, „Billboard“ za kreativni sadržaj, priznanja „Polstar“ za najkreativniju scensku produkciju, „Best šou“ za muziku uživo, „Artur“ i „Mančester“ za najbolji šou program na svetu. Vlasnik je produkcijske kuće „Globalna stvorenja“ koja predstavu *King Kong uživo* postavlja na Brodveju i širom sveta. Živi u Melburnu.

PAVLOVIĆ, Milan (Beograd, 1972), istoričar.

Diplomirao je 1995. istoriju na Jejlju i doktorand je prava u Njujorku. Član je KSU i savetnik Helen Delić Bentli. Jedan je od osnivača Organizacije srpskih studenata u inostranstvu (1998). Aktivan je u saradnji srpskih diplomaca iz Amerike sa fakultetima u Srbiji. Živi u Njujorku.

PAVLOVIĆ, Mira (Šajkaš, 1945), poslovna žena, humanista.

Početkom šezdesetih emigrirala je sa roditeljima i braćom, preko Austrije, u SAD. Završila je Visoku školu za nekretnine. Od 1975. posluje sa nekretninama u vlastitoj firmi „Hillcrest Real Estate Inc“ u Čikagu. Član je SBP, SNO, KSU i SPC. Darodavac je Hrama Sv. Save na Vračaru. Sa suprugom Slobodanom finansirala je izgradnju mosta na Drini, nazvanog Pavlovića ćuprija, crkvu u Popovima i naselje Slobomir. Osnivač je Fondacije „Mirini anđeli“, humanista koji pomaže doseljenicima u SAD. Nosilac je Ordena Sv. Save za dobročinstvo i Medalje Obilica. Živi u Čikagu (Illinois).

PAVLOVIĆ, Nataša (Beograd, 1974), matematičar, univerzitetski profesor.

Diplomirala je 1996. matematiku na BU i bila istraživač u Petnici. Magistrirala je i doktorirala (2002) matematičke nauke na Univerzitetu Ilinoisa u Čikagu. Bila je naučni

istraživač Instituta za napredne studije u Princetonu i profesor matematike(2003). Bavila se istraživanjem u oblasti parcijalne diferencijalne jednačine i harmonijske analize. Radi na Matematičkom fakultetu Univerziteta Ostin u Teksasu. Objavila je više naučnih radova. Živi u Ostinu (Teksas).

PAVLOVIĆ, Nataša (Bijeljina, 1968), glumica.

Sa majkom je 1972. emigrirala u Ameriku. Bila je student u koledžu Sal Dano Actor's Workshop, pohađala školu glume Mikija Runija, kurseve baleta, muzike i gimnastike. Diplomirala je engleski jezik i književnost na UCLA. Završila je pilotsku školu i ima licencu pilota. Prva je Srпкиnja koja je bila kopilot u avionu „Mig 25“. Prijavila se i za let na Mars. Bila je saradnik i prevodilac Vlade Divca. Bila je mis Beverli Hilsa 1989. Ostvarila je oko 60 uloga u filmovima i TV serijama: *Love Finds Nikolai* (prva uloga, 1987), *Špijunska igra*, *Gospodin i gospođa Smit*, *Pilot*, *Dženi*, *Atlanta*, *Sin Pinka Pantera*, *Krila*, *Čudnovati pasulj*, *Magnum*, *Majk Hamer*, *Noćni jahač*, *Alias*, *Viper*, *Monk* i *Las Vegas*. Na poziv reditelja Siniše Kovačevića, 2008. i 2009. snimala je TV seriju *Gorki plodovi*. Živi u Santa Moniki (Kalifornija).

PAVLOVIĆ, Pavle (Novi Sad, 1935 – ???, 2009), publicista.

Emigrirao je 1955. u Kanadu, gde je diplomirao, magistrirao i doktorirao istoriju i slavistiku na Univerzitetu u Torontu. Od 1964. bio je direktor Koledža u Torontu i član rukovodstva Srpske nacionalne akademije. Autor je knjige *Srbi i istorija SPC*. Amaterski se bavio fotografijom. Živeo je u Torontu.

PAVLOVIĆ, Slobodan (Popovi, Bijeljina, 1938), biznismen.

Završio je zanatsku školu i radio u građevinskom preduzeću u Skoplju. U Ameriku je emigrirao 1965. Završio je studije elektronike na Univerzitetu Nortvestern (1970) i Visoku školu za nekretnine. Radio je u kompaniji „Zenit“. Od 1975. vlasnik je firme za nekretnine „Hillcrest Real Estate Inc“, banke, akcija naftnih polja i desetak stambenih zgrada sa stanovima za izdavanje. Dobrotvor je i ktitor SPC u Americi, Srbiji i Republici Srpskoj. Graditelj je mosta na Drini (1991–1996), koji je spasao živote mnogih izbeglica (Pavlovića ćuprija). Podigao je Crkvu Vaskrsenja Hristovog u Popovima, izgradio Mirin put, naselje Slobomir, Pavlovića banku, Slobomir P univerzitet i gradi Vodeni park. Sa partnerima iz SAD osnovao je firmu IBD u Brčkom. Privatizovao je „Žitopromet“ iz Bijeljine i štampariju „Grafam“ u Brčkom. Osnivač je firme „Disk digitalna replikacija“, koja se bavi proizvodnjom nosača zvuka i slike, i RTV Slobomir. Postavio je spomenike knezu Ivu od Semberije, Filipu Višnjiću i Mehmedu Sokoloviću na Drini. Osnivač je Teslinog muzeja u Bijeljini, autor knjige memoara *Idi, sine, ali se ne vraćaj*, savetnik u Srpsko-američkoj privrednoj komori, akademik Srpske akademije inovacionih nauka, član Senata Republike Srpske. Nosilac je Ordena Sv. Save za dobročinstvo i Medalje Obilića. Živi u Slobomiru, privatnom gradu koji su oni izgradili, i Čikagu (Ilinois).

PAVLOVIĆ, Veronika (Zemun, 1959), bankar.

Odrasla je i školovala se u Beogradu. Doselila se u Australiju početkom sedamdesetih. Radi kao menadžer u banci na poslovima kredita i investicija. Član je klubova „Jugal“ i „Zavičaj“, bila je kolovođa u folkloru, zatim „Miss Jugal“, gde je i član uprave od 1990. Aktivna je kao volonter u klubovima u kojima gostuju sportisti, pevači, slikari i pisci iz Srbije. Živi u Pertu.

PAVLOVIĆ, Živojin (Srbija, 1945), lekar.

Diplomirao je na Medicinskom fakultetu BU. Emigrirao je u Ameriku, gde je radio kao lekar u bolnici „Secret Heart“ u Čikagu. Vlasnik je privatne ordinacije za dijagnostiku. Član je

Srpskog akademskog kluba i predsednik Srpsko-američkog muzeja „Sv. Sava“, u kojem je primio patrijarha Irineja (2012) i prestolonaslednika Aleksandra Karađorđevića (2014). Donator je Katedre za srpski jezik i književnost na Univerzitetu u Čikagu. Član je humanitarne organizacije „Lajflajn“ i Američke asocijacije lekara. Živi u Čikagu (Illinois).

PAVLOVIĆ BARILI, Milena (Požarevac, 1909 – Njujork, 1945), slikarka.

Kćerka pijanistkinje Danice Pavlović, potomka najstarije Karađorđeve kćerke Save, i italijanskog kompozitora i pesnika Bruna Barilija. Osnovno obrazovanje sticala je u Nici, Bergamu, Rimu i Požarevcu. U Lincu je završila gimnaziju. Školovala se na Kraljevskoj umetničkoj školi u Beogradu, gde je diplomirala, i na Umetničkoj akademiji u Minhenu (1928). Slikarstvo je usavršavala u Madridu, Londonu, Parizu, Rimu i Njujorku. U njoj umetnosti uočava se više faze: pastelna i dekorativna (1930), linearna i simbolična (1932), ikonografska i američka (1939–1945), posvećena religioznoj simbolici i komercijalnom modernom dizajnu. Prvu izložbu održala je 1928. u Novinarskom domu u Beogradu, a sledile su izložbe u Požarevcu, Londonu, Parizu, Rimu, Hagu, Njujorku. U periodu 1934–1936. nije slikala. Napisala je 60 pesama na francuskom, srpskom, španskom i italijanskom jeziku. Izlagala je na Drugom nacionalnom kvardijenalu u Rimu 1935, kada je Musolini zapazio njene slike. Bila je izuzetan nadrealista i portretista. Septembra 1939. odlazi u SAD. Bila je slikar galerije „Kordije-Ekstrom“. Boravila je u hotelu „Henri IV“. Održala je izložbu u galeriji „Julijan Levi“. Radila je modne ilustracije, nacрте za pozorišne kostime i modne haljine, koje je objavljivao američki časopis *Vog* 1940/41. Njene reklamne kreacije objavljivali su časopisi *Herst*, *Vog*, *Tekstron*, *Harpers bazar*, *Taun end kantri*. Slikala je reklamne plakate za kompanije „Hejnz Hozeri“, „Revlon“, „Lord i Tejlor“, „Saks Peta avenija“, „Bonivt Teler“ i „Meri Danhil“. Uradila je kostim za balet *Sebastijan* Đan Karla Menotija (1944) i dobila ponudu da radi kostime za *San letnje noći*. Vest o njenoj preranoj smrti objavio je list *Njujork tajms*. Rodni grad joj je podario Memorijalnu galeriju u kojoj je izloženo 800 njenih radova, među kojima *Melanholija*, *Portret T. A. Goslena* i *Autoportret*. Povodom veka od njenog rođenja, 2009, SANU je priredila retrospektivnu izložbu. Njena urna je pohranjena u groblju za strance u Rimu, pored njenih roditelja.

PAVLOVIĆ DEAR, Ljiljana (Topola, 1947), slikar.

Diplomirala je 1970. na Akademiji za primenjene umetnosti BU. Postdiplomske studije završava 1973. na Umetničkom koledžu Čelzi u Londonu. Od 1969. izlaže grupno u V. Britaniji, Americi, Francuskoj, Španiji i Jugoslaviji; od 1970. i samostalno u Beogradu, Somboru, Kraljevu, Londonu, San Francisku, Los Andelesu, Parizu, Detroitu. Učestvovala je na izložbi *Likovno stvaralaštvo Srba u svetu*, u Beogradu 1990. Živi u Parizu i Detroitu (Mičigen).

PEJDŽ, Mičel (Čarleroj, 1918 – La Kvinta, 2003), oficir.

Rođen je u porodici srpskih doseljenika (Pejić) iz Vojne krajine. Završio je Vojnu školu i obuku u Mornaričkom korpusu u Baltimoru 1936. Diplomirao je na Vojnoj školi Kvantiko u Kaliforniji. Oficirska iskustva sticao je na Filipinima, u Kini, na Kubi, u Gvatemali, na Somalijskim ostrvima, Novoj Gvineji, Kejp Glosteru, Raselskim ostrvima, u Japanu, Koreji i Vijetnamu. Napredovao je u jedinicama marinaca od redova do komandanta i direktora svih mornaričkih škola u Japanu (1954). Penzionisan je kao pukovnik Vojske SAD (1964). Za vojne zasluge u SAD dobio je Kongresnu medalju časti, Orden pomorske legije Valoza i Orden „Purpurno srce“. Za srpski patriotizam odlikovan je Ordenom Karađorđevića, koji mu nikada nije uručen. Ostao je aktivan u armiji kao projektant minijaturnih raketnih sistema. Dizajnirao je, npr., raketni lanser od 10 cm koji ispaljuje rakete za osvetljavanje terena, kalibra 13 mm. Ovo oružje je upotrebljavano u Vijetnamu 1967. Autor je knjige memoara

Marinac po imenu Mič. Amerikanci su ga doživljavali kao heroja. Po njegovom liku je u Americi izrađena dečja igračka, figura vojnika „Dži Aj Džo“, koja je popularna u svetu. Njegov lik u ratnim filmovima igrao je glumac Li Marvin. Uznemiren zbog ratnih zbivanja u Srbiji i na Kosmetu, pisao je pisma redakcijama američkih novina i predsedniku Bilu Klintonu. U časopisu *Pustinjsko sunce Palm Springsa* objavio je: „Kosovo je za Srbe ono što je Jerusalim za Jevreje!“ (maj 1993). Živeo je u Kaliforniji.

PEJIĆ, Andrej(a) (Tuzla, 1991), maneken(ka).

Tokom rata u Bosni prebegao je, sa bratom i majkom, u izbeglički kamp blizu Beograda, a potom su svi 2000. emigrirali u Melburn. Amaterski se bavio manekenstvom, dok nije otkriven kao senzacionalni lik tokom Njujorške nedelje mode 2009. U zimu 2011. proglašen je za modnu senzaciju i zaštitno lice kreatora Marka Džejkobsa. Tokom aprila 2013. bio je 33. od 50 najboljih muških manekena i na 89. mestu najlepših žena (???po čijem izboru). Postao je najtraženije lice u svetu manekenstva. Glumio je u spotu Dejvida Bouvija i bio na naslovnim stranama svetskih modnih časopisa i magazina *El* u Srbiji. Godine 2014. podvrgao se operaciji promene pola i postao Andreja Pejić. Živi u Melburnu.

PEJIĆ, Jovan (Srbija, 1987), biciklista.

Završio je studije u Kanberi, bavio se rvanjem i radio u kompaniji KPMG. Sa bratom Nikolom, takođe biciklistom i nekadašnjim svetskim prvakom u džudu, vodi kampanju borbe protiv kancera. Jovan je 2011. oboleo od raka limfnih žlezda. Tvrdi da se sam izlečio kada je iz jelovnika izbacio meso, mlečne proizvode i veštačke sokove, a opredelio se za vegansku ishranu. Kako bi promovisali zdrav način života, organizovali su takmičarsku turu biciklista od Sidneja do Kanbere. Jovan je osnivač humanitarne organizacije „Lymphoma Australia“. Živi u Kanberi.

PEJOVIĆ MILIĆ, Ana (???), fizičar.

Diplomirala je i magistrirala na BU, doktorirala na Univerzitetu Mekmaster u Kanadi. Radi kao naučni istraživač i vanredni profesor na Univerzitetu Rajerson. Objavila je više od 20 naučnih radova. Živi u Kanadi.

PEJOVIĆ, Svetozar (Beograd, 1931), univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1955. na Pravnom fakultetu BU, doktorirao 1963. ekonomiju na Univerzitetu Džordžtaun u Vašingtonu. Predavao je ekonomiju na Univerzitetu u Dalasu i na Univerzitetu u Teksasu. Autor je više knjiga i većeg broja članaka i poglavlja u zbornicima radova. Član je Udruženja srpskih pisaca u dijaspori. Živi u SAD.

PEJOVIĆ, Ted (Edison, 1933), glumac, pisac.

Rođen je u srpskoj porodici u Kanadi, a odrastao u SAD. Završio je 1947. baletsku školu i bavio se plesom. Mobilisan je u Vojsku SAD i ratovao u Vijetnamu 1964. Pohađao je studije kreativnog pisanja na Univerzitetu Kolumbija i diplomirao na Koledžu Hanter u Njujorku. Bavio se novinarstvom i glumom, igrao u TV serijama *Ironside* i *Ed* (1973) i u filmu *Chico and the Man* (1974). Umetničku slavu je postigao romanom *The State of California: Growing up Foreign in the Backyards of Eden* (1989) – kolaž sećanja na odrastanje u srpskoj porodici u severnoj Kaliforniji. Karijeru je nastavio kao glumac u filmovima *The City* (1995), *Haber* (2008) i u pozorišnoj komediji *Becky's New Car* (2011) u njujorškom pozorištu „Aspen“. Dobitnik je Nacionalne nagrade SAD za umetnost. Živi u Njujorku.

PEJOVIĆ, Vasa (Sokolovac, Rumunija, 1957), sveštenik.

Bogosloviju je završio 1977. u Karansebešu. Rukopoložen je 1979. u sveštencički čin i postavljen za paroha u selima Divič, Belobrešk i u manastiru Sv. Preobraženja Gospodnjeg u Bazijašu. Zbog političkog terora, 1989. emigrira iz Rumunije u Srbiju. Bio je paroh u Žarkovu. Odlazi 1990. u Kanadu, gde je služio u Otavi, potom u Kičeneru. Odlukom vladike Georgija postavljen je za paroha Crkve Sv. Save u Londonu, u Ontariju. Organizuje verski i društveni život u CŠO. Živi u Londonu (Ontario).

PENSILVANIJA, savezna američka država u kojoj živi oko 120.000 Srba. Krajem XIX v. doseljavali su se u mala rudarska i industrijska naselja: Alikvipa, Džonstaun, Hejzelton, Klerton, Lebanon, Makizport, Monrovil, Stubenvil i Pitsburg. Porodica Matijević je iz Hercegovine u Makizport stigla 1867. i radila u rudniku uglja. Simica Vignjević, koja se sa mužem Petrom nastanila u Džonstaunu 1888, bila je prva Srpkinja u Pensilvaniji. Južni Pitsburg su naselili Srbi iz Dubrave, Plaškog, Vojnića, Premišlja i nazvali ga po svome – Solcaj. Osnovali su svoje prvo potporno društvo „Sv. Sava“, čiji je predsednik bio Adam Maravić. U Makizportu su 1901. podigli Crkvu Sv. Save, prvu srpsku crkvu. Prvi paroh bio je Ilija Komadina. Danas je paroh Stevan Roknedž, koji vodi i Crkvu Sv. Vaskrsenja Hristovog u Lebanonu. SPC ima 13 parohija i misiju koje pripadaju Istočnoameričkoj eparhiji. Parohiju Sv. Ilije u Alikvipi vodi prota Milan Krstić; Sv. velikomučenika Georgija u Karmajkslu, osnovanu 1951, vodi dr Rodni Torbić; Sv. Đorđa u Hermitidžu, nastalu 1924, vodi Milovan Katanić; Sv. Nikole u Džonstaunu, iz 1906, vodi prota Dragan Zarić. U Midlendu je parohija Sv. velikomučenika Georgija, iz 1945, koju je dugo vodio jerej Milan Pajić. Parohija Sv. Nikolaja Mirlikijskog u Monrovilu, formirana 1904, u nadležnosti je paroha Dragoljuba Malića, dok parohiju Sv. Nikole u Elkins Parku, iz 1950, vodi Milorad Orlić. U sabornoj crkvi u Pitsburgu starešina je prota Rajko Kosić; parohiju Sv. Nikole u Oberlinu, iz 1903, drži prota Srboljub Jocković. U parohiji Sv. Vaznesenja Gospodnjeg, nastaloj 1912, služi Milan Medaković. Pravoslavna misija Sv. Nikola formirana je 2004. u Edinborou. Njen starešina je Rastko Trbuhović. Sve parohije imaju svoje KSS, srpske škole, folklorna i sportska društva, humanitarne organizacije. Izrazita je i aktivnost SNS i SNO, koji pored Centralne uprave u Pitsburgu imaju svoje odbore u svim većim mestima.

PENZIJE. Prema zvaničnim podacima, Fond penzijsko-invalidskog osiguranja Srbije šalje penzije na 82.058 adresa u 27 zemalja sveta. Srpske penzije idu u i SAD, Kanadu, Australiju, Kinu, Japan, Brazil, Panamu i Libiju.

PEPA, Marinko Majkl (Zrenjanin, 1939), kompozitor.

Sa roditeljima je emigrirao u Kanadu 1953. Studirao je violinu i kompoziciju na Koledžu Triniti u Londonu, a diplomirao na Kraljevskom muzičkom konzervatorijumu u Torontu. Radio je kao profesor muzike i pedagog, kompozitor u Kanadskom simfonijskom orkestru. Osnivač je i umetnički direktor ansambla „Les Amis“ i član Udruženja kompozitora Kanade. Autor je 70 dela za solo instrumente i orkestre. U svoje kompozicije (*Moldoveneze, Mutacije, Skamiš, Valcer ptica*) unosi elemente srpskog muzičkog nasleđa. Bio je jedan od organizatora prvog srpskog orkestra u Torontu i igrač u narodnom ansamblu „Stražilovo“. Organizator je koncerta posvećenog Sv. Savi, koji se održava u Torontu, Montrealu i Vindzoru. Član je SNA i KUD „Oplenac“. Živi u Kanadi.

PERIĆ, Miodrag (Stanovi, Brčko, 1960), sveštenik.

Bogosloviju je završio 1979. u manastiru Krka. Postavljen je za starešinu Sabornog hrama Uspenja Presvete Bogorodice u Tuzli. Do 1988. vanredno je studirao na Teološkom fakultetu u Beogradu. Služio je kao paroh Crkve Sv. arhiđakona Stefana u Ruti Hilu. Od 2002. paroh pri Crkvi Sv. kneza Lazara u Aleksandriji. Bio je arhijerejski namesnik Eparhije australijsko-

novozelandske za NJV. Jedan je od tvoraca novog ustava eparhije i verskog ujedinjenja SPC u Australiji (2010). Administrator je i član uprave Mitropolije australijsko-novozelandske, organizator duhovnih i društvenih aktivnosti u ČSO. Živi u Sidneju.

PERIŠIĆ, Miloško (Beograd, 1929 – Čikago, 1983), arhitekta.

Diplomirao je arhitekturu na BU. Sa porodicom se 1969. odselio u Klivlend. Projektovao je srpske hramove u moravskom stilu u Klivlendu, Šefildu i Geriju. Njegovo kapitalno delo je manastir Nova Gračanica u gradiću Treće Jezero kod Čikaga. Gradnja je započeta 1977. osvećenjem imanja, nastavljena 1981. osvećenjem temelja i okončana 1983. osvećenjem zvona i krstova. Živeo je u Čikagu (Ilinois).

PERIŠIĆ, Zoran (Zemun, 1940), režiser.

Odrastao je i školovao se u Nišu i Prokuplju. Odlazi 1955. u Englesku, gde studira ekonomiju i ruski u Bermingamu. Specijalizirao je foto i filmski trik. Napisao je tri knjige od kojih je najpoznatija *Specijalni optički efekti*. Dobitnik je Oskara, Zlatne statue Američke akademije za film (1971) za izum specijalni efekat „zoptik“, koji je korišćen u filmu *Supermen* (1971). Radio je na filmovima *Dugi brodovi* i *Odiseja u svemiru 2001*. Filmski je i televizijski reditelj, majstor vizuelnih efekata (*Bagdadski lopov*, *Zemlja minotaura*, *Đavolovi ljudi*, *Leteći ćilim*). Debitovao je i kao reditelj naučnofantastičnog igranog filma *Leteći banditi* (1986). Nominovan je za Oskara i 1980, za film *Povratak u zemlju Oz*. Nagrađen je Bronzanom statuom Svetske akademije za tehnička dostignuća. Radi na novom patentu u domenu 3D vizuelnih efekata. Živi u Londonu i Los Anđelesu (Kalifornija).

PERKO, Marko Majk (Kalifornija, 1923–1995), oficir.

Potomak hercegovačkih doseljenika. Završio je građevinsku školu i tokom rata bio oficir Ratnog vazduhoplovstva SAD. Radio je kao građevinar u Los Anđelesu. Doprineo je izgradnji Crkve Sv. Save u San Gabrijelu. Bio je član uprave ČSO Sv. Sava i Bratstva slobodnih zidara u Loži broj 539. Živeo je u Los Anđelesu (Kalifornija).

PEROVIĆ, Ivan (Beograd, 1986), mačevalac.

Sin Nikole Perovića, predsednika Mačevalske federacije JAR, člana OK JAR i Skupštine Svetske mačevalske federacije. Završio je 2011. studije finansija na Univerzitetu Vitvatersrand u Johanesburgu. Radi kao konsultant u kompaniji „Discovery Limited“. Od 2005. aktivno bavi se mačevanjem. Bio je višestruki juniorski i seniorski državni prvak JAR u mačevanju i državni reprezentativac. Živi u Johanesburgu.

PEROVIĆ, Kosta (Osijek, 1985), košarkaš.

Završio je Fakultet za menadžment u sportu na Univerzitetu BK. Igrao je u KK „Beopetrol“ (1995) i KK „Partizan“ (2002). Do 2007. osvojio je četiri titule. Bio je član mlade reprezentacije na Evropskom prvenstvu u Poljskoj i Švedskoj i na Svetskom prvenstvu u Japanu. Odlazi 2006. u Ameriku, gde nastupa za klubove „Bakersfield Jam“ (2007/08) i „Golden State Warriors“ (2007/08). Vraća se u Evropu i igra za „Valensiju“ (2008–2010) i „Barselonu“ (2010–2015). Živi u Madridu.

PEROVIĆ, Petar v. DELPOPOLO, Nik

PERT, glavni grad australijske države Zapadna Australija u kojem živi oko 5.000 Srba, najviše u naseljima Dajanela, Madington i Rokingam. Prvi Srbi bili su Tomo Marić, rodom iz Hercegovine, koji se doselio u Kalgurli 1896, i Jovo Spaić, iz Graba kod Trebinja, doseljen 1905. Prva grupa raseljenih Srba iz logora u Minhenu stigla je 1948. Iz doseljeničkog kampa

upućivani su na sečenje šećerne trske. Tada je osnovano Jugoslovensko kraljevsko udruženje, koje je vodila Dana Kraford. Formirani su SNO i Pokret srpskih četnika „Ravna gora“, čiji su članovi bili Milan Jelisić, Mirko Njegić, Dušan Lukić, Nikola Ivković i Bogdan Amidžić. Sedamdesetih godina generacija ekonomskih migranata iz SFRJ formirala je klubove „Jugal“, na čijem je čelu bila Dojna Stojanović, i „Sloga“. Devedesete su dovele nove migrante. Stvoren je ujedinjeni SNS Zapadna Australija (1991). Prvi predsednik bio je Bora Saičić, drugi Aleksandar Mutavdžić, potom Đuko Benić. Olivera Zimonjić Stok je dugo vodila Srpski nacionalni centar i bila organizator „Dana ujedinjenja Srba“ (1995) i humanitarnih akcija SNS i UBKJV. Humanitarne poslove sa SPC i Fondom „Pomoć za ratnu siročad“ vodili su Milan Šajčić, Ljiljana Jovanović i Mitar Subotić. Srpski centar Zapadne Australije u naselju Madington proizašao je iz srpskog kluba „Zavičaj“. Vodeći ljudi su Bogdan Šušnjar, Pavle Novaković i Toma Milosavljević. Oba centra zajedno slave Vidovdan.

Na Dan Sv. Save 1951, Nikola Marić i Mihajlo Rajaković sa grupom Srba oformili su CŠO u Pertu. Za prvog predsednika izabran je Dušan Bojanić. Prvi paroh je bio bogoslov Petar Radoš (od 1952). Danas u Pertu dve parohije, Sv. Trojica i Sv. Sava, sa svega 70 porodica, vode prote Milorad Soaktar i Saša Stojanović. Ugledni vernici su: Vasilije Keković, Ana Babić, Slavica i Angelina Lukić, Đuro Ristić, Milan Sajčić i Dušan Vulin. Dva srpska radio-časa rade Nikola Nikolić, Dana Popović, Kris Marković, Dragica Krstić, Radoslav Živković i Jovan Krstić. U kulturnom životu ističu se bibliotekar Ilija Ilić, muzička grupa „Skadarlija“, glumica Milena Mima Radmanović, KUD „Branko Radičević“, slikarka Snežana Rusović i aktivista Veronika Pavlović. U sportu dominira FK „Srbija“, nekada član Prve lige Zapadne Australije, koji su stvarali Sava Blagojević, Milenko Banović, Milan Sajić, Slavko Kovačević, Rada Karabuva, Vesna Stefanović i Draža Avramović. Amaterski klubovi u fudbalu su „Orlovi“ i „Krajina“. U tenisu su afirmisani Anja Dokić iz Niša, Ivana Vojinović iz Sarajeva i Jelena Stojanović. Poslovnu elitu čine: biznismeni Milan Jelešić (veletrgovina), Saša Petrović (piljare), Sava Jevtić (transport), Dragana Krstić (turizam), inženjeri Branislav Grbović, Dragan Vojinović i Miloš Janković, Mladen Ninkov (investitor u rudarstvo), kao i Miloš Bonjaković. Lekari su Mirjana Ponoš, Mira Janković, Velimir Pajić, naučnici Mirjana Fogel Petrović, Milovan Urošević i Siniša Đorđević. Intelektualce okuplja udruženje „Tesla forum“, koje se založilo za to da Pert dobije ulicu i bistu ovog srpskog genija.

PERU, država na zapadu Južne Amerike u kojoj živi oko 3.000 Srba, nastanjenih većinom u prestonici Limi, u Kalau i Kero de Pasku. U drugoj polovini XIX v. Srbi dolaze u Peru da rade u rudnicima i na plantažama i već 1871. formiraju Društvo slavjansko. Prvi upisani Srbin, Milan Petković iz Boke Kotorske, u Kalau je 1906. osnovao Slavjansko dobrotvorno društvo. Najveći broj doseljenika, mahom iz Boke Kotorske, Dalmacije i Hercegovine, stigao je posle II svet. rata (familije Bakić, Samardžić, Radunović i Božović). Osnovali su društvo „Dubrovnik“, čiji je predsednik bio Ivan Orlić Maračić. Potomak Božovića osnovao je multinacionalnu kompaniju za eksploataciju šuma „Maderera Bozovich“ i firmu „Bozovich Mexico“. Od 1954. u Limi postoji srpska pravoslavna crkva, Crkva Sv. Trojice. Na čelu CŠO bio je Sergej Kanoničin, a ugledniji parohijani su: Manojlo Zeković, Milivoje Slavković i Đorđe Veličković (stručnjak za radio-sisteme), kao i treneri Dušan Varagić i Branko Marjanović. Ugledni biznismen je industrijalac Dragi Nestorović. Organizacija „Serbios Unidos“ okuplja srpske iseljenike. Njeni najaktivniji članovi su Mirko Radović i Duško Anđelić, koji su 2014. organizovali humanitarnu akciju „Zdrava trpeza – zdrava Srbija“.

PERUNIĆ, Đorđe (Nju Džerzi, 1922 – Njujork, 1988), biznismen.

Diplomirao je ekonomiju i biznis u Nju Džerziju. Bio je menadžer i generalni direktor kompanije „Amerikan ekspres“. Aktivno je učestvovao u radu SNO i SPC. Živeo je u Njujorku.

PERVAN, Nikola (Zemun, 1935), biznismen.

U SAD je emigrirao 1962. Diplomirao je psihologiju i filozofiju na Gradskom koledžu u Njujorku. Radio je teške poslove po restoranima i brinuo o braći i majci. Preselio se 1977. u Čikago i otvorio restoran „Kasino“ i trgovinu, potom kupio zgradu sa stanovima za izdavanje. Doktorirao je na Univerzitetu Luis u Čikagu. Bavi se izučavanjem parapsiholoških fenomena. Živi u Čikagu (Ilinois).

PEŠAKOVIĆ, Gordana (???, 1959), univerzitetski profesor.

Diplomirala je, magistrirala i doktorirala ekonomiju na BU. Od 1994. bila je profesor na Univerzitetu Sarasota na Floridi. Profesor je međunarodne ekonomije na Univerzitetu Argosi na Floridi i predavač po pozivu na univerzitetima u Kini, Češkoj, Meksiku, Argentini, Čileu, na Tajvanu i Bahamima. Objavila je 10 naučnih radova i držala predavanja o brendiranju Srbije u Beogradu (2012). Objavila je pet knjiga poezije (*Kapije Istoka i Zapada, Miris promene, Spremna sam, Nagoveštaj smisla, Čuvari lepote*). Živi u Sarasoti (Florida).

PEŠIĆ, Slobodan (Beograd, 1957), politikolog.

Diplomirao je na Fakultetu političkih nauka BU. Magistarske i doktorske studije završio je na Univerzitetu u Pitsburgu. Radio je kao konsultant u Vladi Pensilvanije u Harisburgu. Na Američkom javnom univerzitetu u Čarlstaunu drži predavanja o menadžmentu u kriznim situacijama, o oružju za masovno uništenje, komunikacijama u kriznom području i o terorizmu. Objavio je jednu knjigu i više članaka u naučnim časopisima. Poznat je po javnim raspravama u američkim medijima o srpskom pitanju. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

PEŠUĆIĆ BARIENTOS, Drago (Punta Arenas, 1926), bankar.

Odrastao je u Santjagu, gde je završio studije ekonomije. Bio je finansijski stručnjak i bankarski poslenik, koji se vrednim radom i ekspertskim sposobnostima uzdigao na visok rang i postao direktor Čileanske narodne banke. Živi u Santjagu.

PETAKOVIĆ, Velimir (Čačak, 1932), sveštenik.

Bogosloviju je završio 1951. u Prizrenu i upisao studije na BU. Odselio se 1958. u Nemačku, gde je radio kao pravoslavni sveštenik pri NATO. U SAD se preselio 1960. i služio u Crkvi Sv. Save u Geriju i u manastiru Sv. Sava u Libertivilu. Bio je prota u Crkvi Sv. Đorđa u San Dijegu, gde je organizovao duhovni i društveni život Srba. Živi u Eskondidu (Kalifornija).

PETAR, episkop (Petar Bankerović; Split, 1925 – Kanbera, 1988).

Monah i jeromonah postao je u Visokim Dečanima 1953. U Parizu je pohađao Duhovni institut Sv. Sergija. U Njujorku je 1957. studirao teologiju i služio u misiji Ruske crkve na Aljasci. Kao srpski nacionalista i antikomunista prilazi 1963. vladici Dionisiju i SSPC. Kao paroh služio je oko sedam godina u Geriju (Indijana), zatim u Ouklendu (Kalifornija), u Japanskoj pravoslavnoj crkvi i u Lebanonu (Pensilvanija). Veliku pažnju posvećivao je obrazovanju i crkvenoj štampi, uviđajući njihovu moć i uticaj na narod i omladinu. Bio je vikarni episkop blaženoupokojenog episkopa Dimitrija, po čijoj smrti ga je šesti Crkvenonarodni sabor SSPC izabrao za episkopa australijsko-novozelandskog SSPC. Bio je pokretač ideje o gradnji manastira Sv. Sava (Novi Kalenić) kod Kanbere. Inicirao je, kroz letovališta i kampove, okupljanje srpske dece oko SPC. Učestvovao je u podizanju Spomenkrsta srpskim novomučenicima iz II svet. rata u Kanberi. Živeo je u manastiru Novi Kalenić.

PETIJEVIĆ, Džon (Kalifornija, 1949), policajac.

Završio je studije bezbednosti na Koledžu San Antonio. Služio je Vojsku SAD 1968. u Nemačkoj, gde je spasao život jednom vatrogascu i dobio Orden za hrabrost. Zaposlio se 1971. u policiji Los Anđelesa. Završio je specijalizovani kurs o istraživanju funkcionisanja bandi na Odeljenju za policijske nauke Koledža Rio Honda i radio u Odeljenju za poroke, narkotike i suzbijanje bandi. Kada je 1981. u okršaju bandi spasao život jedne devojčice, odlikovan je Medaljom za hrabrost i TV stanica NBC dodelila mu je titulu „građanin nedelje“ u Los Anđelesu. Glumio je policajce u filmovima *Cop*, *The Patty Hearst Story*, *To Live and Die in L. A.* i *Rampage*, za koje je scenarija pisao njegov brat Džerald Petijević ubacujući i likove Srba, pa je za njih angažovao i njihovog oca Žarka. Petijevići su aktivni članovi Američke legije policajaca, ali i Srpske zajednice u Kaliforniji.

PETKOVIĆ, Dejan (Majdanpek, 1972), fudbaler.

U Srbiji je poznat pod nadimkom Rambo, a u Brazilu ga zovu Pet. Fudbalsku karijeru započeo je u „Radničkom“ iz Niša. Igrao je u „Crvenoj zvezdi“, „Realu“ iz Madrida (1995/96), u „Veneciji“, potom u brazilskim klubovima „Vitoria da Bahia“ (1997), „Goias“, „Santos“, „Atletico Mineiro“ i „Flamengo“ (2009). Bio je šampion SFRJ i Brazila. Oprostio se od fudbala i navijača 2011. Ambasador je brazilskog fudbala u svetu. Živi u Salvadoru.

PETKOVIĆ, Dragoljub (Sokobanja, 1922 – Adelejd, 2006), sveštenik.

Pohađao je Muzički konzervatorijum u Beogradu, kada je zarobljen i odveden na prinudni rad u Nemačku. Emigrirao je 1949. u Australiju i nastanio se u Adelejdu 1955. Bio je član CŠO, hora i pojac u Crkvi Sv. Save, sve do rukopoloženja u čin đakona i jereja 1964. Potom je bio paroh Crkve Sv. Trojice u Pertu, a 1968. premešten je na dužnost paroha Crkve Sv. Save na Hajndmaršu u Adelejdu. Njegovim zalaganjem podignute su nova crkva i sala. Službovao je do 1998. Živeo je u Adelejdu.

PETKOVIĆ, Dragutin (??), elektroinženjer, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1976, magistrirao 1979. na Elektrotehničkom fakultetu BU, doktorirao 1983. na Kalifornijskom univerzitetu u Irvinu. Redovni je profesor na Odseku računarskih nauka Univerziteta u San Francisku i direktor Računskog centra za prirodnačke nauke. Objavio je oko 60 naučnih radova. Vlasnik je 14 patenata. Član je profesionalnih udruženja IEEE, IAPR i Industrial Liaison Committee. Dobitnik je brojnih priznanja. Živi u San Francisku (Kalifornija).

PETKOVIĆ, Momir (Subotica, 1953), rvač, trener.

Bavi se rvanjem od šeste godine. Bio je član RK „Spartak“ i državne reprezentacije SFRJ. Svetski vicešampion u grčko-rimskom stilu bio je tri puta (1978, 1979 i 1981), a osvajač bronze jednom (1977). Na Olimpijskim igrama u Los Anđelesu 1984. zauzeo je četvrto mesto. U SAD se iselio 1986. Radio je u Njujorku kao vozač kamiona. Glavni trener seniorske rvačke reprezentacije SAD postao je 2000. Tri puta je predvodio američke rvače na olimpijadama. Sakupio je donaciju za reprezentativce Srbije kako bi učestvovali na Svetskom prvenstvu u Njujorku 2001. Bio je promoter Evropskog prvenstva u rvanju 2012. Živi u Njujorku.

PETKOVIĆ, Nikola (Indija, 1893 – Pitsburg, 1952), slikar.

Studirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umetnosti u Beču. U SAD se uselio 1916. Zbog nemaštine prima sveštenečki čin. Slikarstvo je nastavio na Univerzitetu Karnegi u Pitsburgu. Posle napuštanja sveštenečke dužnosti počinje intenzivno da slika, uglavnom mrtvu prirodu, pejzaže, a najviše kompozicije inspirisane Biblijom. Galerija Arts & Crafts Center priredila

mu je posthumno izložbu. Njegove najpoznatije slike su *Pad Adama i Eve* i *Kosmos*. Živeo je u Pittsburgu (Pensilvanija).

PETKOVIĆ RADENOVIĆ, Stojanka (Niš, 1941), pesnikinja.

Diplomirala je 1965. engleski jezik i književnost na Filološkom fakultetu BU, magistrirala 1979. sociologiju rada na Fakultetu političkih nauka. U Kanadu je emigrirala 1994. Radila je kao koordinator za „Link program“ nastave engleskog i srpskog jezika za novodošle pri SNA. Autor je romana *Heroji iz senke*, zbirke pripovedaka *Priče iz daljine*, knjiga poezije *Pesmarica* (1991), *Primenjena lirika* (1993), *Razgovori* (1995), *Ratna geografija* (1997) i *Jezik u jeziku* (2010). Nagrađena je prvom nagradom za najbolju knjigu poezije na Saboru književnih stvaralaca iz rasejanja 1998. Dobitnik je Nagrade Akademije „Ivo Andrić“ za knjigu *Virtuelna stvarnost*. Dopisnik je *Večernjih novosti* iz Kanade; inicijator projekta „Napiši mi pismo“ kojim su obuhvaćena deca iz srpskih škola u Ontariju i enklave Štrpce na KiM. Borac je za očuvanje ćirilice u Kanadi i Srbiji, član srpsko-kanadskog Udruženja pisaca „Desanka Maksimović“, UKS i Udruženja pisaca prosvetnih radnika Srbije. Živi u Torontu.

PETMIL, Goran (Gornji Milanovac, 1962), akademski slikar.

Završio je Likovnu akademiju BU 1988. Počeo je da izlaže radove krajem 1985. i potom devedesetih u Beogradu i Njujorku. Autor je malih i velikih slika na platnu, dizajnerskih instalacija i scenografija za šou programe: *Small Wood and Metal Assemblage*, *The puzzle Paintings*, *Love and Fear Exhibition*, *Seussical the Musical*, *Oliver* i *Beauty and the Beast*. Imao je 15 samostalnih i 35 grupnih izložbi. Dobitnik je nagrade za najbolju skulpturu i nagrade za multimedijalne nastupe. Živi u Njujorku.

PETRIČEVIĆ, Vladimir (??), fizičar.

Diplomirao je 1979. na Elektrotehničkom fakultetu BU, doktorirao 1990. iz oblasti elektroinženjerstva na Gradskom koledžu u Njujorku. Radio je kao istraživač u Institutu za primenjenu fiziku u Beogradu 1979–1983, potom na Univerzitetu u Majamiju i od 1984. na Gradskom koledžu u Njujorku. Objavio je više naučnih radova, suvlasnik je 10 patenata. Živi u Njujorku.

PETRIČIĆ, Aleksandar (Novi Sad, 1936), slikar.

Diplomirao je 1960. na Arhitektonskom fakultetu BU. Radio je kao projektant u Beogradu, Novom Sadu i Zrenjaninu. Emigrirao je u Kanadu i od 1975. radio u Odeljenju za dizajn Saveta za obrazovanje u Torontu i u privatnim firmama. Izlagao je akvarele na izložbama u Kanadi, SAD i Evropi. Član je Udruženja akvarelista Kanade i Komiteta za mali urbanizam u Torontu. Učestvovao je na izložbi „Likovno stvaralaštvo Srba u svetu“ u Narodnom muzeju u Beogradu 1990. Dobitnik je Nagrade za najbolji akvarel 1996. Živi u Torontu.

PETRIČIĆ, Dušan (Zemun, 1946), karikaturista.

Diplomirao je 1969. na Akademiji za primenjenu umetnost BU. Bio je karikaturista i urednik karikature *Večernjih novosti* (od 1969) i vanredni profesor Fakulteta primenjenih umetnosti BU (od 1986). U Kanadu se odselio 1993. Karikature objavljuje od 1965. u *Književnim novinama*, *Ježu*, *Ninu*, *Politici* i drugim domaćim glasilima, kao i u listovima *Toronto star*, *Kanada* i *Njujork tajms*, *Volstrit žurnal* i drugim u SAD i Kanadi. Autor je knjiga karikatura *Luda kuća* (1986), *Još luđa kuća* (1990), *Dijagnoza* (2013), animiranih filmova (*Romeo i Julija*, *Vreme vampira*) i 50 izložbi crteža i karikatura u Srbiji, Kanadi i SAD. Bavi se ilustrovanjem knjiga u Kanadi i SAD. Dobio je nagradu „Pjer“ dva puta (1968. i 1982), Gran pri na Svetskom salonu u Skoplju (1971), Nagradu Oktobarskog salona Beograda, nagradu za ilustraciju „Zlatno pero“ (1972), Oktobarsku nagradu grada Beograda, Nagradu „Fran

Levstik“ (1987), Silbert nagradu (2001), Nagradu „Dušan Bogavac“ (2015), kao i nagrade u Tokiju, Istanbulu, Amsterdamu, Alžiru, Sloveniji, SAD, Alberti i Kanadi. Živi u Torontu i Zemunu.

PETRIČIĆ, Saša (Toronto, 1963), novinar.

Diplomirao je novinarstvo i sovjetsku istoriju na Univerzitetu Karlton u Otavi. Studirao je na Houp koledžu u Mičigenu i na Univerzitetu Kvebeka. Radio je kao izveštač iz kanadskog parlamenta 1993–2001. za televizijske stanice BBC i CNN. Postao je reporter CBC-ja sa Antarktika, iz Indokine, Ruande, Avganistana, Tajlanda, Turske i Sirije. Dobitnik je nagrade Udruženja novinara Kanade za najbolju reportažu (1999) i za najbolje izveštavanje (2005). Gostujući je profesor novinarstva na Univerzitetu u Ruandi. Živi u Torontu.

PETRIĆ, Vlada (Prnjavor, BiH, 1928), režiser.

Diplomirao je na Filozofskom fakultetu i na Akademiji za film, radio i televiziju BU. Predavao je istoriju i teoriju filma na FDU u Beogradu (1950–1969) i na Univerzitetu Harvard (1972–1997). Osnivač je Harvardskog filmskog arhiva sa 1.200 eksponata. Autor je istorijskog filma *Zid uspomena*. Režirao je filmove *Nemilosrdni anđeo* (o bombardovanju Srbije 1999), *Eстетика pokretne slike* (o američkoj pesnikinji Emili Dickinson) i digitalnu studiju *Film i promenjena stanja svesti*. Dobitnik je priznanja Antološkog filmskog arhiva iz Njujorka (2010) koje se dodeljuje za poseban doprinos očuvanju filmskog nasleđa. Živi u SAD.

PETROV, Aleksandar (Niš, 1938), književnik, univerzitetski profesor.

Diplomirao je i magistrirao (1967) na Filološkom fakultetu BU, doktorirao 1971. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Bio je naučni savetnik u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu. U SAD je emigrirao tokom devedesetih. Predavao je svetsku književnost na više univerziteta. Počasni je član Univerziteta u Ajovi (od 1973), profesor po pozivu Univerziteta Severne Karoline (1980), Univerziteta u Kansasu (1981), Državnog univerziteta Ohaja (1981/82), Univerziteta Hokaido (Japan, 1990/91), profesor Univerziteta u Pitsburgu i urednik srpskih strana u listu *Amerikanski Srbobran*. Piše poeziju, književne studije, kritike, prevodi. Autor je romana *Kao zlato u vatri*, *Turski Beč*, *Lavlja pećina*, *Troknjižje petoverja*, zbirke pesama *Sazdanac*, *Brus*, *Slovenska škola*, *Poslednje Kosovo*, *La dama del Vestido Vacio*, *Lady in an Empty Dress*, *Istočni dlan*, *Kamen i zvono*, *The Stone and the Bell*, *Vatrar* i zbirke studija i eseja *U prostoru proze*, *Razgovori s poezijom*, *Poezija Crnjanskog i srpsko pesništvo*, *Poezija danas*, *Krila i vazduh*. Priređivač je antologije ruske poezije od XVII do XX v., knjiga pesama mladih jugoslovenskih pesnika i hrestomatije *Rađanje moderne književnosti – roman* i *Poetika ruskog formalizma*. Dela su mu prevedena u 29 zemalja. Član je akademskog Američkog društva za slavističke, istočnoevropske i evroazijske studije (ASEEES). Bio je predsednik UKS (1986–1988), član Predsedništva Saveza književnika Jugoslavije (1985–1988), v. d. predsednika SKJ i predsednik PEN kluba. Dobitnik je Nagrade „Isidora Sekulić“ (1972), Ordena Vuka S. Karadžića (2006), Zlatnog prstena UNS (2006), nagrade SKK „Sveti Sava“, nagrada u Rusiji, Rumuniji, SAD i Izraelu. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

PETROVIĆ, Anja (Beograd, ???), pisac, iscelitelj.

Diplomirala je jugoslovensku i svetsku književnost na BU. Učila je slikarstvo i primenjenu umetnost u Beogradu i Londonu. Postdiplomske studije završila je na Australijskom koledžu za primenjenu psihologiju. Radila je 15 godina kao viši samostalni organizator u Centru „Sava“. Duže od dve decenije bavi se alternativnim lečenjem Teslinim talasima u Evropi, SAD i Australiji. Direktor je agencija „Tesla metamorfoze“ i „Healing Metamorfosis“ u

Australiji. Autor je knjige *Tesla metamorfoza za lečenje i evoluciju*, kao i dve zbirke pesama. Dobitnik je Oktobarske nagrade grada Beograda – dve za poeziju i jedne za naučni rad na polju književnosti. Živi u Melburnu.

PETROVIĆ, Boris (Beograd, ???), naučnik.

Studirao je elektrotehniku i filozofiju na BU. Radio je u opservatoriji i izučavao energiju kosmosa i čovečanstva. Saradnik je Međunarodnog naučnoistraživačkog instituta za kosmičku antropoekologiju u Novosibirsku i Fondacije zakona vremena u Oregonu. Predavač je o kosmosu i noosferi u Rusiji, Americi, Brazilu i Srbiji; osnivač i predsednik Instituta za održive tehnologije „Nikola Tesla“ u Brazilu. Radi na istraživanju nove energije i njenog prenosa na daljinu, na primeni Tesline tehnologije za realizaciju ekoloških sistema, na razvoju tehnologija na polju ljudske kosmičke svesti i unapređivanju brazilske vojne avijacije i kosmičkih letelica. Osnivač je Centra za noosferne tehnologije i autor dokumentarnih filmova o ovoj tehnologiji. Autor je desetak naučnih studija. Član je Bratstva slobodnih zidara. Živi u Sao Paulu.

PETROVIĆ, Borislav (Srbija, 1909 – Melburn, 1993), humanista.

Jedan je od osnivača ČŠO Sv. Sava u Melburnu i njen predsednik 1957–1972. Organizator je Prvog crkvenog narodnog sabora u Melburnu 1964. Osnivač je Srpskog dobrotvornog društva i Srpske biblioteke. Živeo je u Melburnu.

PETROVIĆ, Borislav (Krtova kod Tuzle, 1958), sveštenik.

Završio je Bogosloviju u manastiru Krka 1978. Studirao je na Moskovskoj duhovnoj akademiji i 1982. postao kandidat bogoslovske nauke. Rukopoložen je u čin jereja u Bosanskom Šamcu, bio sveštenik u Lončarima, paroh šibenski (1985) i suplent Bogoslovije u manastiru Krka. Doselio se 1993. u Australiju, gde je postavljen za paroha pri Crkvi Sv. Đorđa u Sent Olbansu. Organizator je verskog i društvenog života Srba u Melburnu i okolini. Član je suda Mitropolije australijsko-novozelandske. Živi u Sent Olbansu.

PETROVIĆ, Čedomir (Beograd, 1971), fizičar.

Diplomirao je 1996. teorijski fiziku na BU, magistrirao i doktorirao (2000) na Državnom univerzitetu Floride. Pohadao je postdoktorske studije na Državnom univerzitetu Ajove. Od 2002. radi u Nacionalnoj laboratoriji Brukhejven. Docent je na Univerzitetu „Džons Hopkins“ u Baltimoru. Autor je ili koautor više od 60 članaka u naučnim časopisima. Dobitnik je Nagrade „Dr Marko Jarić“ (2010) za izuzetan doprinos razvoju sinteze, teorije i primene dvodimenzionalnih superprovodnika na bazi teških fermiona. Živi u SAD.

PETROVIĆ, Dejan (Adelejd, 1978), teniski trener.

Karijeru tenisera započeo je kao dubl igrač na turniru Australien Open 1998. Bio je učesnik turnira u Njujorku i Vimbldonu. U dresu Srbije i Crne Gore nastupao je u paru sa Nenadom Zimonjićem u Dejvis kupu. Bio je 157. singl i 116. dubl igrač na ATP listi (2000). Od 2004. bio je trener Novaka Đokovića, reprezentacije SCG (2003–2006), reprezentacije Srbije u Dejvis kupu (2006/07), Jelene Janković i Ane Ivanović (2014). Živi u SAD i Australiji.

PETROVIĆ, Dražen (Šibenik, 1964 – Bavarska, 1993), košarkaš.

Odrastao je i školovao se u rodnom gradu, gde je 1979. postao član KK „Šibenka“. Prelazi u klubove „Cibona“ (1984) i „Real Madrid“ (1988). Bio je bek i šuter, član reprezentacije SFRJ, sa kojom je osvajao medalje na olimpijadama u Los Anđelesu (1984), Seulu (1988) i Barseloni (1992); na svetskim prvenstvima u Madridu (1986) i Buenos Ajresu (1990); na evropskim prvenstvima u Atini (1987) i Zagrebu (1989). U SAD odlazi 1989. i igra za

„Portland Trail Blazers“, da bi 1991. prešao u „New Jersey Nets“. Proglašen je za najboljeg šutera u timu i najboljeg Evropljanina u NBA 1992. Uvršćen je u *Knjigu slavnih košarkaša* (2002). Godine 2013. proglašen je za najboljeg evropskog košarkaša svih vremena. Poginuo je u saobraćajnoj nesreći u Denkendorfu u Nemačkoj.

PETROVIĆ, Dušan Djuk (Čikago, ???), biznismen.

Magistrirao je ekonomiju na Univerzitetu Ruzvelt u Čikagu. Zaposlio se u fabrici žvakaćih guma i slatkiša „Wrigley Jr. Company“ iz Čikaga, u kojoj je radio 30 godina i čiji je danas predsednik. Živi u Čikagu (Illinois).

PETROVIĆ, Đorđe (Piroć, ???), elektroinženjer, knjižar.

Završio je ETF u Nišu. Postao je ekspert za IBM sisteme i 1989. emigrirao u Australiju. Radi kao savetnik za elektronsku tehnologiju. Vlasnik je knjižare „Beograd Online“. Organizuje književne večeri i tribine, izložbe i promoviše srpsku kulturu u državi Viktorija. Autor je hronike o životu srpske kolonije u Australiji. Živi u Melburnu.

PETROVIĆ, Đorđe (Zaječar, 1927), arhitekta.

Studirao je slikarstvo 1946/47. u Beogradu, ali je diplomirao i doktorirao na Arhitektonskom fakultetu BU. Od 1953. bio je asistent, docent i vanredni profesor Arhitektonskog fakulteta, u periodu 1977–1980. gostujući profesor na Univerzitetu u Montrealu. Vlasnik je i predsednik kompanije „Petrovic Art Enr.“ u Montrealu. Autor je arhitektonskih projekata zgrada u Kotoru, Beogradu, Novom Sadu i 12 konceptualnih projekata *Mininordopolisa* i *Inteligentne kuće Orion* u Montrealu (1993, sa saradnicima). Objavio je knjige *Narodna arhitektura, doksati i čardaci*, *Teoretičari proporcija*, *Neimarska pravila i aršin*, *Kompozicija arhitektonskih oblika*, *Vizuelna istraživanja*. Imao je 23 samostalnih izložbe („Kosmičko slikarstvo“) u Kanadi i SAD. Živi u Montrealu.

PETROVIĆ, Đorđe (Klasnić, 1882 – Milvoki, 1942), sveštenik.

Završio je Učiteljsku školu u Petrinji 1906, a 1924. položio bogoslovske ispite u Patrijaršiji SPC u Beogradu. Bio je rukopoložen u Ruskoj crkvi u Čikagu. Kao paroh i prota služio je u Kansas Sijiju, Stiltonu, Klivlendu, Lakavani, Sent Luisu, Omahi, Saut Bendu i Milvokiju.

PETROVIĆ, Jovan (Novi Kneževac, 1934), slikar.

Diplomirao je na Akademiji likovnih umetnosti BU. Iselio se iz Srbije 1959. Do 1961. boravio je u Parizu, potom u Torontu do 1968, zatim odlazi u SAD. Studirao je na Umetničkom institutu u Čikagu 1963–1965. Izlagao je u Illinoisu, Beogradu, Ontariju, Torontu. Svoje radove je prikazao i na izložbi „Likovno stvaralaštvo Srba u svetu“ u Beogradu 1990. Živi u Čikagu (Illinois).

PETROVIĆ, Katarina (Valjevo, 1978), teniserka.

Diplomirala je 1999. marketing i menadžment na Univerzitetu Južne Karoline. Igrala je tenis, potom završila trenersku školu „Gejmkok“ i postala sportski menadžer u Centru „Majkl-En Rasel“ u Severnom Majamiju (2004). Radi kao teniski trener i selektor tima Univerziteta Južne Karoline. Živi u Kolumbiji.

PETROVIĆ, Kristofer G. (Šelbi, 1981), istoričar.

Poreklom iz porodice Denče Petrovića koja se u SAD uselila 1912, odrastao je u Šelbiju (Nova Karolina). Školovao se u Pinevilu. Diplomirao je teologiju i istoriju na Univerzitetu Zapadne Virdžinije. Kršten je kao baptista, ali je u 23. godini života prišao konzervativnoj hrišćanskoj zajednici amiša. Radi kao istoričar, hroničar amiške zajednice u SAD i putopisac

iz 45 zemalja sveta. U potrazi za svojim korenima došao je 2015. u selo Donja Studena (kod Niške Banje), u kojem ima nasleđeno imanje. Jedini je amiš koji boravi u Srbiji.

PETROVIĆ, Ljubica (Tuzla, 1960 – Melburn, 2014), srpski aktivista.

Devedesetih je emigrirala u Australiju sa suprugom Zoranom i osam članova porodice. Bila je vlasnik firme „Krajina eksport“ u naselju Dandenong, preko koje je u otadžbinu slala hranu i lekove. Bila je član SNS i aktivista SPC, organizator humanitarnih akcija pomoći srpskom narodu. Kroz akciju „Prijatelji prijatelju“ pomagala je bolesne i ugrožene Srbe u Australiji. Živela je u Melburnu.

PETROVIĆ, Ljubomir Ljupko (Velika Brusnica, BiH, 1947), trener.

Školovao se u Osijeku, gde je igrao fudbal za klubove „Darda“ i „Osijek“, a potom vodio FK „Metalac“. Završio je Fakultet za fizičku kulturu, magistrirao i doktorirao u Novom Sadu. U periodu 1979–1982. igrao je mali fudbal u SAD u timovima „Buffalo Stallions“, „Kansas City Comets“ i „Phoenix Inferno“. Bio je trener „Spartaka“, „Vojvodine“ (1989), „Rada“ i „Crvene zvezde“ (tri puta). Jedini je jugoslovenski trener koji je trijumfovao u Kupu evropskih šampiona, kada je „Crvena zvezda“ pobedila „Olimpik“ iz Marseja (1991). Radio je kao trener inostranih klubova: „Penarol“ (Urugvaj), PAOK i „Olympiakos“ (Grčka), GAK (Austrija) i „Al-Ahli“ (UAR). U Kinu odlazi krajem devedesetih i vodi timove „Šangaj“ i „Peking“. Radio je u Hrvatskoj, Bugarskoj i Kazahstanu. Od 2014. vodi klub APR u Ruandi. Autor je knjige *Trenerov put ka uspehu*. Živi u Ruandi.

PETROVIĆ, Mihajlo Boro (Klivlend, 1922 – Medison, 1989), istoričar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1941. na Univerzitetu Vestern Rizerv, magistrirao 1943, doktorirao 1955. na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku. Od 1943. do 1945. bio je član Američke vojne misije pri Vrhovnom štabu maršala Tita. Profesorsku karijeru započeo je na Univerzitetu Viskonsina u Medisonu, gde je predavao istoriju 1950–1985. Bio je gostujući profesor na Berkliju i Harvardu. Proučavao je rusku istoriju, istoriju balkanskih naroda, kao i srpsku emigraciju u SAD. Objavio je više knjiga, među kojima *A History of Modern Serbia (1804–1918)*. Na Državnom univerzitetu Viskonsina postoji spomen-soba dr Majkla Bore Petrovića. Živeo je u Medisonu (Viskonsin).

PETROVIĆ, Milan (Topola, 1902 – Čikago, 1963), pesnik.

Podoficir Jugoslovenske kraljevske vojske koji je 1946. emigrirao iz nemačkog zarobljeništva u SAD. Bio je član SNO i UBKJV, saradnik emigrantske štampe i crkvenih listova, autor zbirki pesama *Pesme izgnanika* i *Skamenjene suze*. Živeo je u Čikagu (Illinois).

PETROVIĆ, Milivoje v. MIŠKO PLAVI

PETROVIĆ, Nikola (???), psiholog.

Rođen je i školovao se u Australiji. Ekspert je za dečju psihologiju. Radio je za vladine i nevladine organizacije na problemima ličnosti Aboridžina. Autor je 9 projekata, 33 naučna članka, 17 video-prikaza i knjiga *Antisocial Personality Disorder* i *Borderline Personality Disorder*. Dobitnik je državne nagrade i priznanja Društva Aboridžina. Živi u Novom Južnom Velsu.

PETROVIĆ, Nikola Nik (Užice, 1929), univerzitetski profesor.

Odrastao je i školovao se u Srbiji. Bio je pripadnik nacionalnih snaga i Ravnogorskog pokreta. Emigrirao je 1950, preko Grčke i Italije, u SAD. Igrao je fudbal za užičku „Slobodu“

i iseljeničke timove „Kraljevina Jugoslavija“, „Srbi u Geriju“, „Beli orlovi“ i „Ujedinjeni Srbi“. Studirao je finansije i ekonomiju u Čikagu i Detroitu, doktorirao u Meksiku. Bio je ekspert kompanije „Monsanto“ u SAD i Meksiku, predsednik Finansijskog komiteta Meksika (1960), profesor i potpredsednik Američko-meksičkog univerziteta u Meksiko Sitiju (1995). Bio je fudbalski menadžer Bore Milutinovića i Milutina Šoškića u SAD. Jedan je od osnivača i predsednik KSU (1993/94) i predstavnik te organizacije u Meksiku. Živi u Kaliforniji i Meksiku.

PETROVIĆ, Njegoš (Vučitrn, 1933 – Skranton, 2004), filolog, univerzitetski profesor. Studirao je južnoslovensku književnost na Filološkom fakultetu BU. Diplomirao je francuski jezik i književnost na Sorboni, magistrirao slavistiku u Montrealu 1965, doktorirao na delima Ive Andrića u Kvebeku. Predavao je književnost na Univerzitetu Skranton u Pensilvaniji (od 1967). Bio je aktivan u društvenom radu dijaspore, učestvovao u raspravama o jugoslovenskoj krizi, gostovao na TV, u američkim novinama objavljivao članke o srpskom pitanju. U dnevniku *Tribjun* objavio je članak „Istorija će zabeležiti Bosnu i Vijetnam kao greške američke politike“ (1996). Autor je političkih analiza i eseja o američkoj politici prema Srbima (*Go to the Pentagon*). Dobitnik je nagrade kanadskog Ministarstva prosvete u Kvebeku. Živeo je u Skrantonu.

PETROVIĆ, Pavel (Temišvar, 1818 – Lima, 1856), slikar. Sin slikara Save Petrovića, odrastao je u rumunskom Banatu i školovao se u Bečkoj likovnoj akademiji 1834–1838. Odlazi u Pariz da usavršava slikarstvo, potom se seli u London, Rim, Napulj, Aleksandriju, Kairo, da bi 1845. krenuo u Indiju i Kinu. Autor je nekoliko zapaženih portreta i ikona. Poslednje godine života proveo je u Kaliforniji, na Haitiju, u Australiji i Južnoj Americi. Živeo je u Peruu.

PETROVIĆ, Petar (Poljna, 1953), sveštenik. Diplomirao je 1973. teologiju u Beogradu. Bogoslužio je u Srbiji, a od 1983. u misionarskoj parohiji u Majamiju. Bio je paroh u crkveno-školskim opštinama u Nju Džerziju, Pensilvaniji i Arizoni. Od 2000. je paroh CŠO Sv. Đorđe u Sinsinatiju. Živi u Sinsinatiju (Ohajo).

PETROVIĆ, Rastko (Beograd, 1898 – Vašington, 1949), književnik. Završio je 1920. studije prava u Parizu. Prve pesme o Kosmetu objavio je na Krfu u listu *Zabavnik*, zatim 1921. poemu *Spomenik* i 1922. zbirku pesama *Otkrovenje* u Beogradu. Radio je kao novinar nedeljnika *Vreme*, a od 1923. kao službenik Ministarstva inostranih dela. Bio je diplomatski pisar u Vatikanu i Rimu i vicekonzul u Čikagu (1935). U Vašingtonu je obavljao dužnost šefa diplomatske misije Kraljevine Jugoslavije u SAD (od 1936). I posle 1941. ostaje diplomata Jugoslovenske vlade u egzilu. Od 1944. je srpski emigrant u Americi. Autor je dela: romana *Burleska gospodina Peruna boga groma* (1921), *Sa silama nemepljivim* (u *Srpskom književnom glasniku*, 1927), *Ljudi govore* (1931), *Dan šesti* (posmrtno, 1960); putopisa *Afrika* (1930), drame *Sabinjanke*. Za zapažene uspehe u Americi odlikovan je Ordenom Sv. Save IV stepena. Sahranjen je na groblju u Senovitom potoku u Vašingtonu. Juna 1986. njegovi posmrtni ostaci preneti su u Beograd i sahranjeni u porodičnoj grobnici na Novom groblju.

PETROVIĆ, Slavica (Niš, ???), novinar. Studirala je književnost i novinarstvo. Radila je u RTS-u, bila dopisnik iz SAD. Osnivač je i glavni urednik Radio-programa za Srbe u Čikagu, promoter srpske kulture u Americi u saradnji sa Centrom za kulturu Čikaga. Vlasnik je i glavni urednik magazina *Ogledalo* (*Serbian Mirror*) u Americi. Član je Srpsko-američkog muzeja „Sv. Sava“, pokretač, direktor

i glumica Srpskog pozorišta „Mira Sremčević“. Organizator je Izbor za mis Severne Amerike, Srpskog filmskog festivala, manifestacije „Proleće u Ogledalu“ i proslave godišnjice rada magazina *Ogledalo* gde se okuplja srpska elita iz čikaškog regiona. Aktivista je KSU, SNO, SBP i SPC. Održava kulturnu i privrednu saradnju SAD i Srbije, Čikaga, Beograda i Niša. Živi u Čikagu (Ilinois).

PETROVIĆ, Stevan (Arilje, 1929), inženjer.

Odrastao je i školovao se u Čačku i Beogradu. Bio je ratni zarobljenik u Nemačkoj. U SAD je emigrirao 1950. Školovao se na Institutu za tehnologiju u Čikagu. Od 1963. je član SNO i SBP, kasnije i predsednik SBP. Za 11 godina predsedničkog mandata brinuo je o 260 štićenika. Posebno je bio aktivan u sportskom klubu „Ujedinjeni Srbi“, koji je sa svojih 40 članova postao deo SBP. Živi u Čikagu (Ilinois).

PETROVIĆ, Vanja (Zenica, 1987), poslovna žena.

Sa roditeljima je 1996. emigrirala u Australiju. Studije ekonomije završila je u Sidneju, potom dve specijalizacije iz oblasti menadžmenta u Kuala Lumpuru i Čikagu i jednu za ljudske resurse u Brizbejnu. Magistrirala je političke nauke i radi u Londonu. Izabrana je za najlepšu Srpkinju iz dijaspore, a na izboru za lepoticu Srbije 2008. osvojila je titule „mis šarma“ i „mis komunikativnosti“. Aktivista je u humanitarnoj organizaciji „28. jun“, koja je radila na sakupljanju pomoći za Srbe sa Kosmeta u humanitarnoj akciji „Srpske zemlje, srpski rod“, kada je dostavljeno oko 10 t medicinske opreme i garderobe stanovnicima Višegrada. Član je organizacije „Okrugli sto Srba“ u V. Britaniji. Živi u Londonu i Sidneju.

PETROVIĆ, Vlada (Kragujevac, 1935), slikar.

Diplomirao je 1963. na Akademiji likovnih umetnosti BU. Od 1964. do 1967. radio je kao slikar-konzervator u Galeriji fresaka u Beogradu, a u periodu 1967–1969. kao konzervator na restauraciji slika starih majstora u Belgiji. Seli se 1969. u Kanadu, gde je slobodni umetnik. Svoje ekspresionističke slike izlagao je u Briselu, Parizu, Vankuveru, Montrealu, Los Anđelesu, Beogradu, Tokiju i na izložbi „Likovno stvaralaštvo Srba u svetu“, u Beogradu 1990. Živi u Kembridžu (Ontario, Kanada).

PETROVIĆ, Vladimir (Kragujevac, 1978), politikolog.

Diplomirao je političke nauke na Državnom univerzitetu u Džordžiji. Radio je u advokatskoj kancelariji u Čikagu i bio sekretar guvernera Milorada Roda Blagojevića. Učestvovao je u političkim kampanjama demokrata u državama Ilinois i Mičigen. Bio je savetnik ministra diplomatije Vuka Jeremića i od 2007. diplomata Ministarstva spoljnih poslova Srbije. Radio je u Vašingtonu kao otpravnik poslova, zamenik ambasadora i ambasador Republike Srbije u SAD (2009–2014). Danas radi kao politički konsultant. Živi u Vašingtonu.

PETROVIĆ, Zoran (??), univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1964. na Tehnološkom fakultetu BU, doktorirao 1974. na Univerzitetu Stratklajd u Glazgovu. Radio je u „Elektroprivredi Srbije“, bio profesor fizičke hemije polimera na Univerzitetu u Novom Sadu (1986), potom na Univerzitetu u Masačusetsu, radeći na različitim istraživačkim projektima. Profesor je tehnologije polimera na Državnom univerzitetu Pitsburga. Objavio je oko 140 naučnih radova, 3 knjige i registrovao 15 patenata. Dobitnik je nekoliko stručnih nagrada. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

PETROVIĆ LAZAREVIĆ, Sonja (Beograd, 1950), univerzitetski profesor.

Diplomirala je 1970, magistrirala 1973. na Ekonomskom fakultetu BU, a doktorirala 1978. na Pravnom fakultetu BU. Bila je jedan od najmlađih profesora BU. Sa porodicom je 1994.

emigrirala na Novi Zeland. Radila je u firmi „Telekom“. Od 1998. radi na Univerzitetu Monaš u Australiji. Objavila je 9 knjiga, 32 poglavlja u zbornicima radova, 60 referata sa naučnih konferencija i više od 60 članaka u naučnim časopisima. Dobitnik je brojnih priznanja i 16 nagrada, uključujući „Best Paper Award“ za 2010. Bavi se slikarstvom. Autor je izložbe „Mediterranski povetarac“ (2003). Živi u Melburnu.

PETROVIĆ STOJADINOVIĆ, Milka (Kraljevo, 1943), pisac.

Završila je srednju školu i radila kao službenik. Emigrirala je 1963. u Australiju, gde je i počela da piše pesme (od 1987). U svojim knjigama priča o dva života svakog emigranta, onog koji je imao u otadžbini i onog koji živi pod tuđim nebom. Autor je zbirke pesama *Dug hod pamćenja*, knjige proze *Knjiga za Aleksandra* i romana *Sine moj*. Njena zbirka pesama *Suze Pacifika* ušla je u antologije i u Međunarodnu biblioteku pesništva u Kvinslendu. Dobitnik je nekoliko književnih nagrada. Bila je član Jugoslovensko-australijske književne kolonije. Član je SNS, SNO i UKS. Aktivna je u humanitarnim akcijama SPC i učesnik demonstracija protiv NATO u Sidneju. Živi u Ferfildu, predgrađu Sidneja.

PINTAR, Mirko (Srbija, 1954), pilot.

Završio je Pilotsku školu JAT-a i radio kao kapetan u JAT-u. Emigrirao je u SAD 1991. Leteo je za korporaciju ABCM i „Vangurard Airlines“ 1994–1997. Pilot je kompanije „Southwest Airlines“. Završio je 2012. Umetničku školu i sa suprugom Dobrilom Pintar, poznatom i nagrađivanom umetnicom koja izrađuje nakit od stakla, otvorio galeriju nakita. Živi u Čikagu (Illinois).

PIŠTALO, Vladimir (Sarajevo, 1960), univerzitetski profesor, pisac.

Diplomirao je prava na BU, doktorirao na Univerzitetu u Nju Hempširu sa tezom o identitetu srpskih emigranata u Americi. U SAD je emigrirao devedesetih. Bio je profesor savremene američke istorije na Univerzitetu u Nju Hempširu. Radi kao profesor američke i svetske istorije na Beker koledžu u Vusteru (Masačusets). Autor je knjiga: *Slikovnica, Noći, Totem diše, Kraj veka, Vitraž u sećanju, Biografija Aleksandra Velikog, Milenijum u Beogradu, Venecija, Personifikovana Amerika*. Za roman *Tesla, portret među maskama* nagrađen je Ninovom nagradom 2008. Živi u Brusteru (Masačusets).

PITRA, Vaso (Vršac, 1956), ugostitelj.

Školovao se za ugostitelja u Srbiji. Odselio se 1974. u Australiju. Bavio se estradnim poslovima i organizovao koncertne turneje Lepe Lukić, Mikija Jevremovića, Miroslava Ilića, Vesne Zmijanac i orkestara narodne muzike iz SFRJ. Vlasnik je restorana „Lygon Charcoal Grill and Steakhouse“ u Melburnu. Aktivista je SPC i FK „Srbija“. Razvija privrednu saradnju Srbije i Australije. Dobitnik je Nagrade „Najbolji restoran 1995“ i Nagrade Privredne komore Melburna.

PITSBURG, grad u saveznoj državi Pensilvaniji u kojem živi oko 80.000 Srba. U prvoj polovini XX v. bio je centar srpske kolonije u SAD. Zbog razvoja rudarstva i teške industrije, Srbi su se prvo doseljavali u Džonstaun i Lebanon. Prvi je stigao, 1869, Boža Gojsović, poreklom sa Korduna. Bio je osnivač Južnoslovenskog društva „Slavonik“. Smatraju ga „ocem srpske kolonije u Pitsburgu“. Početkom XX v. bilo je oko 1.000 Srba i 1901. formirali su Srpski pravoslavni savez „Srbobran“. U osnivačkom aktu je zapisano: „Osnivamo savez da bude Srpski, Pravoslavni i Narodni!“ Prvi predsednik i sekretar bili su njegovi osnivači, braća Sava i Velimir Hajdin. Glasilo Saveza bio je list *Srbin*, koji je štampao Mitar Šaban. Sedište je Istočnoameričke eparhije SPC koju vodi vladika Mitrofan. Ima Crkvu Sv. Trojice i srpsko groblje. Saborna Crkva Sv. Trojice nastala je 1961. spajanjem dve parohije: Sv.

velikomučenika Georgija (osnovana 1905) i Sv. Save (osnovana 1936). Izgradnja Crkve Sv. Trojice okončana je 1971, a status saborne crkve dobila je 1984. Ima KSS, crkveni hor i Srpsku školu. Paroh je prota Rajko Kosić. U gradu je Srpski narodni savez, jedna od najstarijih nacionalnih organizacija, a štampa se i list *Amerikanski Srbobran*, pokrenut 1906. Svake godine se bira „Srbin godine“, organizuju „Srpski dani“, takmičenja u folkloru i u narodnoj muzici. SNS održava i turnire u fudbalu, košarci i golfu. Prvi srpski košarkaški klub osnovan je 1937. i u njemu su igrali Luka Vulić, Nikola Novak i Majk Milanović. U ragbi klubu, formiranom 1966, igrali su Ned Mrvoš, Miki Kopolović, Vilijam Vojnović i Sam Videnović. Najbolji u golfu bili su Stanko Niketić, Petar Grubnić, Stiv Dobrić i Petar Jović. Devedesetih godina aktivni su bili SNO, SKK „Sveti Sava“, KSS, Kulturni klub „Jovan Dučić“, Srpsko narodno udruženje „Srpska matica“ i „Serbnet“, medijska organizacija u čijoj upravi su bili i Helen Delić Bentli (predsednik), Bob Ston, Bogdan Maglić, Džordž Bogdanić. KSU je delovao kroz aktivnosti dvojice humanista, dr Nenada Janićijevića i dr Ljubiše Stankovića, a Američko-srpski informativni centar vodili su Mim Bižić, Nada Božić, Vera i Slavoljub Maksimović. Važnu ulogu ima i Srpska kulturna zajednica koju vodi Meri Pajić. Svi oni se bave humanitarnim radom i borbom za medijsku istinu o Srbima. U Pitsburgu je sedište Udruženja američko-srpskih masona, čiji su članovi Milan Marković, Borko Pavlović, Milan Tomić i Devid Vujić. Intelektualni svet čine: Viktor Danilov (direktor Muzeja nauke), Milka Mildred Lukić (predavač na Univerzitetu Pen Stejt), Slobodan Pešić (profesor na Pitsburškom univerzitetu), dr Njegoš Petrović (profesor svetske književnosti na Univerzitetu Skranton), Tatjana Grečić (profesor muzike i kompozitor), Džon Tomić (arhitekta). Nikola Dubajić, Miloš Karanović i Gavriša Nedić su predstavljali Srpski napredni klub, a Čarls Popović Srpski biznis klub, u kojem su uspešni poslovni ljudi: bankar Đorđe Martić, Đorđe Maravić, Mark Živković, Petar Vinović, Zdravko Stojić, Đorđe Ostić (vlasnik fabrike „Akron“) i Petar Lončar (potpredsednik firme „Meril Linč“). Visok ugled uživali su i bankar Nikola Mrvoš, štampar Luka Pejović, kongresmen Volter Vlada Babić i dr. Ugledne ličnosti i čelnici srpske kolonije zajedno su uspeli da na Univerzitetu otvore Srpsku katedru, da se tamburica izučava kao srpski instrument i da se u Pitsburgu vije srpska zastava.

PIVNIČKI, Dimitrije (Novi Bečej, 1918 – Montreal, 2007), profesor psihijatrije. Završio je studije prava 1941. Studirao je medicinu u Mađarskoj, ali je zbog rata prekinuo studije i diplomirao u Beogradu 1949. Radio je kao lekar u Mostaru i Sarajevu. Dobio je stipendiju za istraživački rad na Institutu „Alen memorijal“ Odeljenja za psihijatriju u bolnici „Rojal Viktorija“ u Montrealu (1956). Dve godine kasnije emigrirao je sa porodicom u Kanadu. Doktorirao je u Kanadi i radio kao profesor psihijatrije na Univerzitetu Makgil u Montrealu. Bio je aktivan član i predsednik CŠO Sv. Trojica, član SNO i organizator kulturnog i društvenog života Srba u Kanadi. Živeo je u Montrealu.

PIVNIČKI, Milica v. MALRUNI, Mila

PJEŠEVAC, Petar (Adelejd 1962), lekar, pisac, boem, humanista. Školovao se u Evropi, Aziji i Australiji. Medicinu je diplomirao tri puta: u Moskvi, Beogradu i Sidneju. U Nju Džiru ima farmu za lečenje narkomana. Radi kao lekar u Melburnu. Kao srpski aktivista učesnik je demonstracija 1992, srpskog protesta 1999. i drugih aktivnosti SNS. Učesnik je Konferencije medicinske dijaspore u Beogradu 2011. Kolumnista je lista *Srpski glas*. Objavljena mu je i zbirka pripovedaka u Kanadi. Sa knjigama *Tri dvojine* i *Priručnik za rušenje – Autoironični ogled o nihilizmu* ušao je u izbor za Ninovu nagradu 2009. Za roman *Povratak Ž-a* dobio je Nagradu „Zlatna sova“. Član je UKS. Živi u Melburnu.

PJEVIĆ, Danijel Dan (Tuson, 1948), srpski aktivista.

Odrastao je u porodici doseljenika iz Like. Završio je studije stomatologije i zaposlen je u struci. Član je Uprave CŠO Sv. Đorđe u Tusonu, član Uprave SNS i njen predsednik (2003), bivši član KSU i predsednik Uprave društvene mreže „Serbiana“. Organizuje političke, kulturne i sportske aktivnosti Srba širom SAD. Živi u Tusonu (Arizona).

POČASNI KONZULI, diplomatski predstavnici Srbije. Odlukom Ministarstva spoljnih poslova, Srbija u inostranstvu ima svoje počasne konzule odn. diplomatske predstavnike bez ambasada i konzulata. Reč je o uglednim ličnostima koje imaju službene diplomatske legitimacije i ovlašćenja da rade na poslovima predstavljanja Srbije, širenja saradnje Srbije i drugih zemalja, kao i izdavanja privremenih ulaznih viza. Od 52 počasna konzula, u 38 država sveta su stranci srpskog porekla i ugledni strani državljani. Počasni konzuli srpskog porekla su: Visente Herardo Božović, Marta Kristina Kapitanović i Ljiljana Milović Lima u Argentini; Zana Petković Kuljača de Rodrigez u Boliviji; Momčilo Mombo Radunović u Gabonu; Dušan Drašković u Ekvadoru; Peter Vladiković u Kanadi; Stanko Trifunović u Kostariki; Pol Popović u Meksiku; Horhe Silvio Miloš Gučić u Paragvaju; Stiven H. Katić, Gregori Rusović i Aleks Mačaski u SAD; Jovan Latinčić u Ugandi i Damir Solar u Čileu.

PODINIĆ, Zoran (Sarajevo, 1970), novinar.

Odrastao je i školovao se u BiH. Radio je na „S-kanalu“ na Palama i stvarao Srpsku televiziju RS. U Australiju je emigrirao 1993. i zaposlio se kao montažer na TV stanici „Kanal 31“. Osnivač je i vlasnik srpske MIS televizije u Sidneju, sa 60 sati programa nedeljno, koja je počela da radi 1996. Emituje informativne, obrazovne, kulturne i zabavne emisije. Njegova reportaža o dolasku patrijarha Pavla u posetu australijskim Srbima (2004) bila je posebno zapažena. Program MIS televizije pokriva Australiju i Novi Zeland. Živi u Sidneju.

POKRAJAC, Dragoljub v. DONALD, David

POKRET SRPSKIH ČETNIKA, srpska organizacija koju je 1952. u Milvokiju osnovao Đoko P. Marić pod nazivom Organizacija srpskih četnika u slobodnom svetu, a 1957. menja naziv u Pokret srpskih četnika „Ravna gora“. Njen nacionalni program sadrži ideje o demokratiji, monarhizmu i antikomunizmu. Zalaže se za podizanje spomenika generalu Draži Mihailoviću u Vašingtonu (od 1976). Glasilo pokreta su *Četničke novine*, čiji je glavni urednik Đoko Marić. Čelnici pokreta su: Perica P. Sovilj, Dušan Radusin, Petar J. Sovilj, Nikola Kontić, Milan i Ilija Šešum, Nikola Vukčević, Milutin Vukomir, Pero Pantić, Borivoje Rajčić, Ilija Lukić, Milan Marković, Milorad Mileusnić, Dragan Ilić i Đoko Marić. Sedište je u Milvokiju.

POKROV PRESVETE BOGORODICE, MANASTIR, nalazi se u Talongu (NJV).

Osnovan je 1996. na inicijativu episkopa Luke i uz saglasnost Sinoda SPC. Konak i kapela izgrađeni su 1998/99. novčanim sredstvima eparhije i manastira Sv. Sava iz Ilejna, trudom i prilozima porodice Stanojčić i okolnih Srba, posebno protojereja Ljupka Čubrilovića i članova crkvene opštine Sv. Jovan Krstitelj iz Dapta. Manastir danas nema monaha i u njemu povremeno služe okolni sveštenici iz Sidneja, Kanbere i Volongonga. Vodi ga administrator prota Ilija Dragosavljević.

POLIĆ, Anda (Kalifornija, 1906 – Los Anđeles, 1970), srpski aktivista, dobrotvor.

Učila je finansije i menadžment u državnim školama Kalifornije. Bila je član SNO, KSS i predsednica Saveza KSS. Sa suprugom Todorom Polićem pomogla je završetak radova na Crkvi Sv. Save u Los Anđelesu. Podigla je Dečji kamp u Šejdlendu (1961), donirala novac za

otvaranje „Srpske sobe“ na Univerzitetu Stanford u kojoj su se okupljali književni i drugi srpski velikani, pomogla je izgradnju srpskih crkava, hala, kampova i škola. Zbog svoje dobrote imala je nadimak Kuma Anđa, a zbog darežljivosti „Anđeo iz Raja“. U njenu čast, upravni odbor Pravoslavne misije poklonio je bračnom paru Polić deo svog travnjaka u Džeksonu za grobno mesto. Živela je u Los Anđelesu (Kalifornija).

POLITIČKA EMIGRACIJA. Srpski nacionalni borci i njihove organizacije u rasejanju koje je, u periodu 1944–1988, Titova tajna policija Udba i SDB Jugoslavije tretirala kao državne neprijatelje. U SDB Saveznog sekretarijata za unutrašnje poslove postojalo je Odeljenje za jugoslovensku neprijateljsku emigraciju, koje je vodilo evidenciju, istrage i dosijee o političkim emigrantima i njihovim vođama. Kao „neprijateljska emigracija“ tretirani su Srbi, bilo kraljevi bivši vojnici i oficiri, četnici, nedićevci i ljotićeovci bilo nacionalisti. Na listi „opasnih pripadnika političke emigracije“ našli su se: UBKJV „Draža Mihailović“, Organizacija srpskih četnika „Ravna gora“, Pokret srpskih četnika „Ravna gora“, Pokret srpskih četnika „Draža Mihailović“, Srpska narodna odbrana, Srpski kulturni klub „Sv. Sava“, Jugoslovensko kulturno društvo, Srpski klub „Beli orlovi“, Srpski socijalni klub „Milan Nedić“, Srpski oslobodilački pokret „Otadžbina“, Srpski dobrovoljci, Organizacija „Zbor“, SIKD „Njegoš“, Srpska bratska pomoć, Srpska pravoslavna crkva u rasejanju i njeni episkopi (posebno vladika Dionisije i vladika Irinej Kovačević), Pokret srpskih četnika vojvode Đujića, četnici vojvode Jevđevića, četnici vojvode Đurišića u SAD, Kanadi, Južnoj Americi, Australiji, Africi i Evropi. Oktobra 1975, SDB Jugoslavije je uradila tajni referat „Jugoslovenska neprijateljska emigracija u Australiji“ u 157 primeraka. U ovom dokumentu od 139 strana o srpskoj političkoj emigraciji napisano je 10 stranica:

„Neprijateljski deo srpske emigracije skoncentrisan je, uglavnom, u šest svojih po članstvu malobrojnih organizacija: Srpska narodna odbrana, čiju upravu za državu Viktoriju sačinjavaju predsednik Bošnjak Vladimir, sekretar Mladenović Aleksandar, blagajnik Dugan Sofija i članovi Lazarević Dušan, Trivunac Vojin Voja i Lalić Aleksandar; Srpski kulturni klub „Sv. Sava“, čije rukovodstvo pododbora Viktorija čine Milašinović Radiša, Janković Dragiša, Jeftović Branivoje, Milutinović Tadija, Savić Tomislav, Gazdić Sava, Nikola Vojvodić, dok su za Novi Južni Vels zaduženi Kličković Gojko, Maksimović Novo, Rakac Ratko, Kujović Nikola, a u Mičel Parku vođe su Pušelja Vukoman, Jovanović Nikola; Udruženje bivših boraca JKV „Draža Mihailović“ vode Vukojčić Radojko, Vukojčić Milorad, Borovina Slavko, Šuka Bogdan, Stepanović Zdravko, Matijašević Savo i Mihajlović Tomislav; Organizaciju srpskih četnika „Ravna gora“ vode Trkulja Uroš, Lošić Dušan, Lazić Vučko, Petrović Branko, Popović Živko, Pajić Stojan, Marić Momčilo, Šipovac Čedo, Vukojčić Milorad; Srpski kulturno-potporni fond „Draža Mihailović“ i ljotićeovski „Zbor“ (bez imena rukovodilaca).“

Na kraju ovog dokumenta agenti SDB su 1975. napisali:

„Centralnu upravu Kulturnog kluba „Sv. Sava“, tj. njegov Kongres vodio je ser Nikola Jovanović iz Adelejda, dok je Rajko Ignjatović bio prvi čovek SKK „Sv. Sava“ u Sidneju i državi Novi Južni Vels. Toma Banjanin je bio legendarni predsednik SKK „Sv. Sava“ za državu Viktorija, a Stevan Stevica Radovanov je predsednik kluba u Kanberi, prestonici Australije. Značajno mesto u ovoj organizaciji u Sidneju ima i Luka Nikitović, dugogodišnji lider SKK „Sv. Sava“.“

U sličnim izveštajima iz SAD tajna policija je kao vođe srpske neprijateljske političke emigracije označila novinara Dragišu Kašikovića, lekara Uroša Seferovića, pisca Borivoja Karapandžića, biznismena Boška Radonjića, nacionalistu Nikolu Kavaju, Slobodana i Milorada Draškovića, kao i kralja Petra II Karađorđevića.

POPHRISTIĆ, Vojislava (??), hemičar, univerzitetski profesor.

Diplomirala je hemiju na BU i doktorirala 2000. na Univerzitetu Ratgers u SAD. Radi na Odseku hemije i biohemije Univerziteta u Filadelfiji. Objavila je više od 20 naučnih radova. Živi u Filadelfiji (Pensilvanija).

POPOV, Ivana (Beograd, 1976), slikarka.

Diplomirala je slikarstvo 1998. na Fakultetu likovnih umetnosti BU, gde je i magistrirala 2001. na Odseku zidnog slikarstva. Magistrirala je i na Školi umetnosti i dizajna Univerziteta Karbondejl u Ilinoisu 2010. i doktorand je na Univerzitetu u Berlinu. Izlagala je u Beogradu, Njujorku, Berlinu, Čikagu, Indijanapolisu i Karbondejlu. Autor je izložbe „Između stvarnosti i srca“, na kojoj su prvi put izloženi njeni radovi nastali 2008/09, tokom boravka na master studijama u Ilinoisu. Dobitnica je Nagrade „Miloš Bajić“ za osobenu kreativnu inovaciju (1997) i Nagrade 39. Oktobarskog salona (1998). Živi u Beogradu i Čikagu (Ilinois).

POPOVIĆ, Adam (Kolorado, 1909 – Čikago, 1986), muzičar.

Odrastao je u Koloradu, Nevadi i Juti. Vešt u sviranju na guslama i dvojnicama i u pevanju srpskih junačkih pesama, sa braćom Ilijom, Todorom, Markom i Petrom osnovao je 1925. narodni orkestar „Braća Popović“ („Popovich Brothers“). Nastupali su u narodnim nošnjama na koncertima u Koloradu, Vajomingu, Nju Meksiku i Ilinoisu (1928). U Južnom Čikagu su se udružili sa Srpskim pevačkim društvom „Sloboda“ i nastupali širom Amerike (1936). Adam je bio direktor orkestra, dirigent hora, kompozitor spleta *Ratne pesme, Oro kliče, Oj, Srbijo*, marševa *Doline tutnje, a brda ječe, Od Topole, pa do Ravne gore*, ljubavne pesme „Kaži, Leno, koga voliš, da li Srbina ili Turčina“. Organizovao je 230 koncerata u SAD i Kanadi, nastupe na radiju i televiziji, kao i nastupe prilikom osvećenja hramova SPC (npr. Crkve Sv. Đorđa u Šerervilu, 1980). Dobitnik je Gramate SPC i Medalje dinastije Karađorđević. Živeo je u Čikagu (Ilinois).

POPOVIĆ, Ana (Beograd, 1976), gitarista.

Završila je privatnu školu gitare kod Radomira Mihailovića Točka i Muzičku školu „Stanković“. Diplomirala je na Višoj likovnoj školi. Studirala je grafički dizajn u Holandiji i muziku na Konzervatorijumu u Utrehtu (1998). Osnovala je 1995. rok bend „Hush“ i održala oko 200 koncerata po klubovima u Srbiji. Učestvovala je na pop festivalima u Grčkoj i Mađarskoj. Odlazi u Holandiju, nastupa po Nemačkoj i potpisuje ugovor sa kompanijom „Ruf Records“. Prelazi 2000. u SAD, gde u Memfisu snima svoj prvi album *Hush*. Sa muzičarima, kao što su Erik Bardon, Popa Čubi, Tadž Mahal i Badi Majls snima 2002. *tribute album* o gitaristi Džimiju Hendriksu i kreće na turneju po SAD i Evropi. Nastupala je sa B. B. Kingom i Karlosom Santanom. U francuskom gradu Žuan le Penu dobija nagradu „Jazz a Juan – Revelation“, kao otkriće na polju džez muzike. Učestvuje na festivalu „Blues Cruise“ 2006. i dobija nagradu časopisa *Blues Wax Magazine* kao „bluz umetnik godine“. Vođa je grupe „Ana Popović bend“ i autor albuma *Comfort to the Soul, Live in Amsterdam, Still Making History, Blind for love, An Evening at Trasimeno Lake, Unconditional, Can You Stand the Heat* (2013). Godine 2014. nominovana je za najboljeg ženskog pevača i gitaristu blua. Živi u Amsterdamu i Memfisu.

POPOVIĆ BRDO, srpski toponim, brdo koje je dobilo ime po rudaru i mineru Lazi Popoviću, poreklom iz Kotora. Nalazi se u saveznoj državi Nevadi, u okrugu Jurika. To područje je od 1870. bilo stecište mnogih rudara slovenskog porekla.

POPOVIĆ, Dejan (Beograd, 1950), univerzitetski profesor.

Diplomirao je, magistrirao i doktorirao (1981) elektrotehniku na BU. Bio je gostujući profesor na Univerzitetu Alta u Edmontonu (1987/88) i na Univerzitetu u Majamiju (1991–

1996). Na ETF-u u Beogradu predavao je do 1999. Danas je profesor Univerziteta Alborg u Danskoj. Autor je 100 stručnih članaka i knjiga (*Napredak u spoljnoj kontroli ljudskih ekstremiteta* i dr.). Član je Udruženja inženjera elektrotehnike, Međunarodnog društva za razvoj i podešavanje hirurških sprava, Međunarodnog udruženja biomedicinske protetike i ortopedije. Zastupljen je u leksikonu *Ko je ko u Kanadi*. Živi u Edmontonu.

POPOVIĆ, Dragana (??), fizičar.

Diplomirala je 1983. fiziku na BU, magistrirala 1985, doktorirala 1989. na Univerzitetu Braun u Providensu. Radi kao naučni istraživač u Nacionalnoj laboratoriji za velika magnetna polja Univerziteta na Floridi. Objavila je 30 članaka u naučnim časopisima i imala oko 70 prezentacija svojih istraživačkih rezultata. Živi u SAD.

POPOVIĆ, Dušan (Vlasenica, 1906 – Kanbera, 1975), sveštenik.

Pohađao je Bogosloviju u Bitolju, a završio studije teologije u Beogradu 1928. Službovao je u Čenti i Vršcu, pre nego što je 1960. otišao u Australiju. Bio je sveštenik u sidnejskim parohijama, u Mona Vejlu i Aleksandriji, u Volongongu, Kumi i Kanberi.

POPOVIĆ, Dušan (Kninska Krajina, 1926), srpski aktivista, dobrotvor.

Odrastao je u okolini Šibenika i manastira Krka. Godine 1941. pristupa jedinici vojvode Momčila Đujića, sa kojim 1945. emigrira u Italiju. Prošao je i kroz izbegličke kampove u Nemačkoj, odakle je 1950. stigao u Melburn. Bio je radnik fabrike guma „Danlop“, trgovac u robnoj kući „Majer“ i računovođa. Aktivista je Srpske zajednice u Viktoriji i Melburnu, humanista, dobrotvor, ktitor SPC. Nagrađen je Ordenom Sv. Save II stepena za dugogodišnji pregalački rad u SPC i SNO. Živi u Melburnu.

POPOVIĆ, Eli (Denver, 1908 – San Dijego, 2000), oficir.

Posle srednje škole naučio je da svira tamburicu, potom mesarski i fotografski zanat. U vreme Velike depresije radio je u čeličanama u Klivlendu, Pitsburgu, Detroitu, Mičigenu i San Pedru. Bio je član tamburaškog orkestra „Popovich Brothers“. Prijavio se kao dobrovoljac u Američku mornaricu, ali su ga zbog visokog koeficijenta inteligencije (174) uputili u Oficirsku školu Fort Belvor u Virdžiniji. Bio je inženjer brigade za vojne puteve. Kada je 1943. završio kurs za vojnog obaveštajca, postao je agent OSS. Dodeljen je Odeljenju za Evropu i postao član obaveštajne misije za Jugoslaviju. Službovao je u štabu maršala Tita u Drvaru, potom u Makedoniji, Sloveniji, Bosni, Grčkoj i u Bariju. Učestvovao je u operaciji spasavanja oborenih američkih pilota u Jugoslaviji. Posle rata sa jedinicom specijalaca „Gorila“ pokrivao je trougao Kina–Burma–Indija. Za ratne zasluge dobio je čin pukovnika i odlikovan je Ordenom sa srebrnom zvezdom (1945). Do 1968. radio je kao oficir CIA na operativnim zadacima u Aziji, potom u obaveštajnoj diplomatiji. Svirao je tamburicu i volonterski radio u srpskoj koloniji u Južnom Čikagu. Posle penzionisanja, 1973. odselio se u Kaliforniju.

POPOVIĆ, Greg Čarls (Istočni Čikago, 1949), košarkaški trener.

Počeo je da igra košarku 1960. za tim „Bidly Basketball“. Završio je Vazduhoplovnu akademiju 1970. Kao student igrao je košarku, ali se 1973. opredelio za poziv trenera. Vodio je akademski klub „Air Force“ (1973–1979) i tim „Pomona“ (1979–1987) kroz NCAA ligu. Prešao je u NBA kao trener tima „San Antonio Spurs“ (1988–1992). Bio je i pomoćnik trenera kluba „Golden State Warriors“, da bi se 1996. vratio u „San Antonio Spurs“. U periodu 1999–2014. pet puta je bio prvak NBA, tri puta najbolji trener NBA i tri puta trener američkog turnira „All Star Game“. Živi u San Antoniju (Teksas).

POPOVIĆ, Hadži Miroslav (Čečina, Ivanjica, 1948), sveštenik.

Završio je Bogosloviju Sv. Arsenija u Sremskim Karlovcima 1970. Bio je paroh pri manastiru Gradac kod Raške. Kada je 1974. stigao u Australiju, služio je u Crkvi Sv. Jovana Krstitelja u Daptou (NJV). Bio je sveštenik u parohiji u Ruti Hilu (1978–1980), potom sveštenik u Crkvi Sv. Save u Kanberi (1980). Podigao je novi hram u parohiji Sv. Sava na Elanori u Sidneju 1985, a 1986. postao je paroh u Crkvi Sv. Trojice u Bransviku u Melburnu, gde i danas služi. Od 1994. obavlja dužnost eparhijskog sekretara. Organizator je kulturnih i duhovnih manifestacija i tribina i urednik crkvenih novina. Živi u Melburnu.

POPOVIĆ, Jovan (Beograd, ???), naučnik.

Diplomirao je 1995. matematiku i računarstvo na Državnom univerzitetu Oregona. Doktorirao je na Univerzitetu Karnegi–Melon u Pitsburgu. Od 2001. radi u MIT-u i u Laboratoriji za veštačku inteligenciju. Istražuje računarske nauke, matematiku i fiziku i njihovu primenu u kompjuterskoj animaciji i grafici, biomehanici i robotici. Objavio je više naučnih radova. Živi u SAD.

POPOVIĆ KRIK (Popovich Creek), srpski toponim, ime potoka koji se nalazi u državi Aljaska. Pretpostavlja se da je naziv dobio po srpskom rudaru i tragaču za zlatom po Americi.

POPOVIĆ, Ljubica (Šabac, 1932), univerzitetski profesor.

Diplomirala je 1955. istoriju umetnosti na Filozofskom fakultetu BU. Magistrirala je na Odseku za istoriju umetnosti na Koledžu Brin Mor u Pensilvaniji, gde je i doktorirala 1963. U periodu 1957–1961. radila je u Arhivu Muzeja Univerziteta Pensilvanije. Zvanje docenta stekla je na Univerzitetu u Džordžiji, potom i profesora na Univerzitetu Vanderbilt u Nešvilu. Autor je više od 40 studija i urednik časopisa *Srpske studije*. Živi u Tenesiju.

POPOVIĆ, Marko (???), inženjer računarstva.

Diplomirao je 1995. fiziku na BU, magistrirao 1996. na Državnom univerzitetu Ohaja, doktorirao 2001. na Univerzitetu u Bostonu. Bio je na postdoktorskim studijama na Univerzitetu Harvard. Do 2004. radio je kao saradnik u Laboratoriji za računarske nauke i veštačku inteligenciju u MIT-u, gde danas radi kao istraživač u oblasti robotike za invalide. Autor je knjige *Biomehanika i roboti* i više članaka u naučnim časopisima; kompozitor poeme *April 1994*; vlasnik jednog patenta. Dobitnik je više priznanja i nagrada. Živi u Bostonu (Masačusets).

POPOVIĆ, Milan (Obilicevo, 1896 – Makizport, 1974), sveštenik.

Završio je Veliku gimnaziju SPC i Karlovačku bogosloviju. Studirao je filozofiju u Budimpešti i Beogradu, bio postdiplomac na Oksfordu 1920. Doktorirao je na Univerzitetu u Pitsburgu 1950. Bio je paroh u Crepaji 1923. U Americi je od 1929. službovao kao prota u Akronu i Makizportu.

POPOVIĆ, Milimir (Kninska Krajina, 1922), srpski aktivista.

Odrastao je u okolini Šibenika i manastira Krka. Posle italijanske aneksije Dalmacije, kao član srpske nacionalne omladinske organizacije sa grupom maturanata odlazi na studije u Italiju. Po izbijanju rata pristupa jedinici vojvode Momčila Đujića, sa kojim 1945. odlazi u emigraciju. Prošao je kroz izbegličke kampove u Nemačkoj i Italiji. U Melburn je stigao brodom preko Sidneja i kampa za izbeglice u Batrstu. Godine 1948. poslat je na rad u državu Viktoriju. Bio je šampion Viktorije u stonom tenisu. Zaposlio se u osiguravajućem društvu kao specijalista za osiguranje brodova, uvoz i izvoz robe. Bio je pionir u organizovanju života srpske kolonije u Viktoriji i Melburnu. Zbrinjavao je nove doseljenike, gradio crkve i

pomagao narod u otadžbini. Nagrađen je Ordenom Sv. Save II stepena za dugogodišnji pregalački rad u SPC i SNO. **Živi** u Melburnu.

POPOVIĆ, Miloš (Zaječar, 1977), inženjer elektrotehnike.

Diplomirao je 1999. na Kraljičinom univerzitetu u Kanadi, magistrirao 2002, doktorirao 2007. na MIT-u. Radi kao docent na Odseku za elektrotehniku, računarstvo i energoinženjerstvo na Univerzitetu Kolorado u Bolderu. Vlasnik je ili suvlasnik 14 патената. Član je udruženja IEEE, Optical Society of America i dr. Dobitnik je 12 naučnih nagrada i priznanja. Živi u Bolderu (Kolorado).

POPOVIĆ, Milovan Majlo (Žabljak, 1936), inženjer.

Završio je studije mašinstva u Beogradu. Emigrirao je 1958. u Italiju, pa u Rusiju, potom u Švedsku 1960. Kao emigrant u Moskvi dobio je zadatak da izvrši atentat na maršala Tita. Da bi izbegao izvršenje atentata, pobjegao je 1961. u Francusku, pa u SAD. Bio je inženjer u kompaniji „Ford“, potpredsednik firme „Velika jezera“ i vlasnik ARP AK korporacije. Član je SNO, predsednik SBP, KSU i „Serbneta“. Veliki je dobročinitelj, aktivista pravoslavnog saveza IOCC, član Eparhijskog odbora SPC u Americi i veliki donator Hrama Sv. Save. Živi u Čikagu (Illinois).

POPOVIĆ, Nebojša (Banjaluka, 1947), hirurg, rukometaš.

Odrastao je i školovao se u Banjaluci i Beogradu. Bio je državni reprezentativac u rukometu i osvajač Evropskog prvenstva 1976. i Olimpijade u Minhenu 1984. U Belgiju je emigrirao 1992. U Liježu je bio lekar na privatnim klinikama i šef zdravstvene ekipe fudbalskog kluba „Standard“. Specijalizirao je hirurgiju kolena. Radi kao hirurg u Sportskoj akademiji i klinici „Aspire“ u Dohi. Profesor je na Univerzitetu „Vejl Kornel“ u Njujorku. Živi u Kataru.

POPOVIĆ, Nikola (???), biznismen.

Diplomirao je ekonomiju i međunarodnu trgovinu na Kembridžu. Radio je kao menadžer švajcarske kompanije „Glenkor“ (2009). Aktivno propagira društveno odgovorno poslovanje i veoma je angažovan na poboljšanju i ulaganju u zaštitu životne sredine širom sveta. Predsednik je kompanije „Kazzinc“, koja upravlja najvećim kazahstanskim rudnicima. Živi u Kazahstanu.

POPOVIĆ, Petar (Beograd, 1904 – Toronto, 1983), arhitekta.

Diplomirao je arhitekturu na BU i tokom II svet. rata podmornicom „Nebojša“ pobjegao u Egipat (1941). Živeo je i radio kao činovnik u Britanskoj mornarici u Rimu. U Kanadu je emigrirao 1949. Bio je profesor na Politehničkom institutu Rajerson 1950–1969. Projektovao je pravoslavne crkve u Torontu i Vindzoru. Odlikovan je Gramatom SPC. Živeo je u Torontu.

POPOVIĆ, Savo Sem (Sotonići, Crna Gora, 1893 – Džekson, 1981), radnik.

Emigrirao je 1913. u Ameriku i stigao u rudarsko mesto Hibing u Minesoti. Radio je kao rudar do 1917, kada je kao dobrovoljac otišao na Solunski front. Iz Velikog rata se vratio u Hibing. Kada se 1919. preselio u Arizonu, radio je kao miner. Sa porodicom odlazi u Kaliforniju, gde se zapošljava kao drvoseča i nadzornik u kompaniji „Vinston Lamber“. Posle penzionisanja 1969, posvetio se radu u Bratstvu slobodnih zidara i u SPC. Osnivao je masonske lože i pravoslavne parohije, hramove i crkvene sale od regiona Mader Loud, preko San Franciska, do Sater Krika.

POPOVIĆ, Slobodan (Beograd, 1954), pravnik.

Završio je Pravni fakultet u Beogradu. Svirao je u grupama „Idoli“, „Propaganda“, „Zvuk ulice“, „Mučenici“. Devedesetih se preselio u Južnoafričku Republiku i osnovao sopstveni bend „Kokan & The Traitors“, sa kojim je 2006. gostovao u Beogradu. Bavi se muzikom i slikarstvom. Živi u Johanesburgu.

POPOVIĆ, Svetozar (???), univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1970, doktorirao 1977. na BU. Bio je direktor Instituta za fiziku u Beogradu 1985–1990. Radio je na brojnim projektima i na NASA programu. Redovni je profesor fizike na Univerzitetu Old Dominion u Norfoku. Objavio je više naučnih radova. Dobitnik je mnogih nagrada. Živi u Norfoku (Virdžinija).

POPOVIĆ, Tatjana (???), slikar.

Diplomirala je slikarstvo na BU. Bavi se fresko-slikarstvom, tehnikom ulje na platnu, kao i restauracijom ikona i fresaka u srpskim manastirima. Izlagala je na 30 izložbi u SFRJ, Evropi, SAD i Meksiku. Od 1982. živi i stvara u Meksiko Sitiju.

POPOVIĆ, Zoja (Beograd, 1962), inženjer elektrotehnike, univerzitetski profesor.

Diplomirala je 1985. na Elektrotehničkom fakultetu BU, magistrirala 1986, doktorirala 1990. na Kalifornijskom institutu za tehnologiju (Caltech University). Godine 1990. izabrana je za docenta elektrotehnike, potom i za profesora na Univerzitetu u Koloradu. Bila je gostujući profesor na Tehničkom univerzitetu u Minhenu (2001). Oblasti istraživanja: mikrotalasni pojačivači i druga aktivna kola visoke efikasnosti; inteligentni analogni predajnici i prijemnici; adaptivni antenski nizovi; kvazioptički metodi za sisteme za bežično napajanje senzora. Od 2006. inostrani je član SANU. Autor je udžbenika, više od 50 radova u časopisima, oko 100 radova na konferencijama i 4 patenta. Dobitnik je Oktobarske nagrade Beograda (1985) i Humboltove nagrade (2000/01). Živi u SAD.

POPOVIĆ, Zoran (???), inženjer elektrotehnike.

Diplomirao je 1991. na Univerzitetu Braun u Providensu, magistrirao 1993, doktorirao 1999. na Univerzitetu Karnegi–Melon u Pitsburgu. Od 1999. radi kao docent i vanredni profesor na Univerzitetu Vašington u Sijetlu. Objavio je više naučnih radova. Živi u Sijetlu (Vašington).

POPOVIĆ, Zoran (Beograd, 1941), inženjer elektrotehnike.

Diplomirao je 1965. i magistrirao 1968. na Elektrotehničkom fakultetu BU, doktorirao 1974. na Univerzitetu Makmaster u Hamiltonu. Bio je naučni savetnik u „Xerox Research Centre of Canada“. Glavne oblasti njegovog istraživačkog rada su: tehnička fizika, fizika poluprovodnika, mehanizmi fotoprovodljivosti u organskim materijalima, organske elektroluminiscentne naprave. Od 2003. inostrani je član SANU. Živi u Kanadi.

POPOVIĆ KARIĆ, Pol (Beograd, 1962), profesor španskog, francuskog i engleskog jezika.

Diplomirao je francuski jezik na Univerzitetu u Arkanzasu, magistrirao špansku književnost na Univerzitetu u Arizoni, doktorirao francusku književnost na Univerzitetu u Teksasu, a komparativnu književnost na Univerzitetu Santa Fe (1998). Radio je kao profesor francuskog, španskog i engleskog jezika na univerzitetima u Montereju, Ostinu i Meksiko Sitiju. Istraživao je meksičku kulturu, o čemu je objavio 34 naučna rada. Bio je učesnik Konferencije UN o Južnoj Americi i Africi (2002) i počasni konzul Srbije u Meksiku. Član je Meksičke akademije nauka. Živi u Kaliforniji i Meksiku.

POPOVIĆ KAVAJA, Miloje (Beograd, 1936), publicista.

Diplomirao je 1961. na Pravnom fakultetu BU. U periodu 1967–1974. radio je kao novinar *Studenta*, *Mladosti* i *Politike*. Bio je zamenik direktora Kulturno-informativnog centra Jugoslavije u Njujorku 1974–1978. Zaslužen je za rad Memorijalnog društva „Nikola Tesla“, za postavljanje spomen-ploče Nikoli Tesli u hotelu „Njujorker“, za izgradnju i postavljanje spomenika Nikoli Tesli u Bafalu, na Nijagarinim vodopadima. Boravio je u SAD do 1996. i predavao na njujorškim fakultetima. Bio je generalni direktor Centra „Sava“, pomoćnik saveznog ministra za ekonomske odnose sa inostranstvom i turizam (1986–1995), sekretar Evropskog udruženja novinara i predstavnik kompanije DHL u Srbiji. Počasni je predsednik Društva američkih inženjera elektrotehnike. Autor je 30 knjiga, stihova koračnice *Marš na Drinu* (1964), *Poeme o Nikoli Tesli*, koja je ušla u enciklopediju *Amerikana*, *Poeme o Njujorku* i knjige *Drugi život Nikole Tesle* (2014). Član je UKS i KPZ, sekretar Asocijacije evropskih novinara za Srbiju. Dobitnik je Vukove nagrade (1996) i mnogih drugih priznanja. Živi u Srbiji i SAD.

POPOVIĆ VELJKOV, Milan (Berane, 1952), književnik.

Završio je Filološki fakultet BU. Devedesetih je emigrirao u SAD. Autor je knjiga poezije i proze: *Posmrtni zavet Maršalu*, *Sa osmatračnice života*, *Umoren od života*, *Mojoj majci više svanut neće*, *Srbija među vukovima*, *Carica mog srca*, *Oprosti mi*, *Gospode*. Član je Udruženja književnika Crne Gore. Živi u Čikagu (Illinois).

POROBIĆ, Branko (Herceg Novi, 1909 – Kalifornija, 2004), slikar.

Završio je Višu pedagošku školu u Beogradu (1937), Muzičku školu „Stevan Mokranjac“ (1939), Likovnu akademiju u Rimu. Usavršavao se u Veneciji i Parizu. Radio je kao profesor muzike u Beogradu i profesor slikanja na Merimont koledžu u Americi. Od 1939. izlagao je u Jugoslaviji, Evropi i Americi. Autor je ulja na platnu *Luka Herceg Novi* i knjige *Memoari jednog srpskog slikara*. Bio je član ULUS-a i grupe „Artisti d’Oggi“, počasni član Akademije nauka i umetnosti u Francuskoj (od 1956). Dobitnik je mnogih nagrada i priznanja. Živeo je u San Pedru (Kalifornija).

POSAR, Pompeo (Trst, 1921 – Čikago, 2004), fotograf.

Rođen kao Miodrag Požar, odrastao je i školovao se u Italiji. Emigrirao je u SAD, gde je radio kao novinski i umetnički fotograf. U periodu 1968–1975. bio je glavni fotograf i urednik duplerice u čuvenom magazinu *Plejboj*. Početkom osamdesetih uradio je serijal fotografija jugoslovenskih lepotica. Radio je za Hjuu Hefnera i *Plejboj* (do 1994). Autor je specijalnih dodataka ovog magazina *Playmates Forever* (1976) i *Playboy’s Pompeo Posar: A Portfolio of Beautiful Women* (1985). Živeo je u Čikagu (Illinois).

POŠTIĆ, Dimitrije (Beograd, 1932 – Portola Vali, 2011), inženjer.

Diplomirao je 1957. telekomunikacije i elektroniku na Elektrotehničkom fakultetu BU. U SAD je emigrirao 1959. Bio je pilot, profesor kompjuterskih nauka u Kaliforniji, predsednik CŠO Sv. Jovan, potpredsednik SNO, član Prvog srpskog dobrotvornog društva „Dušan Silni“, Memorijalnog društva „Nikola Tesla“, saosnivač Udruženja diplomaca ETF BAFA i Alumni fondacije BU. Živeo je u Portola Valiju (Kalifornija).

POTKONJAK, Miodrag (Lazarevac, 1957), univerzitetski profesor.

Diplomirao je na BU, doktorirao 1991. na Kalifornijskom univerzitetu u Berkliju. Radio je u Istraživačkim laboratorijama C&C na Univerzitetu Princeton. Od 1995. profesor je na Odseku za računarske nauke Kalifornijskog univerziteta u Los Andelesu. Objavio je više od 150 članaka, vlasnik je 5 patenata, dobitnik više priznanja i nagrada. Živi u Kaliforniji.

POŽAR, Miodrag v. POSAR, Pompeo

PRAVICA, Majkl (Čikago, 1966), fizičar, univerzitetski profesor.

Pripada trećoj generaciji Srba koji su iz Trebinja emigrirali u Ameriku. Završio je gimnaziju i studije fizike i matematike na Institutu Kaltek u Pasadeni, magistrirao i doktorirao na Harvardu s tezom o nuklearnoj magnetnoj rezonanci. Profesor je na Univerzitetu Nevade u Las Vegasu. Potpredsednik je Srpsko-američkog saveza Nove Engleske i borac za istinu o stradanjima Srba u Jasenovcu. Srpski je lobista koji je u SAD objavio više od 500 pisama i kolumni o srpskom narodu. Živi u Las Vegasu (Nevada).

PREMILOVIĆ, Marlena v. LOVIČ, Lena

PRESVETA BOGORODICA, MANASTIR, nalazi se u gradu Springboro (Pensilvanija). Hram se nalazi u crkvenom kampu i služi za godišnje hodočašće posetilaca iz Pensilvanije. Vodi ga monah Skot Feliks.

PRIBIĆEVIĆ, Adam (Kostajnica, 1880 – Vindzor, 1957), političar.

Završio je gimnaziju u Sremskim Karlovcima i studije prava u Zagrebu. Političku karijeru započeo je u Srpskoj samostalnoj stranci. Osuđivan je zbog antimonarhizma 1908, a 1915. uhapšen od strane Austrougarske i poslat na front u Galiciju. Izdavao je listove *Srpsko kolo* i *Narod*. Sa braćom Svetozarom, Milanom i Valerijanom bio je član Samostalne demokratske stranke. Početkom II svet. rata postao je član Narodnog komiteta za Srbiju, koji je predvodio general Draže Mihailović. Emigrirao je u London 1944, a potom 1947. u Vindzor, gde je osnovao Udruženje srpskih pisaca u inostranstvu. Autor je memoara *Od gospodina do seljaka* (1953), *Moj život*, *Naseljavanje Srba po Hrvatskoj i Dalmaciji*, kao i Memoranduma o ustaškom genocidu nad Srbima u Hrvatskoj, koji je 1950. poslao u OUN. Izvršio je samoubistvo u Vindzoru.

PRIJATELJI JUGOSLAVIJE, srpsko nacionalno udruženje osnovano početkom II svet. rata u Kanadi s ciljem da koordinira sakupljanje i raspodelu sredstava iz kanadskog Fonda za pomoć Jugoslaviji. Osnivač i pokrovitelj bila je kraljica Marija Karađorđević. Sedište je bilo u Otavi. Udruženje je prestalo da postoji posle rata.

PRODANOVIĆ, Nedeljko (Derventa, 1916 – Hobart, 2011), srpski aktivista.

Preživio je austrougarski logor u Aradu i zarobljeništvo u nemačkom logoru (od 1941????). Završio je stolarski zanat. Posle II svet. rata sa političkim emigrantima se 1949. iselio na Tasmaniju. Bio je aktivista SNO, prvi predsednik Srpske zajednice „Nikola Tesla“ (1995). Poslednje dane proveo je u domu za stare „Sv. Ana“ na Old Biču.

PROKIĆ, Aleksa (Temišvar, 1918), pisac.

Završio je 1940. studije veterine u Rumuniji i matematiku na Univerzitetu u Torontu. Tokom II svet. rata bio je pripadnik Crvene armije i stekao čin majora. Posle rata radio je u Kijevu kao nastavnik u Politehničkoj školi 1945–1947. Emigrirao je u Kanadu 1951. i radio kao profesor matematike, kasnije kao direktor srednje škole u Torontu. Autor je većeg broja pripovedaka i desetak romana (*Donski kozak*, *Kurir za Sibiriju*, *Božić kod Staljingrada* i dr.). Najpoznatiji su *Tunel Toronto–Moskva* (1991) i *The Girl in Blue War Stories From Russia* (1996). Dobitnik je više književnih nagrada, npr. Nagrade „Jovan Dučić“ (1978), koju dodeljuje Srpski pravoslavni savez „Srbobran“ iz Pitsburga. Živi u Kanadi.

PROKIĆ, Milan (Beograd, 1958), srpski aktivista.

Završio je Višu ekonomsku školu i radio u spoljnotrgovinskoj firmi „Jugometal“. U Australiju je emigrirao 1988. Član je Eparhijskog upravnog odbora, sekretar CŠO Sv. Sava, volonter u organizaciji Srpskog filmskog festivala. Aktivan je u humanitarnim organizacijama. Autor je scenarija za dugometražne i igrane filmove i TV serije. Živi u Adelejdu.

PROKIN, Đorđe (???), profesor.

Završio je Filološki fakultet na BU i studije nemačkog jezika na Univerzitetu Humbolt u Berlinu. Krajem osamdesetih emigrirao je u Meksiko Siti. Direktor je Instituta Transeuropeo de Mexico i profesor nemačkog jezika. Osnivač je i vlasnik Škole srpskog i hrvatskog jezika. Saradnik je Ambasade Srbije u Meksiku, aktivan na promociji srpske kulture. Živi u Meksiko Sijetu.

PROSVETA, udruženje pisaca osnovano u Sidneju početkom XXI v. s ciljem da okuplja i afirmiše srpske pisce koji žive u Australiji. Čelnici su Toda Matić Medić, Nikola Jovanović i Vasiljka Marić. Društvo organizuje književne večeri na kojima se čitaju dela srpskih pisaca.

PROTIĆ, Dušica (Beograd, 1958), advokat.

Diplomirala je na Univerzitetu Kornel, magistrirala prava na Univerzitetu Fordam. Licencu advokata ima od 1984. Radila je u firmama „Weil, Gotshal & Manges LLP“, „American Stock Exchange LLC“, „Morgan Stanley & Co“ i „UBS AG“ u Njujorku. Bila je aktivista KSU. Radila je na Projektu pravne zaštite srpske imovine na Kosmetu i na pravnim odrednicama Rezolucije KSU. Član je Srpskog instituta iz Vašingtona, Memorijalnog društva „Nikola Tesla“ u Njujorku i Advokatske komore države Njujork.

PROTIĆ, Milena (???), advokat.

Završila je studije kanadske istorije u Torontu 1972, magistrirala prava u Njujorku 1983, završila postdiplomske studije političkih nauka u Londonu 1984. Radi kao partner u advokatskoj kancelariji „Lee LLP and Lee ADR“. Ugledni je član Srpske zajednice i dobitnik nekoliko profesionalnih nagrada. Živi u Torontu.

PROVINCIA ČAKO, region u Argentini u kojem živi oko 900.000 stanovnika. Zbog razvijene poljoprivrede i industrije bila je privlačna za slovenske doseljenike. Ovde je 1917. osnovana prva srpsko-crnogorska zajednica „La Montenegrina“, a 1930. i prva škola. Danas u ovoj provinciji živi oko 5.000 potomaka naših doseljenika. Najviše ih je u mestima Čako, Saenz Penja, Mačagaj, Morsuela i Resistencija. U mestu Mačagaj 1938. sagrađena je Crkva Sv. Nikole, koju su vodili: Minja Jovanović, Stevan Pavićević, Blažo Roganović, Stevan Jovanović, Lazar Nikčević, Marko Tatar i Milija Vuleković. Ugledni Srbi danas su Marko i Petar Kapitanić, Mitar i Petar Milović, Lazar Kosanović, Danijel Svorčan i Mitar Mićunović. Od 2007. guverner provincije je potomak crnogorskih doseljenika Horhe Milton Kapitanić Popović, koji je 2013. otvorio renovirani Dom kulture „Durmitor“. Marta Kapitanović je počasni konzul Srbije, a Drago Andres Mićunović počasni konzul Crne Gore u ovoj provinciji.

PRSTOJEVIĆ, Marion v. BOGDANOVIĆ, Milojka

PRVAČKI, Ana (Srbija, 1976), umetnik.

Diplomirala je 1999. skulpturu na Institutu Prat u Bruklinu, magistrirala arhitekturu, kibernetiku i ekologiju 2001. na Katalonskom međunarodnom univerzitetu u Barseloni i magistrirala 2005. umetnost na La Sal koledžu u Singapuru. Multimedijски je umetnik, jer

slika, snima video-scene, organizuje performanse i izložbe kao javni događaj. Autor je izložbi „Forecast“, „Contour“, „Erotic Watch“ i performansa *Let's Make Paying Taxes Sexy*, *Divination+Navigation*, *Coctail* i *Earthcake Earthquake???*. Njena dela se nalaze u muzejima u Los Angelesu, Parizu, Turinu, Čikagu, Njujorku, Bostonu. Živi u Los Angelesu (Kalifornija).

PRVE RATNE MERE, pravni akt kanadske vlade donet početkom I svet. rata, a odnosi se na hapšenje i zatvaranje u radne logore državljana Austrougarske, jer ih je država Kanada smatrala državnim neprijateljima. Operacija interniranja započela je 22. avgusta 1914, po stupanju na snagu ovog akta, i trajala je do 1920, kada je raspušten i poslednji logor. Oko 80.000 imigranata iz zemalja Austrougarske smatrani su neprijateljima. Među interniranim bilo je i 300 Srba, koji su bili u radnim logorima u Ontariju, u logoru Kapuskasingu. Među njima bilo je najviše srpskih doseljenika iz BiH, Slavonije, Like i sa Korduna. Nikola Jerić je jedini internirani Srbin sa područja Nijagare. On je uhapšen i odveden u Kapuskasing i oduzeta mu je sva imovina. Nekoliko stotina Srba borilo se u kanadskoj vojsci u Velikom ratu. Mnogi od njih su bili odlikovani (npr. Budimir Protić). U Kanadi je 1917. postojala Srpska vojna misija. Božo Marković je bio predstavnik misije, a Špiro Hutularović odgovoran za regrute za srpsku vojnu misiju. Specijalni izaslanik Vlade Srbije pukovnik Milan Pribićević osnovao je kamp za obučavanje dobrovoljaca. Tek 1919, po završetku I svet. rata, njih 264 oslobođeno je iz logora Kapuskasing, i to na inicijativu Mihajla Pupina. Draga Dragašević je u ime SNO, kao predstavnik u Komitetu za priznavanje interniranja, tražila da se ovim Srbima oda počast. U znak sećanja na internirane ljude Kanada je 2014. postavila spomen-ploče na 100 lokacija širom zemlje. Dve spomen-ploče Srbima postavljene su 2014. u Vindzoru (u Muzeju srpskog nasleđa) i u Nijagara Folsu (na imanju Crkve Sv. Đorđa).

PRVI SRPSKI BRATSKI DOBROTVORNI SAVEZ, srpska nacionalna asocijacija nastala 1903. u Čikagu, po ideji Špire Srzentića iz San Franciska, ujedinjenjem organizacija Srpsko jedinstvo i Srpski narodni savez. Prvom kongresu Saveza u Čikagu 1904. prisustvovali su delegati 80 srpskih organizacija, od istočne obale Atlantika kod Njujorka, preko Bafala, Milvokija, Detroita, Klivlenda, Gerija u Indijani, do države Illinois. Glasilo Saveza bio je list *Ujedinjeno srpstvo*, koji je osnovao urednik Đorđe Čokorilo. Savez je ugašen 1909. Urednik Ivan Palandačić nastavio je da objavljuje list *Ujedinjeno srpstvo* narednih 30 godina.

PRVO UZAJAMNO DOBROTVORNO DRUŠTVO, organizacija osnovana u San Francisku 1880. kao dobrotvorno društvo Srba u Americi. Osnivač Lazar Jovović iz Luizijane definisao ga je kao srpsko osiguravajuće društvo. Prvi predsednik bio je Antonije Vukasović iz Herceg Novog, potpredsednik Jovo Abramović, članovi: Krsto Gopčević, Jovo Pavković, Rade Begović, Jovan i Vladimir Jovović, Đuro Martinović, svi iz Boke Kotorske, kao i Mihail Rašković iz Vojvodine. Kada je Lazar Jovović bio predsednik, Društvo je do 1906. brojalo 170 članova. Iz njegovog fonda finansiran je društveni i kulturni život srpske zajednice, kao pomoć američkih Srba narodu u otadžbini tokom balkanskih ratova. U vreme kada je Džon Ljepava bio predsednik (1954), Društvo je finansiralo dodatnih 11 jutara zemlje za groblje u Kolmi. Imanje na kojem se nalaze mauzolej i mala kapela jedno je od najlepših srpskih imanja u SAD.

PRVULOVIĆ, Tomislav (Jezero, na Ozrenu, 1936), epidemiolog. Diplomirao je 1961. na Medicinskom fakultetu BU, magistrirao 2001. bioterorizam u SAD. Radio je u preduzeću „Neimar“ i u Institutu za medicinu rada. Putem međunarodne saradnje

otišao je u Indiju 1969, gde je osam godina lečio stanovništvo od velikih boginja. U SFRJ je lečio obolele za vreme epidemije velikih boginja 1972. Kao dobrovoljac Unicefa radio je u Burmi. Već 30 godina radi kao profesor bioterorizma i tropskih bolesti na nekoliko univerziteta u Nju Džerziju i Njujorku. Lečio je obolele od teških zaraznih bolesti u Aziji i Africi, zbog čega je nagrađen Srebrnom medaljom pape Jovana Pavla II. Autor je knjige *Kako se ne razboleti od tropskih bolesti u Aziji, Africi i na Bliskom istoku i Vodiča za tropske bolesti*. Univerzitet Severne Karoline, Američki bibliografski institut, Univerzitet Kembridž i Međunarodni bibliografski institut iz V. Britanije dva puta su ga predlagali za Nobelovu nagradu. Živi u Vest Orindžu (Nju Džerzi).

PUHALO, Lazar (Srbija, 1942), **vladika**.

Završio je studije teologije i jedno vreme bogoslužio u manastiru Nova Gračanica kod Čikaga. **Došao je 1988.** u SAD kao arhimandrit. Episkop Irinej Kovačević ga je predlagao za unapređenje, ali se ostali sveštenici nisu složili jer „Puhalo nije punokrvan Srbin“ (njegova majka je Jevrejka). Razočarao se i otišao u zapadnu Kanadu u Britansku Kolumbiju i otvorio manastir u selu Devdnej, koji okuplja čak 60.000 pravoslavnih vernika. Saradnik je Univerziteta Oksford u Pensilvaniji i autor oko 1.000 video-prikaza sa biblijskim, metafizičkim, naučnim i pravoslavnim porukama. Živi u manastiru kod Vankuvera. **penzionisani vladika Američke pravoslavne crkve?**

PULICEROVA NAGRADA, američka nagrada za književnost i novinarstvo, dodeljuje se od 1917. na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku u čast Džozefa Pulicera, američkog novinara mađarskog porekla. On je deo svog bogatstva zaveštao u fond za nagrade najboljima u 21 kategoriji stvaralaštva. Prvi dobitnik među američkim Srbima bio je profesor Mihajlo Pupin (1924) za roman *Od pašnjaka do naučenjaka*. Novac od nagrade Pupin je zaveštao Univerzitetu Kolumbija, koji krase njegova bista, i Domu štampe u Beogradu, u kojem se danas nalazi Udruženje novinara Srbije. Drugi srpski dobitnik je fotograf Kim Komenich, koji je 1987. u listu *Spot njuz fotografiji* objavio snimak stradanja dece tokom revolucije na Filipinima. Treći je pisac Dušan Čarls Simić, koji je nagrađen 1990. za zbirku *The World Doesn't End*. Četvrti dobitnik je novinarka Lijang (Svetlana Kostić), udata za Srbina i pravoslavka, koja je nagrađena 1994. za novinarstvo. Peti dobitnik je Volter Bogdanić, reporter *Njujork tajmsa*, jedini novinar koji je tri puta dobio Pulicerovu nagradu. Prvu nagradu dobio je 1988. kao reporter *Volstrit žurnala*, posle istraživanja i serije napisa o ilegalnim medicinskim laboratorijama u Americi na osnovu kojih je nastala knjiga *Velika bela laž*. Druga mu je uručena 2005. za istraživanje nesrećnih slučajeva na američkoj železnici objavljenih pod nazivom *Smrt pod vagonima*. Treću je primio 2008. kao deo tima lista *Njujork tajmsa* za napise o otrovnim kineskim proizvodima na američkom tržištu.

PUPIN IDVORSKI, Mihajlo (Idvor, 1858 – Njujork, 1935), naučnik.

Školovao se u Pančevu, Pragu i Nemačkoj, odakle je 1874. parobrodom „Vestfalija“ otišao u SAD. Diplomirao je na Univerzitetu Kolumbija 1883. Nastavio je studije eksperimentalne fizike u Kembridžu, zatim u Berlinu, gde je 1889. doktorirao fizičku hemiju. Vratio se na Univerzitet Kolumbija, na kojem je četiri decenije radio kao profesor i naučni istraživač (1889–1929). Sa lekarom i rođakom Svetozarom Grginom formirao je Udruženje Srba „Srbobran“ 1907. Na predlog Pavla Hadži Pavlovića, 1908. je imenovan za predsednika Slovenskog useljeničkog društva u Njujorku. Potom je postao predsednik Saveza sjedinjenih Srba Amerike „Sloga“ sa 11.000 članova. Finansirao je rad konzulata, Saveza „Sloga“ i list *Srpski dnevnik*, koji je pokrenuo sa prijateljem Božom Rankovićem 1912. List je bio glasilo Srpskog crvenog krsta. Uređivao ga je Milan Jevtić i delio se besplatno članovima Saveza.

Kraljevina Srbija je 1912. postavila Pupina za počasnog konzula u Americi. Bio je i počasni konzul Kraljevine SHS do 1920. Jedan je od osnivača i predsednik SNO u SAD (1914). U Njujorku je 1917. organizovao sastanak čelnika saveza „Srbobran“, „Sloga“, SNO i Srpsko-crnogorskog literarnog i dobrotvornog društva, sa željom da „stvari široku Srpsku narodnu odbranu“. Nije imao uspeha u tome jer ga je crnogorski i hrvatski lobi žestoko kritikovao. Bio je angažovan na regrutovanju srpskih dobrovoljaca u SAD i Kanadi za odbranu otadžbine u I svet. ratu. Lično je obilazio Srbe širom Amerike i pozivao ih da idu na Solunski front, na kojem je učestvovalo 17.000 američkih Srba. Bio je organizator u prikupljanju materijalnih sredstava, opreme i medicinske pomoći. Ličnim sredstvima garantovao je isporuke hrane Srbiji. Bio je i na čelu Komiteta za pomoć žrtvama rata i učestvovao u akcijama Srpskog društva za pomoć deci koje je nabavljalo lekove i odeću i nalazilo domove za smeštaj ratne siročadi. Angažovao je Američki crveni krst, Rokfelerovu fondaciju, kao i Fond „Mejbl Grujić“ i tako sakupio pomoć vrednu preko 600.000 dolara. Zahvaljujući vezama koje je imao sa američkim predsednicima Teodorom Ruzveltom, Vudroom Vilsonom, Vrenom Hardingom, Kalvinom Kulidžom, Herbertom Huverom, ali i sa poslovnim ljudima (Edisonom, Karnegijem, Simensom) obezbeđivao je i političku i finansijsku pomoć. Učestvovao je na Mirovnoj konferenciji u Parizu 1919. i izborio se da nova Kraljevina SHS dobije Dalmaciju, Istru, Baranju, Slavoniju i Banat. Bio je član republikanske partije SAD i Bratstva slobodnih zidara Amerike. Podržavao je aktivnosti SPC u Americi, posebno vladike Mardarija i Nikolaja Velimirovića. Ličnim donacijama pomogao je da se podigne manastir Sv. Sava u Libertivilu.

Bio je pronalazač u oblastima telekomunikacija, strujnog kola, radio-veza, sistema telefonije i telegrafije na velikim daljinama pomoću indukovanih kalemova, zbog čega se čitav proces naziva „pupinizacija“. Istraživao je metode za otkrivanje podmornica i za uspostavljenje veza između aviona. Bio je član američkog Državnog saveta za istraživanja i Državnog savetodavnog odbora aeronautike, odakle je potekla ideja o stvaranju agencije NASA. Objavio je 70 naučnih članaka i 34 patenta. Novac od svojih pronalazaka darivao je Srpskoj crkvi i narodu u otadžbini. Oformio je 1914. Fond „Pijade Aleksić Pupin“ pri SANU, čija su sredstva korišćena za pomoć u školovanju dece u Staroj Srbiji i Makedoniji. Stipendije su dodeljivane jednom godišnje na Savindan. Od svoje imovine u Kraljevini Jugoslaviji, osnovao je i Fond „Mihajlo Pupin“ koji je dodelio „Privredniku“ za školovanje omladine i za nagrade za „vanredne uspehe u poljoprivredi“. Zahvaljujući donacijama, Dom kulture u Idvoru je dobio čitaonicu, stipendirano je školovanje omladine u oblasti poljoprivrede i finansirana elektrifikacija i izgradnja vodovoda. Pupin je osnovao zadužbinu pri Narodno-istorijsko-umetničkom muzeju u Beogradu. Fondovi zadužbine koristili su se za kupovinu srpskih umetničkih dela za muzej i izdavanje publikacija „srpskih starina“.

Autor je knjiga *The New Reformation: from Physical to Spiritual Realities* (1927) i *Romance of the Machine* (1930). Za autobiografiju *Od pašnjaka do naučenjaka*, objavljenu 1923, dobio je Pulicerovu nagradu 1924. Bio je član akademija nauka u Srbiji, Francuskoj i SAD. Nosilac je zvanja doktora nauka na 19 univerziteta. Dobitnik je Ordena belog orla prvog reda Kraljevine Jugoslavije, Ordena belog lava prvog reda Čehoslovačke, Nagrade „Džordž Vašington“ i pet počasnih medalja. Univerzitet Kolumbija je 1958. ustanovio Medalju Mihajla Pupina, snimio film po njegovoj biografiji i sačuvao Pupinovu laboratoriju koja i danas radi. Njegov nadgrobni spomen-kamen nalazi se na njujorškom groblju Vudlon u Bronksu.

PURIĆ, Aleks Semjuel (Arizona, 1974), ragbista.

Potomak je rudara Đorđa Purića, koji je krajem šezdesetih igrao američki fudbal za klub „Falkone“. Studirao je na Vojnoj vazduhoplovnoj akademiji i bio kapiten ragbi tima „Air Force Academy Falcons“ (1993). Učestvovao je na završnim mečevima all-star timova

Amerike 1995. Nakon što je 1997. diplomirao na Vazduhoplovnoj akademiji u Kolorado Springsu, posvetio se avijaciji. Živi u Arizoni.

PURIĆ, Božidar (Beograd, 1891 – Čikago, 1977), diplomata.

Doktorirao je prava u Parizu. Bio je kraljev poslanik i ministar inostranih poslova Vlade Kraljevine Jugoslavije u egzilu u Londonu 1944. Osuđen je 1946, u odsustvu u FNRJ, kao državni neprijatelj. Uselio se u SAD početkom šezdesetih. Bio je aktivan član SNO, SNS i SPC i saradnik emigrantskih novina. Autor je dela *Naši iseljenici*, *Pesme o nama*, *Ljubavne svečanosti*. Živeo je u Čikagu (Illinois).

PURIĆ, Miloš (Nova Varoš, 1980), sveštenik.

Završio je bogosloviju na Cetinju 2000, diplomirao na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu 2005. Rukopoložen je u đakona 2005. u Hamiltonu, potom u sveštenika 2006. u Torontu. Pravo nošenja crvenog pojasa stekao je 2010. u Edmontonu. U periodu 2006–2010. službovao je u Vankuveru pri Crkvi Sv. Save, pa pri Crkvi Sv. Save kao četvrti paroh torontski. Živi u Torontu.

PURIĆ, Radiša (Srbija, 1914 – Džonstaun, 1987), sveštenik.

Odrastao je i školovao se u Jugoslaviji. Izbegao je od komunista u SAD 1950. i 1956. dobio američko državljanstvo. Studirao je teologiju i do 1977. služio u CŠO u Detroitu i Vašingtonu. Bio je član Eparhijskog odbora i urednik crkvenog lista Istočnoameričke eparhije. Živeo je u Pensilvaniji.

PURLIJA, Ljubo (Dupilo, 1885 – ?), srpski aktivista.

Emigrirao je 1903. iz Hercegovine u Njujork, gde je radio u luci. Preselio se 1910. u Gloub Majami, gde je radio u srpskoj kafani „Majners salun“. Bio je dobrovoljac u Srpskoj vojsci 1917. i borac na Solunskom frontu. Kada se vratio iz Velikog rata u Gloub, imenovan je za predsednika lokalnog ogranka SNS. Njegov sin Pol Purlija bio je obaveštajni oficir u armiji tokom II svet. rata, a potom sekretar uprave Crkve Sv. Angeline u San Dijegu. Živeo je u Arizoni.

PUŠKAR, Milan (Vintondejl, 1934 – Morgantaun, 2011), biznismen.

Odrastao je u Pensilvaniji, u porodici doseljenika iz Like. Diplomirao je 1960. na Državnom univerzitetu u Jangstaunu. Osnovao je 1961. farmaceutsku kompaniju za genetska istraživanja i proizvodnju „Milan Inc.“. Bio je predsednik kompanije „Milan Labs“, koja je postala lider u farmaceutskoj industriji. Univerzitetu Zapadne Virdžinije darovao je stipendije za najbolje studente, za finansiranje atletike, podršku istraživanjima u lečenju kancera i izgradnju parka. Bio je član Američke privredne komore, Srpske privredne komore u SAD i Rotari kluba. Prvi je američki dobitnik Filantropske nagrade (2005). Kada je 2006. svom univerzitetu donirao 6 miliona dolara, dobio je titulu počasnog doktora nauka i park „Milan Majk Puškar“. Nosilac je Ordena Vandalija. Kao veliki humanista i filantrop dobio je spomenik u svom gradu. Živeo je u Morgantaunu (Zapadna Virdžinija).

PUTNIK (Mount Putnik), planina u području Stenovitih planina u okviru venca Kananaskis, u široj okolini Kalgarija, u kanadskoj provinciji Alberta, nadmorske visine od 2.940 m. Amerikanac Artur Viler iz Alberte predložio je 1916. Kanadskom geografskom odboru da se planine na granici Alberte i Britanske Kolumbije nazovu Putnik „u čast vojvode Radomira Putnika, uvažene vojne figure iz I svetskog rata“. To je zvanično i učinjeno 1918, a spomen-ploča posvećena vojvodi Putniku otkrivena je 2010. na planini koja nosi njegovo ime.

****R**

RADAKOVIĆ, Dan Rade (Pitsburg, 1935), ragbista.

Diplomirao je 1957. na Državnom univerzitetu Pensilvanije, na kojem je 12 godina igrao ragbi. Bio je asistent trenera u klubovima „Nittany Lions“ i „Cincinnati“, a 1970. preuzeo je kormilo tima „Pittsburgh Steelers“ sa kojim je osvojio NFL ligu. Naredne četiri decenije vodio je ragbiste timova iz Kolorada, San Franciska, Los Anđelesa, Denvera, Minesote, Klivlenda, Sent Luisa i kluba Univerziteta „Robert Moris“ (Ilinois). Karijeru je okončao 2007. Osvajao je devet puta Prvenstvo NFL lige SAD. Zbog stalnih pobeda protivnici su ga prozvali Bed Rade. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

RADAKOVIĆ, Džim (Ilinois, ???), slikar.

Odrastao je i školovao se u Ohaju. Diplomirao je umetnost na Institutu Merilend. Stvara psihodelična dela u stilu neoekspresionizma. Imao je izložbe od Amerike do Japana. Od 1982. pripada likovnoj i umetničkoj grupi „East Village USA“ sa Menhetna koju čine muzičari, kompozitori, crtači stripova, vajari i slikari. Tokom 2012. imao je zapaženu retrospektivnu izložbu „Preserving a Legacy: 25 Years of Collecting“. Njegova dela se nalaze u kolekcijama uglednih američkih kompanija, ličnosti i u Muzeju savremene umetnosti. Živi u Njujorku.

RADAKOVIĆ, Miloje (Vršac, 1954), pisac.

Diplomirao je svetsku književnost na BU. Aktivni je književnik, filmski kritičar i scenarista. Saradnik je časopisa *Vreme* i *Reč*. Emigrirao je u Kanadu, gde objavljuje poeziju i prozu *Skokovit rez* i *Sve što nebo dopušta*. Član je SNA, Matice iseljenika i Udruženja književnika „Desanka Maksimović“. Živi u Torontu.

RADAKOVIĆ, Ronald (Minesota, 1936), srpski aktivista.

Diplomirao je i magistrirao administraciju i poslovne studije na Univerzitetu Minesote. Bio je član uprava značajnih institucija (npr. Byzantine American Alliance, Patriarch Athenagoras Orthodox Institute u Berkliju) i potpredsednik kompanije „Kaiser Aluminum & Chemical Corporation“. Bio je potpredsednik KSU. Član je uprave Eparhije zapadnoameričke i IOCC. Veliki je donator SPC, a manastiru Hilandaru darivao je 300.000 dolara. Živi u Kaliforniji.

RADAN, Đuka (Knin, 1923), srpski aktivista.

Odrastao je u selu Pađine, odakle je kao pripadnik Dinarske četničke divizije otišao u rat. Zarobljen je 1944. i proveo je četiri godine u italijanskom logoru Eboli. Emigrirao je 1948. u Australiju, radio na farmi paradajza, osnovao sopstvenu farmu. Aktivan je član i predsednik Pokreta srpskih četnika Ravne gore, koji neguje tradiciju Dinarske divizije i vojvode Momčila Đujića. Bio je predsednik CŠO u Kanberi, ktitor srpskih crkava u Sidneju i organizator defilea srpskih veterana na paradi saveznika Anzak. Živi u Sidneju.

RADAN, Petar Periša (Australija, 1956), univerzitetski profesor.

Diplomirao je prava na Sidnejskom univerzitetu, gde je kasnije bio profesor. Vanredni je profesor na Univerzitetu u Brizbejnu. Bio je predsednik Zadužbine za srpske studije na Univerzitetu Makvori i direktor Srpske biblioteke. Aktivista je SNS, SNO, SPC i Crvenog krsta Australije. Član je Društva za međunarodno pravo Australije i Novog Zelanda, kao i Asocijacije pravnika Australije. Autor je knjiga i studija o nacionalizmu i međunarodnoj politici, o globalizmu i secesionizmu, o propasti Jugoslavije, o principima australijskog

egaliteta i o pravnim ugovorima u Australiji. Saradnik je SANU i Matice srpske. Živi u Brizbejnu.

RADAN, Rade (Sidnej, 1956), sveštenik.

Upisao je Pedagošku akademiju u Kanberi, ali je odlučio da studira teologiju u Beogradu. Bogoslužio je u manastiru Žiči i u Nikolajevskoj crkvi u Zemunu. Bio je član Srpskog pevačkog društva i student u Atini. Patrijarh German ga je rukopoložio za đakona 1982. Završio je studije teologije 1984. i u martu 1985. rukopoložen je u čin prezvitera u hramu Sv. Save u Adelejdu. Od 1991. je prota u Crkvi Lazarici u Sidneju. Angažovan je kao direktor Srpskog pravoslavnog koledža „Sv. Sava“, direktor crkvenog hora, direktor Radionice za izradu crkvene odežde „Riza“. Organizovao je izložbe rukotvorenih odežda u Grčkoj, Rusiji i Srbiji, kao i hodočašće po srpskim manastirima. Član je Pokreta srpskih četnika Ravne gore, čiji je duhovni vođa. Član je uprave Mitropolije australijsko-novozelandske. Saraduje sa Grčkom pravoslavnom arhiepiskopijom u Australiji. Živi u Sidneju.

RADANOVIĆ, Slava (Osijek, 1951), glumica.

Završila je Fakultet političkih nauka u Beogradu 1975, magistrirala 1978. na Univerzitetu u Konektikatu, doktorirala 1986. na Harvardu. Bila je direktorka kompanije „Dame Slava“, igrala u filmovima *Privatni parti* i *Bele laži* i radila na televiziji CBS. Radila je kao glavni menadžer kompanije „Patrick McMullan Company“ i zastupnik modnih kuća. Organizovala je saradnju Univerziteta u Konektikatu i BU. Živi u Njujorku.

RADENKOVIĆ, Blagoje Mića (Beograd, 1933), srpski aktivista.

Školovao se u Srbiji. Bio je reprezentativac FNRJ u atletici. Emigrirao je 1954. u SAD. Studirao je u Parizu, ali je 1957. završio istoriju i ekonomiju na Univerzitetu Kolumbija. Bio je član Američko-srpskog političkog komiteta, predsednik Fondacije za očuvanje srpske baštine u SAD, urednik informativnog centra *Srpske vesti* i nedeljnika *Srpska stvarnost* iz Los Anđelesa. U vreme vladavine Slobodana Miloševića radio je kao srpski lobista u Americi. Odlikovan je Ordenom kralja Aleksandra. Živi u Kaliforniji.

RADENOVIĆ, Alisa (Aleksandrija, 1973), slikarka.

Završila je studije slikarstva na Univerzitetu u Mičigenu. Sledeći svoje korene, slika stilom kojim je slikao Petar Lubarda. Oslikava sudbine i zavičaje Srba i Jevreja. Izlagala je u SAD, Evropi i Crnoj Gori. Živi u Virdžiniji.

RADENOVIĆ, Dragan (Sarajevo, 1951), vajar.

Diplomirao je i magistrirao na Fakultetu primenjenih umetnosti BU, doktorirao na Filozofskom fakultetu Državnog univerziteta Lomonosov u Moskvi. Radi kao profesor modelovanja na FPU. Član je ULUS-a, Udruženja likovnih umetnika Ruske Federacije, Akademije lepih umetnosti Francuske, Međunarodne asocijacije likovnih umetnika pri UN i Međunarodne umetničke asocijacije u SAD. Od druge polovine osamdesetih živi i radi u SAD. Predavao je na više američkih univerziteta i škola. Član je „Skulptorskog gilda“, staleškog udruženja vajara SAD. Njegovi radovi se nalaze u najprestižnijim privatnim kolekcijama i zbirkama, na Univerzitetu Harvard u Kembridžu, kao i u stalnoj postavci Nacionalne galerije portreta pri Institutu „Smitsonijan“ u Vašingtonu. Njegova skulptura tenora Lučana Pavarotija nalazi se u rezidenciji porodice Petrarka u Njujorku; Stakleni krst za hram Sv. Trojice, u Vusteru (Masačusets); portret vođe studentskog pokreta Abi Hofmana, u Fondaciji „Abi Hofman“ (Njujork); skulptura „Žena mislilac“, u sedištu Nacionalne organizacije žena (Njujork); portret filozofa Vilara van Ormana Kvajna, na Filozofskom fakultetu Harvard; portret najstarijeg maratonca na svetu Džonija Kelija, u SC „Denis“

(Masačusets); skulptura *Minotaurus i njegova ljubavnica*, u zdanju UN; figura Stiva Džobsa krasi sedište „Epla“ (Kalifornija). Dobitnik je umetničkih nagrada u Moskvi, Beogradu, Parizu, Celju i SAD, gde je osvojio prvu nagradu za spomenik „Vrata slave“ (posvećen učesnicima u tri rata), koji je postavljen u Draper parku u Milfordu (Masačusets).

RADETIĆ, Jovanka Ana (Lakavana, 1922 – Lakavana, 2015), igumanija.

Rođena je u porodici srpskih doseljenika iz Hrvatske u SAD. Učila je teologiju pored vladike Nikolaja Velimirovića u Crkvi Sv. arhiđakona Stefana. Zamonašio je 1971. vladika Sava, dao joj svetovno ime Ana i poslao da služi u manastirima Nikolje i Vračevšnica. Vratila se u Ameriku 1973. i služila u Eparhijskoj rezidenciji u Ričfildu, potom u manastiru Nova Marča. Držala je predavanja Srbima i Amerikancima o pravoslavlju, Srbiji i manastirima u otadžbini. Organizovala je parohiju Sv. Stefana Dečanskog u Kolambusu (Ohajo). Uz pomoć vernika podigla je 2001. manastirsku crkvu, zbog čega je odlikovana Ordenom Sv. Save, koji joj je uručio patrijarh Pavle. Iako teško bolesna, do poslednjeg daha okupljala je ljude oko sebe i propovedala „Dobar je Bog“.

RADIČEVIĆ, Aleksandar (Beograd, 1919 – Milvoki, 2011), srpski aktivista.

Emigrirao je 1946, najpre kod oca u Englesku, potom 1949. u Ameriku. Bio je vlasnik restorana „Stari grad“ u Milvokiju, u kojem su gosti bile mnoge poznate ličnosti (američki predsednik Ronald Regan, senator Velš, guverner Tomi Tomson, kongresmen Džim Mudi, oskarovac Karl Malden, košarkaški as Vlade Divac, Radovan Karadžić, akademik Dobrica Ćosić i dr.). Član je SNO, KSU i SPC. Kritor je hrama Sv. Sava u Milvokiju. Dobrotvor je prenosa moštiju Nikolaja Velimirovića iz manastira Sv. Sava u Libertivilu u manastir Lelić kod Valjeva. Pomagao je Bogoslovski fakultet u Beogradu, Hram Sv. Save na Vračaru, a Narodnom muzeju Srbije poklonio je vrednu zbirku slika. Srpski je lobista i član Bratstva slobodnih zidara, veliki majstor 32. reda srpske masonerije u Viskonsinu. Dobitnik je priznanja Francuskog gurmanskog društva, pet zvezdica Američkog udruženja biznismena, povelje za izbor „Restoran meseca“ i Top „25 restorana“ u državi Viskonsin. Živeo je u Milvokiju (Viskonsin).

RADIČEVIĆ, Milun (Beograd, 1900 – Milvoki, 1976), biznismen.

Bio je trgovac vinom i rakijom, vlasnik firme „Tri brata“ i restorana „Crveni mlin“ i „Lovćen“. Bio je komita, solunac i heroj u I svet. ratu. Odlikovan je Karađorđevom zvezdom, Albanskom spomenicom i Zvezdom Legije stranaca. U II svet. ratu bio je pripadnik nacionalnih snaga. Prošao je logor Banjica, zarobljeništvo u Nemačkoj i u Parizu dočekaos oslobođenje Evrope od nacista. Služio je neko vreme u engleskoj vojsci, potom kao raseljeno lice prešao 1949. u SAD. Iako je bio politički emigrant, poslovaio je sa mnogim jugoslovenskim proizvođačima pića. Živeo je u Milvokiju (Viskonsin).

RADIĆ, Bora (Paraćin, 1939), biznismen.

Pobegao je iz rodnog kraja u Italiju 1958, kada su komunisti njegovom ocu oduzeli 15 ha zemlje zato što mu je deda bio u četnicima. Dobio je politički azil u Italiji i preselio se u Melburn. Kopao je opale u pustinjanskim rudnicima, uzgajao paradajz u Adelejudu i kupovao zemlju u Gold Koustu. Najuspešniji je srpski farmer na Petom kontinentu, poznat po uzgajanju šećerne trske i stoke. Bavi se i izdavanjem nekretnina. U njegovoj kući čuvaju se srpska zastava, grb Karađorđevića, ćilimi iz Šumadije i burence šljivovice. Veliki je dobrotvor SPC. Živi u Kulumu.

RADIO SBS, osnovan 1975. kao državni radio-program s ciljem da informiše, obrazuje i usmerava doseljenike i pripadnike etničkih zajednica u Australiji, s vremenom je izrastao u

TV i radio-program za 126 nacija u Australiji. U okviru ovog programa australijski Srbi (od 1976) imaju srpske redakcije i emisije na srpskom jeziku u Sidneju, Melburnu, Pertu i Adelejdju. Emisije su trajale 120 sati mesečno i sadržale u programu 80 odsto srpskih i 20 odsto australijskih informacija. Danas srpski radio-program traje 88 sati mesečno i u njemu se emituje 70 odsto australijskih i samo 30 odsto srpskih informacija. Voditelji srpskog programa u Sidneju bili su Vojislav Gavrilović i Ljiljana Spasojević Novković, a danas su Sanja Damić i Biljana Ristić.

RADIO ŠUMADIJA, srpski radio-program u Kanadi, počeo je sa radom 1970. na inicijativu Bore Dragaševića, Petra Radana, Ace Đorđevića i Božidara Markovića, srpskih aktivista iz Toronta. Registrovan je kod kanadske vlade kao Kanadsko-srpsko udruženje „Radio Šumadija“. Prvi direktori i glavni urednici bili su Olga B. Marković i Bora Dragašević. Program je emitovan subotom uveče, od sedam do osam sati, na talasima etničke radio-stanice CHIN u Torontu. Tokom 1974. emitovan je, npr., program od 12 emisija o srpskoj istoriji u otadžbini i Kanadi. Ta emisija se čuva u Narodnoj biblioteci Kanade kao kulturna baština. Od 1978. ovaj radio je organizovao Srpski bal. Godine 1985. emitovan je prvi direktan radio-prenos sa osvećenja Hrama Sv. Save na Vračaru u Beogradu. Radio je organizovao i humanitarne akcije sakupljanja pomoći za srpski narod. Dopisnici su bili Radmila Lončar Koprić iz Beograda i Mila Mihailović iz Rima. Radio je prestao sa emitovanjem programa 2010.

RADIO-PROGRAMI U KANADI. Zahvaljujući donacijama kanadske vlade i aktivnostima preduzimljivih Srba osnovano je i radi desetak radio-programa na srpskom jeziku. Najpoznatiji od njih su: Radio Šumadija (srpskog aktiviste Bore Dragaševića), Radio Ravna gora (urednika Vilijama Đurovića), Radio „Vojvodina kabare“, Radio „Mentalna higijena“, Radio „Srpsko duhovno jedinstvo“, Radio „Velika Srbija“, Radio-program Toronto (biznismena Majka Milićevića) i Radio „Balkan ekspres“ (urednice Bobe Borojević) – svi u Torontu. Milićević i Borojević su držali i specijalne radio-programe „Srpski koreni“, odn. „Susreti ponedeljkom“. Njihova uređivačka politika je usmerena ka širenju srpske kulture i informacija o životu u srpskoj koloniji. Aktivan je i Srpski radio Kalgari. U Vankuveru je popularan radio-program „Hajde da se družimo“, u Votterluu Radio „Oaza“ (urednika Petra Vojinovića), a u Vindzoru Detroit publik radio (urednika Zorana Kljajića).

a na drugim kontinentima???

??? **RADIO-PROGRAMI U SAD.** Postoji više srpskih radio-programa koji čuvaju i šire srpsku kulturu i informišu Srbe o svemu što je za njih bitno. U Čikagu, u saradnji sa Centrom za kulturu Čikaga, novinar Slavica Petrović, nekadašnji dopisnik RTS-a iz SAD, osnovala je Radio-program za Srbe kojim se promovira srpska kultura u Americi. U Los Anđelesu je aktivan Srpski radio-program, koji u San Gabrijelu vodi urednik Dragan Rakonjac. U Las Vegasu Srpski radio-program uređuje Jordan Aleksić, dok je Radivojević Veroljub bio direktor Srpskog radio-programa u Kaliforniji.

??? **RADIO-PROGRAMI U AUSTRALIJI.** U Sidneju je sredinom sedamdesetih osnovan srpski etnički radio-program 2E A, čiji je osnivač i koordinator bio Marinković Marko. Radio SBS osnovan je 1975. kao državni radio-program s ciljem da informiše, obrazuje i usmerava doseljenike i pripadnike etničkih zajednica u Australiji. U okviru ovog programa australijski Srbi od 1976. imaju srpske redakcije i emisije na srpskom jeziku u Sidneju, Melburnu, Pertu i Adelejdju. Danas srpski radio-program traje 88 sati mesečno, a voditelji su Sanja Damić i Biljana Ristić. Srboljub Miletić je takođe saradnik ovog radio-programa. U Melburnu je u Srpskoj redakciji SBS radio-programa radio kao voditelj Ljubiša Radulović, a kao novinar

radila je Gordana Savić. Ovaj program je emitovao izveštaje iz građanskog rata u SFRJ, radio reportaže sa srpskim doseljenicima, intervjuje sa poznatim ličnostima i organizovao velike srpske priredbe. U Adeleju je organizacija Zavičajni centar „Srbija i Crna Gora“ osnovala 1973. sopstveni radio-program. Od 1976. u Adeleju postoji Srpski radio-program, koji je osnovao Dragoljub Anđelković, a vodili su ga Milan Anđelković, Đorđe Sremčević, Nada Babić, Nenad Pusonjić i Vasko Vukoje. U Kanberi je radio Srpski radio-program „F – 2000“, u čijem su osnivanju učestvovali Duško Munitlak, Ilija Glišić i beogradski aktivisti Jugoslav Ćosić i Vlada Divljan. U Kanberi radi i četnički radio-program koji vodi Branko Zec, srpski aktivista. U prestonici Hobart (Tasmanija) radio je srpski radio-program pod nazivom „Nikola Tesla“, kako se zvala i prva Tasmanijsko-srpska zajednica. Zahvaljujući gospođi Zagi Trkulji, u Vulongongu je 1993. osnovan Srpski radio-program pod okriljem Srpskog dobrotvornog udruženja. Svoj program emituje svake srede od 18 do 20 časova, na stanici 2VOX FM 106,9. Prvi urednik je bio Aleksandar Marković, a od 1999. taj posao obavlja Violeta Pavlović.

RADIŠIĆ, Mihajlo (Elemir, 1887 – Los Angeles, 1972), srpski aktivista.

Sa 18 godina emigrirao je u SAD i nastanio se u Ohaju, gde se bavio poljoprivredom.

Amerikanci su ga zvali Majk. Imao je četvero dece koja su ga 1955, posle 50 godina, odvela ponovo u zavičaj. Po povratku se preselio u Kaliforniju i posvetio radu u CŠO Sv. Sava. Bio je član Srpskog dobrotvornog društva, na čijem groblju u Los Angelesu i počiva.

RADIŠIĆ, Milica (Bačka Palanka, 1976), hemijski inženjer.

Diplomirala je 1999. na Univerzitetu Makmaster u Kanadi, doktorirala 2004. iz oblasti biomedicinskog inženjeringa na Masačusetskom institutu za tehnologiju. Docent je u Institutu za biomaterijale i biomedicinsko inženjerstvo, na Odseku za hemijsko inženjerstvo i primenjenu hemiju Univerziteta u Torontu. Istražuje nove načine zamene oštećenog tkiva, uzgajajući u laboratoriji živa tkiva od ćelija iste osobe ili iz nekog drugog izvora. Objavila je više naučnih radova. Član je Američkog instituta hemijskih inženjera, Društva za biološki inženjering i Međunarodnog udruženja za inženjering tkiva i regenerativnu medicinu (TERMIS). Dobitnik je mnogih priznanja i nagrada u SAD i Kanadi. Živi u Torontu.

RADIVOJEVIĆ, Draga (Smederevska Palanka, 1943), pisac.

Diplomirala je metalurgiju na BU. Emigrirala je u Australiju i radila u fabrici telefonije (Sidnej) i u železari (Volongong). Postala je poznata kao prva žena metalurg i topioničar u Australiji. Autor je romana *I danas talasi krše obale*. Član je Udruženja pisaca Australije i Novog Zelanda. Aktivna je u humanitarnim akcijama SPC. Živi u Sidneju.

RADIVOJEVIĆ, Suzana (Urbana, 1967), stomatolog.

Odrasla je u Šapcu, gde je završila gimnaziju. Diplomirala je stomatologiju na BU i na Državnom univerzitetu Čikaga. Radi u Državnoj bolnici Ilinoisa i ima privatnu ordinaciju. Član je SNO i SPC. Učestvuje u humanitarnim akcijama. Živi u Čikagu (Ilinois).

RADIVOJEVIĆ, Veroljub (Arandelovac, 1937 – Los Angeles, 1999), srpski aktivista.

Diplomirao je 1962. na Građevinskom fakultetu BU. Radio je kao geometar do 1963, kada se odselio u SAD i zaposlio u firmi „Vara System“ (1969–1992). Gradio je auto-puteve po Americi i čuvenu Reganovu biblioteku u Los Angelesu. Suosnivač je KSU, Srpskog pozorišta u Kaliforniji, predsednik uprave CŠO Hrista Spasitelja u Arkadiji, direktor Srpskog radio-programa u Kaliforniji. Bio je veliki dobrotvor i humanitarac. Živeo je u Los Angelesu (Kalifornija).

RADMANOVIĆ, Maks (Broken Hil, 1935 – Sidnej, 2010), profesor rudarstva. Odrastao je na farmi u Varivudu, gde je završio državnu školu i fakultet. Doktorirao je mehaniku stena na Univerzitetu tehnologije u Sidneju. Radio je kao profesor u tehničkoj srednjoj školi, kao advokat i kao istraživač u rudnicima Broken Hila, Kvinslenda i Volongonga. Projektovao je ulaze i izlaze rudnika. Autor je knjiga *Rudnici Broken Hila* (1968) i *Srpske migracije u Australiji* (1990). Jedini je Srbin u Australiji koji je upisan u Kuću slavnih tragača i rudara (2011). Živeo je u Sidneju.

RADMANOVIĆ, Nada (Njujork, 1995), umetnički fotograf. Završila je gimnaziju i postala jedan od najboljih studenata prestižnog njujorškog Instituta za modu i tehnologiju. Bavi se umetničkom fotografijom urbanih sredina, ljudi iz gradova i sa periferija. Autor je izložbe „Zavodljivost deformacija“, prikazane u Beogradu i Njujorku. Pobjednik je na konkursu umetničke fotografije i osvajač počasne nagrade u Njujorku (2013).

RADMANOVIĆ, Vladimir (Trebinje, 1980), košarkaš. U Beogradu je igrao za klubove „Crvena zvezda“ (1997–2001) i „FMP“. Bio je član reprezentacije koja je 2002. osvojila zlatnu medalju na Svetskom prvenstvu u Indijanapolisu. Prošao je draft NBA lige 2001. i postao profesionalni igrač kluba „Seattle Super Sonic“. Prelazi 2006. u „Los Angeles Clippers“ i „Los Angeles Lakers“, gde ostaje tri godine. Igrao je za „Charlotte Bobcats“, „Golden State Warriors“ (2011), „Atlanta Hawks“ i „Chicago Bulls“ (od 2012). U karijeri je postigao 6.000 koševa. Živi u Čikagu (Illinois).

RADMILOVIĆ, Velimir (???) istraživač. Diplomirao je, magistrirao i doktorirao (1985) na Tehnološko-metalurškom fakultetu BU, gde je radio do 1998. Bio je povremeno, a od 2002. stalni istraživač u Nacionalnoj laboratoriji „Lorens“ na Univerzitetu Berkli u Kaliforniji. Objavio je preko 300 naučnih radova, 150 članaka u časopisima i preko 170 referata. Suvlasnik je šest patenata. Dobitnik je brojnih priznanja i nagrada. Živi u Kaliforniji.

RADOČAJ, Dragan (Sidnej, 1970), slikar. Školovao se u Zrenjaninu i Zagrebu. Igrao je fudbal u Kruševcu, Donjem Milanovcu i radio u hotelu „Lepenski vir“, da bi 1993. otišao u Australiju. Završio je Koledž „Princ Alfred“ i studije filma i fotografije u Adelejdju. Autor je filmova *Return to Cestereg* i *Road Signs: the Journey*, kao i drame *A Man Who Never Lived*. Radi kao službeni slikar vinarije „Barossa Grape & Wine Association“. Njegove panoramske slike nalaze se u najvećim vinarijama, hotelima i restoranima od Adelejda, preko Brizbejna, do Londona i Njujorka. Organizuje „Srpski dan“ u dolini Barosa, u kojoj živi.

RADOIČIĆ, Saša (Beograd, 1975), sveštenik. Studirao je na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu i rukopoložen je za sveštenika 2000. u Crkvi Sv. Stefana Dečanskog u Frankstonu. Bio je paroh misionarskog područja Sv. kralj Milutin za Okland i Hamilton, parohije Sv. Sava u Velingtonu, kao i male srpske zajednice u Hamiltonu i Krajstčerču, na Novom Zelandu. Premešten je 2004. u Sidnej, za protu hrama Sv. Sava u Mona Vejlu koji je renovirao i živopisao sa ruskim umetnicima. Član je uprave Mitropolije australijsko-novozelandske. Predavač je u dečjem kampu manastira Sv. Sava kod Kanbere. Urednik je eparhijskog časopisa *Svetosavski vesnik*. Organizator je duhovnog i društvenog života u opštini Varivud u Sidneju.

RADOJČIĆ KEJN, Nataša (Beograd, 1966), pisac.

Odselila se u Njujork 1989. Diplomirala je engleski na Univerzitetu Fordham i doktorirala na Univerzitetu Kolumbija. Predavala je predmet Građanske inicijative apsolutnima i Kompoziciju i Retoriku brucosima na Jezuitskom fakultetu u Njujorku. Svojim romanom *Povratak kući* (o ratnim zbivanjima na Balkanu) nametnula se zapadnoj publici i kritici. Knjiga je prevedena na šest svetskih jezika i objavljena u Evropi. Dobitnik je njujorške nagrade za roman godine (2002) i italijanske nagrade „Grinzane Kavur“ (2003). Autor je romana *You Don't Have to Live Here* (2005), *Sanjarenje o Misisipiju* i drame *Snovilovo* (2007). Osnivač je književnog časopisa *H.O.W Journal*. Radi kao profesor engleskog jezika i književnosti u Koloradu.

RADOJEVIĆ, Rajko (Jugoslavija, 1945), srpski aktivista.

Emigrirao je sa porodicom u Kanadu 1957. Diplomirao je istoriju i englesku literaturu na Tehnološkom institutu u Detroitu, magistrirao na ruskoj istoriji na Univerzitetu Votterlu, doktorske studije iz balkanske istorije završio 1974. na Londonskom univerzitetu. Predavao je na Institutu za tehnologiju u Detroitu, Koledžu Sent Kler u Vindzoru i Koledžu Humber u Torontu. Od 1977. radio je u vladinim institucijama za zapošljavanje i imigraciju u Kanadi. Vlasnik je firme „Media Royal Plastic Inc.“. Bio je aktivista KSU, član je i sekretar SNA. Koautor je knjige *Srbija 1914–1918 – Neustrašivi saveznik*. Živi u Torontu.

RADOJEVIĆ, Veljko (Boka Kotorska, 1868 – Kalifornija, 1959), književnik.

Bio je đak Sime Matavulja i saradnik Laze Kostića, a poznao je i Aleksu Šantića i Jovana Dučića. Pisao je 1881. o bokeljskom ustanku i zbog cenzure emigrirao 1900. u Ameriku. Bio je izdavač knjige *Život i rad Srpsko-crnogorskog literarnog i dobrotvornog društva*, koju je 1904. napisao Vladimir P. Popović. Imao je radionicu za posrebljavanje predmeta. Bio je urednik lista *Sloboda* u San Francisku (do 1908). Bavio se pesništvom, folklorom i filologijom. Autor je više dela: *Srpske narodne pjesme*, *Teško tome koga kunu*, *Bodeljev dan u Americi*, *Srpske narodne poslovice*, *Priča o priči*, *Sabrani književni radovi* (1949). Član je USPUI. Živeo je u San Francisku (Kalifornija).

RADOJKOVIĆ, Dragomir (Požarevac, 1929), srpski aktivista.

Diplomirao je na Mašinskom fakultetu BU. Emigrirao je u Kanadu 1957. i radio u kompaniji „Ontario Hydro“ u Torontu, potom u vladinom Departmanu za energiju. Član je uprave CŠO Sv. Sava u Torontu, član SNA i predsednik (od 1995. u tri mandata), koordinator Srpskog centra za pridošlice, aktivan u zbrinjavanju starijih Srba. Živi u Torontu.

RADONJIĆ, Boško (Užice, 1943 – Beograd, 2011), srpski aktivista.

Potomak je zlatiborskog učitelja koga su komunisti streljali kao četnika 1945, a njegovu sestru ubili u zatvoru 1948. Završio je srednju tehničku školu i zbog straha od komunista emigrirao 1970. u Grac, potom u Ameriku. Bio je kum Nikole Kavaje i američkog gangstera Džona Gotija, koji ga je 1977. imenovao za „šefa Koza nostre na Menhetnu“. Bio je član SOPO i organizator atentata na J. B. Tita tokom njegovih poseta SAD. Osuđivan je u SAD zbog napada na jugoslovenska predstavništva u Njujorku i Čikagu. Bio je direktor borda kompanije „Sace Resources Corporation“ iz Brisela koja je sa SFRJ trebalo da gradi „supertop“ za Irak. Kao poslovni čovek držao je preduzeće za parkinge u Njujorku, piceriju na Zlatiboru i „Lotos bar“ u Beogradu. Vratio se u Srbiju 1990. Podržavao je dr Radovana Karadžića i pomagao Srbe iz BiH. Sahranjen je u Užicu.

RADONJIĆ, Vanesa (Buenos Ajres, 1970), lepotica, poslovna žena.

Potomak je porodice Radonjić, koja je iz Njeguša došla u Argentinu 1870. Unuka biznismena Dušana Radonjića, direktora lista *El Economista*, i ćerka Huana Radonjića, poznatog argen-

tinskog političara osamdesetih. Sa 16 godina pobedila je na Izboru za mis Argentine 1986. Završila je Akademiju za film i pozorište i posvetila se glumi i modi. Vlasnik je modne kuće „Vanessa“. Živi u Buenos Ajresu.

RADOSAVLJEVIĆ, Danica v. HEJL, Deniz

RADOSAVLJEVIĆ, Pavle Paja (Srem, 1879 – Florida, 1958), univerzitetski profesor. Studirao je psihologiju i pedagogiju u Beču, Jeni i Cirihu, gde je doktorirao filozofiju. Došao je u Ameriku 1905. s ciljem da nastavi studije na Pedagoškom fakultetu u Njujorku. Družio se sa Nikolom Teslom i Mihajlom Pupinom. Bio je fabrički radnik, novinar lista *Srpska straža* i sveštenik u Južnom Čikagu. Osnivač je društva i lista *Otađzbina* (1915) i predsednik društva „Srbobran“, čiji je član bio i Nikola Tesla. Sarađivao je sa listom *Amerikanski Srbobran*, sa kojim je organizovao Srpski narodni sabor 1908. Uređivao je srpski naučni časopis *Slavia*. Doktorirao je pedagogiju 1908. i postao redovni profesor na Pedagoškom fakultetu, gde je radio do 1945. Autor je radova iz eksperimentalne psihologije i pedagogije: *Uvod u eksperimentalnu psihologiju*, *Psihologija za učitelje sviju škola*, *Nacrt opće pedagogije za učitelje*, *Uvod u eksperimentalnu pedagogiju*, *Pedagogical Anthropology in USA*, *Who are the Slaves*, *A Contribution to Race Psychology*, *Pozitivistička pedagogija* *Ogista Konta*. Objavio je i memoare *Život i rad*. Živeo je u Njujorku i na Floridi.

RADOSAVLJEVIĆ, Predrag Preki (Beograd, 1963), fudbaler.

Školovao se na Čukarici, gde je počeo da igra fudbal. Prešao je u FK „Crvena zvezda“ iz koje je 1985. otišao u Ameriku. Igrao je mali fudbal u „Tacoma Stars“ (1985–1990), „St. Louis Storm“ (1992), „San Jose Grizzlies“ (1995) i veliki fudbal za „Everton“, „Portsmouth“, „Kansas City Wizards“ (1996–2000. i 2002–2005), „Miami Fusion“ i za reprezentaciju SAD (1996–2001). Postigao je 270 golova, uz 112 asistencija. Od 1997. do 2003. bio je najbolji fudbaler u Americi. Dobio je nadimak Američki Pele. Trenersku karijeru je započeo u FK „Chivas USA“ (2006) i nastavio u „Toronto FC“. Danas trenira „Sacramento Republic“. Živi u Sakramentu (Kalifornija).

RADOŠ, Petar (Jugoslavija, 1913 – Australija, 2012), sveštenik.

Završio je bogosloviju i pedesetih emigrirao u Australiju. Od 1952. do 2008. službovao je u RPC i SPC u Pertu i u centralnom gradskom naselju Hajgejt. Bio je arhijerejski namesnik SPC za Australiju i Novi Zeland. Gradio je hramove, širio pravoslavlje i srpstvo. Za misionarski rad sa narodom kraljica Elizabeta mu je 1977. dodelila Medalju Komonvelta. Za pravoslavnu delatnost odlikovan je Ordenom Sv. Save SPC i Ordenom Australije.

RADOVANČEVIĆ, Branislav (Osijek, 1952 – Hjuston, 2007), kardiolog.

Diplomirao je medicinu 1978. na BU. Došao je u Hjuston 1984. na specijalizaciju kardiološke hirurgije i zaposlio se 1991. u Centru za istraživanja transplantacija. Bio je direktor Kardiovaskularnog centra na Institutu za srce u Hjustonu. Autor je 300 naučnih radova i publikacija. Bio je član Međunarodne asocijacije za srce i transplantacije. Živeo je u Hjustonu (Teksas).

RADOVANOVIĆ, Miomir (Trstenik, 1920 – Čikago, 2002), biznismen, boem.

Emigrirao je 1945. u Italiju, potom u Francusku. Bio je vlasnik fabrike sireva u Nici i član organizacije „Srpsko ujedinjenje“ u Parizu. Bio je u pratnji kralja Petra II Karađorđevića u Parizu 1948. i njegov kurir u Španiji 1957. Emigrirao je u SAD 1960. Bio je član SNO i SOPO, saradnik i urednik emigrantskog lista *Sloboda*. Osnivač je humorističkog lista *Čičak*. Vlasnik je kafane „Miomirov srpski klub“ u Čikagu, koja je 1970. postala američka atrakcija

jer se pila „vatrena voda“, a plaćalo se koliko je gost hteo. Muzički program je počinjao sa „Maršom na Drinu“. Gosti su bili i guverner države Illinois, lokalni i savezni funkcioneri, kandidati za predsedničke izbore u SAD, predsednici SAD, Frank Sinatra, Din Martin, Ronald Regan, Džon Vejn, Špiro Egnju, Džordž Buš, Dudakis, kao i TV stanice CBS i ABC. Živeo je u manastiru Nova Gračanica u gradiću Treće Jezero kod Čikaga.

RADOVANOVIĆ, Momčilo (Sarajevo, 1954), inženjer, astrolog.

Završio je Mašinsko-tehničku školu, započeo studije mašinstva i ekonomije u BiH. Diplomirao je u Johaneshburgu i radi kao inženjer. Još u Sarajevu, prvi put se 1985. navodno susreo sa vanzemalcima. Zbog rata 1993. emigrirao je u JAR, gde je, kako tvrdi, do danas 39 puta video svemirce, 18 puta ih telepatski pozvao, a 193 puta video svetla njihovih letelica. Ima 27 svedoka svojih svemirskih susretanja sa bićima iz kosmosa. Postao je fenomen ne samo u Africi i Evropi već i u SAD. Američki institut za psihologiju „Džon E. Mek“ snimio je tročasovni dokumentarni film o njegovim susretima za vanzemalcima. Autor je knjige *Čovek koji poziva NLO*. Živi u Johaneshburgu.

RADOVIĆ, Ljubiša (Beograd, 1951), univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1977. hemiju na BU, doktorirao 1981. nauke o gorivima na Državnom univerzitetu Pensilvanije, gde od 1990. radi kao profesor. Autor je studije *Energije i goriva u društvu*, kao i više naučnih radova. Konsultant je u kompanijama u SAD, Japanu, Južnoj Koreji, Kolumbiji i Španiji. Sekretar je Američkog udruženja za ugljenike. Član je Američkog hemijskog društva i Američkog instituta inženjera hemije. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

RADOVIĆ, Milan (Ljubljana, 1928), pisac.

Pre nego što je emigrirao u SAD, osuđen je u FNRJ 1950. na šest godina robije zbog neprijateljske delatnosti. Diplomirao je i magistrirao političke nauke u Midltonu. Radio je kao bibliotekar u Memorijalnoj biblioteci Univerziteta u Viskonsinu. Autor je knjiga *Srbi u SAD i Kanadi* (1976) i *Amerikanski Srbobran* (1980). Član je SNO i SPC. Živi u Midltonu (Viskonsin).

RADOVIĆ, Mirko (Lima, 1976), pevač.

Potomak Srba koji su posle II svet. rata emigrirali u Peru. Završio je muzičku školu i studije ekonomije. Bavi se muzikom. Autor je singla „Srbijo moja“, koji peva na španskom i srpskom. Član je Udruženja Srba u Južnoj Americi i organizator proslave Božića, Srpske Nove godine i Vidovdana. Živi u Limi.

RADOVIĆ, Radule (???) , farmaceut.

Rođen je u Aleksandrovcu Župskom. Završio je studije medicine na BU. Emigrirao je u SAD 1968. Sa suprugom je vlasnik farmaceutske kompanije „Kobelis Co“. Doprineo je pronalasku leka protiv alergije. Izrazio je i spremnost da se njegov lek proizvodi u Srbiji i da se distribuira u celoj Evropi. Živi u Kaliforniji.

RADOVIĆ, Ranko (Bijelo Polje, 1952), pesnik.

Emigrirao je u Kanadu devedesetih godina. Objavio je 12 zbirki pesama (*Miris tuge, Hristanište, Vučica, Strahor, Nježje* i dr.). Pored engleskog, ruskog, španskog, francuskog, nemačkog, švedskog, poljskog i makedonskog, njegova poezija prevedena je i na beloruski, azerbejdžanski i turski jezik. Zastupljen je u četrdesetak antologija poezije, kako domaćih tako i stranih. Dobitnik je više povelja, priznanja i nagrada: Međunarodna nagrada „Zlatni vitez“ u Moskvi, Specijalna nagrada izdavačkog saveta Ruske pravoslavne crkve, Nagrada

Centra nacionalne slave, Fonda Andreja Prvozvanog, Nagrada „Blagodarje Sv. Save“ UKS. Živi u Torontu.

RADOVIĆ, Vladimir (Beograd, 1948), ekonomista.

Diplomirao je ekonomiju 1973. na Čileanskom univerzitetu u Santjagu. Pohađao je postdiplomske studije u Nici i magistrirao međunarodne odnose u Njujorku 1983. Bio je direktor Inter-američke banke za razvoj u SAD (1983), Gijani (1987), Urugvaju (1990) i Čileu (1995); stručni savetnik SFRJ (1978), šef kabineta crnogorskog premijera (1980), predstavnik Investicione banke iz Podgorice u Njujorku (1983). Živi u Čileu.

RADUJKOVIĆ, Vladislav (Banjaluka, 1973), sveštenik.

Diplomirao je 1999. na Teološkom fakultetu BU, magistrirao odnose sa javnošću u SPC 2006. na Panevropskom univerzitetu u Banjaluci. Doktorand je na BU. Od 2008. služio je u hramu Sv. Save u Njujorku. Paroh je Crkve Sv. Jovana Krstitelja u Patersonu. Organizator je humanitarne akcije „Srce za decu“ 2013. Vlasnik je agencije „Digital Hagiography Studio“. Bavi se ikonopisanjem. Autor je knjige *Moja braća David i Golijat*. Živi u Petersonu (Nju Džerzi).

RADUKA, Jovica Džo (Bastaji, BiH, 1954), fudbaler.

Školovao se u Beogradu, gde je igrao fudbal za „Crvenu zvezdu“ (1975). Odlazi u Ameriku i naredne tri decenije igra za „Oakland Stompers“, „Edmonton Drillers“ (1982), „Golden Bay“, „Edmonton Eagles“ i mali fudbal za tim „Cleveland Force“ (1983–1987). Kao trener radio je u „Cleveland Crunch“ (do 1999). Osvajač je pet titula šampiona u fudbalu u SAD i Kanadi. Živi u Klivlendu.

RADULOVAČKI, Branko (Beograd, 1962), psihijatar.

Kao dete sa roditeljima odlazi u Sudan, odakle 1970. emigrira u SAD. Završio je srednju školu i medicinu na Koledžu Evanston. Diplomirao je ekonomiju i ruske studije na Koledžu Amherst i magistrirao psihijatriju na Čikaškom univerzitetu. Postdiplomske studije je pohađao na univerzitetima Lojola i Illinois. Doktorirao je 2000. na Jejlu. Radio je kao bankarski stručnjak u firmama „Brown Bros. Harriman and Co“ (1984/85), „Morgan Stanley“ (1987) i „Booz-Allen Consulting“ (1995/96). Bio je istraživač na Institutu Ridžvju i lekar u Mentalnom centru u Atlanti. Od 2007. član je Uprave Udruženja psihijatara Džordžije. Autor je 115 patenata i više desetina naučnih radova. Član je Demokratske partije, a 2014. kandidat iz Smirne (Džordžija) za Senat SAD. Dobitnik je mnogih nagrada i priznanja. Proglašen je za najboljeg američkog doktora (2007. i 2013). Živi u Viningsu (Džordžija).

RADULOVAČKI, Miodrag (Parage, Bačka Palanka, 1933 – Beograd, 2014), neurolog, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1959. na Medicinskom fakultetu BU i doktorirao 1968. iz oblasti neurofiziologije. Bio je asistent na beogradskom Institutu za fiziologiju (1960–1967) i na usavršavanju (1963/64) u Institutu za istraživanje mozga UCLA. Od 1970. docent je, a od 1984. redovni profesor na Institutu za farmakologiju Medicinskog fakulteta Univerziteta Illinois u Čikagu. Godine 1990. pokrenuo je program saradnje studenata sa postdiplomskih studija BU i Univerziteta Illinois koji su pohađala 304 srpska studenta. Preko crkvene agencije „Dobročinstvo“ promovisao je srpske manastire u SAD i Kanadi. Kao zadužbinar darivao je Sremskim Karlovcima fontanu „Četiri lava“, Ekološki centar „Gorani“ (sa obnovljivom energijom) i spomenik „Stražilovo“, pesniku Branku Radičeviću. Istraživao je probleme neurofiziologije i neuroanatomije spavanja, metabolizam serotonina i seratoninske teorije sna,

o čemu je objavio oko 340 radova. Autor je 10 pronalazaka u SAD. On i profesor Dejvid Karli sa Univerziteta Illinois proglašeni su 2010. za pronalazače godine na ovom univerzitetu. Član je SANU. Živeo je u Čikagu (Illinois).

RADULOVIĆ, Jelena (Skoplje, 1963), imunolog.

Diplomirala je 1988. na Medicinskom fakultetu BU, doktorirala 1993. u Centru za imunologiju. Radila je kao istraživač na Institutu za eksperimentalnu medicinu „Maks Plank“ u Nemačkoj. Doselila se 2004. u SAD. Na Univerzitetu Nortvestern u Čikagu rukovodi timom koji istražuje mehanizme straha i mogućnost farmaceuta da naprave odgovarajući lek za strah. Objavila je 85 naučnih radova. Živi u Čikagu (Illinois).

RADULOVIĆ, Ljubiša (???) , novinar.

Rođen je u Negotinu, odrastao i školovao se u Skoplju. Emigrirao je u Francusku, a odatle 1969. u Australiju, gde je diplomirao prava. Zaposlio se 1975. kao voditelj u Srpskoj redakciji SBS radio-programa u Melburnu. Ovaj program je emitovao izveštaje iz građanskog rata u SFRJ i srpskih zemalja. Radio je reportaže sa srpskim doseljenicima, intervjuje sa poznatim ličnostima i organizovao velike srpske priredbe. U anketi iz 2003. bio je najpopularniji Srbin u Australiji. Član je SNS, SNO i SPC. Vlasnik je farme u Jalornu. Živi u Viktoriji.

RADULOVIĆ, Milo (Detroit, 1926 – Kalifornija, 2008), podoficir, meteorolog.

Bio je podoficir Vojske SAD u II svet. ratu. Studirao je fiziku na Univerzitetu u Detroitu i bio poručnik u rezervi američkog Ratnog vazduhoplovstva. U vreme Makartijevog „lova“ na komuniste otpušten je iz službe 1953. zbog „bezbednosnih rizika“. FBI ga je saslušavao pod optužbom da je komunist. Morao je da se odseli u Kaliforniju, gde je radio u privatnoj meteorološkoj stanici i potom kao meteorolog na aerodromu u Lansingu, gde se i penzionisao 1994. O njegovom slučaju napisana je knjiga i snimljen film *Laku noć i srećno* (2005). Živeo je u gradu Valejo (Kalifornija).

RADULOVIĆ, Petar (Dubrovnik, 1967), sveštenik.

Studirao je prava u Jugoslaviji i političke nauke u Australiji. Kao jerođakon u manastiru u Ilejnu (kod Melburna) obavljao je dužnost namesnika. Realizovao je nekoliko značajnih projekata dogradnje i rekonstrukcije hramova SPC. Po vlastitoj molbi, 2006. odlazi u Eparhiju valjevsku, u manastir Bogovađa.

RADULOVIĆ, Saša (Bihać, 1966), biznismen.

Završio je Elektrotehnički fakultet u Sarajevu, smer automatika i elektronika. Krajem osamdesetih otišao je u inostranstvo (Nemačka, Kanada i SAD). Radio je kao preduzetnik (1997) u kompanijama „Venture Capital“ i „Private Equity“. U Kanadi i SAD bio je izvršni direktor, član menadžment tima i borda direktora nekoliko kompanija. Vratio se 2005. u Srbiju i bio konsultant i stečajni upravnik u 14 preduzeća. Bio je savetnik Asocijacije za mala i srednja preduzeća za poreski sistem. Stručni je saradnik Saveta Evrope, OEBS-a, Ambasade SAD, GIZ-a, NALED-a, ministar za privredu u Vladi Srbije (2013/14). Vlasnik je firme „E-market kapital“. Živi u Beogradu.

RADULOVIĆ, Savo (Nikšić, 1911 – Dubrovnik, 1992), slikar.

Kao desetogodišnjak se doselio kod oca u Ameriku. Radio je u rudnicima Kalifornije. Studirao je slikarstvo u Sent Luisu i na Harvardu. Usavršavao se u Rimu. Bio je Fulbrajto stipendista u Akademiji Bele Arti (1949/50). Radio je kao slikar i nastavnik slikanja u Njujorku. Slike *Motiv sa primorja* i *Orkestar* uvršćene su u kulturna dobra Srbije. Vlasnik je i

direktor galerije „Artists Little Gallery“. Svrstan je u kategoriju dokumentariste u knjizi *Ko je ko u SAD*. Tokom II svet. rata radio je za Vojni departman SAD. Bio je na frontovima u Africi, Evropi i Jugoslaviji. Odlikovan je najvišim američkim ordenima. Živeo je u Njujorku.

RADULJICA, Miroslav (Indija, 1988), košarkaš.

Karijeru je započeo 2005. u KK „FMP“ iz Beograda, nastavio u „Borcu“ iz Čačka. Igrao je u Turskoj, Nemačkoj, Ukrajini i u KK „Partizan“. Osvajač je četiri titule prvaka Evrope i srebrne medalje na Svetskom prvenstvu u Španiji 2014. Od 2013. član je NBA lige. Igrao je za „Milwaukee Bucks“. Prešao je nakratko u Kinu 2014, da bi se 2015. vratio u američki tim „Minnesota Timberwolves“. Živi u Minesoti.

RADUSINOVIĆ, Marko (Crna Gora, 1895 – Eskondido, 1994), srpski aktivista.

Emigrirao je u Ameriku pred Veliki rat. Radio je u luci i fabrikama u Los Angelesu. Pred II svet. rat odlazi u Las Vegas i dobija veliki novac u kasinu. Bio je tragač za zlatom i vlasnik zemljišta u Nevadi, koje je prodavao za izgradnju Las Vegasa. Bio je član je SNO, KSU i SPC.

RAHVEJ, grad u američkoj saveznoj državi Nju Džerzi, u kojem je Nikola Tesla osnovao svoju kompaniju, a 1906. postavio prve ulične svetiljke. Tako je Rahvej postao deo istorijskog nasleđa, a 10. jula 2014. gradonačelnik Samson Stajnman organizovao je prvi put proslavu Teslinog dana. U Gradskoj biblioteci, na rođendan srpskog genija, postavljena je bista Nikole Tesle.

RAIČKOVIĆ, Miloš (Beograd, 1956).

Sin pesnika Stevana Raičkovića. Studirao je kompoziciju i dirigovanje kod Vasilija Mokranjca i kod Borislava Paščana na BU. Osnovao je ansambl „Nova muzika“ i dirigovao u Beogradskoj filharmoniji. Magistrirao je na Univerzitetu na Havajima, a doktorirao na Gradskom univerzitetu u Njujorku. Autor je novog stila i dela *Novi klasicizam, Prva simfonija, Drim kvartet*, scenskih dela *Bagdad* i *Far Away*. Živi u Njujorku.

RAJAK, Vlado (Gata kod Bihaća, ???), fotograf.

Radio je kao traktorista u PK „Banat“ u Kikindi i kao radnik u fabrici, da bi se početkom sedamdesetih odselio u Melburn. Radio je kao radnik u fabrikama i kao aktivista SNO, SNS i SPC. Bio je hroničar i fotograf života u srpskoj koloniji u Viktoriji. Autor je video-filmova o izgradnji hramova SPC na Petom kontinentu, o venčanjima i krštenjima u parohijama SPC, o kultu Draže Mihalovića među doseljenicima, o poseti Vuka Draškovića, Tomislava Nikolića i patrijarha Pavla (2004) Australiji. Živi u Melburnu.

RAJAKOVIĆ, Darko (Čačak, 1979), košarkaški trener.

Školovao se u rodnom gradu, gde je igrao košarku za KK „Borac“. Bio je trener mladih igrača „Borca“ i „Crvene zvezde“. Početkom 2009. trenirao je trećeligaša „Torelodonesa“ iz Španije i pohađao Školu košarke Grega Popovića u SAD. Prvi je stranac trener NBDL i kluba „Tulsa 66ers“ (2013) i prvi predstavnik Srbije na „All-star vikendu“ u Nju Orleansu (2014). Angažovan je kao trener kluba „Oklahoma City Thunder“ (od sezone 2015. u NBA ligi) i kao deo stručnog štaba „San Antonio“ (u NBA ligi). Živi u Oklahoma Sitiju (Oklahoma).

RAJČIĆ, Vladimir (Peć, 1974), glumac.

Završio je studije političkih nauka i finansija u Beogradu, a diplomirao glumu u Čikagu 1995. Radio je kao menadžer u banci, kao novinar, muzičar grupe „Avangarda“, scenarista i glumac. Igrao je u filmovima *Devojka od milion dolara*, *Mis tajni agent 2*; TV serijama *Čari*,

24, *Bez izdaje, Zapadno krilo, Jaka medicina, Očajne domaćice i Istražitelji iz Majamija*. Glumio je pored Sandre Bulok, Vala Kilmera, Roberta Daunija Džuniora, Berta Rejnolds. Priprema američko-srpsku koprodukciju za filmove *Tesla – vladar sveta* i *Konflikt*. Živi u Kaliforniji.

RAJEVAC, Milovan (Čajetina, 1954), fudbalski trener.

Odrastao je i školovao se na Zlatiboru. Godine 1975. počeo je da igra u FK „Borac“ iz Čačka, da bi kasnije igrao u „Crvenoj zvezdi“, „Vojvodini“ i „Slobodi“ iz Užica (1986). Povremeno je igrao u Švedskoj i SAD. Karijeru je nastavio kao fudbalski trener u klubovima u kojima je igrao, zatim u „Srbiji“ iz Malmea i „Progresu“ iz Frankfurta. Godine 2004. bio je pomoćni trener u FK „Al Sad“ u Kataru. Od 2008. vodi državni tim Gane, sa kojim je osvojio Afrički kup nacija, kvalifikovao se za Mundijal u JAR (stigao do četvrtfinala). Bio je trener FK „Al Ahli“ u Saudijskoj Arabiji (2010), a 2011. trener reprezentacije Katara. U izboru FSS, 2010. proglašen je za najboljeg srpskog trenera. Živi u Kataru.

RAJIČIĆ, Viktorija (Melburn, 1994), teniser.

Od 2009. aktivno igra tenis kao profesionalac. Bila je juniorski šampion Australije 2010, pobeđivala na turnirima u Sidneju i Bundabergu. Igrala je na turniru Australian Open. Na WTA listi je 279. igracića sveta, a u dublu 291. Živi u Melburnu.

RAJIĆ, Fedor (Sremska Mitrovica, 1929), biznismen.

Studirao je prava na BU. Bavio se atletikom, plivanjem i vaterpolom. Kao član VK „Sever“ tokom Olimpijade u Inzbruku dobio je politički azil u Austriji (1951). Godinu dana kasnije preselio se u Kanadu i radio kao drvoseča i radnik u fabrici automobila u Vindzoru. Bio je član SNO i urednik lista *Glas kanadskih Srba*. Diplomirao je 1960. poslovni menadžment na Univerzitetu u Detroitu. Bio je član i funkcioner Liberalne stranke Kanade (1953–1970), savetnik u Ministarstvu spoljnih poslova i član kanadske delegacije na zasedanju UN (1982). Vlasnik je firme „Arvid mašine“ za proizvodnju specijalnih mašina i robotike, sa filijalama u SAD, V. Britaniji, Južnoj Americi i Aziji. Član je Kanadskog instituta za stratejske studije i Demokratske stranke u Srbiji (od 1991). Autor je zbirke članaka o emigraciji *O tempora, o mores* (2004). Živi u Vindzoru (Ontario).

RAJIĆ, Lazar v. ROKVUD, Lazar

RAJIĆ, Milan L. (Paraćin, 1891 – Čikago, 1981), oficir.

Školovao se u Srbiji. Kao student objavljivao je pesme i radove u *Omladinskom zborniku i Preporodu*. U Velikom ratu bio je solunac i jedan od 1.300 kaplara. Bio je član Demokratske omladine Srbije i urednik *Budućnosti*. U ratu 1941. bio je rezervni kraljev oficir, komandant Železničke stanice Kragujevac i član pokreta Draže Mihailovića. Osuđivan je zbog saradnje sa srpskom emigracijom. Emigrirao je 1964. u Ameriku. Bio je urednik *Ravnogorskog borca* u Čikagu. Autor je knjiga *Život i rad* (1933), *Politička trojka* (1934), *Titovi kazamati u Jugoslaviji* (1960, potpisao se pod pseudonimom Jastreblaković), *Crveni patrijarh German* (pod imenom Jablan Jelić) i trilogije *Srpski pakao u komunističkoj Jugoslaviji*. Živeo je u Čikagu (Illinois).

RAJIĆ, Njegovan Lj. (Beograd, 1923), pisac.

Zarobljen je tokom rata 1941. i odveden u nemačko zarobljeništvo. Emigrirao je u Francusku 1947. Završio je studije elektrotehnike i radio u laboratoriji Politehničke škole u Parizu i u Strazburu. Od 1969. boravi u Kanadi i radi kao profesor matematike. Član je SNO i SPOC. Pisao je pripovetke (pod pseudonimom Živko Vuletić), koje su objavljivane u listu *Naša reč*.

Autor je dela: *Sedam ruža za jednu lekarku*, *Ljudi krtice*, *Demokratska Jugoslavija*, *Les hommes-taupes*, *Propos d'un vieux radiateur* i memoare *Vers l'autre rive*. Uvršćen je u *Enciklopediju Kanade* (2002) i u *Istoriju kanadske literature* (2003). Dobio je Gran-pri Francuske, Nagradu „Slobodan Jovanović“ i dr. Član je PEN kluba Kanade. Živi u Kvebeku.

RAJKOVIĆ, Nikola (Montreal, 1976), srpski aktivista.

Diplomirao je prava i advokaturu na Univerzitetu Jork u Torontu, magistrirao politički marketing na Univerzitetu Makgil u Montrealu. Član je Liberalne partije Kanade i asistent poslanika u kanadskom parlamentu. Osnivač je Centra za mir na Balkanu (1999), preko kojeg je lobirao za srpski narod u Kanadi. Član je KSU. Bio je član Saveta dijaspore Savezne vlade Srbije i Crne Gore (2002). Živi u Torontu.

RAJNOVIĆ, Leosava (Mostar, 1906 – ?), pesnikinja.

Završila je srednju školu u Beogradu i radila kao telegrafista. Emigrirala je 1958. u Kanadu, gde se posvetila radu u udruženju i školi „Nikola Tesla“. Držala je nastavu za decu i odrasle iz čitave Jugoslavije. Objavljivala je pesme u srpskim časopisima i u *Književnoj reči*. Zastupljena je u zbirci pesama *Od srca do zavičaja* (1989). Živela je u Torontu.

RAJŠIĆ, Ronda (Feniks, 1978), reketbol igrač.

Diplomirala je 1997. na Koledžu „Stefan F. Ostin“ u Arizoni, na kojem je aktivno igrala košarku i reketbol. Član je Ženske profesionalne reketbol organizacije SAD i kluba „Fountain Hills“ iz Arizone. Nastupa u singlu, u ženskom dublu i u mešovitom dublu. Nosilac je titule najbolji reketbol igrač na svetu u kategoriji žena. Bila je prvak Svetskog šampionata dva puta (2008. i 2010), potom druga i treća na svetu, druga na Svetskom kupu, četvostruki šampion Pan-amerikanske lige i prvak Amerike četiri puta (u periodu 2004–2011). Nosilac je titule „kraljica skvoša na plaži“. Vlasnik je kluba „Lifetime Fitness“ i radi kao motivacioni trener za mlade sportiste. Uvršćena je u leksikon *Ko je ko u SAD* i u *Istoriju američkog sporta*. Živi u Feniksu.

RAKIĆ, Dušan (Paraćin, 1947), sveštenik.

Upisao je 1962. Bogosloviju Sv. Save u Beogradu i završio je u Sremskim Karlovcima. Službovao je u manastiru Žiča, manastiru Sv. Preobraženja u Ovčar banji, u parohiji Krežbinska kod Paraćina. Sedamdesetih godina sa porodicom je emigrirao u Australiju. Bio je paroh hrama Sv. Save u Kanberi (1976), Crkve Sv. arhiđakona Stefana u Springvejlju (1980), CŠO u melburškom predgrađu Kizboro. Početkom 1989. episkop Longin ga postavlja za paroha Crkve Sv. Georgija u Sent Olbansu. Sa parohijanima je kupio plac u naselju Rokbenk, gde je osnovao novu CŠO Sv. Petka. Sa vernicima je podigao kapelu, salu i parohijsku kuću. Živi u Rokbenku.

RAKIĆ, Milan (Sarajevo, 1933 – Čikago, 2011), lekar.

Završio je medicinu na BU i specijalizirao anesteziologiju u SAD. Bio je aktivista SNO, KSU i SPC. Pomagao je srpskom narodu u otadžbini, posebno deci i studentima. Sarađivao je sa kraljevskom porodicom Karadorđević i učestvovao u humanitarnim akcijama. Bio je učesnik Projekta Jugoslovenskog studentskog i asistentskog letnjeg programa srpskih studenata pri Univerzitetu u Ilinoisu. Dobitnik je mnogih priznanja i nagrada. Živeo je u Čikagu (Ilinois).

RAKIĆ, Milić (Paraćin, 1971), sveštenik.

Završio je dve godine Bogoslovije u Beogradu, zatim tri godine Duhovne akademije u ruskom manastiru u Džordanvilu, u Americi. Po povratku u Australiju 1997, u crkvi je pomagao proti Dupanu Rakiću, svom ocu. Rukopoložen je u čin sveštenika 2005. u manastiru

Sv. Save u Ilejnu. Bio je paroh hrama Sv. Naum Ohridski u Njukaslu (2007). Služi kao paroh u hramu Sv. Petke u Rokbenku.

RAKIĆ, Milovan (???), lekar.

Diplomirao je medicinu na BU, magistrirao i doktorirao reumatologiju na Univerzitetu u Mičigenu. Radio je u Jevrejskoj bolnici u Sinsinatiju i Kolumbija bolnici u Njujorku. Profesor je na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku, jedan od najpriznatijih reumatologa i specijalista interne medicine. Član je Američkog društva reumatologa i Američkog koledža za radiologiju. Živi u Njujorku.

RAKIĆ, Paško (Ruma, 1933), neurolog, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1959. i doktorirao 1969. na Medicinskom fakultetu BU i na Harvardu. Radio je kao istraživač na Harvardu (1962–1972), u Institutu za istraživanje mozga Akademije nauka u Moskvi (1968–1969) i kao profesor na Jeju (1978). Bio je predavač po pozivu na univerzitetima širom sveta. Direktor je Instituta Jejl–Kavli i predsednik Child Mind Instituta u SAD. Njegov istraživački rad usmeren je na više oblasti: neurobiologija, genetski faktori i eksperimentalne neuropatologije. Autor je i koautor više od 150 naučnih radova. Od 1985. inostrani je član SANU. Član je Nacionalne akademije nauka SAD i Hrvatske akademije znanosti i umetnosti. Član je Udruženja za istraživanje nervnih i mentalnih oboljenja, Udruženja za istraživanje u oblasti oftalmologije i vida, Društva za neurološke nauke, Američkog udruženja za unapređenje nauke, Američkog udruženja anatoma, Američkog udruženja neuropatologa. Urednik je *Časopisa za neurološke nauke* i *Časopisa za neurocitologiju*. Živi u Njujorku.

RAKIĆEVIĆ, Nenad (???, Beograd), profesor.

Završio je Školu fotografije u Beogradu kod profesora Tomislava Peterneka. Diplomirao je fotografiju u SAD. Profesor je fotografije na Institutu Bruks u Santa Barbari. Član je ULUPUDS-a. Dobitnik je mnogih nagrada. Autor je knjige *Ljudi Pariza*. Živi u Malibuu (Kalifornija).

RAKOČEVIĆ, Sava (Peć, 1933), slikar.

Završio je 1960. Akademiju primenjenih umetnosti na BU i radio kao ilustrator u listu *Politika*. Otišao je u SAD 1966. Po umetničkom opredeljenju je apstraktni slikar, enformelista, koji neguje i meša folklorne uticaje Indijanaca i Srba. Izlagao je u SAD, Francuskoj, Rusiji i Jugoslaviji. Kao stalni član komiteta „Mir kroz kulturu“ pri Unesku, držao je predavanja u Americi, Kanadi, Rusiji i Srbiji. Dela su mu izložena u umetničkom muzeju Čikaga „Art Institute“ i u Salonu u Parizu. Predstavljao je američko slikarstvo u Kongresnoj palati u Parizu (1975) povodom proslave 200-godišnjice američke državnosti. Autor je monografije *Slike i crteži* i zbirke pesama *Probuđeni tišinom* (2011). Predsednik je Srpskog akademskog centra u Ilinoisu. Otvorio je svoj legat u Beogradu. Dobitnik je Vukove nagrade 2007. Živi u Čikagu (Ilinois).

RAKOVIĆ, Milun (???), fizičar, univerzitetski profesor.

Diplomirao je 1980, magistrirao 1986, doktorirao 1990. na BU. Radio je u Institutu za fiziku u Beogradu 1992–1990. Postdoktorske studije je obavio 2002/03. u Nacionalnoj Laboratoriji u Ouk Ridžu (Tenesi). Od 2003. radi kao profesor na Odseku za fiziku Državnog univerziteta Grand Veli (SAD). Objavio je desetak naučnih radova. Živi u SAD.

RANČIĆ, Predrag (Niš, 1924 – Sidnej, 2010), srpski aktivista.

Završio je veliku maturu u zavičaju. Tokom rata 1942. bio je pripadnik Ravnogorskog pokreta Draže Mihailovića. Preko Grčke je emigrirao u Australiju 1950. Kao član i predsednik srpskih organizacija „Zora“, „Dušan Silni“, SKK „Sv. Sava“, Pokreta srpskih četnika Ravne gore i član SNO i SNS, bitno je uticao na društveni i politički život srpske zajednice na Petom kontinentu. Bio je jedan je od osnivača ČŠO Sv. Đorđe u Kabramati, gde prvi osniva školu za decu. Organizovao je antikomunističke proteste i antiameričke demonstracije. Uspostavio je saradnju sa australijskim vlastima i političkim predstavnicima. Organizovao je humanitarne akcije prikupljanja pomoći za srpski narod. Bio je član uprave Eparhije australijsko-novozelandske. Osnivač je i vlasnik Četničke biblioteke u Sidneju.

RANKOVIĆ, Božidar (Valjevo, 1881 – Njujork, 1959), biznismen.

Završio je Trgovačku akademiju u Beogradu 1897. Deceniju kasnije emigrirao je u Ameriku. U San Francisku je radio kao učitelj i bio urednik *Srpskog glasnika* (1908). U Njujorku je 1909. bio blagajnik društva „Sloga“ i vlasnik *Srpskog dnevnika* i štamparije (1926). Od 1929. bio je potpredsednik Slovenske imigrantske banke i Sentjuri banke. Živeo je u Njujorku.

RAPAČIĆ, Glišo (selo Krbavica, Lika, 1887 – ?), srpski aktivista.

Školovao se u Novom Sadu i pevao u društvu „Provodnik“ i u horu „Neven“. Emigrirao je 1907. u SAD i radio po kafanama. U Geriju je 1910. otvorio tavernu, potom prodavnicu i hotel. Osnovao je muški hor „Karađorđe“. Kao predsednik Odbora za gradnju bio je aktivan u podizanju hrama Sv. Save. Bio je prijatelj Mihajla Pupina i član SNS-a. Vodio je Srpsko pozorište u kojem je glumio i režirao predstave *Hajduk Veljko*, *Boj na Kosovu*, *Knez Ivo od Semberije* i *Sudaje*. I kada je slavio stoti rođendan, 15. septembra 1987, pevao je u horu „Karađorđe“ u Crkvi Sv. Sava u Hobartu. Živeo je u Geriju (Indijana).

RASELJENA LICA, lica koja imaju status iseljenika. Posle II svet. rata Međunarodna organizacija za izbeglice (IRO) raseljavala je iz Evrope u preokookeanske zemlje ratne zarobljenike, migrante, izbeglice i iseljenike. IRO je ovim osobama davala status „raseljeno lice“ (*displaced person, D.P.*), a oni su sami sebe prozvali „dipijevci“. Među raseljenim licima najviše je bilo Litvanaca, Poljaka, Estonaca, Letonaca, Rusa, Ukrajinaca, Jugoslovena i Srba. Glavni sponzor raseljavanja bivših žitelja zemalja Istočne Evrope bio je Svetski savez crkava.

Masovnija useljavanja „dipijevaca“ u SAD beleže se 1950. Veliku pomoć prilikom useljavanja pružali su predstavnici SPC i SNO.

RASKOLNICI, otpadnici od SPC, članovi Slobodne srpske pravoslavne crkve (SSPC) koja je nastala 1963. u SAD, kada se vladika Dionisije, episkop američko-kanadski, otepio od SPC, čime je izazvan njen raskol. Takvu odluku podržale su i nacionalne organizacije SNO, SNS, UBKJV, četničke organizacije i sveštenstvo iz Severne Amerike, Australije i Evrope. Raskolnici su činili većinu eparhija SPC u dijaspori. U porodici Karađorđević, raskolnici su bili kralj Petar II i princ Andrej Karađorđević.

RASTOVIĆ, Miloš (Sombor, 1970), profesor filozofije.

Diplomirao je filozofiju na BU, magistrirao na Katedri za filozofiju Univerziteta Djukejn u Pitsburgu 2011. Piše kritike filozofskih radova za američka izdanja filozofskih žurnala *Filozofske studije* i *Socijalizam i demokratija*. U Nemačkoj je objavio rad o Delezovoj i Kantovoj filozofiji. Radi kao saradnik Radio televizije Srbije, Kancelarije za dijasporu srpske vlade i specijalizovanog časopisa za politikologiju *Nova srpska politička misao*. Koordinator je za kulturu u SNS i saradnik u listu *Amerikanski Srbobran*. Kreirao je filozofski veb-sajt sa podacima o kursevima iz filozofije, lekcijama, kvizovima, šalama iz ove oblasti. Član je

Asocijacije za političku teoriju, Severnoameričkog Ničeovog društva, Međunarodne konferencije za studiranje političke misli, Društva „Fridrih Niče“ u Engleskoj, Društva za fenomenologiju i egzistencijalnu filozofiju i Asocijacije za slavistiku, Istočnu Evropu i Evroaziju. Živi u Pitsburgu (Pensilvanija).

RAŠIĆ, Zvonimir (Mostar, 1936), fudbaler.

Završio je Fakultet za fizičku kulturu. Diplomirao je Višu pedagošku školu u Melburnu. Bio je igrač FK „Dečiji dom“, „Vojvodina“, potom „Spartaka“ iz Subotice, zrenjaninskih i beogradskih timova, pre nego je sa „Borcem“ iz Banjaluke osvojio Kup BiH. Igrao je beka za mladu reprezentaciju Jugoslavije. Emigrirao je 1962. u Australiju i postao prvotimac i trener kluba „Džast“, sa kojim je osvajao Kup i Prvu ligu Viktorije. Fudbalski savez Australije ga je 1970. angažovao da vodi njihov državni tim, koji je učestvovao na Svetskom fudbalskom prvenstvu u Nemačkoj 1974. Vlasnik je agencije „Ralko“ u Liverpulu, fabrike opreme za fudbalere i Akademije fudbala, koja ima kampove u Nemačkoj, Brazilu, Koreji i Kini. Radi kao sportski komentator i konsultant. Za doprinos razvoju fudbala i sporta kraljica Elizabeta mu je dodelila Orden Komonvelta. Odlikovan je Medaljom sa sport. Dobitnik je Plakete za istorijski doprinos razvoju fudbala na Petom kontinentu, koju su mu 2011. dodelili FS Australije, FSS i Ambasada Srbije. Uvršćen je u istoriju australijskog fudbala i u Kuću slavnih. Živi u Sidneju.

RAŠOVIĆ, Ivan (Jugoslavija, 1926 – Kalifornija, 2007), pronalazač.

Školovao se u Jugoslaviji i SAD. Afirmisao se kao pronalazač sistema brzog hlađenja i frizing mašine. Bio je stručnjak u kompaniji „Koch Engineering“ i ekspert za elektroniku i inženjer u NASA. Vlasnik je fabrike elektronskih proizvoda u La Kresenti. Od 1982. do 1997. tvorac je pet patenata. Živeo je u Kaliforniji.

RATKOVIĆ, Edvard (Detroit, 1924), general.

Diplomirao je na Univerzitetu Kejs Vestern Rizerv u Klivlendu i na Hrišćanskom univerzitetu u Teksasu. Stupio je 1942. u službu Vojske SAD. Završio je vojnu pilotsku školu i bio pilot aviona B-24 u američkoj bazi u Italiji (1944). Od 1946. do 1962. bio je komandant Vazduhoplovne obaveštajne službe SAD u Nemačkoj i Evropi. Kao član Direkcije vojnih obaveštajnih službi u Engliju, učestvovao je u kubanskoj krizi i u intervenciji u Sajgonu. Promovisan je u generala 1969. Karijeru je okončao 1972. kao general Komande Vojske SAD u Pentagonu za Evropu. Nosilac je više priznanja i medalja. Živi u Detroitu (Mičigen).

RATKOVIĆ, Milivoje (Tukuman, 1940), političar.

Potomak je srpskih doseljenika u Argentini. Diplomirao je političke nauke i doktorirao medicinu. Kao član Laburističke stranke, 1991. biran je za poslanika Kongresa Argentine. Po isteku mandata bio je ministar za poljoprivredu u Vladi provincije Tucuman. Aktivan je član srpske kolonije i SPC. Živi u Tukumanu.

RAVNA GORA, ORGANIZACIJA SRPSKIH ČETNIKA, srpsko nacionalno udruženje u SAD, osnovano 1953, koje je već u početku okupljalo oko 5.000 četničkih emigranata iz svih srpskih krajeva, od Gacke doline do Timočke krajine. Zalaže se za monarhiju, srpske nacionalne vrednosti, antikomunizam i demokratiju. Njen doživotni i počasni predsednik bio je vojvoda Dobroslav Jevđević. Glavni politički ideolog bio je dr Milorad Drašković. Sedište Centralne uprave je u Čikagu. Ima svoje odbore u Kanadi, Australiji i Evropi.

RAVNA GORA, ORGANIZACIJA SRPSKIH ČETNIKA, srpsko nacionalno udruženje u Australiji, osnovano devedesetih godina XX v. u Kanberi, zalaže se za monarhiju, srpske

nacionalne vrednosti, antikomunizam i demokratiju. Podigli su spomenik đeneralu Draži Mihailoviću u Kanberi. Centralnu upravu u Australiji čine predsednik Branko Jevtović, potpredsednici Nedeljko Pavlović, Ranko Bulatović, Milan Đujić i Branko Zec, sekretar Sreta Dragičević. Glavni urednik lista udruženja *Suvobor* je Živojin Marinković. Organizacija ima svoje odbore u Sidneju, Melburnu, Adelejd i Brizbejnu.

RAVNA GORA, POKRET SRPSKIH ČETNIKA, srpska nacionalna organizacija osnovana 1945. kao čuvar i nastavljajući ravnogorskih ideala utemeljenih tokom borbe za opstanak srpskog naroda. Neguje i razvija kult generala Draže Mihailovića, vojvode Momčila Đujića i Ravnogorskog pokreta kao žive borbene snage srpskog naroda, zalaže se za monarhiju i antikomunizam. Osnivač je bio vojvoda Momčilo Đujić, komandant Dinarske divizije i politički emigrant u SAD. Centralna uprava je u Čikagu; predvođe je predsednik Stevan Rađenović, potpredsednik Marko Vučenović, sekretar Vera Dragišić. Počasni potpredsednici za Ameriku su: Mile Đukić, Miloš Kovač i David Damjanović; za Kanadu: Petar Radan, Đuro Budimir i Petar Tintor. Svoje odbore ima u SAD (u Čikagu, Južnom Čikagu, Rokfordu, Libertivilu, Merilvilu, Šervilu, Milvokiju, Klivlendu, Feralu i San Markosu); u Kanadi (Hamilton, Toronto, Vindzor, Vankuver i Kalgari); u Australiji (Sidnej, Adelejd, Pert i Brizbejn). Pokret ima svoje domove u australijskom Bonirigu, kanadskoj Vajnoni i američkom Šervilu i odbore u V. Britaniji i Nemačkoj. Najviši organ pokreta je kongres, koji se održava jednom godišnje u SAD, Kanadi, Australiji, V. Britaniji i Nemačkoj. List *Srbija*, glasilo pokreta, uređivali su vojvoda Momčilo Đujić i David Damjanović.

RAVNA GORA, POZORIŠNA GRUPA, osnovana je 1951. u okviru UBKJV u Sidneju. Osnivači su bili Radmila i Pavle Mešković, Milena Vidmarić, Nikola i Marija Zarić, Bogdan Bolta, Božo Niković i Milutin Bratković. Prva predstava *Žrtva*, autora Periše Dobrijevića, izvedena je decembra 1951. Grupu je jedno vreme vodio režiser Jakov Bararon, potom i režiseri Vojin Stilinović, Desimir Zbiljić, Rodoljub Ilić i Borivoje Popović. Za pola veka rada izvedena su 23 velika pozorišna komada srpskih pisaca (*Ožalošćena porodica*, *Gospođa ministarka*, *Pokondirena tikva*, *Jazavac pred sudom* i dr.) i 70 manjih predstava.

RAŽNATOVIĆ, Vojin (Beograd, 1983), pisac.

Sin Željka Ražnatovića Arkana, koji je sa majkom, bratom i dve sestre emigrirao u Grčku 1993. Završio je srednju školu u Atini 2001. Preselio se sa porodicom u Ameriku i diplomirao istoriju na Univerzitetu Lojola u Los Anđelesu. Osnivač je Fondacije „Help for Serbia“. Autor je memoara *Priče o mom ocu* (2014) i knjige *Srpski san* (2015). Živi u Los Anđelesu (Kalifornija).

REBIĆ, Aleksandra (Čikago, 1962), srpski aktivista.

Diplomirala je komunikacije na Univerzitetu Nortvestern u Evanstonu. Osnivač je veb-sajtova „<http://www.generalmihailovich.com/>“ i „<http://www.heroesofserbia.com/>“ u kojima objavljuje članke i studije o srpskom nacionalnom pokretu. Aktivan je član SNS, SNO i SPC. Autor je studija *Draža Mihailović i Drugi svetski rat – Istorija jedne velike izdaje*, *Serbian 1.000 Points of Light*, *Stepinac*, *The Politics of Propaganda* i *Jasenovac*. Živi u okolini Čikaga (Ilinois).

REBIĆ, Marica Sisi (Alikvipa, 1952), srpski aktivista.

Diplomirala je novinarstvo na Univerzitetu Kolumbija i muziku na Univerzitetu Djukejn. Magistrirala je prava na Univerzitetu Seton Hol. Radila je na Brodveju kao pozorišna glumica (1975–1995). Proslavila se u opereti *Jadnici*. Bila je TV komentator „TV Network“ u emisiji o pravosuđu (1997–2008), advokat u kancelariji „Podvey, Meanor, Catenacci, Hildner,

Cocoziello & Chattman, P.C.“ u Njujorku i u Državnom tužilaštvu Nju Džerzija (2008–2010). Član je Advokatske komore SAD. Danas je generalni sekretar SNS u Pittsburgu.

REBIĆ, Rade (Gorski Kotar, 1925), srpski aktivista.

Završio je peti razred Gimnazije u Karlovcu i pridružio se Kordunaškom četničkom odredu. Povukao se sa Dinarskom četničkom divizijom u Italiju 1945. Prošao je izbegličke logore Cezana i Eboli. Završio je gimnaziju, pedagoški tečaj i upisao Tehnološki fakultet u Napulju. Prebačen je 1947. u izbeglički logor Minster Lager u Nemačkoj, odakle je emigrirao u SAD, gde je 1955. diplomirao i radio u telegrafskoj kompaniji u Čikagu. Aktivan je član organizacija UBKJV, SNO, SNS i SPC. Bio je sekretar Pokreta srpskih četnika Ravne gore i Srpske demokratske stranke u SAD. Organizovao je proslavu stotog rođendana generala Draže Mihailovića u Čikagu (1993) i proslavu 50-godišnjice evakuacije savezničkih avijatičara sa aerodroma u Pranjanima (1994). Autor je dela: *Srpskih hiljadu tačaka svetlosti*, *Dražina Srbija*, *Dražina Mihailović i Drugi svetski rat – Istorija jedne velike izdaje*, *Beyond Recall* o Čerčilu i Srbima. Kao član Američkog instituta za balkanska pitanja štampao je dela *Genocide in Satellite Croatia 1941–1945*, *Sporni predeli Srba i Hrvata* i *Macedonian Question*. Živi u Čikagu (Ilinois).

REBRAČA, Katarina (Njujork, 1973), manekenka.

Ćerka hokejaša Nikole Rebrače, odrasla je i školovala se u Srbiji i SAD. Završila je Američku školu glume i kao sedmogodišnja devojčica igrala u filmu *Anđelo, ljubavi moja*. Radila je kao manekenka i modni kreator u Los Anđelesu, Njujorku i Milanu. Došla je u Srbiju 2000, otvorila modnu agenciju i Humanitarni fond za borbu protiv raka. Optužena je 2011. zbog sumnje da je proneverila novac iz svog humanitarnog fonda. Živi u Beogradu i Njujorku.

RELJIĆ, Aleksandar (Srbija, 1938), srpski aktivista.

Preselio se kod oca u Čikago 1952. Završio je studije, postao aktivista i predsednik SBP (1986–1988). Za vreme svog mandata reformisao je administraciju i organizaciju SBP, formirao „Management Fund“ za upravljački tim, dogradio Srpsko selo i ojačao saradnju sa FK „Ujedinjeni Srbi“. Živi u Čikagu (Ilinois).

RESANOVIĆ, Nikola (Derbi, 1955), kompozitor.

Diplomirao je 1979. klasičnu muziku na Univerzitetu Akron, magistrirao 1981. na Institutu za muziku u Klivlendu, na kojem je i doktorirao. Iz rodne Engleske preselio se 1976. u SAD. Profesor je muzike na Univerzitetu Akron. Komponuje simfonije i horska dela za orkestar, hor i solo pevače (*South Side Fantasy*, *A White Bay*, *Drones and Nanorhythms*, *Sonata for Euphonium and Piano*), kao i liturgijsku muziku za SPC u Americi. Nastupao je na koncertima u Severnoj i Južnoj Americi, Evropi, Australiji, Africi i Aziji. Dobitnik je Muzičke nagrade grada Klivlenda (2003) i drugih priznanja. Živi u Klivlendu.

RESTORANI U AMERICI. Istorija srpskih seoba kazuje da su Srbi, gde god su se naseljavali, prvo otvarali kafane i crkvene sale sa barom. Bila su to prva mesta za zaposlenje Srba, za okupljanja doseljenika i mesta gde se razvijao njihov društveni život. Kada su se Srbi sredinom XIX v. doselili u San Francisko, okupljali su se u srpskoj kafani „Bakingem kafe“. Dva veka kasnije u centru grada postojao je srpski restoran „Tadić“. U SAD, gotovo u svakom većem mestu gde žive Srbi, postoji i srpski restoran koji najčešće ne nosi srpsko ime. Najpoznatiji srpski restorani bili su „Evropa“ u Nju Džerziju i „Miomir’s Serbian Club“ u Čikagu. Prvi je držao Tika Topalović, a služio mu je i za zbrinjavanje srpskih emigranata. Drugi je bio u vlasništvu Miomira Mileta Radovanovića. U Čikagu je sedamdesetih bio

poznat i restoran „Zlatas Beograd“ (po gazdarici Zlati Maksimović), koji su posećivali najčešće službenici FBI. Osamdesetih godina, Čikago je kao grad sa najvećim brojem Srba u SAD imao oko tridesetak srpskih kafana i restorana, dok ih danas ima pet. Ugostitelji Miki Knežević i Zvonko Klačnik proslavili su se restoranima „Simplon Orijent ekspres“ i „Skadarlija“, u kojem je kongresmen Milorad Rod Blagojević organizovao prijeme za svoje srpske prijatelje i Amerikance. Restoran „Srpsko selo“ vodio je Rade Dunja Marković, a „Kragujevac“ vodi Desa Blagojević. Porodica Kostić vodi restoran „Ambrela“. U Nju Džerziju je restoran „Skadarlija“, koji vode Dragan Šutović, Miodrag Miljanić i Mijat Božović. U Njujorku su se izdvajala dva srpska restorana – „Konak“ i „Srbija“, koju je vodio fudbaler Vladislav Bogičević. Danas je „Kafana“ (na Menhetnu) najpopularniji njujorški restoran čiji je idejni tvorac i vlasnik Vladimir Ocokoljić Coja, koji je nastojao da prenese duh beogradskih restorana s početka XX v. U Detroitu je osamdesetih Sava Stajić držao bar „Šelbin“, Vukašin Dimić restoran „Dimić park“, Mirko Lukić restoran „Lukić“, a Milan Simić je bio vlasnik kafane „Simić garden“. Nikola Milošević iz Vratnice kod Tetova je vlasnik restorana „Nikola“ u Detroitu. Milvoki je bio poznat po ugostitelju Aleksandru Radičeviću i njegovom restoranu „Stari grad“. Porodica Raković je držala restoran „Kamelot“. U Vašingtonu je poznat srpski restoran „Balkan“, koji vode Beograđani. Naši ljudi u dijaspori imaju 156 uglednih restorana, od čega desetak spada među najbolje na planeti. Američku slavu dostigao je ugostitelj Kosta Papić iz Klivlenda sa svojim porodičnim restoranom „Beogradska bašta“, koji je bio proglašen za vicešampiona Amerike u spremanju piletine. Svetsku slavu postigao je jedino restoran „Tanas“ na Beverli Hilsu u Holivudu, koji drži Dobrivoje Tanasijević, poznat kao Den Tana. Ovaj restoran je stecište filmskih režisera, producenata i glumaca, kalifornijskih političara i novinara, a desetak holivudskih filmova je snimano u ovom restoranu. Godine 2013, američki nedeljnik *Njusvik* je srpsku „Kafanu“ u Njujorku svrstao među 100 najboljih restorana na svetu.

RESTORANI U AUSTRALIJI. Kada su se Srbi posle II svet. rata doselili u sidnejsku opštinu Kabramata, počeli su da otvaraju svoje restorane i kafane – „Šumadija“, „Morava“, „Topola“, „Zlatna ruža“. Sedamdesetih su otvoreni „Avala“ i „Bamba“. Devedesetih je najpoznatiji srpski ugostitelj i kuvar bio Branko Macura zvani Pjer, poreklom iz Knina. On je u Sidneju držao restoran „Merlin Monro“, u koji su dolazile znamenite australijske ličnosti i holivudske filmske zvezde. Danas na Petom kontinentu radi 30 srpskih restorana. U Sidneju je ugostitelj Jovan Vukomanović otvorio restoran „Čubura“, a „Boku“ drži porodica Ljubiše Lazarevića. Porodica Tasić ima restoran „Madera“, a porodica Dimitrija Maksimovića držala je bar „Svit hart“, restorančić „Slatko srce“ na Kings Krosu, „Seoski gril“ i „Stari grad“. U sidnejskoj opštini Liverpool rade srpski kafići „Eho“ i „Bona fides“. U Adelejdu postoji restoran „Beograd“. Kanbera ima restoran sa srpskim roštiljem koji drži porodica Miličević. Jugoslav Ikač je u Pertu držao restoran „El Torro“ sa srpskim i hercegovačkim specijalitetima. U Melburnu je porodica Nedeljковиć držala restorane „Niš“ i „Srem“. Milan Mandić je bio vlasnik 57 restorana brze hrane „Kalifonijsko pile“. Vasa Pitra ima „Charcoal Grill“ u popularnoj Lajgon ulici u Karltonu. Svetsku slavu postigao je restoran „Mediterraneo“, u Albert parku u Melburnu, koji drži Beograđanin Milorad Popović Pupi. Ovaj restoran posećuju svetski i srpski teniseri, kao i automobilski asovi posle takmičenja u Australiji. Udruženje ugostitelja Viktorije je dodelilo priznanje restoranu „Mediterraneo“ kao mestu gde se pripremaju najbolji odresci u Melburnu.

RESTORANI U KANADI. U ovoj zemlji postoji više od 30 srpskih ugostiteljskih objekata, a najviše ih je u Torontu i Ontariju. Najatraktivniji restoran ima Đorđe Jerić, koji sa sinovima drži „Skajlon toranj“ na Nijagarinim vodopadima. Na vrhu tornja, na 156 m visine, nalazi se restoran koji se okreće i iz kojeg se vidi jedan deo Amerike i zaleđina Toronta. Značajno

mesto u javnom životu kanadskih Srba imali su restorani „Balkan House“, „ZAM“, „Vla-Dan Sports Bar“, „Globe“ Vlade Popovića i „Srpska kruna“ Ace Matića. U Torontu rade i restorani „McAdam“, „Serbian Cafe“ Borisa Kuzmanovića, „Serbian Cafe“ Ane Mihajlović, „Three Brothers“, „Skadarlija“ i „Stari grad“. Aktivni su i „Jolly Cafe“, „Pastries Delight“, „Grand“, „Madera“ i „Oliva“.

RISTIĆ, Čedo (Vratnica kod Tetova, 1939), srpski aktivista.

Rođen je u porodici Blaže i Jagode Milosavljević, ali je tokom rata promenio prezime. Završio je limarski zanat u Beogradu 1956. Otišao je u Francusku 1963, a 1968. emigrirao u SAD. Sa suprugom je u Detroitu osnovao i vodio firmu za izradu metalnih proizvoda „Ristić metal“. Aktivista je KSU, SPC i veliki dobrotvor manastira Ravanice. Ktitor je Crkve Sv. Petke Vratničke i predsednik Spskog sela u Detroitu.

RISTIĆ, Sam (???), veterinar.

Diplomirao je 1984. veterinu na Univerzitetu Urbana u Ilinoisu i magistrirao na Univerzitetu Nortwestern. Profesor je mikrobiologije i ekspert za pečurke na Univerzitetu u Nju Hempširu. Vlasnik je „Indian Prairie Animal Hospital“ (od 1990) i prve „Otvorene kuće za životinje“ u Americi (od 1992). Klinički je instruktor i savetnik na univerzitetima u Ilinoisu i član Veterinarske akademije SAD. Živi u Čikagu (Ilinois).

RISTIĆ, Samjuel (Pitsburg, 1915), entomolog.

Doktorirao je 1950. na Univerzitetu Kornel i specijalizovao je istoriju prirode. Radio je kao istraživač i kao savetnik Botaničke bašte u Njujorku. Zalaže se za očuvanje prirode. Tvorac je Mikološkog udruženja Vestčestera u Nju Džerziju i Društva mikologije u Njujorku. Autor je studija *Winter Botany*, *Spring Fungi*, *Fall Fungi* i *The Natural History of Galls*. Živi u Njujorku.

RISTIĆ, Slavica (Pančevo, 1959), srpski aktivista.

Završila je Pedagošku akademiju za obrazovanje nastavnika razredne nastave u Beogradu. Pevala je u folklornim društvima. Radila je u Udruženju estradnih umetnika Srbije i u OŠ „Svetozar Marković“ na Vračaru. Bila je sekretar Dečjeg saveza opštine Vračar i sekretar Zadužbine Zdravka V. Gojkovića. Odselila se 2007. u Australiju. Radila u CŠO Sv. Sava kao nastavnik srpskog jezika, u CŠO Sv. Nikola kao koreograf i u Pravoslavnom udruženju za socijalni rad. Sekretar je i umetnički rukovodilac Srpskog udruženja „Sloga Pacifik Botani“. Organizator je kulturnih manifestacija, izložbi i folklornih takmičenja. Živi u Sidneju.

RISTIĆ HEJ, Radmila (Kuršumljija, 1920 – Johanesburg, 2011), srpski aktivista.

Školovala se u Toplici, odakle je pred Nemcima izbegla u britanski kamp u Bari. Udala se 1946. za engleskog oficira i odselili su se u Južnu Afriku. Vodila je farmu povrća i cveća i aktivno radila u CŠO Sv. Toma u Johanesburgu. Bila je član KSS i saradnik lista *Svetosavsko ognjište*. Živel je u Johanesburgu.

RISTOVSKI, Zoran (???), fizičar.

Diplomirao je fiziku 1988. i doktorirao na BU 1996, kada odlazi na postdoktorske studije u Brizbejn, gde je izabran za predavača Škole za fizičke i hemijske nauke Univerziteta za tehnologiju u Kvinslendu. Objavio je preko 50 članaka u naučnim časopisima. Živi u Brizbejnu.

ROĐENJE PRESVETE BOGORODICE, MANASTIR, nalazi se u Nju Kaslu (Indijana).

Pravoslavna manastirska crkva u severozapadnoj Indijani stvorena je po ideji monahinje

Evpraksije Paunović, jeromonaha Gavriila i sestara Antonine i Paraskeve. Manastirsko zdanje darivala je Biljana Đelović, a otac Teodor Jurjević ga je živopisao. Patrijarh Pavle i episkop Mitrofan su 1994. osveštali manastir. Vodi ga sveštenik Ilija Balać.

ROĐENJE PRESVETE BOGORODICE, MANASTIR, nalazi se u Inglvudu (Južna Australija). Osnovan je na predlog paroha Milorada Jovčića, najpre kao skit manastira Sv. Save u Ilejnu 1998, a sledeće godine skit je proglašen njegovim metohom. Vodi ga administrator Teodor Bojović.

ROGANOVIĆ, Dragan (Beograd, 1978), muzičar.

Školovao se u Srbiji i Australiji. Koristi umetničko ime Dirty South. Kao di-džej prvu ploču je snimio 2005. za „Vicious Vinyl“. Osvojio je prvo mesto na takmičenju u australijskom klubu „Čarts“ sa remiksom pesme „Kasno je“. Prvi je Srbin koji je osvojio „**Vaj tjun nagradu**“. Posle izvođenja remiksa pesme „Izvini“ postao je šampion Australije za 2008. Sledeće godine bio je 59. na listi najboljih di-džej umetnika u svetu. Njegov poslednji hit iz 2010. nosi naziv „Fazing“. Živi u Australiji.

ROKFORD, grad u američkoj saveznoj državi Alabama. Prvi srpski emigrant Vladimir Lazarević doselio se ovde 1947. Poslednjih godina ovaj grad je glavno stanište novodoseljenih Srba u SAD. Kada se 1994. Todor Mitrović doselio u Rokford, u gradu je bilo samo pet srpskih kuća (porodice Lazarević, Petrović, Čulić, Sarafenović i Vučković). Danas u Rokfordu ima preko 220 srpskih kuća sa oko 1.000 Srba. Najviše Srba je iz okoline Zenice (oko 80 porodica), potom iz Bradine (18 porodica) i Kninske Krajine (120 ljudi). Ima i srpskih porodica iz Kaknja, Sarajeva, Konjica i Visokog. Da bi sačuvali srpstvo i pravoslavlje, kupili su luteranski hram i pretvorili ga u pravoslavnu crkvu Vaznesenja Gospodnjeg. Inicijator za kupovinu luteranskog hrama i formiranje crkve bio je sveštenik Jovan Jović, poreklom iz Lopara. Svake godine početkom septembra, za Dan rada, organizuje se festival kulture „Srpski dan“.

ROKNIĆ, Mirko (Jugoslavija, 1942), harmonikaš.

Naučio je da svira od oca Vase, poznatog jugoslovenskog umetnika na harmonici. Preselili su se u SAD 1961. i postali svirači „Jock Pribich Orchestra“. Završio je muzičku školu u Ohaju i sa Rudijem Kolićem i Luisom Vujićem formirao svoj „Mirko Roknich Orchestra“. Izvodio je srpsku narodnu muziku, ali i klasična dela Mocarta i Baha. Učestvovao je i pobeđivao na festivalima tamburaša i harmonikaša u SAD, Kanadi i Evropi. Bio je član SNS, SPC. Živi na Floridi.

ROKVUD, Lazar (Sombor, 1948), glumac.

Rođen je kao Lazar Rajić. Školovao se u Vojvodini, odakle se 1969. odselio u Kanadu. Završio je Filmsku glumačku školu u Los Anđelesu. Od 1987. igrao je, uglavnom negativce, u 100 filmova i TV serija (*Seeing Things, Witchblade, Beyond the 7th Door, Only Minutes, Bruco, Narukvica, Death in Havana, Risk Factor, Born Dead, Duse and Me* i dr.). U Srbiji snima film *Povratak*. Živi u Holivudu (Kalifornija).

ROLOVIĆ, Jelisaveta (Srbija, 1964), psiholog.

Diplomirala je i magistrirala kliničku psihologiju na BU, a doktorirala u SAD. Radila je kao klinički psiholog u Institutu „Dr Dragiša Mišović“ i na Akermanovom institutu u Njujorku. Specijalista je za porodičnu psihologiju, nasilje i traume. Supervizor je i edukator iz porodične psihoterapije na njujorškom Medicinskom fakultetu. Bavi se istraživanjem toga

kako se brak i porodica održavaju u uslovima političke, ekonomske i socijalne krize i u uslovima emigracije. Živi u Njujorku.

ROMČEVIĆ, Slavko Pet (Lika, 1906 – Detroit, 1952), reli-vozač.

Odrastao je u selu Lasinje, gde se školovao. Emigrirao je najpre u Nemačku, a 1922. u Ameriku. Živeo je u Geriju, gde je 1925. postao član auto-kluba „Roby Speedway“. Kao reli-vozač takmičio se 23 godine u Američkom automobilskom šampionatu i učestvovao u 500 trka (u Indijanapolisu, Kaliforniji, na Floridi, u Indijani i Kanadi). Četiri puta je bio prvak Amerike i jednom šampion Kanade. Uvršćen je u *Istoriju auto-trka SAD* i u monografiju *Crossings from Canada*. Poginuo je u saobraćajnoj nesreći u Mičigenu.

ROSIĆ, Slavko (Vrnjačka Banja, 1932 – Sidnej, 2007), srpski aktivista.

Pošto su ga komunisti izopštili iz društva i pošto nije mogao da dobije pasoš, ilegalno je otišao u Grčku 1958. Emigrirao je kao azilant u Australiju. Igrao je u srpskim fudbalskim klubovima („Avala“, „Beograd“) u Melburnu i Sidneju. Kao aktivista SNO i SPC radio je na organizaciji kulturnog života i srpskih večernjih škola. Za patriotski rad na polju obrazovanja u Australiji, Ministarstvo za dijasporu dodelilo mu je Zlatnu značku 2004. Živeo je u Sidneju.

RSOVAC, Dušan (???), srpski aktivista.

Politički emigrant koji je posle II svet. rata prebegao u Australiju. Bio je fabrički radnik i muzičar, aktivan član i predsednik SNO u Sidneju. Jedan je od osnivača Srpskog nacionalnog centra „Bonirig“, član uprave i organizator kulturnih priredaba. Tvorac je Festivala srpskog folklora, koji postoji već četvrt veka. Član je humanitarnih udruženja koja pomažu oko smeštaja i zaposlenja novih srpskih doseljenika u Australiju. Autor je dva albuma srpskih narodnih pesama i igara. Živi u Sidneju.

RUSOVIĆ BAZIL, Vasilije (Nju Orleans, 1921), oficir.

Studirao je ekonomiju u Teksasu i Gvatemali. Radio je kao šef u „Transoceanic Shipping Co“ i „Edgeport Packers“, kao sekretar u Državnom kabinetu Kalifornije. Počasni je konzul Kraljevine Jugoslavije i Dominikanske Republike. U ratu je bio štabni oficir Vojne obaveštajne službe Ratnog vazduhoplovstva USA. Član je Udruženja američkih vojnih veterana i mnogih humanitarnih organizacija. Živi u Kaliforniji.

RUSOVIĆ, Gregori (Nju Orleans, 1957), biznismen.

Potomak je tri generacije Rusovića iz Kotora u Luizijani. Završio je Univerzitet Tulejn 1981. i od oca nasledio porodičnu firmu „Prekookeanska plovidba“. Bio je direktor Luke Nju Orleans (2013). Direktor je kompanije „Transoceanic Trading and Development Company LCC.“ Predsedavajući je Građanskog komiteta policije i građana Nju Orleansa za borbu protiv kriminala i predsedavajući Komiteta za pravni sistem i sudove. Počasni je konzul Srbije. U leto 2013. u Nju Orleansu je organizovao konferenciju „Investment in Serbia“ i pokazao spremnost da investira u Srbiji. Dobitnik je mnogih priznanja i nagrada, između ostalih Zlatne medalje za izuzetne zasluge u javnim i kulturnim delatnostima i predstavljanju Srbije u SAD (2015). Živi u Nju Orleansu (Luizijana).

RUSOVIĆ, Snežana (???), slikarka.

Srednju školu završila je u Leskovcu, upisala studije u Beogradu, ali je emigrirala u Pert. Završila je kurs ikonopisanja i Školu likovne umetnosti u Australiji. Izlagala je slike i ikone u Australiji, Evropi i Srbiji. Na njenim platnima su ličnosti iz srpske istorije, prizori iz snova, verski motivi, mrtva priroda i pejzaži. Član je Udruženja umetnika Zapadne Australije. Živi u Pertu.

RUTI HIL, sidnejska opština, stecište srpskih doseljenika iz vremena posle II svet. rata koji se okupljaju u CŠO Sv. arhiđakon Stefan, u SNO, Srpsko-grčkom udruženju, Penzionerskom naselju, domu za stare „Sv. Simeon“ i na imanju Srpskog pravoslavnog koledža „Sv. Sava“. Ova mala kolonija bitno je uticala na širenje Srpske zajednice ka opštini Liverpool i otvaranje CŠO Sv. Luka. Najaktivniji Srbi u Ruti Hilu su prota Srboljub i protinica Tanja Miletić, biznismen Miodrag Dragomirović Bosanac, Vinko i Mile Radosavljević, Dragan Tošić, Toma Ilić, Gojko Petković, Nataša Tumbić, Ilija Glišić, Marko Marinković, Petar Kozlina, Rendon Ilić, Gospava Vidaković, Slava Vilotić, Dušanka Trifunović, Slavica Zurkić, Milica Lazić, Jasmina Novaković i Blagica Bonić.

RUŽIČIĆ, Gojko (Pljevlja, 1894 – Njujork, 1977), univerzitetski profesor. Studirao je slavistiku u Beogradu, Parizu i Pragu, a doktorirao filozofiju na BU. Predavao je književnost u Pragu i Briselu, a od 1947. i na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku. Autor je dela o srpsko-hrvatskom jeziku i ikavskim govorima u BiH i knjiga *Jezik Petra Zoranića*, *Epski pevači u Velesu*, *Karta geografskih raspodela Jugoslovena*. Bio je član UKS. Živeo je u Njujorku.